

Ly Dị, Tuyệt Vọng Và Dễ Thương

Contents

Ly Dị, Tuyệt Vọng Và Dễ Thương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	52
13. Chương 13	58
14. Chương 14	63
15. Chương 15	68
16. Chương 16	72
17. Chương 17	77
18. Chương 18	82
19. Chương 19	88
20. Chương 20	94
21. Chương 21	99
22. Chương 22	102
23. Chương 23	106
24. Chương 24	112
25. Chương 25	119
26. Chương 26	124
27. Chương 27	130
28. Chương 28	133
29. Chương 29	135
30. Chương 30	139

Ly Dị, Tuyệt Vọng Và Dễ Thương

Giới thiệu

Một món quà ấm áp dành cho những trái tim từng tan nát vì sự phản bội và đau đớn vì hạnh phúc h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-di-tuyet-vong-va-de-thuong>

1. Chương 1

Thanh tra viên Chase Kelly trợn mắt ngó chằm chằm vào nòng súng ngắn bán tự động 45, đầu óc quay cuồng tìm lối thoát. “Có ai từng bảo cho anh hay rằng anh là chúa giận quá mất khôn không hả?”

Nếu đây là một tên tội phạm mặt rệp đang đặt ngón tay lên cò súng, thì tình thế hẳn sẽ dễ xử lý hơn nhiều. Nhưng đây không phải là một tên tội phạm. Anh cố ép giọng mình cho bình tĩnh dù trong lòng chẳng thấy bình tĩnh gì. “Anh nên đi gặp bác sĩ trị liệu tâm lý đi.”

Zeke Duncun, cộng sự của anh trong hai tháng qua, ấn súng vào Chase. Anh ngã dúi vào thành cầu bằng thép. Tận mười hai mét dưới kia, mặt hồ lăn tăn gợn sóng xô vào bờ. Anh ngó trần trần về phía chiếc Bellaire Chevy đời 61 đã đưa anh đến cửa tử này. Chiếc xe đậu trên phố cách đó nửa dặm nhà, nhạc Hip-hop chói tai phát ra từ dàn stereo được gia cố công suất trong chiếc Chevy. Bruno Bé, tay tài xế, tên bán lẻ ma túy khét tiếng với vô số thành tích bất hảo, đang nhảy nhót bên ngoài chiếc xe, chân chuyển quanh theo nhịp trống, đầu thò ra thụt vào như con rùa.

Chase hắt đầu về phía Bruno, hy vọng có thể câu giờ thêm được vài phút nhằm nghĩ cách tự cứu mạng mình. “Nhảy đẹp thế mà hẳn phí đời đi bán ma túy. Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ?”

“Cuốn sổ khốn kiếp đâu rồi?” Zeke hỏi, ánh nắng phản chiếu óng ánh lên mái tóc đang hói dần của hắn

Sổ nào nhỉ? Chase lưu mảnh thông tin ấy vào tâm trí để sau này xem xét. “Giờ anh lại đang nghiến răng kìa. Đây là một dấu hiệu khác của chứng cuồng nộ đấy.”

Nòng súng lạnh dí sát thái dương Chase. Cơn hoảng loạn lộn cả ruột gan, đạt lên đến 10 độ rich-te và gây ra cảm xúc bồn loạn cùng cực. Anh chẳng có thời gian phân tích chuyện này. Lại càng không thể để cho Zeke có được cảm giác khoái trá khi trông thấy nỗi sợ hãi của anh

Hai cánh mũi Zeke phập phồng. “Mày muốn chết là một chuyện, có điều mày làm tao thất vọng quá đấy. Tao tưởng ít nhất là mày có quan tâm đến thằng cớm chiến hữu của mày, thằng Stokes chứ. Chỉ cần mỗi viên đạn thôi là xong nhá.”

“Tuần trước hẳn chén mất cái bánh vòng nhân anh đào của tôi.” Chase nhún vai, bề ngoài cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng bên trong thì... Nếu Stokes thực đã chết rồi, thì anh ấy có hai thằng con nhỏ, mà nhờ ơn phước của Zeke, phải lớn lên mà không có bố. “Mà anh biết tôi thích mấy cái bánh vòng ấy đến nhường nào rồi đấy.” Chase phải cố kiềm chế hết mực để không phải chộp lấy cổ Zeke, lôi dây thanh quản của hắn ra mà thắt thành nơ buộc quanh cái cổ chó chết kia. Chase ráng tự chủ vì anh biết Zeke chỉ muốn anh mất bình tĩnh mà hành động ngu xuẩn để hắn có thể vin vào đấy mà bóp cò.

Mặt khác, Chase chỉ cần vài giây tỉnh táo để đảm bảo rằng cử động của mình không ngu xuẩn. Anh cần một kế hoạch mà trong đó hồ nước dưới kia, một viên đạn, và thêm một cuộc đối đầu với gã Bruno đang nhảy nhót kia được loại trừ. Lúc này gã hộ pháp ấy đã tương Chase vài cú trời giáng vào mạng sườn khi ép

anh vào trong xe. Điều Chase cần là thò tay được tới khẩu súng mà Bruno đã bỏ sót, khẩu súng được đeo vào mắt cá của anh.

Zeke nhếch mép cười. “Mày biết người ta sẽ nói gì, phải không nào? Chỉ là thêm một tên cớm Houston nữa biến chất. Mất vợ và mất cả khái niệm về công đạo. Và chính tao sẽ hạ mày sau khi chứng kiến mày giết chết Stokes. Tất nhiên, tao sẽ phải ra tay triệt để.”

“Tối ngủ anh cũng nghĩ rằng luôn phải không nào?” A xít thiêu quần dạ dày Chase. “Vậy là không tốt cho hàm trên đâu.”

Zeke dí họng súng vào bên má Chase. “Mày nghĩ mày lém gớm nhỉ? Thích thì cứ cười đi, nhưng tao đã dàn xếp hết rồi. Sau cú điện thoại nặc danh tiết lộ manh mối, đồn trưởng sẽ tìm ra chỗ ma túy bị mất giấu dưới gầm giường mày. Bên IA (Internal Affairs: ban điều tra nội bộ các cơ quan thực thi pháp luật) lệnh cho tao phải bắt mày. Tiếc là mày đã quay sang tấn công tao nên tao phải bóp cò.”

Miệng Chase mím chặt thành một đường trắng bệch. “Tao có thể xử cho nhẹ nhàng hay đau đớn. Mày muốn sao? Tao xử thằng Stokes gọn lắm. Một phát ngay tim là xong bég.”

Chase giơ hai tay lên, hy vọng cơn thịnh nộ không làm hai tay run rẩy. “Cho tôi một giây nhé? Tôi thì ghét đưa ra quyết định trong tình thế cấp bách lắm.”

Một tia hiểm ác tột độ lóe lên trong mắt tên cộng sự của anh. Hết giờ rồi.

Chase hất tay Zeke sang phải. Khẩu súng cướp cò, viên đang lạc bay trúng một bên chiếc đèn pha của chiếc Chevy. Điều nhảy của Bruno ngưng bật. “Xe tôi!” Cả thân hình tên đàn ông gần hai trăm ký chạy lạch bạch về phía họ. Ôn trời, Bruno nhảy giỏi hơn là chạy. Tên này chạy như một con voi xin.

Chase nắm cổ tay Zeke đập mạnh vào lan can cầu bằng thép. Trông thấy khẩu súng văng xuống vỉa hè làm anh thoáng nhẹ cả người, nhưng rồi Chase nhác thấy Bruno thọc tay vào quần. Tên này hoặc đang ngứa dái hoặc có súng, mà Chase thì thiên về khả năng gã này có súng hơn.

Chẳng kịp có thời thời gian lấy súng của mình, Chase đẩy Zeke ngã xuống và chọn cách giải thoát duy nhất. Cũng chẳng phải phương án mà anh đặc biệt thích lắm. Khi anh vừa nhảy ra khỏi cầu, một cơn đau nóng cháy bùng xuyên qua vai và viên đạn ghim vào anh bỗng rút trước khi anh đập xuống mặt nước.

2. Chương 2

“Mẹ, con đang đứng đây trên người chỉ có mỗi khăn tắm và không muốn thảo luận về đời sống tình dục của con với mẹ đâu!” Nắm tay Lacy Maguire trên chiếc ống nghe màu tía siết chặt hơn. Sao mình lại nhắc máy cơ chứ? Lẽ ra nàng vẫn có thể ngâm mình trong bồn nước đầy bọt hương hoa nhài đến tận cằm, nhấn chìm mọi sự khó chịu, theo dõi cảnh nàng tiên cá nhìn trộm hoàng tử Eric từ màn hình DVD trên bồn tắm có phải hơn không.

“Chúng ta có thảo luận về đời sống tình dục của con đâu. Con làm gì mà có đời sống tình dục chứ,” mẹ nàng bảo, giọng bà nửa khôi hài nửa châm chọc.

“Con sẽ chẳng nói về chuyện này.” Lacy liếc mắt sang màn hình phẳng sáu mươi inch trước giờ thành phương tiện giải trí cho chú mèo cưng. Trong khi TV vẫn ở chế độ câm, một cô phóng viên đưa tin đứng trước đồn cảnh sát địa phương và một tấm ảnh của một người đàn ông, gương mặt chẳng lấy gì vui vẻ cho lắm, choán hết nửa màn hình. Dòng chữ Có vũ khí và Rất nguy hiểm? xuất hiện bên dưới tấm ảnh ấy. Lacy vừa định bật tiếng lên thì nghe tiếng chó sủa rống riết ngoài sân sau.

“Chẳng bình thường gì cả!” mẹ nàng chưa chịu buông đề tài.

Nói chuyện về sex với mẹ cũng chẳng có bình thường gì đâu. “Con mới nhận tắm bơu thiệp từ Mimi.” Lacy thử đổi chiều câu chuyện. Đoạn nhét khăn tắm cao hơn quanh ngực, nàng nhìn qua cửa sổ nhìn ra trời tháng Hai u ám. Dàn âm thanh trong nhà đang phát bản “Tuần lộc đề lên người bà.”

Dí mũi vào cửa kính lạnh cóng, nàng phát hiện chú chó xù lai chó săn nhà mình đang chạy vòng vòng quanh nhà kho. “Mẹ ơi, con Fabio đang chạy nháo nhào ngoài sân sau. Con phải ra xem nó đang đuổi con gì đây. Có thể là một con chồn hoang bị dại mất.”

“Chắc lại mèo hoang thôi. Mà này, con không thể rước thêm con nào nữa đâu nhé. Con biết người ta nói sao về phụ nữ nuôi quá ba con mèo rồi chứ gì?”

“Họ nói gì cơ?” Lacy mừng hóm vì đề tài câu chuyện thay đổi. Giật thử cánh cửa, nàng lăm bầm vì then khóa chết bị cài còn chìa khóa thì lại để trong ví. Quỳ hai tay hai chân xuống đất, nàng vỗ vỗ mở cánh cửa nhỏ dành cho chó. “Fabio, vào đây nào.”

Giọng nói the thé của mẹ nàng vang cả trong ống nghe. “Bất cứ cô nào nuôi quá ba con mèo đều mang phận gái già. Cái chuyện con đặt tên cho con chó xù lai ấy là ‘Fabio’ là bằng chứng cho thấy con cần đàn ông trong đời đấy.”

“Con chẳng thể nào là gái già được. Con ly dị mà.” Giống như mẹ thôi. Giống như con đã thề ấy, nhất định không bao giờ bỏ chồng. Lacy âm thầm bấm nút xóa suy nghĩ ấy ra khỏi đầu và chui đầu qua cửa dành cho chó. Một cơn gió lạnh mang theo mùi mưa thổi bạt tóc vào mắt nàng. “Fabio, về với mẹ đi con!” Chú chó, cùng cặp sừng tuần lộc sừng nước đeo trên đầu, liếc nhao qua Lacy nhưng lại tiếp tục vừa tru lên vừa chạy quanh. Dù nó có tìm thấy gì đi nữa, vẻ tự hào âm vang trong tiếng sủa của nó.

Lacy lại áp sát ống nghe vào tai vừa kịp nghe mẹ nàng bảo, “Dĩ nhiên là mẹ nhớ. Thế con tưởng sao mẹ lại gọi cho con nào? Mẹ biết nghĩ đến ngày kỷ niệm đám cưới là đau khổ thế nào mà.”

Lacy bắt đầu dội lại, ước gì mình có thể quay ngược thời gian. Nếu là năm phút trước nàng sẽ không bao giờ nhắc mấy trả lời cái cuộc gọi chết tiệt này. Nếu là năm ngày trước nàng đã không bao giờ nhận lời mời chụp ảnh lên bưu thiếp Giáng sinh cho tạp chí Pet Magazine Group. Còn nếu là năm năm trước nàng sẽ không đời nào lấy Peter làm chồng.

Rốt cuộc nàng cũng rút đầu khỏi cửa chó và ngã ngồi xuống nền gỗ cứng lạnh cóng trên phần móng trần của nàng. “Mẹ, hay để con gọi lại sau nhé?” Có lẽ là, sau khoảng hai ba năm nữa nhé, mẹ?

Mẹ nàng vẫn thao thao bất tuyệt. “Thường mẹ mất cả tháng mới lấy lại cân bằng. Mà tốt nhất là...”

“Vậy với sáu lần kỷ niệm ngày cũ, vị chi là mẹ buồn cả nửa năm. Sao lại phải thế, chừng ấy vừa đủ thời gian cho mẹ sẵn lòng nặn nhân kế tiếp. Ý con là kiếm chồng khác đấy ạ.” Lacy cau mày, nàng biết lời ấy sẽ mang lại phải ứng đối. Cái “kỷ lục ly dị” của mẹ nàng đã được dán đầy mác đề tài nhạy cảm. Nhưng mà đời sống không tình dục của nàng cũng thế thôi.

“Đừng giở thói đàn hanh với mẹ nha Lace! Nhạc Giáng sinh đấy à? Phải con đang chụp ảnh Giáng sinh cho tạp chí không? Đám phó nháy có lập dị không? Đừng nói năm nay con lại không có cây thông Noel nữa nhé. Sao con chẳng thể nào làm gì đó cho bình thường được nhỉ? Con gái của Martha làm cho siêu thị Wal-Mart mà vẫn có cuộc sống tình dục đấy nhé.”

“Để mai con sửa lại đơn xin việc, mẹ ạ. Sex là một phúc lợi hay ho mà công ty cần có.” Lacy liếc xuống hành lang nơi sự phản chiếu từ ánh đèn màu của cây thông Noel nhảy múa trên tường. Đây là điểm tựa tinh thần. Và nhạc và nến, ôi... làm nàng thấy phấn chấn. “Thế gặp ai mẹ cũng hỏi chuyện sex của người ta à?”

“Đâu có! Tình cờ con bé ấy vừa có bầu thôi.” Tiếng mẹ nàng lẫn với một loạt tràng sủa tới-xem-tôi-bắt-được-gì-này rồi rít khác.

“Mẹ này, Fabio cần con. Con phải đi đây. Hôn mẹ nhé. Chụt chụt.” Nàng nhái lại giọng mẹ mình.

“Đừng có mà gác máy với mẹ nha Lace! Mẹ không phải...”

Nàng cúp máy, mẹ giận cũng đành chịu. Bà Karina Callahan, mẹ một con, sáu lần ly dị và còn tiếp nữa, luôn coi việc cúp máy cắt ngang cuộc gọi là tội ác ở cấp độ liên bang. Mẹ nàng đã bỏ vài ông chồng cũng chỉ vì thế. Chẳng ngờ gì nữa, sau này Lacy thể nào cũng trả giá cho tội ác này, nhưng giờ đây nàng đang có một tình huống với chú chó, hai móng trần của nàng lại đang truyền hơi lạnh lên khắp cơ thể, và hôm nay

là ngày kỷ niệm ngày cưới lần thứ năm của nàng. Hay đúng hơn lẽ ra là đã thế, nếu mười tám tháng trước Peter đã không quyết định chơi trò đùa cô nàng thư ký trẻ vào vách thang máy.

Loạng choạng đứng dậy. Lacy ném điện thoại vào chiếc ghế tựa màu xanh. Chiếc ghế, được trang bị kèm theo máy mát-xa, túi chườm nóng, và tủ lạnh mini, đã là thứ duy nhất nàng và Peter giành nhau trước tòa. Lacy nhất quyết giữ nó cho bằng được, chẳng phải vì nàng thích nó, mà vì cả ba con Leonardo, Samatha và Sweetie đều thích ghế này.

Peter cũng thích, nhưng giờ anh ta đã có cô thư ký sẵn sàng vừa mát-xa vừa làm nóng cho mình rồi.

Nàng liếc lên vừa lúc Leonardo, con mèo mướp lông hung đỏ của nàng, khệnh khạng đi vào phòng. Chiếc mũ ông già Noel rũ xuống một bên tai nó nhắc Lacy nhớ phải chụp cho xong hình. Đáng lẽ nàng đã chụp xong từ lâu nếu Samatha không đình công không chịu làm người mẫu và cứ trốn tiệt dưới gầm giường khiến Lacy phải giấu đi cơn bực bội vào bồn tắm.

Leonardo đứng trên hai chân sau khiến quả bóng bông trắng trên chóp mũ đỏ nhon đung đưa quanh bộ ria cứng như dây kẽm. Con mèo đưa mắt nhìn cái điện thoại trên ghế bành của nó, rồi nguýt dài ánh mắt xanh lục về buộc tội sang phía nàng.

“Xin lỗi mày nhé.” Lacy mò lấy điện thoại và gãi nhẹ dưới cằm chú mèo.

Tiếng Fabio sửa chổi tai lại lôi kéo lấy sự chú ý của nàng. Nàng vội quăng cả khăn tắm lẫn điện thoại sang chiếc ghế khác. Trần nhong nhong, nàng vụt qua bàn nước, mở túi đựng quà tặng chứa cái áo thun ngoại cỡ màu hồng - một món quà lễ Tình nhân từ Sue, bạn nàng.

Sau khi khoác lên người tấm áo màu hoa anh đào, nàng tìm chìa khóa, mở cửa, phóng ra sân giải cứu nạn nhân mới nhất của Fabio. Chắc lại một con gián to không tưởng. Fabio hãnh diện về tài diệt gián mà. Với lại những con to cỡ ấy, nó có quyền tự hào chứ.

Bruno Béo thở hào hển. “Ông không nghĩ là tôi giết hấn chứ, phải không nào?”

Zeke nghiêng chặt răng nhìn trừng trừng lên bờ hồ. Bọn chúng đã đi bộ cả tiếng đồng hồ mà chẳng tìm thấy gì cả. Bruno, tay ôm lấy một bên sườn, khò khè hổn hển. Làm sao mà thằng Bruno này nhảy hàng giờ liền không sao, vậy mà mới đi bộ hơn một kilômét lại đã thở không nổi thế kia? Zeke nắm chặt tay thành nắm đấm, những muốn choảng thứ gì đó. Muốn choảng lấy Chase Kelly.

“Tôi rõ quyết tâm là không muốn tiêu đời vì tội giết cớm. Tôi đã có” – Bruno hít vào, thật sâu – “kế hoạch rồi, ông biết đấy. Một cuộc thi phát hiện tài năng tuần tới sẽ diễn ra ở Houston cho chương trình truyền hình thực tế mới ấy. Tôi đã đăng ký một suất diễn rồi. Nếu thắng cuộc thi này, tôi sẽ... lên truyền hình này, đủ thứ hết. Tôi sẽ lên như điều gặp gió. Không còn ba cái vụ phạm pháp nữa. Thế...”

“Im mồm!” Zeke quay ngoắt sang. “Mà thôi đừng có như thế nữa!”

“Phong cách chút nào, ông anh.” Bruno nói, gạt mồ hôi nhỏ giọt từ hàng lông mày sẫm.

Trời lạnh âm 1 độ C mà thằng này lại toát mồ hôi. Zeke sắp hết kiên nhẫn. Trong vài tháng nữa thôi, hấn hấn sẽ thoát ra rồi. Nghỉ hưu trong danh dự, và gần như có đủ tiền để cho công sức hai mươi năm qua là xứng đáng. Nhưng không! Mọi việc phải bị phá thối lên. Gã chỉ điểm con hoang ấy cứ phải chỏ mũi loăng quăng. Và hấn đã trao cho Kelly đủ bằng chứng làm hư bột hư đường hết cả.

“Hấn không có ở đây.” Bruno nhặt hòn đá ném ra xa làm nước văng tung tóe. “Tôi cá là cú ngà đã giết chết hấn. Có lẽ là đập đầu vào tảng đá. Tôi không nghĩ phát bắn của tôi lại giết chết hấn. Tôi đã nói với ông rồi, tôi không ngần ngại thương ai cả, bẻ gãy chân tay gì đấy, nhưng tôi không giết người ta. Đặc biệt cớm lại càng không.”

“Nếu vậy thì cái xác thúi của hấn đâu, hử?” Zeke khạc ra.

“Chắc là kẹt dưới đáy hồ rồi.”

Zeke lừa tay vào mớ tóc thưa. Hai bàn tay hắn run lên vì tức tối. “Không!” Hắn co chân đá vào mấy viên đá hờ hênh. “Thằng Chase Kelly là cái thằng chó đẻ may mắn. Nó sống ra ngoài mà vẫn còn sống và mẹ kiếp nếu như mà hắn không có thoát đi.”

“Nhưng hắn nào có ở đây,” Bruno rên rỉ. “Vả lại hắn dính đạn. Hắn đi xa được đi đâu chứ?”

Zeke hết nhìn xuống bờ bên này lại ngó bờ bên kia. Chase Kelly có khả năng làm hắn toi đời. Hắn không thể để điều đó xảy ra. “Tao với mày phải tìm cho ra nó. Nó phải chết và phải chết ngay hôm nay.”

“Fabio, ra đây con.”

Chase nghe tiếng người và biết mình nên vùng chạy. Ngặt là đau quá không thể nhúc nhích nổi. Thở cũng đau. Sống cũng đau, Nhưng anh đã chọn lấy lựa chọn ấy, phải không nào? Anh đã chọn tiếp tục sống.

Ồ, anh đã chối bỏ điều ấy trong mỗi bận khám sức khỏe tâm thần bắt buộc của mình trong hai năm qua. Đã chối bỏ điều ấy với Jason, cựu cộng sự của anh, anh này cũng phát sợ Chase cứ lao đầu vào nguy hiểm.

Sâu trong tâm khảm, Chase không định để mình bị giết. Cũng không thể nói là nếu thời cơ ấy đến gõ cửa thì anh sẽ không mời nó vào nhà uống bia bàn thảo. Tuy nhiên lúc Thần Chết nhìn thẳng mặt anh, anh lại tìm thấy một điều gì đó trong anh tưởng chừng như đã chết theo Sarah: ý chí được sống.

“Fabio!” cô chủ chó lại gọi lớn.

Chase nhặt hòn đá, ném về phía con chó to mồm. Con cún lai xấu xí này giống nhân vật Yoda trong phim Chiến tranh các vì sao, chỉ thêm cặp sừng tuần lộc và bộ lông thảm hại.

Nhăn nhó, Chase đứng lên. điều cuối cùng anh biết mình cần phải liên lạc với ai đó nhưng ai sẽ tin là Zeke, với thâm niên hai mươi năm phục vụ Phòng Cảnh sát thành phố Houston, đã biến chất chứ? Quỷ thần ạ, ngay chính Chase còn bàng hoàng tin không nổi nữa là.

Anh nhìn bao quát khu nhà. Một nhà kho nằm trên khu hơi quang quẻ giữa bụi thông đi bọc vào sau nhà chính trông khá hứa hẹn. Anh cần một nơi dừng chân thở lấy hơi, một nơi anh có thể suy nghĩ thấu đáo tránh cơn gió lạnh cắt da. Anh còn phải nghĩ cho ra Zeke đang tìm cuốn sổ khi gió nào.

Chase đưa mắt nhìn chiếc áo sơ mi vấy máu. Viên đạn chỉ sượt qua vai anh. Dù vết thương đau như quỷ, nhưng máu cũng không còn chảy nữa. Dầu vậy, có được một viên giảm đau cũng đỡ lắm. Toàn thân anh còn giần giật nhức nhối sau cú nhảy khỏi cây cầu ấy. Hay là tại cả nắm đấm của Bruno nhỉ? Anh cho tay chạy dọc khung sườn, không nghĩ là có cái nào gãy, nhưng chắc chắn là chúng đã long ra lắm rồi.

“Chài.” Anh sém chút tự vấp chân mà ngã. Gần một tuần qua nằm vùng. Anh đã chẳng thể nào chớp mắt được. Rồi trong một giờ đồng hồ vừa qua anh đã ép mình căng hơn, hoạt động nhờ vào kho adrenaline vừa mới cạn kiệt.

Nghe tiếng bước chân đến gần, anh bắt đầu di chuyển. Vết thương đã đau lại càng đau thêm. Loạng choạng sau nhà khi tay lăm lăm súng, anh đổ gục tựa vào vách ván ọp ẹp của căn nhà nhỏ bé.

“Gi thế hả Fabio? Đừng làm bắn bộ cánh.”

Gió rét căm căm thổi vào bộ quần áo ướt sũng nước hồ của Chase. Vừa lắng nghe anh vừa thầm phác họa hình ảnh người làm chủ con chó lai quái dị này, rồi lại còn đeo sừng tuần lộc cho nó vào tháng Hai. Cho Giáng sinh, thì còn có thể, nhưng mà cho tháng Hai ư?

“Fabio, tao không cần thêm con gián nào vào bộ sưu tập đâu.” Giọng nói và tiếng bước chân nghe hết sức trẻ trung không thuộc về một bà già tóc bạc phơ như anh đã hình dung trong trí.

Hai đầu gối Chase khụy xuống. Cái lạnh gặm nhấm xương cốt anh. Anh tì hẳn người lên vách gỗ của căn nhà kho. Giờ không phải lúc thích hợp để lả đi. Người chủ con chó chắc chắn sẽ gọi xe cứu thương và cảnh sát. Người ta sẽ khâu vết thương rồi tống anh vào tù trước khi anh kịp hả hê.

Không, trước khi đối mặt đồng nghiệp, anh cần nghĩ cách chứng minh mình vô tội. Hoặc hay hơn nữa là chứng minh Zeke có tội. Zeke sẽ không hạ được anh mà không phải trả giá vi tróc vẩy đâu.

“Fabio!” giọng nói kêu lên. “Chân mẹ lạnh cả rồi này. Đừng có nói đến những chỗ khác luôn nhé.”

Con chó lòng vòng quanh nhà kho, nhảy chồm chồm miệng sữa không ngớt, cặp sừng trên đầu nó lòng thòng. Tiếng bước chân gần hơn. Chase tự trấn an. Mẹ kiếp, anh không muốn làm thế này. Động đến thường dân rầy rà lắm.

“Trời ạ, thôi đi nào. Nào cùng...” Miệng cô gái tóc nâu há hốc. Đôi mắt xanh lơ giờ mở lớn tròn tròn.

Chase ghi nhận đường nét của nàng. Mái tóc đen ẩm ướt lòa xòa thành từng lọn dài chấm vai. Ánh mắt anh đưa xuống thấp hơn. Mặc dù chiều cao trung bình, chẳng có thứ gì khác trên người nàng có thể được gọi là trung bình cả. Áo thun thùng thình, nhưng xoắn lại cũng đủ để cho anh áng chừng mọi thứ bên dưới. Ngực ngà, thân mình, đường cong. Từ gấu áo trở xuống là cặp chân xinh đẹp.

Khi cô gái lò cò trên hai bàn chân trần, gấu áo đung đưa từ bên này sang bên kia. Chase nuốt khan, mức độ thích thú tăng vọt. Và lý do khiến anh không ngắt xủ giờ lại hoàn toàn khác hẳn.

Mắt anh vẫn chăm chú vào gấu áo. Nàng có không mặc gì bên dưới không nhỉ? – Cô nàng vừa kêu thét vừa kéo gấu áo xuống giữa đùi. Với vải áo bị kéo căng, anh có thể đọc dòng chữ in bằng chữ lớn màu đen ngang ngực áo: Ly dị, Tuyệt vọng, và Dễ thương.

Chase chớp mắt. Anh dính đạn, ướt lạnh, và bầm dập tả tơi, nhưng anh chưa chết, và khi nhìn thấy dễ thương là anh nhận ra ngay.

3. Chương 3

“Ôi trời ơi!” Cô gái tóc nâu lom lom nhìn khẩu súng trong tay anh. Nàng quỳ thụp xuống, kéo con chó lại gần. “Đừng bắn! Nó không cần đâu.”

Chase nhận ra súng mình đúng là đã chĩa vào con chó và bây giờ thì chĩa thẳng vào cô gái đang quỳ, tay ghì chặt con chó trông giống quái nhân Yoda vào ngực. Anh hạ súng, đẩy mình ra khỏi tường. “Tôi không định bắn đâu mà. Tôi cần cô giúp.”

Cô gái nhìn trân trân vào vai anh, chiếc áo thun màu nâu sáng giờ sẫm lại vì máu khô. Đoạn nàng chuyển qua chăm chú nhìn thẳng mặt anh. “Ôi trời ơi!”, nàng lặp lại, mặt cắt không còn hột máu

Cái câu “Ôi trời” thứ hai mách cho Chase biết rằng cô ta nhận ra anh. Phải mà, bản mặt anh đã được phát đi khắp các bản tin thời sự trên bang Texas rồi. Mẹ kiếp

“Cô ở nhà một mình à?” Cơn đau lấy bẫy trong giọng nói của anh.

“Không! Chồng tôi nữa chứ.” Mắt cô gái lại mở lớn, sau đó liếc sang trái khi cô vén tóc ra sau tai trái.

Chase đọc lại từ “Ly dị” trên ngực áo cô nàng. Vốn là cảnh sát chìm, anh thận trọng khả năng nói dối kém cỏi của người ta - điều này giúp cho công việc của anh dễ dàng hơn gấp bội. “Đứng dậy đi!”

Cô gái đứng lên, tay vẫn ôm chặt con chó đang run rẩy “Hay tôi nhắm mắt, quay mặt đi, rồi anh biến mất nhé? Sau đó, tôi sẽ vờ như chưa bao giờ thấy anh.”

“Có thực sự cô sẽ làm thế?” anh nhìn nàng chăm chú, bụng cũng muốn tin lời hứa vừa rồi.

Cô gái lại tròn mắt liếc sang trái. “Thực chứ sao không.”

Nếu không bị mười kiểu cơn đau hùa nhau hành hạ, chắc chắn anh đã cười phá lên vào cái khả năng không biết nói dối của cô nàng. Còn nữa, nếu không vì đau, anh sẽ không muốn dời chân đi. Ánh mắt anh lại quét qua người cô lần nữa. Ít nhất anh đã ghi nhận hết M.O (Modus operandi: biệt ngữ trong ngành cảnh sát, dùng để miêu tả nhân dạng và cách thức vận hành của tội phạm) của nàng – đã ly dị chồng, vừa xinh, vừa ngờ nghệch, gần như là khi khai thì khai thật – hay đúng ra là khi nói dối thì nói dối rất kém.

“Ta cứ vào nhà đi đã.” Quên là tay vẫn cầm súng, anh ra dấu bảo cô đi trước.

“Xin anh, anh đi ngay cho.” Giọng cô gái run rẩy.

Ráng hít thở sâu, anh đã định làm theo lời nàng van nài. Nhưng bước chân tiếp đến đã quăng anh ngược lại bức tường thực tại. Chắc chắn anh chưa đi hết dãy nhà này, cảnh sát sẽ ập đến. Như thế anh chẳng làm quái thể nào mà còn cơ hội chứng minh mình không dính dáng đến vụ hạ sát Stokes, hoặc chứng minh anh không lấy chỗ ma túy có được từ vụ khám nhà do anh và Zeke cùng làm thàng trước. Khỉ thật, sao lúc trước anh chẳng khi nào nghi Zeke lấy chỗ cocain ấy nhỉ?

“Tôi không thể đi.” Anh bảo, “Nghe này, tôi biết cô sợ và không tin tôi. Cô có mà điên mới tin tôi. Nhưng tôi không làm hại cô đâu. Thiên hạ nói gì cũng mặc. Sự thật là tôi bị gài bẫy, với lại... Mẹ kiếp, tôi vô tội.”

Cần cổ mảnh mai của nàng động đậy như thể Lacy cố nuốt sự thật khó tin ấy. Nhìn thoáng cặp mắt chất chứa kinh hoàng của nàng, Chase biết cô gái chưa thể tin anh được.

“Nào vào nhà đi đã.” Lần này anh ngoắc bàn tay thay vì ngoắc khẩu súng. Cô sẽ an toàn khi ở cùng tôi, thể đấy.”

Cô gái lùi lại, loạng choạng, suýt ngã. Bình thường, Chase sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội nhào tới đỡ một cô gái như nàng trong vòng tay. Nhưng sau khi bị đánh tới bời, bị trúng đạn, và nhảy liều từ trên cầu xuống hồ, việc nhào tới này dường như là không thể. Chờ nàng đứng vững trở lại, anh hất đầu về phía nhà chính. “Đi thôi.”

Ánh mắt nàng liếc qua cái áo đầm máu của anh như thể đang suy tính xem mình có được bao nhiêu cơ hội để áp đảo anh.

Bản thân cũng lo mình tạo điều kiện cho nàng làm thế, nên anh ưỡn thẳng hai vai. Cơn đau xoắn xít xuống tận ruột gan. Anh nhất định không nao núng. “Đi mau.” Anh định làm bộ dữ dằn, nhưng lập tức hối hận khi thấy vẻ hoảng sợ bao trùm gương mặt cô gái.

Nàng ngẩng cao đầu bước đi. Anh đi kè sát bên, đề phòng nàng làm bậy. Khi nàng mở cửa sau, anh ngáng một chân ngay mép cửa. Nàng vấp chân anh khi định lần cuối cùng lao nhanh vào trong khóa cửa nhốt anh ở ngoài. Quên phắt khung xương Chase quặn hơi từ bụng để thốt lên tiếng gầm. Con chó đáp lại bằng tiếng ăng giặc dữ khi Chase túm lấy khuỷu tay nàng. Không muốn thêm vài vết răng chó cắn vào bản liệt kê các vết thương hiện có, anh buông cô gái ra.

Quay ngoắt người, nàng trừng mắt nhìn anh. Đôi mắt nàng mở lớn. Lửa thịnh nộ ngùn ngụt trong cặp mắt xanh biếc. Trước khi để cơn giận kịp biến thành hành động, anh nhanh tay lôi nàng vào trong. Tiếp theo anh đóng sập cửa, mắt không rời nàng một giây. Cho đến khi anh thuyết phục được nàng rằng mình không có ý định hại nàng hay con chó kỳ quặc kia, thì nàng sẽ không chịu làm con tin ngoan ngoãn tự nguyện bao giờ.

“Ngồi xuống đây.” Anh chỉ tay vào ghế sofa bằng da màu trắng. Trong khi nàng ngồi xuống, anh xem xét căn phòng. Ghế sofa, ghế tựa... từ khoe mắt anh thoáng thấy có cái gì động đậy. Chase vịn người lao đến chỉ để đối mặt với con mèo mướp béo múp lông hung đỏ đội... mũ ông già Noel. Tuy cơn hoảng hốt của anh vơi hẳn, cảm giác tò mò lại tăng gấp bội.

Anh chớp mắt nhìn lại cho kỹ. Con mèo Noel đứng đĩnh nhìn lại khắp lượt anh, rồi như thể thấy anh chán ngắt, nó quay lại ngủ tiếp. Giờ anh mới để ý tiếng nhạc trong phòng, bản “Tiếng Chuông Ngân.” Anh ngửi thấy mùi bánh gừng và mùi cành thông – mùi Giáng sinh.

Chase vuốt mặt, tiếp tục xem xét xung quanh. Màn hình tivi cực lớn, kiểu dáng hiện đại đang cắm lạng mở trong một góc phòng, trong khi chiếc đồng hồ lên giây cót kiểu cổ đang đều đặn gõ nhịp thời gian trong góc phòng bên kia.

Đến bên chiếc ghế có máy mát xa hiện đại, anh dựa vào nó đứng cho vững. Chase chưa bao giờ thấy một kiểu kết hợp vật dụng phong phú đến vậy. Chiếc ghế sofa trông đắt tiền và kiểu dáng hiện đại, nhưng cái ghế tựa màu xanh nhạt trông cũ kỹ bợt bạt làm sao, và cần được lợp lại lớp bọc.

Đầu gối anh vô ý đụng mạnh chiếc ghế mát-xa đặt không hợp chỗ khiến nó hoạt động, rung bần bật và kêu ro ro. Chase bật ngửa. Con mèo Noel ngóc đầu lên, kêu meo meo ra ý khen ngợi rồi thoải mái rúc vào lòng ghế. Tiếng nhạc Giáng sinh vang vang. “Chuông giáo đường ngân vang...”

Chase nhướn mày nhìn cô gái. Con chó ngồi trong lòng cô lắc lư cái đầu to cộc và suýt nữa thì làm rơi cặp sừng tuần lộc.

“Cô có biết là bây giờ không phải mùa Giáng sinh chứ?” anh hỏi.

Không thèm trả lời, nàng kéo gấu áo xuống và quay mặt ra hành lang, trông theo một con mèo khác vừa bước vào. Con mèo mướp nhưng lông trắng này đang mặc trang phục yêu tinh, lắc lư làm dáng trước khi nhảy lên ghế tựa cùng con mèo hung đỏ đội mũ ông già Noel.

“Được rồi, chuyện này lạ lùng thật đấy.” Chase bảo và đưa mắt dò xét cô gái.

Nàng vẫn không trả lời. Thành linh, một giọng nói từ phòng bên vọng sang, “Ăn cá ngữ đi. Nhớ mua thêm ba lít sữa.”

Chase quay ngoác người, giương súng lên theo bản năng. Anh phóng đến lối vào bếp, mắt đảo qua đảo lại từ cô gái sang hướng phát ra tiếng nói.

Nàng rúm người trên sofa “Anh định bắn tử lạnh nhà tôi đấy à?”

Súng vẫn lăm lăm trong tay, anh trợn mắt ngó nàng. “Tử lạnh biết nói ư?”

Nàng gạt đầu, nhét gấu áo chen giữa hai đùi để trần.

Ấn tượng mạnh mẽ nàng gây cho anh chuyển sang một cấp bậc mới. Tất nhiên, nàng vẫn giữ nguyên điểm mười trên nấc thang sắc vóc. Anh cỡ nào cũng cá rằng kỹ năng nói dối của nàng chưa hề tiến triển, nhưng định nghĩa của anh rằng nàng hơi ngồ ngệ đã không còn hợp nữa. Cô nàng này, cùng chó mèo mặc quần áo Giáng sinh của mình, cùng ghế mát-xa phát rung và tử lạnh biết nói, đã nâng định nghĩa của điên khùng lên một cấp bậc hoàn toàn mới.

Anh rướn người ngó qua món vật dụng lạ đời. Tử màu bạc từ trên xuống dưới kiểu sáng trông như vừa được rinh từ phim khoa học viễn tưởng. Anh liếc nàng. “Còn đồ dùng nào biết nói nữa không?”

Nàng tỉnh bơ, làm như câu hỏi đó chẳng có gì lạ lắm. “Còn lò vi ba và thùng rác. Cả con cá treo tường kia. Nó biết hát đấy.”

Chase chớp mắt, cố tiêu hóa thông tin kỳ cục ấy. “Thế cô tên gì vậy?” Có lẽ anh đã chết dưới lòng sông và đây là Địa ngục... hay là Lò luyện ngục cũng nên, anh cho là thế, vì dưới Địa ngục không thể có người đẹp nhường kia.

“Lacy.” Nàng do dự. “Thế anh tên gì?” Nàng hỏi thêm như thể đã hỏi tâm chuyển ý.

Anh quay sang tivi. “Chẳng phải họ thông báo rồi ư?”

“Tôi tắt tiếng. Tôi chỉ thấy ảnh của anh thôi.”

Ít nhất về điểm này, cô gái không nói dối. Anh lết đến bên chiếc ghế cũ và ngồi ngay xuống trước khi ngã quỵ. “Chase Kelly.” Anh đáp. Thấy cộm cộm sau lưng, anh quơ tay ra sau lưng ra một chiếc khăn tắm ướt nhẹp và điện thoại màu tía.

“Anh đã làm gì?” Nàng vuốt ve con chó ngo ngoáy, mắt dán vào chiếc điện thoại. “Nếu anh... không ngại tôi hỏi.”

Anh nghe thấy vẻ ngần ngại trong lời nàng như thể nàng không rõ liệu mình có thực sự muốn biết hay không. Dù nổi hoảng sợ vẫn còn nhuốm mắt nàng, nhưng giờ trong ấy lại sôi sục thêm vẻ giận dữ.

“Tôi là cảnh sát trong đội phòng chống ma túy,” Chase đáp. “Một đồng sự gài bẫy vu cho tôi là cớm bẩn. Tôi đã chẳng làm gì cả.” Bỏ khăn tắm và điện thoại xuống nền nhà lát ván gỗ, anh cố nén tiếng rên khi ngã người tựa vào lưng ghế.

Con chó ve vẩy đuôi trong lòng nàng Lacy không hề nhúc nhích. “Anh bị... gán tội gì?”

Dù có thể nói dối, anh không thấy có lý do cần phải làm thế. “Tôi nghĩ là họ buộc tội tôi lấy trộm ma túy và có lẽ là giết hại một đồng sự khác. Tôi bị gài bẫy.”

“Thế ư?”

“Cô không tin chứ gì?”

Nàng bặm môi dưới vào, môi dưới bật ra, ướt ươn, hồng hơn môi trên một chút. “Tin chứ.” Nàng cọ cảm vào vai trái

“Không, cô chẳng tin,” Chase bóc mẽ. Mắt nàng mở to và anh giơ tay trấn tĩnh. “Không sao đâu. Cũng không trách cô được. Nếu ở địa vị của cô, tôi cũng không tin lời mình.” Anh gục đầu vào lòng bàn tay và day day thái dương. Sao tên Zeke lại làm thế này? Tại sao?

“Anh nên đi ngay trước khi chồng tôi về,” nàng nói.

Anh nhìn quanh căn phòng. Trên kệ lò, bên trên lò sưởi, bày một dãy ảnh lồng khung kính. Đa phần ảnh chụp mèo và con chó lạ lùng, duy chỉ có một bức hình người phụ nữ đứng tuổi. Một tấm khác là hình cưới trắng đen. Người phụ nữ trong hình tóc màu đen, nhưng không phải Lacy.

Anh lại quay sang nhìn nàng. “Cô đang nói dối.”

“Đâu có. Chắc chắn ông xã tôi đi mua... sữa.” Nàng hất đầu về hướng bếp. “Thế anh không nghe tủ lạnh vừa nhắc à? Tụi tôi hết sữa rồi.” Mặt nàng tái nhợt, mắt chớp lia lịa.

Anh tin lời tủ lạnh chứ không tin nàng. Anh đứng lên, đi sang chỗ nàng. Mỗi bước đi mở ra một cơn đau mới. “Cho tôi xem tay trái của cô.”

Nàng liếc xuống nơi năm ngón tay mình đang giấu trong lớp lông chó xoắn xoắn. “Tôi... tôi không đeo nhẫn cưới.”

“Thế cái áo thun thì sao?”

Nàng nhìn xuống áo và hai má ửng màu. “Áo này cũ rồi. Trước tôi có ly dị nhưng sau lại tái hôn mà. Người ta ai mà chẳng ly dị rồi tái hôn. Lắm lần.”

“Vậy thì cô chẳng còn tuyệt vọng hay dễ thương gì nữa phải không?” Anh hối hận vì trót cợt nhả ngay khi vẻ hoảng hốt loạn bùng lên trong mắt nàng. “Xin lỗi. Tôi không có ý đó... Tôi sẽ không làm hại cô đâu.”

Anh nhìn quanh phòng, phát hiện thêm nền thơm mùi ngày lễ đang cháy bập bùng. “Nghe này. Tôi cần nơi để ẩn mình một thời gian. Ngay khi nào lấy lại sức, tôi sẽ đi khuất mắt cô ngay. Tuy nhiên, từ nay tới đó, cô nên thành thật với tôi. Ngoài cô ra, còn ai sống ở đây nữa không?”

Nàng nhìn hai con mèo nép bên nhau trên ghế mát-xa đang rung. Đoạn nàng chậm rãi quay sang anh. “Tôi sống một mình, nhưng bạn tôi hay ghé lắm.” Lần này, nàng không chớp mắt.

“Thế chốc nữa đây, cô có chờ ai đến không, ngày hôm nay hay là tối nay ấy?” Anh nhận thấy bản nhạc đang chơi là bài “Ông già Noel đến rồi.”

Lacy chớp mắt. “Có.”

“Đừng có nói dối.” Anh ngồi xuống cạnh nàng khiến mặt ghế sofa kẹt lên dưới sức nặng của anh. “Tôi sẽ không làm hại cô hay đám chó mèo Noel nhà cô đâu.”

“Tôi không phải loại người hẹp hòi đến người ta phải hẹn trước khi ghé thăm.”

“Tôi chưa bao giờ bảo là cô hẹp hòi.” Có lẽ, kỳ cục thì đúng hơn. Dựa lưng lên ghế sofa mềm mại, anh nhắm mắt cố quên cơn đau khủng khiếp đang giằn giật trong người mình. Cổ thả lỏng cơ bắp, anh lắng nghe tiếng nhạc bài “Chú tuần lộc Rudolph mũi đỏ.” Và đặt súng trên lòng mình. Hệ thống sưởi trong nhà khiến không khí hết lạnh, chiếc đồng hồ quả lắc tích tắc, nhạc tiếp tục chuyển sang bài khác. Cô gái cựa quậy. Chiếc sofa lún xuống. Chase mở bừng mắt. “Cô định đi đâu thế?”

“Đi vệ sinh.” Cô gái lại tái mặt, ngồi thẳng lại

“Nhà vệ sinh ở đâu?” anh hỏi. Khi nàng chỉ tay về phía bếp, anh đứng dậy. “Nào thì đi.”

“Thôi khỏi.” Nàng lại lệt thốt xuống sofa.

“Tôi sẽ không nhìn chúng đâu, nếu đó là điều cô ngại. Anh chống tay lên lưng ghế để đứng vững. Động tác này làm còng số tám còn giắt bên thắt lưng anh kêu leng xeng. Cho tay vào túi quần sau, anh lần tìm chìa

khoá. Khi chạm tay vào nó anh thở phào nhẹ nhõm. Vẫn biết cô gái sẽ phản đối, nhưng trước khi thuyết phục được cô tin anh, Chase không còn lựa chọn nào khác. Anh tháo còng khỏi thắt lưng.

Nàng trợn mắt nhìn chiếc còng. “Tôi không có bí đến mức đó đâu.”

“Thôi nào.” Anh ra hiệu cho nàng đứng dậy

Nàng đẩy con chó đang ngồi trên lòng xuống và đi nhanh ra bếp.

“Đừng có nhanh thế chứ.” Anh nắm cánh tay nàng.

Lacy tái mặt nhìn vào vai anh. “Anh đang chảy máu kia kìa”

Anh liếc xuống, trông thấy máu tươi lấm tẩm trên áo. “Đi vệ sinh ngay đi Lacy. Tôi không có thời gian giỡn chơi đâu.”

Chuông điện thoại reo làm anh im bật. Niềm hy vọng rạn vỡ trong đôi mắt xanh của nàng. “Nếu tôi không nghe máy, người gọi sẽ báo cảnh sát cho xem.”

“Phải phải, và nếu có nghe máy, cô sẽ nói điều gì đấy gợi ý mách họ. Thôi, ra phòng vệ sinh đi.”

Chợt máy ghi âm tự động phát tiếng. “Xin chào, bạn vừa gọi đến dịch vụ nhiếp ảnh Lacy Maguire. Chắc là hiện tôi đang ở trong studio dán mắt vào ống kính, cho nên cứ để lại lời nhắn và tôi sẽ gọi lại ngay.”

“Lace!” Tiếng phụ nữ mồm một gào lên từ đầu dây bên kia. “Mẹ thất vọng về con quá! Con cũng biết mẹ cảm thấy thế nào khi người ta cúp ngang mẹ mà. Giờ thì mẹ đã thấy chuyện đời sống tình dục của con không phải là chuyện của mẹ, nhưng mẹ là mẹ của con. Nếu con không tâm sự với mẹ về chuyện này thì có thể nói với ai chứ?”

Mắt Chase mở lớn nhìn biểu hiện trên mặt Lacy Maguire. Giọng nói trong máy ghi âm lại tiếp. “Bởi vì mẹ biết ngày hôm nay với con khó khăn thế nào, nên mẹ sẽ tha thứ cho. Nhưng chớ có tái phạm đấy! Mà cũng đừng để ngày hôm nay làm con buồn. Chào nhé con yêu. Chụt. Chụt.”

Máy ghi âm tắt ngấm. Lacy quay qua anh ngọn lửa trong mắt nàng bùng lên dữ dội hơn. “Đừng có trông khoái trá như thế.”

“Về mặt này không phải là đang khoái trá gì đâu. Mà là đau đấy. Tôi đang đau muốn chết đây. Đi vệ sinh ngay đi.”

“Đi cùng anh thì tôi sẽ không đi đâu.” Hai vai nàng đánh lại, dáng đứng kiên cường cho anh thấy rõ thêm về tính cách của nàng. Cô này ầy à, không phải là thứ chết nhất.

“Vậy thì để tôi kiểm tra đã,” anh nói.

“Anh tưởng tôi giấu súng trong toilet chắc?”

“Không. Nhưng biết đâu cô có lối thoát hiểm ra cống lớn hoặc đường truyền Internet tốc độ cao nối với toilet thì sao?”

Anh chen qua nàng để liếc vào trong nhà tắm không bồn tắm. Nhìn chung, mọi thứ đều có vẻ bình thường. Chỉ có điều nắp bồn cầu hình cá bơi tung tăng.

Anh bước ra ngoài, ra hiệu cho nàng vào và quay lưng lại. “Đừng có đóng cửa.”

Anh đứng dựa vào máy giặt và máy sấy kệ thành hàng ngang sát tường chờ đợi.

Anh quay lại khi nghe tiếng giặt nước. Khi nàng xuất hiện, có một vẻ lấp lánh trong mắt nàng làm anh không ưa. Chắc anh phải còng tay nàng vào đầu đó trước khi lục tủ thuốc tìm kháng sinh và thuốc giảm đau. Tuy không đói nhưng Chase sức nhớ suốt ba mươi sáu tiếng đồng hồ qua mình chưa ăn uống gì cả, anh quyết định xem xem cái tủ lạnh biết nói kia đang chứa những gì. Anh trộm nghĩ không biết nó có trả lời khi anh hỏi không đây.

“Cô có thứ gì cho tôi ăn được không?” Anh đẩy nàng tới trước. “Bánh mì hay sữa gì đó?”

“Lúc này anh không nghe à? Nhà tôi hết sữa rồi.” Nàng chỉ tay vào ổ bánh mì trên bàn bếp. “Tôi đâu có chờ khách nào tới. Nhưng anh cứ tự nhiên dùng bánh mì.”

“Cô có muốn ăn gì không?” anh hỏi.

“Sao tự nhiên miệng tôi đắng ghê.” Nàng mĩa mai sâu cay.

Anh kéo ghế tựa ra giữa phòng. “Ngồi xuống đây và cố thật hết sức mà tin tôi.” Thấy trên quầy bếp có sao, anh kéo ghế ra xa tầm với tay.

Mắt vẫn cảnh giác theo dõi nàng, anh lục lọi tủ lạnh. Anh tìm thấy trong tủ có mấy bát đồ ăn còn từ bữa trước, nhưng Chase chọn lấy lọ mứt. Anh lôi từ trong máy rửa chén cửa mở toang ra một chiếc thìa, anh phết tùm lum mứt dâu tây lên lát bánh mì. Anh gập đôi lát bánh và cắn ngập răng vào miếng sandwich mềm mềm. “Cảm ơn nhé.”

“Ăn cá ngữ đi. Nhớ mua thêm ba lít sữa,” chiếc tủ lạnh đay nhiên và Chase chán nản lắc đầu.

Chuông điện thoại lại vang lên. Máy ghi âm lại trả lời và một giọng nữ vang lên bên đầu dây. “Ê nhỏ. Tổ nghĩ giờ này cậu đã lật coi qua chủ đề Kathy chọn cho tối mai rồi. Cậu mở email ra xem chưa? Nếu chưa thì xem ngay đi. Tổ thề cô nàng chỉ còn thiếu vài cọng khoai tây chiên thôi là thành một suất Happy Meal ngay. Nhưng phải nói là, cô ấy mà chọn đề tài thì buổi thảo luận của nhóm mình không bao giờ tẻ nhạt. À mà này, tổ vẫn nói là đề tài Chiến tranh thế giới thứ hai tuần trước của cậu chán ngắt.”

Chase nhét nốt miếng bánh cuối cùng vào miệng.

Giọng nói vẫn tiếp tục. “Mà thôi. Nhớ gọi cho tổ. Hôm qua sao cậu lạ thế? Có chuyện gì à? Ngoài chuyện đang thêm sướng ấy?” Người gọi tặc lưỡi. “Tổ đang nóng lòng nghe cậu giải thích đây. Đọc xong bài sơ tầm thông tin về cực khoái liên hoàn của cậu, Kathy ngậy cả người.”

Miếng bánh phết mứt nghẹn ngay yết hầu của Chase làm anh phải cố vươn cổ nuốt ba lần nó mới chịu xuống. Anh tùm tùm cười liếc Lacy. Mặt nàng đỏ đến ba sắc. Hóa ra con tin xinh đẹp nhưng ngộ nghĩnh của anh lại đang hứng tình đầy hử? Lại còn hiểu biết đôi điều về cực khoái liên hoàn nữa chứ. Nếu trong hoàn cảnh khác, anh sẵn lòng giúp nàng chứng minh... phạm trù ấy và cùng nàng nghiên cứu sâu hơn.

“Anh nghĩ buồn cười lắm à?” Cặp mắt xanh lơ của nàng nheo nheo nhìn anh. “Nào là dọa bắn chết tôi, bắn cả chó của tôi. Rồi ngang nhiên vào nhà tôi, xâm phạm riêng tư của tôi, ăn đồ ăn của tôi. Giờ anh còn dám nhạo báng tôi nữa.”

“Xin lỗi nhé.” Nụ cười của anh tắt lịm vì anh biết đề cập kiểu gì đến cái vụ cực khoái liên hoàn này chắc chắn cũng sẽ làm nàng tin là anh định làm cái điều mà anh thực sự không định làm ấy. “Tôi không có đe dọa bắn cô. Đi thôi nào.”

“Đi đâu?” Nàng đứng lên kéo gấu áo xuống.

“Vào phòng ngủ.”

“Đừng hòng.”

“Tôi đã bảo rồi là tôi không có ý định làm hại cô. Tôi biết cô không tin tôi. Nhưng khi tôi đi rồi, cô sẽ hiểu ra và tự nhủ, ‘Khỉ thật, anh ta đã nói thật.’ Mà thôi nào” Anh giắt súng lục vào cặp quần đoạn nắm lấy khuỷu tay nàng.

Lacy cố giằng ra nhưng Chase không chịu rời, ngoài mặt cố tỏ ra không đau đớn gì. Anh ra lại lối qua phòng khách, đi xuống hành lang đúng lúc dàn âm thanh nổi lên bài ‘Tuần lộc đè lên người bà.’ “Cô thích Giáng sinh quá nhỉ?”

Cứ mỗi bước đi cơ thể anh lại đón nhận một cơn đau mới. Anh phân vân tự hỏi lý do khiến Lacy sống biệt lập trong khu nhà này, tách biệt khỏi hàng xóm láng giềng xung quanh.

Anh còn băn khoăn một chuyện nữa, tại sao người xinh đẹp như nàng lại phải thêm muốn hứng tình. Cho dù nàng có đồ đặc biệt nói và mang nỗi đam mê ám ảnh về Giáng sinh đi nữa, thì đàn ông vẫn cứ xếp hàng lớp lớp trước cửa nhà nàng mà.

Bàn tay hắn nắm lấy cánh tay nàng. Không quá chặt khiến nàng đau đớn, nhưng đủ chặt để đánh động tâm can. Chồng trả lại hắn đi! Giọng nói trong thâm tâm nàng gào thét. Nhưng nàng cũng đã từng nghe rằng không thể làm liều. Nàng cần vũ khí. Đèn bên trong phòng nê. Cây gậy bóng chày trong gara. Tuyệt vọng, nàng đưa mắt nhìn tới con cá biết hát treo trên tường hành lang.

Đến cửa studio, hắn ta dừng lại ngó nghiêng. Trong phòng có cây thông Noel treo đèn nhấp nháy nơi góc phòng và máy ảnh gắn trên chân máy. Nhìn chán, người đàn ông quay sang ngó nàng như thể nàng là bệnh nhân tâm thần. Fabio, với cặp sừng tuần lộc lủng lẳng hai bên mình, luồn qua chân hai người đến vị trí của nó trước cây thông rực rỡ.

“Tôi nghĩ tôi hiểu rồi. Cô là nhiếp ảnh gia,” hắn ta nói. “Cô đang chụp hình thú cảnh. Như là cho lịch Giáng sinh hay gì đó.”

Nàng gật đầu, mắt mãi tìm vũ khí. Fabio chạy ngang qua họ, lanh chanh chui sang phòng ngủ. Phòng ngủ... tên đàn ông này, với còng số tám và súng trong tay, đang dẫn nàng đi đâu vậy nhỉ?

Lo sợ quần thắt ruột gan Lacy. Chính xác là hắn đang nghĩ gì? Mỗi khi hắn nhúc nhích, chiếc còng số tám lại kêu leng keng.

“Hôm nay là ngày gì?” Hắn huých nàng đi sâu xuống hành lang. Khi nàng không trả lời, hắn bóp nhẹ tay nàng. “Nhìn tôi đây này. Tôi sẽ không làm hại cô. Tôi cần cô giúp. Bình tĩnh nào. Nói chuyện với tôi đi rồi cô sẽ thấy tôi không phải kẻ xấu. Hôm nay là ngày gì?”

Nàng liếc nhìn lên, đầu óc quay cuồng suy tính. “Ý anh là gì?”

Hắn đẩy cửa phòng làm việc mở ra, thò đầu vào rồi giục nàng đi tiếp. “Nghe mẹ cô nói rằng cô trầm cảm là do ngày hôm nay. Tôi đoán là có lẽ đây là ngày...”

“Không phải là chuyện của anh!” Không đời nào nàng lại nói chuyện với hắn về đời tư của mình. Không đời nào nàng sẽ để cho hắn giết nàng - để rồi xác mình được tìm thấy cứng đờ, khoác cái áo thun ly dị, tuyệt vọng và dễ thương này

Hắn ta nhún vai. “Thế có phải là ngày sinh nhật cô không? Hôm nay cô tròn ba mươi chứ gì?”

Ba mươi á? Đầu Lacy giật lên. “Trông tôi mà giống ba mươi hử?”

“Đâu có. Tôi... tôi...” Hắn ta liếc xuống hành lang

Niềm thôi thúc muốn kháng cự một cách bí ỉ chiếm lĩnh nàng. Với tay ra sau, nàng giật con cá biết hát trên tường và vung lên. Lừa lúc tên này mất cảnh giác, nàng vụt mạnh vào đầu hắn.

Hắn khụy xuống đúng lúc con cá véo von, “Hãy đem tôi xuống sông...”

Nắm chặt cái chủy thủ khí trong tay, nàng phóng dọc hành lang. Nàng chạy băng qua chiếc đồng hồ quả lắc, qua ghế mát – xa, suýt chút nữa chạm tay vào nắm cửa thì hắn túm được áo nàng. Nàng cố thêm được hai bước nữa, nhưng rồi lại bật ngược tông vào hắn như sợi dây cao su bị kéo căng. Không chịu thua dễ dàng, nàng bắt ngờ đổi hướng quay người đâm đá túi bụi bằng hết sức bình sinh của mình.

4. Chương 4

“Giờ đi đâu nữa đây?” Bruno hỏi.

Zeke đắm đắm nhìn khung cảnh ngoài kính chắn gió của chiếc Chevy và ấn nắm đấm lên đùi cho đến khi đau nhói. Suốt hai mươi năm hắn lao tâm khổ tứ phục vụ trong ngành cảnh sát. Hắn ăn kẹo đồng hai lần, bị đâm bằng dao một lần, vợ con bỏ hắn vì hắn chỉ chăm chăm lo cho công việc. Và bây giờ người ta muốn tặng hắn một chiếc đồng hồ vàng cùng khoản tiền hưu nhảm nhí.

“Về chỗ đỗ của xe tao đi.”

Suốt năm năm qua, Zeke đã gom góp lương vốn kha khá cho quỹ tiền hưu. Hai tháng trước, khi đồng sự sau cùng của hắn đã về vườn thật êm thấm, Zeke đã lo lắng về việc tuyển đồng sự cho mình. Nhưng thiên hạ đồn rằng, Kelly chỉ là một tay điên khùng cảm tử, người cả đời đã vào sinh ta tử, chỉ thích lao đầu vào chỗ chết. Zeke từng chọn Chase Kelly làm đồng sự là một chiêu dễ dàng. Nếu không qua mặt được anh ta, thì hắn chỉ việc hồi lộ, mua đứt Chase là xong.

“Chúng ta sẽ phải làm gì nếu hắn tố cáo chúng ta đây?” Giọng Bruno mệt mỏi hơn là sợ sệt.

“Để lao lo vụ đó. Người ta nghĩ hắn là cảnh sát biến chất từ lâu rồi.” Zeke đấm mạnh bảng điều khiển. Chuyện thiên hạ đồn về Kelly là sai tuốt tuốt. Rõ là tay này có vẻ muốn chết thật, nhưng hình như có bùa hắc ám nào đó giúp anh ta sống nhơn nhơn. Cứ sau mỗi lần lao đầu vào một mối nguy hiểm ngu xuẩn nào đó, anh ta vênh vênh thoát hiểm. Còn cứ khi nào Zeke gợi ý kiếm thêm chút đỉnh, Kelly lại gạt ngay đi như thể hắn chỉ nói giỡn. Thằng này chẳng có tư chất ăn hối lộ gì cả. Zeke biết vậy, nhưng lại đi tin lời những kẻ không biết điều ấy.

“Khốn nạn!” Zeke văng tục. “Tao đâu muốn ra cơ sự này. Đáng lẽ hắn phải chết. Đáng lẽ tao phải biết chắc là hắn chết rồi. Đáng lẽ tao phải biết chắc là hắn chết rồi hay chưa! Có thể giờ này hắn đang chạy trốn đâu đó mà câu giờ. Hắn bị bắn cơ mà, chó má thật! Quanh đây chỉ có khoảng mười lăm nóc nhà cho hắn trốn là cùng. Tao sẽ đến gõ cửa từng nhà trong vùng cho xem.” Zeke bẻ khớp tay rôm rốp để giải tỏa căng thẳng. “Mày sẽ phải quay lại đây, lưng sục khu này cho tới khi...”

“Chắc hắn chết rồi đấy.” Bruno nổ máy xe rồi gài số “Vội lại, sáu giờ chiều nay tôi phải ra sàn nhảy. Đã hẹn cô bồ...”

Zeke giật súng khỏi bao, dí vào giữa hai mắt Bruno. “Tao bảo gì, mày làm nấy. Nếu mày làm hỏng việc của tao, mày sẽ chết không nhắm mắt cho xem.”

Bruno đạp mạnh chân phanh. Chiếc xe giật nảy. Ngón tay Zeke trượt đi.

Khẩu súng cướp cò.

Lacy vụt con cá tới tấp, hết sang trái lại sang phải. Anh ta có né nhưng không đánh lại. Tận sâu trong tâm trí, nàng chợt nhớ anh ta có súng, còn vũ khí của nàng là con cá này đây.

Ý nghĩ đó khiến nàng chỉ khao khát vùng bờ chạy. Nàng quay ngoắt người, định lao ra cửa, nhưng bàn chân trần vấp phải khăn lông trên nền nhà. Chẳng có nơi bám, chân nàng trượt dài, nàng té đập đầu vào mép rương mình dùng là bàn nước. Cú ngã quá mạnh khiến bàn tay đang nắm chặt thủy ngư khí bị nới ra và món vũ khí vắng ken kết ra xa.

Tiếng anh ta vang bên tai nàng. “Trời đất! Cô không sao chứ?”

Anh ta nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi dậy. Đầu nàng nhức nhối. Con cá lại véo von. “Đưa tôi xuống bờ sông...” Lời hát “Em chó có khóc. Em chó có mếu máo...” vang lên khắp nhà. Nàng nhắm mắt khi những ca từ lẫn lộn vào nhau. Nàng sẽ không khóc. Cũng không muốn xuống sông. Nhưng nàng có thể mếu máo thật hung ngay bây giờ

Mấy ngón tay đàn ông lần trên trán nàng. Có tiếng gừ gừ khe khẽ sát bên tai nàng rồi đến mấy cọng râu mèo cọ vào má nàng.

“Lacy? Cô có sao không vậy?” Giọng anh ta hào hển và lo lắng.

Nàng mở mắt rồi kéo gấu áo xuống. Chú mèo mướp Leonardo quần quýt một bên người nàng, trong khi bên kia là kẻ bắt cóc đang lo âu cúi xuống nhìn chăm chú. Anh ta ghé mặt gần đến nỗi hơi thở nồng ấm của anh mơn man má nàng, và một phần ảo tưởng nào đấy trong trí óc cùng quần của nàng ghi nhận lại đôi mắt màu xanh lục bảo cùng một màu sống động giống hệt mắt Leonardo. Cái sắc xanh sống động ấy dường như đang ôm ấp vỗ về nàng thật dịu dàng hệt như những ngón tay đang vuốt tóc nàng.

“Da không bị rách nhưng thể nào đầu cũng sưng to như trứng ngỗng cho xem. Để tôi đi lấy nước đá.” Anh ta bỏ đi.

Nàng lại nhắm mắt, cố tập trung suy nghĩ. Anh ra đang bị thương ở vai, nàng còn lấy con cá ông ổng đập không tiếc tay vào đầu anh ta, vậy mà giờ anh ta đang đi lấy nước đá chườm cho nàng. Đúng là đầu nàng có đau nhức thật, nhưng vết thương của anh ấy còn đau hơn nhiều.

Gượng ngồi dậy, nàng dựa lưng vào chiếc rương bằng gỗ thông. Nàng nghe tiếng tủ lạnh nhả đá: lạnh lạnh, lạnh lạnh. Được một lát, tủ lạnh lại nhắc. “Ăn cá ngừ đi. Nhớ mua thêm ba lít sữa.”

Nàng chưa thấy mắt ai xanh nhường ấy. Đúng thật là xanh gần như màu mắt Leonardo. Thốt nhiên nàng nhìn ra cửa sau. Thực tại ủa về. Ma quỷ nào xui khiến nàng ngoan ngoãn ngồi im chờ nước đá và thậm chí khen màu mắt hắn trong lúc nàng nên chạy trốn cơ chứ?

Vừa định đứng dậy, nàng đã nghe thấy tiếng bước chân anh vào phòng. Một tay cầm khăn lau bát đĩa, anh tiến sát đến rên rỉ quỳ xuống áp khăn bọc nước đá lên đầu nàng.

“Tôi không việc gì cả.” Nàng đẩy tay anh ra.

Anh khẳng khái, “Cô chườm đá vào chỗ đau đi.”

Nàng trừng mắt nhìn anh, giật bọc đá vứt xuống đất. Fabio sửa âm lên. Người đàn ông liếc sang con chó đứng ngoài hành lang rồi từ từ đứng dậy.

“Quý tha ma bắt!” Anh ta ra hành lang, rời xa khỏi nàng.

Lần này thì không còn mê mụ gì nữa! Nàng vùng dậy chạy gần đến cửa thì nghe tiếng anh bảo, “Đừng làm thế! Tôi xin đấy. Tôi cần cô giúp. Tôi rất, rất cần cô giúp.”

Nàng hình dung ra anh với khẩu súng đang chìa thẳng lưng mình. Nghẹt thở, hai đầu gối nàng cứng đờ. Phản xạ có điều kiện được thiết lập sau khi mê mẩn xem loạt phim hành động Những thiên thần của Charlie khiến nàng còn định giờ tay hàng. May nàng kịp nhớ sự thiếu vải bên dưới áo thun. “Đừng bắn tôi.” Nàng quay lại nhìn anh.

Anh đứng đó, hai chân hơi dang ra và trở mắt nhìn nàng. Thay vì cầm súng, tay anh ẵm con Fabio. Con chó nghiêng đầu âu yếm liếm cằm anh. Trong lúc cái lưỡi hồng hồng của Fabio liếm láp quai hàm mình, ánh mắt người đàn ông không rời khỏi nàng.

“Tôi trót dẫm lên Fabio lúc đuổi theo cô. Cô thử kiểm tra xem chân nó có sao không. Theo như tôi thấy thì chắc xương không gãy đâu.” Anh loạng choạng dựa vào khung cửa như thể đang bị choáng. “Còn nữa, tôi sẽ không bắn cô đâu.”

Đầu tiên là đá chườm, giờ lại đến lo lắng cho Fabio. Nàng tiến đến gần hơn, tim đập thành thịch, bẻ lấy con chó từ tay anh. Fabio, rõ ràng là không hề hấn gì, bắt đầu liếm cổ nàng. Mặc Fabio hôn theo kiểu của chó, nàng vuốt thử bốn chân nó. Không thấy nó kêu đau, nàng đặt nó xuống. Con chó tập tễnh trên chân phải phía sau, nhưng sau hai ba bước nó bắt đầu đi lại bình thường.

“Nó không sao.” Nàng liếc xéo lên anh.

“Xin lỗi nhé.” Anh day day thái dương. “Tôi không hề có ý định làm hại cô, làm hại chó mèo hay cái tủ lạnh biết nói nhà cô gì cả. Tôi chỉ cần ít thời gian, rồi sẽ đi ngay.”

Nàng nhìn kỹ anh. Cao, da rám nắng, và... Mái tóc thẳng màu nâu của anh, chắc lại quá hạn cắt đến mấy tuần, nên đã dài chấm gáy. Anh có vóc dáng chuẩn của vận động viên bóng chày, không cuộn cuộn cơ bắp nhưng không hề gầy chút nào. Máu đỏ tươi thấm lấm tẩm trên áo anh.

“Tôi đâu phải người xấu.” Giọng anh vang lên vẻ chân thật và mỗi một.

Nhưng lời vang vọng vẫn có thể là lời nói dối. Nàng nhìn vào mặt anh, thậm chí đánh giá: hàm vuông vức, mũi không có gì nổi bật rất hợp với khuôn mặt, cặp môi đầy đặn, sắc nét. Không phải gương mặt của kẻ sát nhân. Nhưng mà này, làm sao mà nàng biết chứ? Nàng chưa từng gặp một kẻ sát nhân cơ mà.

Tim đập thật mạnh sợ hãi, hai bàn tay rịn mồ hôi, nhưng đầu đó sâu trong nàng một chút xíu hoài nghi bắt đầu chấp chới. Có thể nào anh ta nói thật thì sao? “Anh chứng minh đi. Gọi cảnh sát xem nào.”

“Tôi sẽ gọi chứ... sau này ấy. Nhưng trước hết tôi cần phải lý giải chuyện này.” anh tựa đầu vào khung cửa “Lý giải chuyện gì?”

“Mọi chuyện. Giờ thì tôi mệt quá chẳng nghĩ được gì.” Anh đứng thẳng lên. “Nhặt bọc nước đá rồi đi theo tôi.”

Nàng lại để ý thấy khẩu súng thò ra khỏi cặp quần và còng số tám lủng lẳng bên thắt lưng quần jean của anh. Tim nàng đập dồn hơn. Lacy nhặt nước đá bọc trong tấm khăn. Fabio quần quýt quanh chân anh còn anh thì lùi lại như thể không muốn dẫm lên nó lần nữa. Có tên giết người máu lạnh nào lại dè chừng từng bước chân mình để khỏi làm đau một con chó?

“Coi nào, chườm đá lên đầu đi,” anh lại bảo.

Nàng áp bọc nước đá lên cục u. Lúc hai người đi dọc hành lang, chuông điện thoại lại reo. Máy ghi âm tự động nhận cuộc gọi.

Khi cả hai đến phòng ngủ thì hệ thống âm thanh chuyển đến bài. “Ông già Noel đang đến” sang chế độ chờ khi giọng nói Sue được phát ra. “Gọi ngay vào di động cho tớ nhé. Chào.”

Anh nhìn quanh phòng ngủ. Đến bên chiếc giường ngủ bữa bọn chăn mền chưa gấp, anh nhặt chiếc quần len màu xám phủ trên mặt giường mà ném về phía nàng. “Đây. Mặc cái này vào.” Chiếc quần lót lụa đỏ in chữ “Bóng rầy” khắp mặt trước vướng vào chân anh.

Nàng bắt lấy quần lên, đặt bọc nước đá lên bàn trang điểm, cẩn thận cố gắng, không phô thêm chút da thịt nào, nàng xỏ chân vào hai ống quần. Khi nàng ngược lên, anh vẫn chăm chú nghiên cứu chiếc quần lót. Tim nàng giật thót khi anh nhìn lên.

“Tôi sẽ không làm hại cô. Tin như thế cô sẽ thấy thoải mái hơn, Và tôi cũng thế.” Anh sờ đầu. “Con cá của cô dữ quá.” Anh cười toe, nhưng đau đớn lại hằn lên trên nét mặt.

Anh quay sang màn hình tivi LCD treo trên tường sát trần nhà. “Bật tivi lên nhé? Với lại, ta tạm tắt nhạc Giáng sinh được không?” Nàng với lên tường chạm tay vào một công tắc. Nhạc tắt ngấm. Kế đến, nàng nhặt remote lên. Đoạn quay quảng cáo băng vệ sinh lấp lóe trên màn hình. Con mèo tên Sweetie Pie, mặc đồ yêu tinh màu đỏ ló đầu vào cửa trước khi đứng đỉnh vào, nhảy phốc lên giường đòi chỗ bên cạnh Fabio.

Thấy chó mèo yên vị, anh nhẹ bước đến gần nàng hơn. Nghe tiếng đế giày anh rít lên ken két trên sàn nhà, cơn sợ hãi cũng cút két trong đầu nàng.

“Đưa hai tay cho tôi.” Anh bảo.

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi sẽ còng tay cô.”

“Và anh mong tôi phải tin là anh không có ý định làm hại tôi ư?” Ánh mắt nàng từ anh chuyển nhanh sang chiếc đèn ngủ khi nàng nghĩ đến vũ khí.

“Thế tôi đã làm gì cô chưa? Cú ngã ấy không phải do tôi.”

Loáng cái, anh đã bập còng tay vào cổ tay phải nàng, rồi còng vào bên kia thành giường. Lacy thử giằng. Vòng kim loại cửa vào cọc giường bằng đồng phát ra tiếng chói tai làm nổi hoảng loạn trong nàng dâng lên. Giờ thì anh ta bắt nàng rồi. Bị tóm gọn, bị mắc bẫy. Trời ơi là trời!

“Tôi sẽ không làm gì cả. Ngồi xuống.” Anh nhắc đèn ngủ đặt ra xa khỏi tầm với của nàng như thể đã đọc được suy nghĩ nàng vậy, rồi anh cất luôn điện thoại. “Lacy, bình tĩnh nào. Chuyện này sẽ chóng xong thôi. Ngồi đi chứ.” Anh chỉ tay lên giường.

Nàng làm theo. Chuông điện thoại lại reo. Lại là Sue. “Vẫn biết cậu đang bận việc, nhưng tớ không có chồng, tình cảm lại quá yếu đuối đến độ không dám yêu ai, cậu và Kathy là tất cả của tớ. Gọi cho tớ đi! Cậu sẽ phải ngạc nhiên nếu biết ai vừa gửi thư cho tớ. Phải! Phải! Phải!”

Lacy ráng hết sức để không nghĩ đến Sue, việc này cần tập trung lắm lắm. Mỗi cái giọng của bạn nàng đã làm xốn óc người nghe rồi. Sue rất dễ xúc động mạnh và hay nói không kịp thở. Đã vậy, Sue khi nào cũng nói. “Thế, nên tớ đang nghĩ...” Sue thao thao.

Cổ không nghĩ đến bạn thật lâu để suy nghĩ đến thực tại rằng nàng đang bị còng vào chính giường mình bởi người lạ có súng. Lacy nhìn tên bắt cóc đang bước vào phòng tắm.

“Đẹp đấy,” nàng nghe thấy anh nói, biết rằng anh đang nói đến bồn tắm Jacuzzi có gắn tivi trong đó. Rồi nàng nghe thấy âm thanh lục lọi ngăn kéo, tiếp sau là tiếng tủ thuốc có gắn gương rít mở.

Anh quay lại vào phòng ngủ và ôm một đồng chai thuốc. “Thứ này có phải là kháng sinh không?”

Anh ném một lọ vào lòng nàng. Nàng buông remote, cầm lọ thuốc lên. Còng tay lạnh canh. “Sao anh lại cần kháng sinh?”

“Bác sĩ bắt uống kháng sinh mỗi khi trúng đạn ấy mà.”

“Trúng đạn à?” Ánh mắt nàng chuyển sang vai anh. “Ý là, tôi thấy anh chảy máu, nhưng tôi nghĩ... Vết thương nặng không?”

“Vẫn chưa chết,” anh đáp. “Kháng sinh này dùng cho gì thế?”

Nàng liếc qua lọ thuốc. “Tôi nghĩ thứ này không ăn thua đâu. Với lại đã quá hạn từ sáu tháng trước rồi.”

“Kháng sinh này dùng cho gì?” Anh nhích lại gần hơn.

“Bệnh nhiễm trùng của phụ nữ.” Mặt nàng nóng bừng.

“Còn đỡ hơn là không có gì.” Anh loay hoay mở nắp, lấy hai viên cuối cùng ra nuốt chửng. Rồi anh chìa lọ khác ra. “Còn mấy cái này là cho thứ gì?”

Nàng cắn môi do dự trước khi trả lời. “Thuốc chống chuột rút và đầy hơi trong kỳ kinh.”

“Tốt, tôi cũng cảm giác đầy hơi.” Mắt anh nheo lại cười cười khi anh mở nắp nuốt thêm hai viên nữa. “Cô có còn và bông băng không?”

“Ngăn dưới cửa tủ có ngăn kéo trong phòng tắm ấy.” Nàng cựa quậy làm chiếc còng tay lại leng keng va vào thành giường khiến nàng rúm lại.

“Cảm ơn. Tôi sẽ mua trả mọi thứ tôi dùng.”

“Thế anh không nghĩ phải đến bệnh viện à?”

“Nếu tôi mà vào viện thì người ta sẽ gọi cảnh sát đến chỉ sau mười phút. Tôi sẽ chẳng vào đâu cho đến khi tôi suy nghĩ thấu đáo.”

“Nhưng anh bị bắn mà! Anh đâu phải mình đồng da sắt như điệp viên James Bond hay Arnord Schwarzeneger. Anh có thể chết. và tôi có thể bị kẹt ở đây, bị còng tay vào giường cùng với xác của anh. Anh sẽ bốc mùi, rồi tôi...”

Đạn chỉ sượt qua vai tôi thôi.” Anh trở vào phòng tắm.

Nàng nghe thấy anh đi loang quanh, rồi xuýt xoa thốt lên vài từ hay ho.

Mấy phút sau, anh quay lại, lần này không mặc áo. Mùi còn sát trùng thoang thoảng. Nàng nhìn khắp người anh trần trối, còn tìm nàng, suốt nửa tiếng qua đập thành thịch vì sợ, giờ lại đập mạnh hơn nhưng vì một lý do hoàn toàn khác. Xin Chúa cứu giúp chứ người đàn ông này gần như hoàn hảo so với chuẩn mực nam tính. Lâu lắm rồi nàng chẳng có niềm khoan khoái được nhìn thấy một người như thế.

Cơ nổi trên cánh tay anh dường như muốn nói, “hãy để anh ôm em,” mà không cần phải gào lên, “Nhìn tôi đây này.” Giữa những cơ bắp ấy, nàng trông thấy vùng bụng và thân trên phẳng lì, rắn chắc, hơi nổi chút xúu sáu múi bụng thôi, làm nàng tin anh sinh ra tự nhiên như thế. Lông phủ vừa phải trên ngực làm anh trông đầy nam tính mà lại không quá rậm như người rừng. Nàng lần mắt nhìn theo vệt lông mỏng sậm màu kéo dài xuống bụng, xoáy quanh rốn và rón rén mất dấu ngay cặp quần jean. Vải quần jean ẩm ướt bó sát chỗ phồng quanh... nơi ấy của anh.

Nhận thức được mình đang nhìn chằm chằm, nàng quay mặt đi. “Bị bắn thì vẫn là bị bắn. Anh phải đi bác sĩ đi. Vai anh sưng tấy lên rồi kìa.” Nàng hy vọng anh tưởng nàng nhìn vào vết băng.

Nếu có để ý thấy lời nói dối trơ tráo của nàng, chắc anh đã phải cố lắm để không tỏ ra hả hê. Anh vòng sang mé giường bên kia, đặt súng lên mặt tủ nhỏ cạnh giường. “Chắc cô không tình cờ có cái áo nào tôi có thể mặc vừa chứ nhỉ?”

“Trong tủ ngoài hành lang có vài cái áo thun quảng cáo còn trong hộp đấy.” Lẽ ra nàng không muốn tỏ ra dễ dãi nhưng việc làm cho anh mặc ngay áo vào có vẻ là việc quan trọng – còn làm cho anh ra khỏi phòng là việc tối cần kíp.

Anh khuất dạng ngoài hành lang. Nàng nghe thấy cửa tủ kẹt mở. Mắt nàng nhắm vào khẩu súng. Giá như nàng chỉ có thể... Lacy nằm sấp dịch ra xa hết cỡ chiếc còng tay cho phép nàng căng tay ra. Sắp với tới rồi. Nàng gần như cảm nhận được thép lạnh, nhưng những ngón tay nàng không thật...

“Này.” Tiếng anh làm nàng khựng cứng lại.

5. Chương 5

Phải mất hơn một giây nàng mới định thần nhận ra tiếng anh vọng từ hành lang chứ không phải ở ngay cửa. Nàng chưa hết sợ thì đã nghe anh nói tiếp. “Trong này có cả vài cái quần nữa” Tiếng nói của anh nghe gần hơn.

Nàng giật phắt tay về, hực cả hơi. Anh vẫn chưa đến cửa.

“Cô không phiền cho tôi mượn mặc đồ chờ quần jean khô chứ?”

Nàng gục mặt xuống gối ráng kiềm tiếng nấc trong cổ. “Nếu anh tháo còng cho tôi rồi... đi, tôi còn hứa sẽ mang quần anh đi giặt khô rồi gửi đến tận nhà anh nữa kìa.”

Nàng với tay ra, thử lần nữa. Tiếng còng thép va lanh canh. Giá nàng để... móng tay dài hơn thì hay biết mấy

“Đa tạ.” Giọng nói của anh làm nàng lại giật thót mình.

Tiếng kéo dây khóa khiến cơn bắn loạn cào xé nàng. Sau đó có tiếng chân anh quay lại. Nàng lật người, ngồi thẳng dậy. Còng sổ tám lại kêu như mách lẻo. Anh đi vào, hết nhìn nàng lại nhìn khẩu súng. Mày trái của anh nhướng cao.

Mắt chớp chớp, nàng vờ ngây thơ nhìn lại. Anh mặc áo thun in chữ Maytag trước ngực và mặc quần len màu xám cùng màu quần của nàng. Tay cầm quần jean ướt, anh đến bên tủ đầu giường, cất súng xuống nền nhà rồi tập tễnh vào phòng. Lát sau, anh trở ra đứng bên kia cạnh giường.

“Thôi thế này vậy.” Anh nói. “Tôi chưa ngủ suốt bốn mươi tám giờ qua. Chưa bao giờ tôi cần phải chớp mắt như bây giờ. Sau khi thức dậy, hy vọng đầu óc tôi sáng suốt để sắp xếp công việc và tôi sẽ đi. Cho đến lúc đó thì,” anh chỉ tay vào giường, “nửa giường bên này của tôi. Nửa bên kia phần cô. Tôi sẽ không xâm phạm biên giới mà cô cũng đừng nên làm thế.”

Nàng giật mạnh còng tay. “Tôi nghĩ tôi sẽ ngồi đây.”

“Phải rồi, ai lại chẳng nói thế.” Anh cười toe, nhưng nụ cười nhạt dần. Anh chỉ Fabio và Sweetie đang nằm choán nửa giường của anh. “Cô giải thích luật lệ cho hai đứa hộ tôi nhé?”

“Hai con ấy không theo luật lệ nào hết. Đối với chúng thì đây là giường của chúng. Chúng chỉ cho tôi ghé lưng ngủ nhờ thôi.”

Chase nhìn xuống. “Đành vậy. Phiền hai bạn nhé.” Anh nhặt chiếc gối ôm màu trắng nhồi lông ngỗng của nàng lên, chui vào giữa làn khăn trải giường, đẩy từng chút cho đến khi Sweetie Pie và Fabio dịch sang bên

kia. Fabio đứng lên, lắc đầu thật mạnh khiến cặp sừng tuần lộc rơi ra, rồi cuộn mình nằm sát bên anh, gối đầu lên bụng người xa lạ.

“Nằm xuống nghỉ chút đi,” anh bảo nàng.

Ồ, dĩ nhiên là nàng sẽ nghỉ ngơi. “Fabio, ra đây mau. Người ta có phải bạn mày đâu.” Nàng vợ lấy cặp sừng tuần lộc trước khi nó nhả nhúm, rồi đặt chúng lên mặt tủ đầu giường. Nếu sống sót qua vụ này, nàng còn phải chụp cho xong mấy tấm hình đáng ghét. Tòa soạn tạp chí muốn xem hình sau hai tuần nữa. “Lại đây này.” Nàng vỗ vỗ vào lòng.

Con chó giường cặp mắt lồi nhìn nàng nhưng nhất định không nhúc nhích.

Chase, nếu anh ta khai tên thật, mỉm cười vuốt ve tên nhóc phản bội đang nằm bên mình. “Thấy chưa, chó của cô còn tin tôi nữa là. Tôi đâu phải kẻ gian. Nằm đi mà, tôi không xâm phạm lãnh thổ đâu.”

Anh kê gối sau đầu rồi nhìn lên tivi. Hình ảnh cận cảnh của Oprah xuất hiện trên màn hình.

“Chúng ta là chị em phụ nữ, hãy gầm lên nào?” đám đông của Oprah hò reo hưởng ứng.

Lacy đảo tròn mắt chán nản. Bị xích tay vào giường và bị bắt làm con tin ngay trong chính nhà của mình làm nàng cảm thấy uy lực nữ quyền của nàng suy giảm đáng kể.

Chase thở dài sườn sượt, quay đầu sang, cặp mắt sáng màu xanh lục bảo của anh gặp ánh mắt nàng. “Nếu phải vật nhau với cô để giành remote thì tôi cũng vật.”

Lời nói của anh mang lại hình ảnh hai người họ ghì nhau lăn lộn trên giường. Lacy cố triệt tiêu hình ảnh ấy. Chẳng lẽ nàng quá khát tình đến nỗi bỏ qua cả sợ hãi sao? Mà nàng lại vừa mắng con Fabio vì đã tin tưởng người đàn ông đẩy kia chứ.

Nàng ném remote sang chỗ tên đồng sàng ngoài ý muốn. “Tưởng anh bảo ngủ một tí rồi đi.”

Anh nhú mày cầm nó lên. “Ngủ chứ, nhưng tôi muốn biết có tin gì đưa về tôi không đã.”

Sau khi chuyển vài kênh, anh dừng lại khi thấy phóng viên đang cầm micro nói. “Cảnh sát đang rà quanh hồ và lục soát khu lân cận. Dù thanh tra Kelly là nghi can duy nhất, cảnh sát vẫn tuyên bố anh ta có thể có súng và rất nguy hiểm.”

Lacy quan sát anh siết chặt nắm đấm và những nếp nhăn trên mặt anh hằn sâu hơn. Anh quay sang nhìn nàng như van vãn lấy lòng tin của nàng. “Tôi sẽ không hại cô.”

“Lỡ cảnh sát đến thì sao?” Nàng hỏi, cổ lờn nữa để đuổi anh đi.

“Tôi không nghĩ họ sẽ tìm đến tận nơi cách xa hồ thế này đâu.”

Fabio nhảy xuống giường và bắt đầu sửa vang. Tiếp ngay sau đó là tiếng chuông cửa ngân nga. Chase ngồi bật dậy, vớ khẩu súng, đến bên cửa sổ. Anh kéo màn cửa, nhìn ra ngoài. “Không phải cảnh sát.”

Chuông lại reo. Fabio chạy khỏi phòng, cứ phóng hai bước là sửa inh ỏi. Lacy lo thót tim

Cửa trước bật mở. “Lacy ơi?” Giọng Sue vang vang. “Fabio, xuống ngay. Mẹ mày đâu?”

Chase Kelly quay ngoắt lại - cặp mắt xanh của anh tuyệt vọng.

“Là bạn tôi,” Lacy thì thầm, cổ họng nghẹn lại.

“Chết tiệt!” anh rủa.

“Lacy?” Tiếng chân Sue ngoài hành lang.

“Làm ơn bảo cô ấy đi đi.” Anh lui vào nhà tắm, đóng cửa lại sau lưng. “Làm ơn đi,” anh lại thêm.

“Nhưng cô ấy sẽ thấy...” Lacy giật còng tay, rồi chột tay còn lại hoảng hốt che miệng. Tiếng chân Sue ngày càng gần, Lacy nghe tiếng cửa phòng ảnh kệt mở.

“Lacy, tớ ghé qua...” Câu nói của Sue ngưng nửa chừng. “Cậu ở đâu thế?”

Đầu óc Lacy quay cuồng tính toán. Hoặc nàng la to bảo Sue chạy đi và hy vọng Chase sẽ không đuổi kịp, hoặc nàng bảo Sue yên tâm ra về trước khi cô ấy cũng bị kẹt vào mớ bòng bong này. Lacy hất hai chân lên giường, lấy gối che còng tay lại và chúi đầu vào gối. “Trong này này, nàng lên tiếng vì biết chưa thấy nàng Sue chưa chịu đi.”

“Cậu không sao chứ?” Sue bước vào phòng. Trán nhăn lại vì lo lắng. “Tớ tưởng cậu đang chụp hình Giáng sinh.”

“À, tớ chỉ... tớ đau đầu quá.”

“Đau đầu à?” Sue nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường. “Tớ không biết là cậu bị chứng ấy.”

“Tớ không thường xuyên bị,” Lacy nói, cẩn thận không nhúc nhích cổ tay để còng tay không bị va lanh canh vào đầu giường.

Sue sờ trán nàng. “Cậu không sốt chút nào.”

“Tớ không sao mà,” Lacy khấn khăng. “Chỉ nghĩ một tí là lại khỏe ngay thôi. Đau đầu quá.”

Sue ngồi yên, lo lắng làm cô nàng im tiếng. “Tớ nói cậu đừng sợ, chứ đau đầu thường là triệu chứng của bệnh khác nặng hơn đây.”

“Sue, tớ không sao đâu. Thật đấy. Chỉ là đau đầu thường thôi mà.”

Bạn nàng lắc đầu. Mấy lọn tóc vàng xoăn nhún nhảy quanh vai. “Cậu phải đi khám thôi.”

Lacy nhắm mắt, ước chi khi này mình đừng cáo bệnh. Không những Sue cực kỳ quan tâm đến bạn bè cô nàng còn cực kỳ mắc bệnh hoang tưởng. Sue đi kiểm tra sức khỏe mỗi tháng. Thậm chí cô nàng còn kiểm tra chân định kỳ nữa.

“Bác sĩ của cậu là ai? Để tớ gọi cho họ, nói tớ đang đưa cậu đến đó.” Ánh mắt Sue lia đến bàn cạnh giường, chỗ vẫn để điện thoại và đèn ngủ. “Thế đèn với điện thoại...”

“Thôi được, tớ đang nói dối đấy.” Lacy cắn môi dưới, biết rằng mình cần suy tính tìm cách giải quyết thật nhanh.

“Nói dối ư?” Sue quay sang con Fabio vừa sửa vừa cào móng trước cửa nhà tắm.

“Tớ không ốm đâu. Tớ đang trầm cảm,” Lacy bảo.

“Trầm cảm á?” Sue nhướn một bên mày. “Về chuyện gì cơ? Anh quỷ thần ơi, cậu đừng nói là lại ngủ với Peter chứ hả?”

“Không hề!” Lacy quay sang con chó đang sửa ầm ĩ. “Fabio có thôi đi không?” Nàng liếc qua Sue. “Tớ thề là tớ không ngủ với hắn.”

“Tớ mong lần này hắn ta trình diễn trên giường khá hơn chút. Nếu tớ nhớ không nhầm thì hắn mắc tội đầu hàng quá sớm.”

“Đã bảo tớ không ngủ với Peter mà.” Lacy liếc ra cửa nhà tắm, bụng phân vân không biết Chase có đang áp tai vào cửa nghe lén hay không.

“Thế thì có gì không ổn thế?” Sue co cả hai chân lên ngồi xếp bằng. “Cậu không lên giường với chàng FedEx đấy chứ?”

“Tớ không ngủ với ai cả.” Lacy nắm chặt dây còng để khỏi phát tiếng kêu leng keng. Chợt nàng nhớ ra lý do thực sự làm nàng trầm cảm. “Chẳng qua là... cậu có nhớ hôm nay là ngày gì không?”

“Chết, tớ quên khuấy mất.” Thân hình cô gái nhỏ nhắn cào chỉ 1m55 nảy tung khỏi giường. “Tụi mình sang nhà tớ đi rồi hai đứa ăn kem Rocky Road cho đến khi cảm lạnh thì thôi. Đi nào!”

Lacy gơ tay không bị còng lên ngăn lại. “Không! Tớ chỉ muốn trốn hết mọi sự đời. Một mình thôi!” Lacy đảo nhanh mắt về phía cửa phòng tắm.

Sue lại nhảy lên giường. Thấy thế tim Lacy giật thon thót. Fabio tiếp tục rên ư ử trước cửa phòng tắm.

“Lacy, tớ không thích nói thế này, nhưng có lẽ mẹ cậu nói đúng đó. Một năm trôi qua rồi còn gì. Gần như là hai năm nếu cậu tính từ lần cuối cùng mình được lên đỉnh ấy. Có lẽ...” Cô nàng giơ một ngón tay lên. “Mà cậu phải suy nghĩ thật thoáng mới được nhé, nhưng nếu cậu lòi anh chàng FedEx vào mà dần cho anh ta ở mọi góc ngách trong nhà này, thì chắc cậu sẽ quên ngay Peter thôi.”

“Thôi đi Sue!” Lacy gắt. “Làm bạn với tớ không có nghĩa là mẹ tớ nói gì cậu cũng phải gật đầu nhé! Thôi giờ cậu đi về đi để tớ một mình gặm nhấm vết thương.”

“Thế còn tay bác sĩ thú y thì sao? Tớ cá là anh ta thích liếm láp vết thương của cậu lắm lắm.”

“Thôi mà Sue.”

“Được rồi, chuyện này cần đến biện pháp cấp thiết rồi đây. Hay tớ với cậu khai một chai vang đỏ và thảo luận đến khả năng thành đồng tính nữ nhé!” Sue tự cười toe toét với câu nói đùa. “Chẳng phải vì cậu là gu của tớ đâu. Nếu có đổi thiên hướng giới tính, tớ sẽ đeo đuổi mất cô kiểu như Anne Hache, bạn gái cũ của Ellen kia. Nhưng tớ nghĩ cô ta không đồng tính, phải không nhỉ?”

Lacy lại tưởng tượng ta cảnh Chase Kelly nghe hết mấy câu này. Giọng nàng lạc đi. “Tớ không thích chuyển sang đồng tính.”

“Ừ, tớ cũng thế.” Sue liếc sang mèo Sweetie Pie. “Mèo ơi, mày đáng yêu quá đi thôi.” Cô nàng vuốt ve con mèo. “À, hay là email của Kathy làm cậu nổi hứng?”

Lacy rên rỉ. Bình thường vẻ lém lỉnh của Sue không làm nàng khó chịu. Nhưng bình thường, Lacy cũng không có một tên giết người đang trốn trong nhà tắm.

Nghi phạm giết người chứ nhỉ, một tiếng nói vang vọng trong đầu nàng.

“Tớ chưa đọc email của Kathy.” Lacy thành thật. “Giờ xin cậu...”

“Nếu cậu chưa đọc thì để tớ nói cho cậu hay,” Sue giảng giải. “Tối thứ Sáu, ta sẽ bàn kỹ về chuyện giữa to và dài, thứ nào thực sự làm cho đàn ông được nam tính. Hay nói đúng hơn, làm cho đàn ông trình diễn tốt! Tớ thì tớ chọn chiều dài.” Sue tấm tắc. “Tất nhiên, to cũng có giá trị.”

Có thể nói nàng ngượng muốn chết ngay được, Lacy hết nhìn cửa nhà tắm lại nhìn Sue. Nàng và cô bạn chắc chết mất. Chase Kelly, với cơ bắp rắn chắc và bụng sáu múi, có thể từ phòng tắm bước ra cầm súng bắn họ. Có một điều rất lạ là ý nghĩ ấy không làm nàng thực sự sợ hãi.

“Tôi sẽ không làm hại cô.” Lời nói của anh vang vọng trong đầu nàng.

Sue nói không ngừng. “Tớ tin chắc đề tài ấy cực hay, hay hơn đề tài Thế chiến thứ hai của cậu nhiều.”

“Nhưng đề tài của tớ mang tính giáo dục cao.” Lacy chống chế, hy vọng tránh những đề tài về tình dục, về kích cỡ hay đồng tính nữ.

“Chán ồm. Phân tích chiều dài với chiều rộng cũng mang tính giáo dục cao vậy.” Cuối cùng, Sue cũng ngừng nói để thở khi tiếng TV cắt ngang giây phút im lặng. Sue ngược lên. “Cậu có nghe tin tay cảnh sát bị chết chưa?”

“Chết ư?” Lacy nuốt khan.

“À, họ tìm kiếm dưới hồ sau nhà tớ. Tớ ghé mắt nhìn trộm qua hàng rào suốt buổi sáng cơ mà. Sau đó một tay thanh tra tên Dodd đến gõ cửa nhà tớ. Jason Dodd. Mà này, tên gì mà lại tên là Dodd cơ chứ? Anh ta đưa danh thiếp cho tớ, bảo hề thấy có gì lạ thì gọi cho anh ấy. Xém chút nữa tớ bảo có thấy một thứ rất lạ đang ở ngay trước mặt tớ đây, là cặp móng xinh xắn của anh ta ấy.” Cô nàng ngập ngừng như thể đang hình dung lại. “Mắt mũi cũng không đến nỗi. Mắt xanh, môi xinh chỉ muốn hôn. Và tóc vàng. Tớ nghiêm túc nghĩ đến chuyện gọi cho anh ta đấy.”

Sue ngã người về phía chân giường, bắt đầu đập đập chân trên không trung. “Nhưng ngay lúc ấy, chuông báo động reo vang trong đầu tớ.” Đang đập, chân Sue dừng phát lại. “Cậu cũng biết kiểu báo động đại loại ‘Mọi thằng đàn ông đều là thằng đéo’ ấy mà, thế là tớ quyết định thôi.” Sue hạ hông xuống giường, vắt tay lên trán làm điệu bộ đau khổ mĩa mai. “Với lại, tớ không quen thói tò mò bên ngoài. Tớ không thể

không chung thủy với món đồ chơi tình dục của tớ.” Sue ngồi bật dậy. “Mà phải nói thế, món này vừa có đủ chiều dài lẫn độ lớn nhé.”

Nụ cười nghịch ngợm hiện trên môi Sue. Fabio sửa inh ỏi. Lacy rên lên. “Thôi về đi Sue.”

Sue nhảy xuống giường. “Tớ để chìa khóa xuống dưới đồng phân chó giả bằng nhựa ngoài cửa nhé.” Cô nàng mới đi được một bước đã quay ngược lại. “Suýt chút nữa quên bảo với cậu. Biết tớ vừa nhận thư ai không? Biên tập của tớ và giờ nó nằm trên bàn của trưởng ban biên tập kèm theo lời đề nghị bản thảo nên mua đấy nhé.”

“Nhất cậu rồi,” Lacy nói. “Ta sẽ ăn mừng sau được không?”

“Chờ đến lúc đó thì mất cả hứng rồi còn đâu.” Sue nhảy chân sáo dọc hành lang. Cô nàng này chẳng làm việc gì cho từ tốn được, đi cũng không, nói cũng không, nghĩ lại càng không.

Khi Sue đi khuất rồi, Lacy lại nằm vật xuống gối. Nàng nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng cửa trước đóng sập, và chờ người lạ trong buồng tắm đi ra. Đến bây giờ chắc ruột non ruột già của anh bực vỡ hết vì nhin cười mất. Lacy nghe tiếng xe của Sue nổ máy lái đi. Cửa buồng tắm kẹt mở.

“An toàn không?” Chase làm ra vẻ lạnh nhạt.

Bừng bừng nổi giận vì anh xâm phạm sự riêng tư của mình, nàng chỉ muốn có thứ gì đó trong tầm tay để ném vào anh. Đột nhiên nàng nhận ra rằng - lúc này nàng chỉ tức giận. Nàng thật sự chẳng sợ gì anh nữa. “Chớ hé môi tiếng nào đấy”

“Gì cơ?” Dù ánh mắt anh giả vờ nghiêm chỉnh, nhưng nụ cười đã lấp ló trên đôi môi. Liền sau đó nó tắt ngấm.

“Chẳng gì cả.” Nàng đặt đầu xuống gối. Có lẽ anh đã không nghe thấy những gì Sue nói trong nền âm thanh ư ử của Fabio. Có lẽ nàng sẽ qua được ngày hôm nay và lúc nào đó nhìn lại mà cười vui. To và dài, đối thoại về đồng tính nữ, toàn là những thứ ta muốn một người đàn ông lạ mặt nghe thấy khi anh ta còng tay ta vào giường.

Sức nặng cơ thể anh làm mặt nệm lún xuống. Nàng trần trối nhìn trần nhà, cố hiểu cho ra sao mình không sợ. Hội chứng tâm lý của con tin bắt đầu đặt lòng tin vào kẻ bắt cóc có tên khoa học là gì nhỉ?

Chiếc chăn phồng lên khi anh nhẹ nhàng trườn lên giường nằm cạnh nàng. “Cảm ơn cô đã bắt bạn cô về.”

“Tôi không làm thế vì anh đâu.” Nàng quạc lại. Mà nếu không vì sợ, thì tại sao nàng đã làm thế? Sao nàng không thử tìm cách lảng lảng làm ám hiệu bảo Sue về thẳng nhà và gọi cảnh sát? Sao nàng không gào tướng lên, “Sue nhét con cá lên đập chết tê nấp trong nhà tắm hộ tớ.” chứ?

Nàng đưa mắt nhìn sang anh và cau có. Thực tâm, nàng không muốn bị còng tay vào giường cùng với anh đang nằm sát bên thế này.

Hay là nàng muốn?

Ánh mắt họ gặp nhau. Anh nhấn nút MUTE trên remote.

Buông tiếng thở dài, anh vắt tay ngang mắt. Im lặng bao trùm căn phòng. Im lặng ngọt ngào, nhưng rồi lại “Nói cho đúng ra, thì cô trông đẹp hơn Anne Heche nhiều.” anh nói, nửa mặt quay đi khỏi cô.

Anh bật cười, rồi bàn tay giật nhẹ đặt lên hông như thể anh bị đau. Lacy vùi mặt sâu hơn vào gối

Zeke lái chiếc Mustang vào ngõ căn nhà xây bằng gạch đúng lúc chiếc Chevy của Bruno nhẹ nhàng lướt xuống đường ngay trước xe hắn. Bruno gặp may. Ngoại trừ lỗ đang dính trên kính chắn gió và tiếng nổ điếc tai, Bruno không bị thương gì. Ít nhất thì bây giờ, gã cũng hiểu Zeke không hề đùa trong chuyện này.

Bọn chúng lại đi bộ rà soát thật kỹ khu vực quanh hồ một lần nữa, mà chẳng tìm thấy gì. Xác Kelly vẫn chưa tìm thấy. Có lẽ Bruno nói đúng. Xác Kelly chìm đâu đó dưới lòng hồ. Chắc lúc này, lũ cá đang rĩa thịt tên đó cũng nên. Lạy trời, Zeke mong thế lắm. Nhưng hắn không thể chỉ ngồi yên mà cầu khẩn. Rất

có thể Kelly thoát chết và mò vào nhà ai đó ven hồ. Zeke sẽ không ngừng nghĩ. Hắn sẽ không buông xuôi cho đến khi đích thân chạm tay vào xác Kelly mới thôi. Còn nếu hắn tìm thấy Chase Kelly còn sống thì...

Hắn ra khỏi xe bước đến cổng trước. Tại ba nhà hắn vừa ghé, chủ nhà nào cũng sốt sắng mời hắn vào, cho hắn ngó nghiêng mọi chỗ. Rõ là phù hiệu cảnh sát của hắn luôn khiến người ta tin tưởng. Người ta thiết khờ!

6. Chương 6

Lacy oằn mình trong giấc ngủ để rồi tiếng kim loại va vào nhau sắc lạnh làm nàng giật mình tỉnh giấc. Nàng nằm đấy đăm đăm nhìn trần nhà trong khi đầu óc ghi nhận bao nhiêu suy nghĩ ủa về cùng một lúc cùng tay, anh chàng đẹp trai và hấp dẫn, to và dài?

Quay đầu sang bên, nàng thấy bàn tay không bị vòng của mình đang đặt tên bụng dưới của Chase Kelly. Ngay cạnh thứ “to và dài” của anh! Nàng chớp mắt, nuốt khan và thầm khấn Đức Mẹ Đồng Trinh mong cho anh còn ngủ say.

Đưa mắt lướt lên mặt anh, nàng lại nuốt khan lần nữa. Giá nàng theo đạo Công giáo, thì lời khấn đã ứng nghiệm rồi. Bởi không theo đạo nên ngay lúc này đây, anh đang nhìn thẳng vào mắt nàng – nhìn thấu vào tâm hồn tín đồ Tin Lành Scotland của nàng.

“Em vượt biên giới, xâm chiếm nửa giường bên anh mất rồi.” Cặp lông mày quý quái của anh nhướng cao, còn cặp mắt xanh lục bảo, chứa chất tội lỗi, và ham muốn cháy bỏng, lại lấp lánh tia hóm hỉnh.

Nàng rụt phắt tay về. “Anh ngủ đầy giấc rồi nhé. Giờ đi ngay đi.” Lacy biết anh có ngủ vì ít nhất một tiếng đầu nàng ngắm nhìn lồng ngực anh phập phồng lên xuống trước khi bản thân nàng đầu hàng cơn buồn ngủ. Trong sáu mươi phút rất dài ấy, nàng thăm ôn lại toàn bộ cuộc nói chuyện với Sue. Nàng không biết câu nói nào của Sue khiến nàng thấy sỉ nhục - về bác sĩ thú ý liếm láp vết thương lòng, về việc chủ động làm tình với anh chàng FedEx cho đến khi chàng ta tan nát, hay là việc trở thành đồng tính nữ. Nỗi xấu hổ tràn ngập trong nàng khiến nàng nghĩ đến chuyện người tiếp theo nàng dùng cả tấn công sẽ là Sue. Nhưng cảm giác tội lỗi cũng giảm xé nàng nữa. Nàng có chúc mừng Sue về việc cô nàng nhận được thư cho cuốn sách của cô ấy chưa?

Chiếc đồng hồ trên bàn cạnh giường làm nàng chú ý. Gần 5 giờ chiều rồi và hóa ra nàng đã phí cả ngày trên giường - cạnh một anh chàng nóng bỏng, nhưng đó không phải là mấu chốt.

Anh chống khuỷu tay nhô dậy. Cơ trên cánh tay anh săn lại. Nhìn thấy anh trong chiếc áo thun, lớp cotton trắng mềm mại ôm sát các múi cơ săn chắc khiến miệng nàng khô khốc. Nàng nhịu mày.

“Mỗi khi ngủ dậy, em thường cau có vậy à? Hay để anh pha cà phê cho cả hai nhé?”

Ánh mắt anh nhìn quanh giường, sẫm soi hai con mèo Sweetie Pie và Leonardo cùng chó Fabio.

Thế rồi anh nhắc thấy nhân vật mới nhất vừa vào phòng Samantha, con mèo mướp màu xám hay e thẹn của nàng, đang nhìn chăm chăm vào anh như thể trước đây chưa từng thấy anh ở đấy. Cô mèo kêu meo một tiếng, phóng đi, đoạn lẩn xuống gầm giường.

“Em nuôi mấy con mèo thế?” anh hỏi.

Lacy cau mày, nhớ đến những gì mẹ mình bình phẩm về phụ nữ và đàn mèo nhiều hơn ba con. “Có ba con thôi. Mà này, tôi thà là anh đi đi, chứ đừng pha cà phê làm gì.”

Anh ngồi dậy, nhăn nhó như là đang còn đau. “Em thích cà phê có đường và kem hay chỉ cà phê đen thôi!”

Nàng chán nản nằm vật ra nhìn trần nhà không trả lời. Thấy anh mãi không chịu đi, nàng quay nghiêng áp một bên má lên gối nhìn anh. Anh vẫn ngồi thẳng, quan sát mèo Leonardo ngủ giữa hai đầu gối mình.

Anh liếc từ con mèo lên nhìn nàng “Em này, chắc ta phải kiếm chiếc giường rộng hơn.”

Nàng chán nản quay mặt đi. Anh chắc lưỡi đứng dậy khiến mặt nệm rung rinh.

“Em cần đi vệ sinh không?” anh hỏi.

“Không.” Nàng chỉ cần anh tháo còng cho nàng rồi biến đi cho đỡ phiền phức.

“Thôi được. Anh sẽ quay lại ngay.” Anh rên lên khi di chuyển. “Bố khỉ, đau thật!”

“Bị bắn mà. Anh nghĩ sao vậy?”

“Anh không nghĩ là đau do bị bắn đâu.” Anh trả lời. “Là do cú ngã đó.”

“Anh cũng bị ngã nữa à? Anh ngã từ đâu xuống thế?”

Anh lờ câu hỏi của nàng đi mà hỏi lại. “Chiếc máy pha cà phê nhà em không biết nói đâu nhỉ?”

Không chờ cô trả lời, Chase lết xệt đi dọc hành lang. Mọi đường gân thớ thịt trên người anh thét gào xin được thương xót. Nhưng ơn trời, vài tiếng đồng hồ chớp mắt đã kéo anh khỏi bờ vực kiệt sức.

“Giả sử mình là cà phê, mình sẽ ở đâu nhỉ?” Anh nhìn quanh nhà bếp cho đến khi thấy chiếc hộp màu đỏ ngay sau máy pha cà phê. Anh di chuyển từ từ, khởi động bình cà phê rồi quay sang tủ lạnh.

“Ăn cá ngừ đi. Nhớ mua thêm ba lít sữa.”

Chase tròn mắt nhìn tủ lạnh. “Nghe rồi, bọn tao sẽ ăn cá ngừ đây. Mà hài lòng chưa?”

Tủ lạnh không trả lời. Chẳng phải anh mong nó đáp lễ, nhưng này, trước hết ai mà có thể đoán được anh đã lắng nghe nó nói chứ. Anh mở vài hộp nhựa đựng thức ăn cho đến khi tìm thấy thực đơn được đề nghị. Để chắc ăn, anh đưa lên mũi ngửi và nhìn khắp lượt xem nó có bị mốc xanh chưa. Cho rằng vẫn còn ăn được, anh tìm sốt mayonnaise và dưa chuột muối. Anh vợ đại cái thìa trong máy rửa chén, xúc ở mỗi hũ một thìa.

Chờ cho cà phê đun lên, anh lùa tay vào tóc, nhắm mắt khi chạm tay vào cái bướu trên đỉnh đầu mà nàng đã phang cho anh bằng con cá biết hát. “Đã có thể còn tệ hơn ấy chứ,” anh lẩm bẩm, và hình ảnh Zeke cầm súng dí vào thái dương anh loáng qua trong đầu. Anh nhìn điện thoại trên quầy bếp, bắn khoăn không biết mình nên gọi cho ai, hay liệu anh có thể tin tưởng được ai không. Chase nhớ ra cô bạn nhỏ nhắn Lacy có kể họ đang ra hồ tìm xác anh. Cô ấy cũng nhắc đến thám tử Dodd. Thám tử Jason Dodd.

Chase không khỏi phân vân không biết đồng sự cũ của mình nghĩ gì. Liệu anh ấy có tin Chase có tội? Anh thử nghĩ xem mình sẽ cảm thấy như thế nào nếu đặt ngược tình huống - nếu Jason bị tình nghi lấy trộm ma túy, hay bị nghi giết đồng đội, hay bị người khác cho rằng đã chết dưới đáy hồ. Cảnh chết chóc làm lòng Chase hồi hận tràn đầy.

Chase gặp Jason khi hai người gia nhập lực lượng mười một năm trước, Jason là phù rể chính trong đám cưới của anh, và hầu như Chủ nhật nào cũng đến nhà Chase uống bia với thịt nướng. Sarah đã luôn coi Jason là thành viên trong gia đình. Thế rồi Sarah ngã bệnh, đủ thứ chuyện xả đến làm cuộc đời Chase đảo lộn. Đảo lộn mọi thứ.

Nghĩ đến đây, tim anh quặt thắt, đau đớn.

Chase xát xát tay lên mặt. Đây là lúc anh cần tập trung giải quyết những rắc rối giữa anh và Zeke, không phải lúc lang thang theo dòng ký ức. Nhìn quanh gian bếp, anh biết mình cũng không nên lợi dụng quá đáng sự hiếu khách ở đây. Lacy Maguire đã còn hơn là hiếu khách nữa, nếu cân nhắc đến chuyện nàng bị công tay lên đầu giường. Ủ, nàng không sốt sáng thấy anh quanh quẩn trong nhà mình. Còn cứ theo như tủ lạnh nàng thì rõ là nàng rất thích cá ngừ.

Chase nhớ lúc mình tỉnh dậy vì cảm nhận thấy tay cô gác lên bụng của mình. Anh thoáng mỉm cười khi nhớ đến câu chuyện anh nghe lỏm được giữa Lacy và bạn cô. Anh sờ tay lên môi, trong đầu lóe lên nét mặt nàng lúc anh cởi trần từ nhà tắm bước ra. Trong mắt Lacy đã biểu lộ không chỉ là nỗi sợ hãi. Có một mối quan tâm nào đó rất chân phương, rất dần bà đã lấp lóa trong đôi mắt xanh sáng trong veo.

“Này đừng có mơ đến đấy,” anh bưng bảo dạ. Khi vụ rồi ren này kết thúc, anh sẽ ghé nhà Jessie giải quyết mọi đòi hỏi xác thịt đang dồn nén. Thậm chí anh đang định sẽ mang theo công tay.

Với cô hàng xóm Jessie, anh tìm thấy một kiểu lạc thú ăn bánh trả tiền, không phải chịu bất cứ ràng buộc nào. Đó là một chữ năng cơ thể đem đến sự giải nén và sung sướng, giống như là tắm nước nóng, hay được mát-xa sau khi tập thể dục.

Phải mất một năm sau ngày Sarah mờ yên mả đẹp, anh mới nhận ra sự khác biệt giữa quan hệ tình dục đơn thuần và những gì anh và vợ từng chia sẻ. Tình dục căn bản chỉ là một hoạt động chức năng, một kiểu giải tỏa. Những gì anh đã chia sẻ cùng Sarah lại là tình yêu và nỗi gần gũi quyến luyến.

Nhắm mắt tạm quên quá khứ, anh ưỡn thẳng hai vai, khóa chặt cảm xúc trong cái hộp đen cất tận góc xa nhất của tâm hồn.

Lát sau, anh tìm thấy mấy chiếc đĩa trong kệ bếp, và khoai tây chiên trong tủ để thức ăn. Cứ thế, một tay này bưng hai chiếc đĩa, tay kia cầm hai ly cà phê, anh đi qua hành lang về phòng ngủ.

“Buổi tối đã được dọn ra rồi này,” vừa bước qua ngưỡng cửa, anh vừa hồ hởi xướng lên.

Anh thấy nàng ngồi trên giường, hai chân duỗi thẳng, bắt chéo nhau nơi mắt cá. Trông nàng đúng là... cô đơn sau ly dị, tuyệt vọng và dễ thương, bao quanh là hai con mèo xinh đã trút bỏ trang phục Giáng sinh. Tóc nàng hình như hơi rối, như mọi phụ nữ khi ở trên giường. Nàng không trang điểm, Chase lại thích thế. Anh luôn thích phụ nữ au naturel (tiếng Pháp: đẹp tự nhiên). Có một điều khiến anh thở phào nhẹ nhõm như vừa cất được gánh nặng là vẻ mặt nàng không còn thể hiện nỗi sợ hãi.

Nàng đổi tư thế ngồi.

Mắt anh nhìn theo bầu ngực nhẹ đung đưa sau lớp áo cotton màu hồng phấn. Sao cô nàng chẳng thể cứ xấu xí đi cho mình nhờ nhỉ?

“Đói chứ?” anh hỏi, cố rũ bỏ sự quyến rũ ấy đi. Hai con mèo nhảy xuống nệm, luẩn quẩn quanh mắt cá chân anh. Hết nhìn hai con mèo đang nhảy đang vờn, anh lại ngược lên nhìn nàng. Ráng cẩn thận chú ý để đừng dẫm lên chúng, anh tiến tới gần hơn, sẽ sàng đặt đĩa thức ăn vào lòng nàng và ly cà phê bên bàn nhỏ cạnh giường. Lacy xoay người thả hai chân xuống giường.

Con mèo trắng nhảy phốc lên giường. Lacy hẩy nhẹ nó sang bên. Nàng nhìn đĩa đồ ăn, cầm bánh kẹp lên nhìn ngó một hồi rồi đặt xuống cạnh khoai tây chiên.

“Gì thế này?” nàng hỏi.

Chase ngồi xuống cuối giường. “Bánh kẹp cá hồi và rau trộn. Tủ lạnh bảo em thích món ấy.” Anh cười làm lành. “Anh không có thời gian luộc trứng, nhưng anh tìm thấy mayonnaise và dưa chuột muối.”

Nàng chớp mắt, nhìn xuống đĩa thức ăn. Cặp mắt tròn xoe mở lớn.

“Sao vậy? Em nghĩ anh đầu độc em hả?” Anh chồm tới đổi đĩa của anh cho nàng. Cô gái xinh đẹp tròn mắt nhìn anh cắn miếng bánh kẹp đầu tiên.

Cặp môi nàng mấp máy như muốn mỉm cười, nhưng hình như nàng quyết định không để lộ cảm xúc. Cứ cho là nàng không sợ anh, nhưng rõ là nàng không sẵn sàng tỏ ra muốn chia sẻ những điều làm nhẹ lòng như là một nụ cười chẳng hạn. Như thế sẽ tạo ra một thách thức đây. Trước khi anh rơi khỏi nơi này, anh sẽ phải thắng lấy một nụ cười. Một thôi.

“Em không nghĩ là anh biết nấu ăn sao?” anh gợi chuyện. “Anh không đến nổi vô dụng khi vào bếp đâu. Bố anh từng mở quán ăn.” Anh giơ tay ngăn con mèo lông hung đỏ đang định sà vào đĩa của anh. “Em chưa đụng đến thức ăn. Vẫn chưa tin anh à? Hay anh đổi đĩa lần nữa nhé?”

“Không phải đâu. Mà là...” Nàng cắn môi.

Cầm nốt nửa bánh còn lại anh ăn ngon lành. “Mà là sao?” Anh vừa hỏi vừa cắn một miếng.

“Chỉ là...” Nàng nhìn anh cắn thêm miếng nữa. Mồi nàng lại mấp máy, nhưng nàng vẫn cố nén. “Tôi chưa bao giờ thích...” Mắt hai người gặp nhau.”Tôi không có cá ngừ trong tủ lạnh đâu. Tình cờ tôi khai quá nhiều hộp và... mà thôi, đây là Fancy Freast thức ăn của mèo đấy.”

“Nhưng tủ lạnh của em bảo...”

“Tôi đã ăn hết cá ngừ hôm qua rồi.”

“Em cứ đùa hoài.” Anh trở mắt nhìn nàng, hy vọng nàng chớp mắt lia lịa, dấu hiệu cho thấy nàng nói dối. Nhưng nàng không thể. Anh nhìn xuống miếng bánh ăn dở kẹp giữa mấy ngón tay. Miếng bánh trong miệng anh như nở to hơn, đến độ anh nuốt không trôi.

“Tôi nghĩ đây là thịt cá vụn và nạc trộn cá ngừ. Món khoái khẩu của Leonardo” Nàng chỉ vào con mèo đang vờn quanh anh.

Con mèo hung khoai chí nhăm nháp bánh kẹp. Miếng bánh kẹp thức ăn cho mèo nằm ỳ trên đầu lưỡi Chase.

Anh thả đĩa xuống và nhổ miếng bánh ăn dở ra tay. Anh nhảy dựng lên chạy vào nhà tắm. Anh thề là mình nghe thấy tiếng cười khúc khích sau vai. Nhưng nếu nàng có cười thật thì anh đã bỏ lỡ mất rồi và lần đó không tính.

Zeke căng thẳng bẻ đốt ngón tay cho xe chạy qua cổng kiểm soát an ninh để lên căn hộ của Kelly. Hắn đã vào hết mười lăm căn nhà trong vòng bán kính hai dặm quanh hồ. Không ai nghe thấy hoặc nhìn thấy gì hết và linh tính mách bảo hắn rằng không ai trong số họ nói dối. Điều đó dẫn đến hai khả năng, hoặc Chase Kelly đang làm mồi cho cá, hoặc tên đó có sức mạnh siêu nhân và đã xoay sở lết lên bờ sau khi bị bắn và dần cho tới tở. Dù từng một hai lần ấn tượng với khả năng của Kelly, Zeke không nghĩ gã đã có thể thoát được lần này. Hoặc nói đúng hơn, hắn hy vọng gã đã không thể thoát.

“Này, nâng thanh chắn lên chứ nhỉ!” Zeke từ bên trong cửa sổ xe gọi với ra tay thanh niên canh cổng lối vào.

“Ông phải nhập mã số vào cổng hoặc gọi người quen đưa ông vào,” tay này vừa ăn hotdog vừa đáp.

Zeke điên tiết trả sổ xe và xô cửa lao ra. Hắn đập rầm rầm vào kính cửa sổ, khiến gã thanh niên lảo lếu trên cầm còn dính tương cà phải bật khỏi ghế. “Mở cái cửa khỉ gió ra mau.”

“Sao tôi phải làm thế chứ?” tay kia vặc lại, đưa tay chùi mấy giọt tương trên mặt.

“Sao hử, bởi vì tao là cảnh sát đây, thằng chết dẫm!” Zeke đập mạnh phù hiệu vào kính cửa. Hắn đã lục soát nhà Chase ba lần rồi, nhưng nổi tuyệt vọng bắt hắn quay lại đây. Hắn phải tìm cho ra cuốn sổ ấy và hủy đi, phòng trường hợp Kelly còn sống.

Gã gác cửa nhấn nút mở cổng. Zeke trở vào xe, thấy hơi tiếc vì gã kia xuống nước. Lúc này đây, hắn đang rất thèm được gây sự đánh nhau – mà phải là đánh tay đôi thực sự ấy.

Hắn lái xe qua cổng, đỗ xe, ngồi yên để đến năm phút đồng hồ, tay nắm chặt vô lăng đến mức các đốt ngón tay trắng bệch, cố gắng hạ huyết áp xuống mức bình thường. Mãi sau, hắn vào tầng một của tòa nhà chung cư và đến văn phòng lấy chìa khóa. Hắn lại bẻ khớp ngón tay rôm rộp trong lúc chờ con mụ già tóc đỏ ngồi trông thấy hắn đi đi lại lại đọc quây tiếp tân. “Lấy chìa hóa căn 215 cho tôi.” hắn chìa phù hiệu ra.

Bà già lườm hắn. “Được thôi. Nhưng cậu phải ký tên vào danh sách khách đến chung cư như mọi người khác. Tôi không muốn sau này có người khác đến hoạch hợ rằng tôi đã để cho thằng Tom, thằng Dick, hay Harry nào đó tùy tiện đi vào nhà mà không được phép.” Bà đưa cho hắn bản danh sách đã ký tên. “Như tôi đã nói mấy người kia ấy rằng ở đây cái chú Kelly ấy tốt còn hơn vàng mười nữa kia”

“Hôm nay cũng có người lên nhà ấy à?” Zeke hỏi. Đã hai này trôi qua sau cú điện thoại nặc danh tố cáo khiến cảnh sát đến lục soát chỗ ở của Kelly. Và họ đã tìm được đúng thứ họ cần tìm, vậy không còn lý do gì khiến họ hôm nay phải quay lại đó.

“Ừ, có.” Bà chỉ móng tay sơn đỏ chót vào danh sách.

Zeke đọc lấy cái tên và nổi nghi ngờ trỗi lên găm nhăm tủy hần và bập vào một dây thần kinh nhức nhối. Jason Dodd - đồng sự cũ của Chase Kelly – đã từng hục hặc gì đó với Kelly và người ta đồn rằng rốt cuộc Dodd đã phải yêu cầu được tách khỏi Kelly. Hôm nay, Dodd lên nhà Kelly làm gì nhỉ? Viết nguệch ngoạc tên mình xong, Zeke giật phắt chùm chìa khóa trên tay bà già khó chịu.

Thốt nhiên Zeke chợt hiểu hần đến đây thật là phí thời gian. Hần nên đi tìm Kelly. Có lẽ hẳn nên nói rộng địa bàn tìm kiếm, kiểm tra thêm vài ngôi nhà trong bán kính kéo dài thêm vài dặm nữa.

Zeke vừa đến thang máy thì chuông điện thoại vang reo. “Tôi nghe đây.”

“Duncan phải không? Anh nên quay về đồn ngay.” Cái giọng nghiêm trọng của đồn trưởng làm hần lo cháy ruột.

Ông ta đã biết những gì rồi? Chó thật, hẳn không có thời gian về đó. Hần nhất định phải tìm cho ra Kelly. “Sao thế?” hần hỏi. “Có chuyện gì à?”

Mấy phút sau, Chase từ phòng tắm nhà Lacy bước ra. “Chuyện này không hay ho đâu nhé.” Mùi cá còn vương trên lưỡi anh giờ trộn lẫn với hương bạc hà trong kem đánh răng.

“Tôi có làm gì đâu?” nàng cắn môi.

Bốn mắt gặp nhau và anh chợt nhận ra mình đang nghĩ rằng nàng chỉ mỉm cười thôi chưa đủ. Anh muốn nàng cười thành tiếng và muốn nhìn thấy ánh tươi vui thấp sáng mắt môi nàng. “Em mặc cho anh ăn bánh kẹp với thức ăn dành cho mèo.”

“Tối... Lúc ấy tôi đang có nghĩ cho ra thứ ấy là gì?”

“Mà hay ở chỗ là anh ăn gần hết em mới nghĩ ra.” Anh đến bên, cầm lấy một trong hai ly cà phê, và ngồi xuống bên nàng.

“À, mà ăn thấy sao hả?” nàng hỏi và cầm ly kia lên.

“Thực ra thì,” anh liếm môi, “nếu kèm thêm thật nhiều dưa món thì ăn cũng được”

Đến đây, nàng không nhịn được nữa. Một tiếng cười dễ thương bật ra khỏi môi nàng.

Đang nữa chừng hít vào Chase gần như tắc nghẹn. Quỷ thật, nàng đẹp quá. Anh ngồi đấy tận hưởng hình ảnh và đấu tranh tư tưởng rằng liệu được trông thấy nàng như vậy có đáng phải ăn thức ăn dành cho mèo không cơ chứ. Chết tiệt, hồi mới lên sáu, anh từng nuốt cả giun chỉ để khiến một cô bé chú ý đến mình. Mà Lacy còn xinh hơn nhiều đấy chứ.

Lacy vẫn cười ngất. Tay rung rung khiến cà phê suýt sánh ra ngoài.

Chase chồm tới đỡ lấy ly nước từ tay nàng. “Muốn cười bao nhiêu thì cứ cười đi nhưng anh đã lấy bàn chải của em để đánh răng cho hết mùi tanh đấy.”

“Eo ôi!” nàng thốt lên và rồi, “Giá anh nhìn thấy mặt anh lúc ấy khi...” Nàng bật cười không nói tiếp nổi. Cúi gập người ra trước, suýt chút đầu nàng chạm vai anh.

Chase ngồi ngây người khi mũi anh chỉ cách tóc nàng chừng một đốt ngón tay, hít lấy mùi dầu gội hương trái cây thoang thoảng. Thế rồi nàng khẽ xoay người khiến vài sợi tóc mượt mà màu sôcôla sẫm vương lên bộ ria lồm chồm hai ngày chưa cạo của anh. Chase vuốt mấy cọng tóc về chỗ cũ. Ngón tay anh nắn nã sau tai nàng nhiều hơn nữa, muốn rẽ những ngón tay mình xuống đường cong mượt mà trên cổ, xuống đến vai nàng, rồi đến...

Nàng lùi lại, còn anh vẫn ngây ngô nhìn nụ cười của nàng, nhìn vẻ cười vui còn vương vấn trong mắt nàng. Anh hít sâu thêm một hơi thoang thoảng hương thơm, khi cảm xúc trào dâng trong sâu thẳm lòng anh.

Hấp dẫn.

Khát khao.

Anh cảm nhận được thế ngay từ lúc nhìn thấy nàng lần đầu. Nhưng trong khoảng khắc này, khi mà nụ cười cả nàng làm rung động con tim anh và tiếng cười của nàng khuấy động tâm hồn anh, cảm xúc trong anh dường như nhân lên – nhân lên mãnh liệt hơn gấp nhiều lần cái cảm giác kỳ lạ khi ta đứng quá gần một người khác giới, hoặc khi ai đó nhìn sâu vào mắt anh ta hơi quá lâu. Anh ngã người ra sau, những muốn tạo khoảng cách nhưng đồng thời lại muốn ghé sát gần hơn, gần hơn nữa.

Không đúng lúc. Không đúng chỗ. Không hợp cảnh.

Điều sau cùng nhất mà Chase cần, sau khi chui đầu khỏi rắc rối Zeke đã bày ra cho anh, là phải trả lời chất vấn cho lời tố cáo quấy rối tình dục của một thường dân. Chưa nói đầu xa xôi, chỉ cần cô gái xinh đẹp này phàn nàn, là anh đã rắc rối ngập đầu khi phải cố gắng giải thích tại sao anh phải còng tay cô ta vào đầu giường rồi. Có lẽ làm thế không hay, nhưng trong lúc ấy anh đã không kịp suy nghĩ thấu đáo.

Anh vươn tay qua chân nàng để đặt ly cà phê lên bàn thấp cạnh giường. Hành động ấy khiến mặt anh ghé sát mặt nàng. Cho dù ruột gan đã lên tiếng cảnh báo, anh vẫn nhận thấy cặp lông mi nàng thật dài làm sao, chúng cong vút thế nào, thấy khuôn miệng nàng thật ngọt ngào hết nỗi.

Nàng nhìn lên. Ánh mắt họ gặp nhau... không rời. Đầu lưỡi hồng hồng của nàng hơi lộ ra. Anh trông theo đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt trên môi dưới trước khi nàng cắn nhẹ làm môi ấy. Nỗi ham muốn được nếm lấy môi nàng lần át cả những cảnh báo lúc trước. Anh cúi sát hơn chút nữa.

7. Chương 7

Môi anh gần chạm môi nàng. Lacy lùi lại.

Tiếng còng sắt lạnh canh xóa tan bầu không khí im lặng. Nàng chớp chớp mắt. “Em... em muốn đi vệ sinh giờ có được không?”

Anh cũng lùi lại, cảm thấy như quay mòng mòng, đoạn gật đầu. Thở hít thật sâu, anh lục túi sau của quần jean lấy chìa khóa. “Được chứ.”

Khi chiếc còng bật mở, nàng xoa xoa cổ tay.

Thốt nhiên, anh chỉ muốn áp ủ tay nàng trong tay anh, muốn vuốt ve xoa dịu cảm giác đau đớn anh đã gây ra cho nàng. “Anh xin lỗi.”

Nàng đi vào nhà tắm mà không biết đến lời xin lỗi, bỏ mặc Chase ngồi lại một mình giữa bao cảm xúc giằng xé. Màn hình tivi nhoang nhoáng kéo sự chú ý của anh về hướng đó. Anh nhìn lên và thấy cô phóng viên lại hiện lên hình. Cảnh lần này chiếu cô ta đang đứng bên bờ hồ.

Anh bối tung chăn trên giường tìm remote và tăng âm lượng. “Phía cảnh sát vẫn chưa thông báo chi tiết thanh tra Kelly đã làm gì khiến họ nghi ngờ nhưng cho đến giờ này, chúng tôi còn được biết thêm là thanh tra Kelly từng là cảnh sát chìm trong nhiều vụ tấn công khét tiếng vào giới buôn ma túy. Trong số đó có một vụ vẫn đang nằm trong vòng điều tra của Bộ thanh tra Nội vụ vì trong quá trình điều tra, một số lượng lớn ma túy đã bị mất cắp”. Cô phóng viên quay đầu rời khỏi ống kính.

“Thưa thanh tra Dodd?” Cô phóng viên vội chạy từ chỗ đang đứng sang chỗ khác vừa kịp lúc bắt kịp Jason khi anh này đang cố chui vào xe. “Ông có thể cho chúng tôi biết thêm thông tin về vụ này không? Hình như có thời gian ông từng là đồng sự với thanh tra Kelly?” Cô gái nhanh tay dí sát micro vào mặt Jason. “Ông có thể cho chúng tôi biết thêm về điều này không?”

“Tôi không có ý kiến gì cả. Chưa có gì được chứng minh. Tôi tin vào luật lệ rằng một người vẫn vô tội cho đến khi chứng minh là có tội.” Jason đáp, giọng lộ vẻ trách cứ. Dứt lời, anh bỏ đi để lại cô phóng viên cầm micro đứng lóng ngóng.

Điều gì đầy ám áp trỗi lên trong lòng Chase. Điều mà lâu lắm rồi anh chẳng còn cảm nhận được Jason chưa tin toàn bộ câu chuyện dối trá do Zeke dựng lên. Thậm chí, sau bao chuyện năm ngoái anh đã bắt

Jason phải trải qua, Jason vẫn tin tưởng anh . Chase đột ngột nhận ra đây là lần đầu tiên mình có nhận bất cứ lỗi lầm đến sự tan đàn xẻ nghé giữa hai người họ. Vài điều gì đó mách bảo anh rằng nếu anh nghĩ sâu xa hơn đến vấn đề ấy, anh sẽ thấy mọi sai lầm đều nằm phía hàng rào nhà mình.

Anh bực tay quanh đầu gối, cổ sức ngăn dòng cảm xúc dâng trào thường làm cho đàn ông yếu đuối. Ít nhất thì giờ đây anh đã biết mình cần liên lạc với ai. Lacy nhẹ chân bước tra từ phòng tắm, anh ngược lên nhìn nàg rồi quay lại với màn hình tivi. Nàng đến bên, cùng xem tivi với anh.

“Vâng, đó là toàn bộ thông tin chúng tôi có được. Ngay giờ phút này chúng tôi biết rằng thanh tra Chase Kelly được cho là đã chết, bị bắn, chúng tôi được một cảnh sát có thâm niên trong ngành, Zeke Duncan cho biết là vậy. Theo trung sĩ Brown, ông Duncan đang phải đấu tranh tâm lý kỳ cực gay go về việc ông buộc phải bắn vào đồng sự, thông thời cũng là chiến hữu của mình .”

“Đám cá là đang làm tan nát cõi lòng đấy.” Chase mĩa. Từ khóe mắt, anh thấy Lacy đang chăm chú quan sát mình . lát sau nàng quay sang bên kia giường và ngồi xuống xem tiếp.

“Trong khi đó, cảnh sát viên Brian Stokes vẫn trong tình trạng nguy kịch. Tuy nhiên, các bác sĩ hy vọng anh sẽ qua khỏi.” Màn hình tivi trở lại chương trình thường lệ.

Chase vui sướng nhảy dựng lên khi lời đó vang dội trong óc. “Cậu ấy còn sống!” Anh chớp lấy vai Lacy , anh kéo nàng đứng dậy và hôn ghì môi nàng . Khi nhận thức được mình đang làm gì, anh bật ngược ra sau.

“Stokes còn sống,” anh bảo, vẫn hơn hử dù biết rằng cái hôn vừa rồi là động thái sai lầm. Là sai lầm nghiêm trọng vì anh có thể nhìn ra vẻ sững sốt trong mắt nàng . Là sai lầm vì anh vẫn muốn lặp lại bất chấp về sững sốt ấy - bất chấp mọi lời cảnh báo còn vang vang trong đầu anh .

“Thế thì tốt rồi,” nàng nói, gương mặt đỏ ửng.

“Tốt quá đi chứ!” Chase đi tới đi lui trong phòng. “Stokes là người tốt. Có hai thằng con trai nhỏ. Với lại...” anh xoắn hai bàn tay vào nhau. “Thằng đồn mạt Zeke định gấp lửa bỏ tay người, vu cho anh bắn chết Stokes. Giờ hẳn đừng hồng đắc ý được nữa.” Anh rà ngón tay theo cạp quần thun. “Ôn trời, anh ấy còn sống.”

“Em... em cũng mừng cho anh ấy không sao.” Lacy cắn môi và mắt vẫn mang vẻ choáng váng vì cái hôn vừa rồi.

Chase thôi không đi tới đi lui nữa. Mắt anh chăm chú ngắm môi nàng , trong khi những suy nghĩ về vị ngọt ngào của đôi môi nàng quay cuồng trong tâm trí anh . Thế rồi thực tại choàng xuống. “Chết thật! Stokes vẫn chưa hết nguy hiểm. Zeke không hề muốn anh ấy tỉnh lại. Anh phải liên lạc với Jason ngay.” Anh đi đến tủ giường . “Điện thoại đâu?” anh gắt.

“Anh ... anh cầm mà.” Nàng áp ứng.

“À nhĩ. Xin lỗi em.” Chase trở lại bên giường, lôi điện thoại từ dưới nệm lên. Anh liếc lên đồng hồ trên tủ đầu giường. “Gần sáu giờ rồi. Anh biết tính Jason rất rõ, chắc là giờ này anh ấy đang ở bệnh viện.”

Anh khựng lại một giây để nhớ lại số điện thoại di động của Jason. Sáu tháng qua, anh chưa gọi số ấy. Cảm giác hối hận dày vò anh. Sao anh nỡ xa lánh Jason vậy nhĩ? Chase nhắm mắt, điểm lại những người anh đã xa lánh trong suốt mấy năm vừa qua. Hiếm khi anh trả lời điện thoại của chị gái gọi từ California, mà có trả lời, thì anh khẳng khẳng không chịu gặp mặt chị mình , “Em bận lắm,” anh lấy cớ như vậy khi nói chuyện với cô.

Tâm trí anh quay sang với gia đình bên vợ mà anh không hề gặp lấy một ai trong số họ từ sau đám tang. Anh nghiền chặt hai hàm răng, nhận ra rằng mình có vô số lỗi lầm cần sửa sai sau khi anh trở về cuộc sống đời thường.

Vừa định bấm số của bạn, anh chợt tính đến khả năng Zeke cũng đến bệnh viện như Jason . Dù hoàn toàn tin tưởng Jason , anh không muốn làm việc thiếu kín kẽ. Anh hết nhìn điện thoại lại nhìn qua Lacy.

“Em nói chuyện với anh ấy đi. Em hãy hỏi anh ấy đang ở đâu, đi cùng ai, nếu Zeke không có đó, em đưa máy cho anh.”

Nàng tròn mắt. “Em ư? Anh ấy có quen em đâu.”

Chase lắc đầu. “Phải, nhưng Jason quen rất nhiều phụ nữ, sẽ phải mất một lúc lâu anh ấy mới nhận ra mình nói chuyện với ai. Cứ bắt đầu câu chuyện như thể em quen anh ấy. Nhớ hỏi anh ấy đang ở đâu, rồi khi anh ấy trả lời, hỏi tiếp anh ấy đang ở bên ai.”

Nàng nhíu mày nhưng vẫn gật đầu. “Anh bấm số đi.”

Chase làm theo rồi trao máy cho nàng. Anh chờ. Nàng lắc đầu. “Chuyển qua hộp thư thoại rồi.”

“Vây cúp máy đi,” anh bảo và nàng làm theo.

Chase cầm lấy điện thoại bấm số nhà riêng của Jason. Chuông đổ bảy lần. Chase cúp máy. “Chết tiệt!” Anh đi tới đi lui. “Anh phải chặn tay Zeke không cho hắn đến gần Stokes.”

Nàng sẽ sàng chạm nhẹ cánh tay anh khiến Chase dừng phắt lại. Lacy vội rút tay về như thể chạm tay anh là việc không nên làm. Mà quả thế. Anh đồng ý rằng lần đụng chạm rất nhanh ấy thôi đã tạo ra bao cảm xúc choáng váng trong ruột anh.

“Người ta bảo anh ấy vẫn đang trong tình trạng nguy kịch. Thế có nghĩa trong gia đình của anh ấy mới được vào thăm ngắn gọn. Gã kia... em không biết tên hắn là gì, chắc chắn bây giờ không được đến gần anh ấy đâu.”

“Em nói phải.” Anh lại bước qua bên kia phòng bấm số điện thoại di động của Jason lần nữa rồi đưa nó cho nàng. Nàng lắc đầu tắt máy.

Lacy trao điện thoại lại cho Chase. “Em đói rồi,” nàng bảo. “Em sẽ đi nấu thứ gì đó lót dạ. Anh có muốn gì không?”

Nhớ món bánh kẹp lúc này, anh mỉm cười. “Anh ăn rồi, cảm ơn em.” Rồi gừ gừ như mèo. “Anh no rồi.”

Thấy nàng cười vui, anh phải cố ngăn mình không cúi sát lại mà hôn nàng thêm nữa... sâu thêm nữa. Kiểu nụ hôn thường hay dẫn đến những chuyện khác. Như đọc được suy nghĩ của anh, nàng vội vã quay đi, luống cuống đi qua hành lang. Chase đổi kênh tivi xem thử xem có thu nhập thêm gì khác không, sau đó anh ngồi bệch dưới chân giường. Anh xoa xoa bên vai bị đau, chạnh lòng nghĩ đến Stokes cùng cơn đau anh ấy đang chịu. Anh không thể để Zeke hại Stokes lần nữa. Nếu phải xuất đầu lộ diện anh cũng làm.

Sao hắn lại khiến mọi thứ rối đến như thế này cơ chứ? Zeke rảo bước qua mấy hành lang bệnh viện, cảm ghét mùi thuốc khử trùng, cảm ghét phải quanh quẩn ở đây ra về quan tâm lắm lắm khi mà... “Khốn nạn quá đi mất!” hắn lầm bầm. Hắn đã chắc chắn là Stokes đã chết. Vậy mà bây giờ...

Ai đó chộp cứng vai hắn làm Zeke quay phắt lại. Hóa ra là thanh tra Powell, từng là cộng sự của Stokes mấy năm trước. “Khó tin thật đúng không?” Powell hỏi. “Ý là anh ấy dính đạn đã đau rồi, vậy mà con lính đạn từ một người trong đội nữa chứ. Thằng Kelly đáng phải ăn cút cho xem. Tôi thề, tôi sẽ chính tay nhồi thứ ấy xuống họng hắn.” Mắt Powell rơm rớm.

“Vâng vâng.” Zeke hất tay Powell đang chạm vai hắn. “Thằng con hoang ấy khốn nạn thật. Đáng lẽ tôi phải thấy trước. Đáng lẽ tôi phải ra tay ngăn chặn hắn trước.”

Powell nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm. “Chắc anh cũng biết Stokes có hai con nhỏ phải không?” anh này giơ hai nắm đấm lên. Rồi sau thở dài hạ tay xuống. “Đồn trưởng bảo anh bắn thằng chó chết ấy. Mong là một phát ngay bụng. Tôi chỉ cầu bây giờ hắn đang nằm đâu đó mà đau đớn.”

“Tớ thì thật không hiểu.” Có tiếng người nói ngay sau lưng Powell.

Zeke quay lại thì đã thấy một nhóm sĩ quan trong đồn túm tụm sau lưng mình. Bỏ khi, lúc trước thấy họ, hắn đã kịp thời tránh mặt. Hắn cần ở một mình, để suy tính, để bày mưu.

Sĩ quan Candace lên tiếng. “Tớ muốn nói là tớ biết gần đây Kelly bị đủ chuyện đau thương, nhưng mà... nhưng trước đây cậu ấy không như thế.”

Lo lắng thất gút trong dạ dày Zeke. “Hắn đã khai với tôi là tự tay hắn làm tất cả đấy.” Zeke bảo. “Hắn huênh hoang như thể đó là chiến tích vậy. Chính vì thế tôi mới giận đến mất bình tĩnh. Tôi đánh nhau với hắn, tước súng của hắn... Mẹ nó, giá tôi chỉ đến đấy sớm hơn vài phút, có lẽ tôi đã...” Zeke quay lưng đi, chỉ sợ khả năng diễn của mình không đạt. Powell lại đặt tay lên vai hắn lần nữa như muốn an ủi. Tuy vậy, Candace không có vẻ là tin lắm. Zeke chẳng bao giờ đếm xỉa gì lắm đến Candace.

“Anh không thể tự trách mình được.” Powell an ủi.

“Này các cậu!” một sĩ quan cảnh sát khác hơn hở chạy lại. “Tin tốt đây. Bác sĩ bảo Stokes có cơ may qua khỏi đấy.”

Hành lang bệnh viện ngập tràn tiếng cười vui hòa lẫn tiếng vỗ vai nhau thân mật. Zeke vội lục túi lấy thuốc chống dư a xít bao tử bỏ vào miệng nhai như nhai kẹo.

Hắn còn nhìn ra vài người đang lại gần nhóm cảnh sát. Hắn nhận ra vợ của Stokes. Một thằng bé con, lòng rờn nước mắt, đang nín chặt tay mẹ. Một luồng cảm xúc khó tả không mời mà đến xé qua ngực Zeke.

“Tôi ra ngoài này cho thoáng.” Zeke tách khỏi nhóm đi về hướng ngược lại. Vậy mà cảm giác tội lỗi đang xé nát hắn, Zeke biết hắn không thể để Stokes được sống. Không thể.

Chase ngồi trên giường chừng mười, mười lăm phút, moi óc tìm cho ra mảnh ghép còn thiếu của trò ghép hình. Nhất định phải có lý do khiến Zeke dựng lên toàn bộ chuyện này, nhưng lý do đó là gì mới được? Chase nhìn ra cửa và chợt nhận ra rằng rất có thể Lacy đã chạy ra xe, phóng đi thật xa và đang gọi cảnh sát cũng nên. Nhưng giờ nàng đã tin anh rồi, đúng không nhỉ? Hay anh lại mơ ảo? Chỉ vì họ vừa cười vui với nhau không có nghĩa...

Nhìn ống nghe anh vẫn cầm trên tay. Chase bấm nút mở hy vọng nghe tiếng tút tút của đường dây rồi. Anh áp ống nghe vào tai. Không có tiếng ấy... Sau đó anh nghe tiếng nàng trong đường dây.

“Cậu phải tin tớ.” Tiếng Lacy truyền qua đường dây, đẩy lên những làn sóng thất vọng trong ngực Chase.

8. Chương 8

Tay Chase nắm chặt ống nghe. Cảm giác bị phản bội siết chặt lồng ngực. Anh chẳng có lý do gì để trông mong lòng trung thành của nàng, thế nhưng không hiểu sao anh vẫn trông mong lấy điều ấy. Trời đất ạ, nói mong thôi chưa đủ, ngay lúc này anh thật sự rất cần ai đó tin tưởng vào mình.

Trong ống nghe lại có tiếng nàng. “Tớ xin cậu đấy, cậu phải tin tớ chứ. Sue này, tớ khỏe mà. Tớ chỉ muốn cậu biết rằng tớ rất phấn khởi về chuyện lá thư của bạn biên tập đấy.”

Sue ư? Hóa ra nàng gọi điện cho bạn. Nàng không phải đã gọi điện thoại khẩn cấp 911 tố cáo một gã điên khủng đột nhập nhà nàng. Khó khăn trong ngực anh biến mất và tâm trí anh lập tức trở về nụ hôn giữa hai người. Dù chỉ là thoáng qua, nụ hôn ấy đã khiến anh cồn cào thêm nữa. Thêm nhiều hơn nữa.

“Tớ hiểu điều này có ý nghĩa thế nào với cậu.” vẫn giọng Lacy. “Giờ tớ phải đi đây. Mình gặp nhau sau nhé. Tạm biệt.”

Trước khi anh kịp tắt máy, đường dây đã im bật. Liệu nàng có nghe thấy anh nhắc máy không? Chase đứng chôn chân giây lát, rồi đi xuống hành lang. Nếu nàng bảo anh đi đi thì anh sẽ đi. Anh vẫn chưa biết đích đến là đâu, nhưng chắc chắn anh sẽ rời đi.

Anh dừng khựng lại khi thấy nàng trong bếp. Đầu nàng đang cúi vào tủ đông, nên phần sau đầu dấn trong lớp vải len xám nhô hẳn ra ngoài. Ý nghĩ tiếp theo của anh lập tức xoay quanh chuyện nàng đang chẳng mặc cái quần lót nào cả. Hình ảnh mảnh lụa mềm trước đấy vương vít dưới chân anh, giờ tích tắc trở lại và vẫn vương mãi trong tâm trí anh như một mảnh trái cấm.

“Anh không đói thật à?” Nàng liếc qua vai mà hỏi, rõ là nàng đã nghe thấy tiếng bước chân anh . “Em có khoai tây chuẩn bị nướng này, có thịt bò bít tết nữa này.”

Anh đắm đuối nhìn nàng , nổi khao khát nhục thể dâng cao mãi. Và với mỗi chiếc quần len xám mỏng đang che đậy cho cái phần cũng muốn dâng cao ấy, nàng sẽ sớm biết anh đang thèm thứ gì ngay thôi nếu anh không kiềm chế bản thân mình.

“Gi thế?” nàng bật hỏi, như thể nhận biết được cái nhìn chòng chọc của anh.

“Không có gì,” anh đáp, cố rũ bỏ cái ham muốn tình dục mình đang cảm thấy chỉ bởi vì được ở cạnh nàng. “Giờ em tin anh rồi chứ nhỉ?” Xém chút nữa anh định nhắc đến chuyện có nghe trộm điện thoại, nhưng rồi quyết định để nàng nói ra nếu nàng muốn.

Nàng lưỡng lự trong chốc lát. “Vâng. Em tin anh .”

“Cảm ơn em,” anh bảo. “Xin lỗi về việc đã còng tay em. Anh không biết phải làm gì hơn. Nhưng... anh biết làm thế không hay. Cổ tay em có sao không ?”

“Không sao cả.” Nàng lại cúi đầu vào tủ đông. “Nào anh có ăn bò bít tết hay không đây? Vì em đang đói ngấu mà nếu chỉ làm một phần, em sẽ không cho anh ăn ké đây. Em là con một. Không bao giờ được học cách chia sẻ cả.”

Cách dung từ của nàng và sự bồn cợt trong giọng nói mách bảo anh rằng nàng không để bụng anh xử tệ với mình lúc trước. “Anh đã sẵn lòng chia sẻ buổi tối của mình rồi đấy thôi,” anh trêu.

“Phải, chuyện đó thì...” Mông nàng lắc nhẹ. “Em có thể dụ anh bằng sữa trộn bột xương hay cháo dinh dưỡng cho mèo không nhỉ?” Nàng liếc xéo qua vai, miệng cười tủm tỉm.

Nàng có thể dụ anh bằng gì cũng được tất. Nụ cười của nàng có thể giành ngay giải thưởng còn cặp mông nho nhỏ ấy thì... “Bò bít tết nghe có lý đấy. Cảm ơn em.”

Lấy ra hai gói, nàng bỏ vào lò vi ba. “Thịt bò, rã đông. Năm phút,” nàng ra lệnh cho cái lò.

“Lò vi ba nhà em không những biết nói mà còn biết nhận lệnh nữa cơ à?” anh hỏi.

Nàng nhìn lên, vẻ trêu chọc lấp lánh trong mắt nàng. “Vâng.”

Anh quan sát nàng, lòng hiếu kỳ muốn biết về nàng dâng lên bao nhiêu câu hỏi chực thốt ra nơi đầu lưỡi. Chợt chuông điện thoại đổ hồi. Anh nhìn vào điện thoại con mình vừa mang từ phòng ngủ sang

“Máy Jason có lưu lại số người gọi tới không ?” nàng hỏi. “ Anh ấy có biết đường mà gọi lại không nhỉ?”

“Anh không nghĩ thế.” Chase chìa điện thoại cho nàng . “Em có muốn trả lời cuộc gọi này không?”

“Khỏi. Cứ để máy ghi âm nhận cuộc gọi đi.”

“Nếu muốn thì em cứ nghe điện thoại. Anh không quan tâm đâu.” Nếu nàng tin anh , anh nợ nàng một lòng tin đáp trả.

“Cảm ơn, nhưng em thích không phải nghe điện của mẹ ngay. Bà có thể tuyên bố từ em vì hồi nãy em cúp máy trước.”

“Mẹ em khó chịu nhỉ?” anh hỏi khi điện thoại tiếp tục reo.

“Khó chiều thì đúng hơn.” Nàng quay nhìn máy ghi âm đang phát lời chào của mình . “Mẹ em từng tuyên bố là trong não của bà bị thiếu mất thứ chi chi đó thường dùng để kiểm soát nội dung lời nói trước khi chúng phát ra khỏi miệng bà. Bà nghĩ ra gì là nói tuột ra đó. Với lại mẹ toàn nghĩ ra những điều chất phát và thô vụng – làm cho đến cả người hay tuyên bố đánh thếp như nhà phê bình chính trị Rush Limbaugh so với mẹ cũng thành ra đàn bà. Nên, ừ, bà khó chiều lắm.”

Tiếng người đầu dây kia vang lên. “Này Lacy. Kathy đây. Sue bảo tớ hay cậu đang ẽ chề buồn bã. Nghe này nhỏ. Đây mới là tuần buồn bã của tớ. Tuần này thằng chồng cũ đều cẳng của tớ quỵt tiền trợ cấp nuôi con, còn tay thợ sửa ống nước cho tớ thì gợi ý là nếu tớ chịu chùi vôi với hần thì hần sẽ không cần tính tiền thông cống nhà tớ. Chuyện đáng sợ là tớ lại đang cân nhắc đề nghị ấy đây. Vậy nên tuần này tớ phải thắng

giải tuyệt vọng nhất lẫn hứng tình nhất mới phải. Tay thợ sửa ống nước khá là đẹp trai hấp dẫn. Mà này, tuần trước cậu đã thắng giải hứng tình nhất rồi còn gì.”

Chase dựa quầy bếp mà mỉm cười trong khi hai má Lacy chuyển sang hồng ửng. “Theo anh thì mọi người em quen đều đang thiếu cái thứ chi chi ấy. Hết cô Sue ấy, rồi giờ thêm Kathy. Em quen vài cô bạn quả có hơi... phôi bò.”

Lacy phật ý cau mày. “Họ đâu có phôi bò đâu. Những gì anh nghe thấy chỉ là những cuộc tán gẫu không dành cho đàn ông mà thôi.” Giọng nàng rõ là không hề che giấu sự trung thành với bạn bè.

Anh nhún vai, cảm thấy mình hơi bị trách cứ. “Anh chỉ... đùa tí thôi mà.”

Lacy háng ịong. Cuộc tán gẫu trên điện thoại vẫn tiếp tục. “Còn mong anh ta...”

“Anh thích bò bít tết như thế nào?” nàng hỏi, như thể cố tình kéo sự chú ý của anh khỏi câu chuyện khó nói của bạn mình.

“Chín vừa ăn là được rồi.” Anh vẫn cười toe, kéo ghế ra ngồi phịch xuống.

Nàng quay lại, một ánh lo âu thoáng hiện trong mắt nàng khi nàng thấy anh đưa tay lên xoa xoa lườn. “Anh không sao chứ?”

“Ồn. Chỉ là đau đau thôi.” Máy ghi âm điện thoại tự động tắt. Vẫn cầm ống nghe trên tay, anh lại quay số của Jason lần nữa cho đến hồi chuông đổ thứ năm thì anh cúp máy.

“Anh bị ngã từ đâu xuống vậy?” nàng vừa hỏi vừa lấy hai củ khoai tây đem ra bồn rửa.

“Từ một cây cầu nào đấy cách nhà em bốn dặm về phía bắc.” Anh ngã người tựa lưng vào ghế. “Bên cạnh đường xe lửa cũ ấy.”

“Trời đất! Nếu đúng là cây cầu em nghĩ, thì anh không gãy cổ đã là chuyện thần kỳ rồi.” Nàng mở nước, dùng bàn chải mềm cẩn thận chà rửa khoai tây.

“Anh hên thôi.” Anh đáp, mắt không rời cặp móng đầy đặn không mặc quần lót đang nhịp nhàng chuyển động theo từng động tác cọ rửa khoai tây.

“Bò bít tết, năm phút,” lò vi ba rành rọt.

Chase chỉ vào vật dụng ấy. “Anh không tin nó đâu. Lần trước anh nghe theo lời của một món đồ và rốt cuộc là anh phải ăn bánh mì kẹp thức ăn dành cho mèo.”

Nàng tặc lưỡi. Thanh âm phát ra hoàn toàn nữ tính và dường như rất cảm dỗ.

Anh đã từng quyết tâm đoạt được nụ cười mỉm rồi một tiếng cười giòn và anh đã hoàn thành vượt chỉ tiêu mong đợi. Tận nơi nam tính nhất trong não của mình, phụ nữ thì cứ khẳng khẳng nơi ấy phải nằm ở giữa hai chân của anh, anh không thể không tự hỏi mình còn có thể vượt chỉ tiêu gì nữa đây. Chase quan sát nàng bước nhanh gian bếp. Nàng di chuyển như người trượt băng nghệ thuật với từng bước khoan thai, uyển chuyển hay như tiếng nhạc thanh thoát chuyển từ lời này sang lời khác. Cô gái này có nét duyên, một nét tính cách mà đã lâu lắm rồi anh không nhìn ra từ một phụ nữ nào. Liệu cái nét ấy có toát ra khi nàng làm tình không? Liệu nàng có di chuyển khoan thai, nhịp nhàng như thế?

Lacy quay người, quỳ xuống, lấy nôi trong tủ bếp. Anh quan sát ngực nàng nẩy nhẹ. Nhiệt độ trong căn bếp nhỏ hình như vừa tăng đột ngột khi anh nhớ nụ hôn trong phòng ngủ. Chase bất giác liếm môi, những mong tìm lại dư vị của nàng còn vẫn vương trên đó.

Anh lắc đầu, hy vọng động tác ấy sẽ làm cho mọi suy nghĩ trong đầu tản mát đi. Nhưng ánh mắt Chase quay ngay lại với nàng. Chân trần, quần cạp thun và áo sơ mi rộng thùng thình... chẳng hiểu sao cô gái này biến mọi thứ đáng lẽ bị coi là lòi thối cầu thả thành ra sexy khiêu gợi. Anh tiếp tục quan sát nàng, lòng hiếu kỳ lẫn nỗi khát khao thể chất lại nổi dậy.

“Hôm nay là ngày gì vậy? Sao mọi người đặc biệt quan tâm đến em thế?” anh hỏi, nghĩ rằng nói chuyện sẽ giúp mình phân tâm.

Đang cúi húi bên bồn rửa, nàng quay phắt lại. “Nếu anh định bảo em trông như ba mươi tuổi, thì lần này em sẽ lôi thịt bò ra tấn công anh đấy.”

“Em nào trông như ba mươi tuổi.” anh đáp và chặc lưỡi. “Chẳng qua lúc ấy anh nhớ...” Vợ mình. Chase vấp vào ký ức. “Anh biết phụ nữ phản ứng như thế nào vào ngày sinh nhật lần thứ ba mươi của mình.”

Mắt nàng tròn thêm khi đang cố hiểu những gì anh vừa nói. Nàng cắn môi, ngần ngừ rồi hỏi. “Anh kết hôn rồi ư?”

“Không,” anh bình tĩnh đáp lời, nhưng câu hỏi ấy dội ngược về cái cảm giác ngọt ngào muốn có khoảng không, muốn khép kín tâm hồn. Chase quay số Jason lần nữa, mắt nhìn xuống con chó của Lacy chạy vào bếp, miệng ngoạm khúc xương giả xứng với con chó to gấp ba lần nó. Chase lắng nghe chuông đổ.

Không thấy anh trả lời, anh cúp máy và vuốt ve con chó bằng bàn chân trần. “Vậy là em sẽ không kể anh nghe hôm nay là ngày gì,” anh bảo, lòng muốn nối lại câu chuyện dang dở với nàng.

“Thực ra thì chẳng có gì.” Nàng chẳng hề ngoái lại.

“Được thôi.” Chase không lạ gì cảm giác không muốn thổ lộ. Trời ạ, anh vừa mới nói nửa thật nửa dối với nàng lúc này để mình khỏi phải thổ lộ đầy thôi. Phải, đúng là hiện tại anh không có vợ. Nhưng anh không buồn giải thích cho nàng biết lý do vì chưa đầy một năm sau sinh nhật Sarah, khối u ác tính trong não đã cướp cô ấy khỏi thế giới này. Và trước khi mất cô, anh đã ở cạnh giường bệnh của cô suốt sáu tháng, cầm tay cô, cảm giác bất lực, nhìn cô chết dần chết mòn.

“Cho anh phụ em một tay nhé?” anh hỏi, đang rất cần một việc gì đó giúp đánh lạc hướng suy nghĩ của mình. “Trong bếp anh cũng khéo lắm đấy.”

Nàng quay lại “Em làm được mà. Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh.”

Anh gật đầu, sốt ruột quay số Jason. Lần này, anh nghe tiếng bíp như thể có người nhận cuộc gọi. Chase lao đến bên Lacy, đưa cho cô điện thoại. “Anh nghĩ lần này anh ấy có nghe máy.”

Buông ngay cuộn giấy thiếc, Lacy đỡ lấy điện thoại. Ống nghe vẫn còn hơi ấm của Chase cầm. Nàng bắt gặp đôi mắt xanh lục của anh và suýt chút nữa là quên bống những gì cần nói. Sao lúc này nàng lại hỏi anh đã có vợ chưa? Hỏi thế nghe như nàng quan tâm đến anh vậy. Mà thực ra nàng đâu có. Không hề. Ừ, ừ phải phải.

“Thanh tra Dodd nghe đây.” Giọng người đầu dây bên kia nghe nghiêm nghị, lạnh lùng.

“À, ừ, Jason đấy à?” Nàng quăn một túm quần len thùng thình trong tay.

“Phải,” câu trả lời ngập ngừng, như thể Jason đang cố đoán ra tiếng người gọi là ai.

“Anh đang ở đâu thế?” Lacy hỏi, nhớ lại những thông tin Chase cần nàng dò hỏi.

“Trên đường đến bệnh viện. Ai gọi...”

“Thế anh đi cùng ai mới được?” nàng cố tình thân mật và cắn môi chờ đợi. Anh ta không trả lời. “Jason?”

“Ai thế?” Jason hỏi lại.

Nàng khựng lại, lục lọi trong đầu cho ra điều gì đó để nói. “Em xin anh đấy, đừng nói là anh đang ở bên cô khác nhé.” Nàng chặc lưỡi, mong cách nói bốn cột của nàng khiến anh thôi căng thẳng và nghi ngờ.

“Có mình anh thôi mà.” Jason lại im lặng. “Một cảnh sát vừa bị bắn trọng thương sáng nay. Anh đang trên đường đến bệnh viện hỏi thăm người thân của cậu ấy.”

“Có đúng anh đang ở một mình không đã?” Lacy loạng choạng va người vào quầy bếp.

“Kay đấy à? Phải em không?”

“Không. À ừ, tôi không phải là Kay. Nhưng chờ chút.” Lacy bịt tay vào ống nghe. “Em nghĩ anh ấy chỉ có một mình. Jason tưởng em là Kay.”

Chase cầm ống nghe, mỉm cười thay cho lời cảm ơn. Lacy đứng đó ngắm anh và tự hỏi tại sao lúc đầu nàng lại có thể sợ người đàn ông này. Dù cho có râu ria lởm chởm hai ngày không cạo đi chẳng nữa, người đàn ông này vẫn trông chẳng có gì là nguy hiểm. Rồi nàng lia mắt xuống thân hình anh và nàng phải đính chính lại suy nghĩ của mình. Ồi, Chase có trông nguy hiểm thật, nhưng không phải kiểu nguy hiểm đe dọa đến tính mạng.

“Jason, tớ đây mà.” Chase đưa ống nghe ra xa như thể Jason đang quát om sòm. Mà quả thật. Lacy đứng bên kia bếp cũng có thể nghe rõ tiếng Jason. Anh ra nghe như rất phần nộ.

“Tớ biết. Tớ xin lỗi,” Chase nói. “Tớ liên lạc với cậu ngay khi có thể.” Anh ngưng ngay giữa những câu nói. “Không. Đúng, nhưng tớ không sao đâu. Phải. Toàn bộ vụ chó này là một màn gài bẫy.” Anh đi tới đi lui từ bàn ăn gỗ thông đến quầy rượu. “Là Zeke đấy. Không, tớ nói thật mà. Tớ mà biết thì còn nói làm gì nữa. không tớ thề đấy.”

Lacy vừa ướp thịt bò, vừa vờ như không lắng nghe. Nhưng dĩ nhiên là nàng lắng nghe tất.

“Chẳng biết được. Hẳn bảo có cuốn sổ gì đó.” Chase lừa tay vuốt mặt. “Quý thần ơi, tớ có biết hẳn đang đề cập đến thứ gì đây cơ chứ. Phải, nhưng cậu phải canh chừng cho Stokes đấy. Tớ nói cho mà biết. Không, tớ không tận mắt nhìn thấy, nhưng chính miệng hẳn nói ra cơ mà.” Anh dừng một chút để cau có. “Bởi lúc ấy hẳn sắp sửa xử tớ như đã xử Stokes.” Chase lớn tiếng giận dữ nhưng rồi anh nhắm mắt lại như để trấn tĩnh. “Xin lỗi nhé, hôm nay là một ngày xui xẻo mẹ! Phải, nhưng tớ nói cho mà biết này, Zeke rồi sẽ âm mưu gì đấy.”

Chase bước trở lại bàn, ống nghe ghì sát vào tai. “Cuốn sổ là mảnh ghép còn thiếu trong trò xếp hình. Những gì tớ phải làm là nghĩ cho ra hẳn đang nói đến cuốn sổ quỷ quái nào.” Anh ngồi phịch xuống ghế và đưa tay lên nắn nắn bên vai.

Lacy lo lắng cho tình trạng sức khỏe của anh. Người này vừa bị bắn. Chắc nàng phải nài nỉ anh đi khám bác sĩ quá. Nhưng mà, trông anh ấy không đến nỗi kiệt sức. Anh trông còn khá... phong độ. Quá phong độ là khác.

Fabio lại nhảy vào ghế, đòi chơi và nhả ngay miếng xương đồ chơi xuống chân anh. Chase quỳ xuống, nhăn mặt vì đau, nhặt khúc xương lên, ném ra phòng khách cho Fabio đi nhặt về.

“Thì chính tớ cũng đang muốn biết đây.” Anh nói vào điện thoại.

Con chó vừa hớn hở lai đi nhặt xương, Leonardo đã rón rén lên vào cạo người vào chân Chase. Lacy rắc thêm muối lên cho thịt trong khi Chase tiếp tục nói chuyện với Jason, đồng thời cúi xuống vuốt lưng con mèo mướp. Con mèo rên gừ gừ, ngược lên nhìn nàng như muốn khen, “tay anh này khéo quá đi mất.”

Lacy cắn môi, nhận ra rằng Chase Kelly quả là rất yêu quý loài vật. Một cảnh sát kiên cường rất nhẹ nhàng với chó mèo. Một cảnh sát hấp dẫn, dẻo dai, với hai tay khéo léo. Chợt nhận ra mình đang để tâm hồn lạc đến tận cõi nào, nàng quay lại với món thịt bò trên quầy bếp và tránh không quá chú tâm đến người đàn ông chất lượng thượng hạng đang ngồi bên bàn ăn.

Dù đang rắc tiêu và muối lên thịt bò, tâm trí nàng vẫn dán chặt vào cuộc nói chuyện. Một phần Lacy cảm thấy việc nghe lỏm này thật mất lịch sự, nhưng phần kia lại bảo tại anh tự chen vào quấy rối đời nàng nên nàng có quyền nghe chuyện của anh.

Lacy cẩn thận rắc bột tỏi lên thịt. Fabio mang khúc xương lao vào chân nàng vừa lấy nĩa đâm vào miếng thịt bò, vừa tiếp tục nghe trộm.

“Chẳng biết nữa. Tớ... đại khái tớ bảo cô ấy là tớ sẽ đi. Lúc đầu tớ làm cô ấy sợ gần chết.” Anh đứng lên, tiến lại gần nàng như thể không muốn nói về nàng lúc nàng không nghe thấy. “Còn lấy con cá biết hát đập không tiếc tay xuống đầu tớ nữa chứ.” Anh phá ra cười. “Không, giờ cô ấy ổn rồi.” Anh chợt ngưng. “chắc phải là do duyên ngầm của tớ.”

Lacy có thể cảm thấy anh chỉ đứng cách mình mấy bước chân, nàng đột nhiên thấy khó thở.

“Tớ sẽ hỏi,” anh bảo. “Không, chắc chắn cô ấy sẽ không gây khó dễ về điều đó đâu. Phải, đảm bảo là cậu sẽ thể.”

Lacy cảm nhận rằng anh đang nhìn mình chòng chọc mê mẩn mạch đập tim nàng bỗng tứ tung loạn xạ. Anh sẽ xin phép được ở lại đây thêm ít bữa. Mạch đập của nàng rần rật đua theo bao suy nghĩ quay cuồng trong đầu. Nàng không muốn anh ở lại, phải thế không ? Nhưng nếu việc anh rời đi đồng nghĩa là có thể anh sẽ lại bị thương... ừm, nàng không muốn chịu trách nhiệm về chuyện đó đâu.

Nàng hít một hơi thật sâu. Hai năm qua, nàng đã cố lờ đi một sự thật rằng cơ thể nàng có nhu cầu... rằng nàng cần sự gần gũi, cần có sex! Nàng đã sống chay tịnh, ngoại trừ một đêm đó với Peter. Mà cái đêm đó có phải là vợ vẫn quá không chứ? Đầu hàng quá sớm, Sue đã gọi như thế, nhưng sự thật thì tay ấy cũng có gì nhiều nhận để chiến đấu đâu nhỉ.

Ai ai cũng nghĩ rằng cái chiến dịch bài-trừ-đàn-ông của nàng bắt nguồn từ tình yêu vĩnh cửu dành cho Peter. Sai bét. Đồng ý là, có lẽ vẫn còn chút cảm xúc nấn ná sau hai năm. Những cảm xúc như là đau khổ, thất vọng, và ghê tởm đến buồn nôn. Nhưng chẳng phải những cảm xúc ấy khiến nàng né tránh chuyện phòng the. Nàng có lý do riêng của mình.

Nàng rửa tay rồi đi vào phòng khách lấy chai bia trong ngăn lạnh trên ghế mát-xa. Nàng đứng lên, mở nút chai, và uống một ngụm lớn, đoạn ngắm mấy bức ảnh bày trên mặt lò sưởi.Ồ phải, lý do của nàng rất chính đáng. Suy cho cùng, nàng là con của Karina Callahan và là cháu ngoại của Sabrina Gomez. Nội chỉ hai người đó thôi đã đạt được số lần ly dị là 12 lần. Cộng thêm một lần của nàng vào phép tính thì con số sẽ là 13. Mà mẹ nàng đã để mắt đến một người đàn ông mà bà quen trong chuyến du lịch vừa rồi. Lacy cho rằng bà sẽ lại kết hôn trong vòng chưa tới một tháng nữa.

“Tại sao thế, chẳng phải tình yêu là vĩ đại và thiêng liêng đấy sao?” Lacy lầm bầm và nhìn trần trời vào bức hình cha mẹ mình trong ngày cưới. Hai người tràn đầy hạnh phúc. Ít ra là được một thời gian, cho đến khi họ quyết định chạy thẳng đến cộng đồng Ly Dị.

Ánh mắt Lacy chuyển sang tấm hình bà ngoại. “Chúng ta chỉ là lũ điên cuồng vì yêu” có lần bà đã bảo nàng. Phải, có lẽ Lacy đã từng một lần điên cuồng. Được rồi, hai lần đều điên, nếu tính cả Brian Bankhead. Tuy nàng chưa cùng anh ta dấn nhau đến trước bàn thờ Chúa, nhưng nhẫn nhẫn và thề nguyện đã được trao tay. Mà quan trọng hơn là, tim nàng đã tan nát. Những hai lần.

Lần thứ ba sẽ không phải là một chàng trai hấp dẫn nào cả. Sẽ không bao giờ có lần thứ ba. Không thể có chuyện đó khi mà một lần kết hôn và một lần đính hôn đã đủ khiến nàng không còn thiết sống nữa.

Bằng cách nào đó, bằng kiểu nào đó, nàng sẽ không đi theo vết xe đổ của bà và mẹ. Và nếu chuyện này đồng nghĩa với việc nàng phải không cho phép bản thân dính đến tình dục lần đàn ông để tránh khỏi lối mòn Ly Dị, thì cứ vậy đi. Chẳng bao giờ được quan hệ tình dục nữa thì có sao đâu! Ai mà thèm chứ?

9. Chương 9

Zeke phóng xe như điên từ bệnh viện về căn hộ của Kelly. Tuy chưa xử lý được Stokes, nhưng hẳn phải làm gì đó có ích một chút. Hẳn không thể chậm chân bằng không cả cái thế giới chó đẻ này sẽ đổ sập lên hẳn. Thời gian. Hẳn chẳng còn được là bao. Cả Stokes cũng không.

Chính sách của bệnh viện không cho phép ai vào khu chăm sóc đặc biệt ngoại trừ bà con trực hệ. Thì thôi kệ bố cái chính sách của bệnh viện đi. Zeke đã chơi và bị chơi lại bởi biết bao thứ chính sách trong đời hẳn rồi. Thêm một lần nữa có thấm thía gì? Chính vì thế hẳn không thèm quan tâm, mặc cho thằng con có khóc đến đỏ mắt, mặc cho hẳn có nhìn ra vợ Stokes đau khổ đến đâu. Như ông bố người Anh của hẳn từng bảo, mọi thứ trong đời hẳn đã hại hẳn bầm dập. Đã đến lúc thế cờ phải đảo ngược. Nếu có người nào bị tổn thương, đó sẽ không phải người đầu tiên. Họ có thể gia nhập vào thế giới đầy tổn thương của chính Zeke

Hẳn sẽ nghĩ cách tiếp cận Stokes sau. Bây giờ, chuyện gì cần lo trước phải được giải quyết ngay. Hẳn phải bôi tung nhà Kelly lần nữa đã. Nếu Kelly có cuốn sổ ấy, Zeke phải tìm cho ra

Vào căn hộ của Kelly rồi, hắn đứng giữa đồng bệ bộn và tự hỏi tên này có thể giấu cuốn sổ ở đâu. Máu trong huyết quản bắt đầu sôi sùng sục, hắn rảo bước trên hành lang. Hắn giật hết mọi ngăn kéo tủ, đổ hết đồ ở trong đó ra sàn nhà, hắn lật tung nệm trải giường. Hắn trở lại phòng khách, hất tung mọi tấm nệm của ghế sofa. Chẳng có gì. Chẳng có gì. Chẳng có gì hết

Zeke chỉ được thấy cuốn sổ đó một lần. Pablo Martinez đã lôi ra để chỉ cho Zeke xem việc này làm nội gián của hắn. Trông giống cuốn sổ nháp, tay này có đầy đủ ghi chép, hình chụp, và nhiều ngăn nhựa mà hắn bảo là đựng băng ghi âm các cuộc nói chuyện của hàng loạt tên tội phạm đầu sỏ. Thành cha căng chú kiết ấy nghĩ mình là cảnh sát. Hắn còn thẻ rằng hoạch định tương lai của hắn bao gồm ghi danh theo học để có thể vào học viện cảnh sát! Nhưng giờ đây cái học viện duy nhất Martinez đam đầu vào là Địa ngục. Zeke đã đưa hắn đến tận nơi. Zeke đã chẳng lôi thôi rắc rối gì với hắn. Một viên đạn xuyên qua đầu đã giải quyết tất.

“Nghĩ đi, nghĩ đi chứ!” Zeke gầm gừ, lòng vòng quanh phòng khách, đá văng bất cứ thứ gì ngáng đường. “Đêm ấy Martinez đã nói gì?”

Làm như Zeke sẵn sàng khai hết cho thằng đầu đất ấy không bằng. Zeke bẻ khớp ngón tay làm âm thanh lục cục vang vang khắp căn hộ im lìm.

Kelly đã sử dụng Martinez trong vô số vụ, rồi tay chỉ điểm ấy tiếp cận Zeke, gợi ý hắn biết rất nhiều chuyện. Lúc đầu Zeke không tin gã, nhưng cái đêm ấy hắn đã cho người theo dõi Martinez. Bruno đã bám đuôi Martinez đến thẳng đây, đến chính căn hộ của Kelly.

Bruno bảo Martinez ở lại đây hơn hai tiếng đồng hồ. Những hai tiếng đồng hồ? Ắt hẳn chúng đang định mưu tính gì đấy! Đó cũng là lúc Kelly nhận được lệnh chuyển sang làm cảnh sát chìm. Thực ra, chính Zeke dàn xếp nhiệm vụ đó. Hắn cần gạt Kelly ra ngoài vài ngày để hắn nghĩ ra cách xử lý công chuyện. Là khởi đầu của chuỗi sự kiện chấm dứt cuộc đời của Kelly và hắn đã vạch hết cả kế hoạch. Vậy thì vì có gì bây giờ cơ sự lại đang đổ bể? Tại sao hắn phải giết Stokes đến hai lần? Một lần là không đủ ư? Đầu óc Zeke chất đầy hình ảnh vợ Stokes dặt tay đứa con nhỏ.

Zeke nhăn mặt, ít nhất Stokes còn có gia đình khóc thương cho anh ta. Thằng con hoang may mắn! Nếu hôm nay Zeke mà ngã xuống, ai sẽ khóc thương hắn đây? Liệu Lindsey và Phillip, hai con hắn, có thêm đoái hoài? Suốt một năm qua, rõ ràng hai đứa chẳng muốn gặp mặt hắn. Còn nữa, khi Zeke cố tình đến thăm hai đứa con tuổi teen, hắn được luật sư cảnh báo rằng hắn không thể thúc ép chuyện tình cảm. Hãy cho chúng thêm thời gian. Cứ tiếp tục chu cấp cho hai con đầy đủ và sau này nghĩ lại, chúng sẽ nhận ra lỗi lầm. Thế là tháng nào hắn cũng gửi tiền, hy vọng năm trăm đô la có thể mua cho hắn chút lòng trắc ẩn. Mua cho hắn cục cứt ấy! Phải, thằng Stokes thật may mắn có được người quan tâm đến. Zeke không thể và không đời nào để cho thằng này sống.

Sập mạnh cánh cổng trên đường đi ra khỏi chung cư nhà Kelly, Zeke hằm hằm rảo bước ra xe. Hắn có một tên cần phải giết, và hắn không thể để một thằng nhóc mất dấm nước hay một mụ đàn bà tang thương cản được mình.

Nhưng ngay cả khi vội vã ra xe, Zeke vẫn nhìn thấy khuôn mặt hai người ấy trong tâm trí và a xít còn cào ruột gan hắn. Hắn lại bẻ khớp hết ngón tay này sang ngón tay khác

Lacy uống thêm ngụm bia và ngắm mãi mấy tấm ảnh lồng khung kính bày trên bệ lò sưởi. Tình dục chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho nàng. Nó làm nàng thêm rối ren đau khổ. Như một loại dị ứng. Người dị ứng với đậu phộng sẽ không đi loanh quanh mà thèm muốn một phong bánh Reese, họ chỉ đơn giản là bỏ hẳn. Họ không nhắc đến nó, cũng không cùng bạn bè thảo luận nhóm về nó. Có lẽ đấy chính là nơi nàng đã sai lầm. Có lẽ nàng nên báo với Kathy và Sue rằng nàng không thể nói chuyện về tình dục được nữa.

“Anh sẽ trả ngay năm đô la nếu biết được em đang nghĩ gì.” Giọng của Chase vang lên làm Lacy giật nảy mình.

“Chỉ năm đô thôi ư?” Lacy quay lại trở mắt nhìn anh. “Anh cần trả cao hơn thế mới phải.”

“Em không sao chứ?” Hơi thở của anh thì thào vào gáy khiến nàng nao núng.

Nàng không nhận ta anh đã dừng nói từ lúc nào. Bàn tay anh đặt trên vai nàng , ấm nóng, mạnh mẽ và... đầy nam tính. Nàng nuốt khan, tự hỏi trước khi anh chạm vào thì đầu óc mình đang ở đâu. À, phải rồi, nàng vừa chiêm nghiệm rằng vì sao mình không cần tình dục.

“Em không sao. Chẳng cần bất cứ thứ gì trên đời hết.” Mọi dây thần kinh bên trong nàng chậm rãi nhảy múa theo bản nhạc của đam mê. Nàng áp chai thủy tinh mát lạnh lên trán, ngạc nhiên khi nhận ra giữa sức nóng trong cơ thể và chai bia lạnh, sao một đám hơi không bốc lên đến trần nhà chứ nhỉ.

“Em chỉ lấy bia để ướp thịt thôi.” Nàng nhìn chai bia chỉ còn phân nửa ngay trước mặt. “Hình như em uống cả nước ướp mất rồi.” Nàng cúi xuống nhấn nút để ngăn tủ lạnh nhỏ nhô ra ngoài của ghế mát-xa rồi lấy thêm chai bia khác.

“Ôi chào!” Chase thốt lên.

“Chiếc ghế mơ ước của mọi người đàn ông đấy.” Nàng bảo. “Ghế có thể mát-xa, làm mát, sưởi ấm và có thể nâng người anh lên khi anh buồn nhấc chân tay, rồi anh còn có thêm một tủ lạnh nhỏ ngay trong tầm với nữa.”

“Gọn nhỉ.” Anh hết nhìn nàng lại nhìn ghế, và có vẻ chưa tin lắm.

“Em ghét chiếc ghế quỷ sứ này,” nàng thú thật, tay vuốt lớp da thuộc nhuộm màu xanh dương. Nàng đã phải dùng đến hai chai thuốc tẩy trùng và khử mùi hiệu Lysol, nhưng không hiểu sao, nàng vẫn còn ngửi thấy mùi nước hoa cạo râu của Peter.

“Vậy còn giữ nó làm gì?” anh hỏi

“Bởi vì em không phải là người ích kỷ. Còn phải suy nghĩ cho nhiều nhiều người khác nữa,” nàng bảo. “Những người thích chiếc ghế này ấy.”

Anh nhướn một bên mày “Thế sao? Thế em giữ ghế này cho những ai vậy?”

“Anh xem nhé.” Nàng nhấn nút bên cạnh ghế. Chiếc ghế rung lên và chỉ trong nháy mắt, Samantha, Leonardo và Sweet Pie nối nhau chạy dọc hành lang. Thấy Chase, tất nhiên Samantha cong đuôi chui vào phòng ngủ.

“Bọn này thích chiếc ghế này lắm,” Lacy vẫy tay, hai con mèo còn lại nhảy ngay lên ghế.

“Em mua ghế điện này cho mèo ngồi ư?” anh hỏi, mười mười không tin nổi.

“Mua á? Anh đùa sao? Cái thứ này tiêu hết mười ngàn đô đấy. Không đâu, ghế này được tặng cho em. Em đưa thêm điều khoản vào đa phần các hợp đồng của mình. Em sẽ được tặng không hoặc được giảm giá tối đa cho những sản phẩm em chụp hình quảng cáo.”

Anh cười rõ to. “Chả trách nhà em toàn đồ gia dụng tối tân. Vậy mà lúc đầu, anh tưởng em là người sưu tầm đồ dùng điện dụng quái đản cơ chứ. Nào tivi, tủ lạnh, và lò vi ba đều hết sức đặc biệt.” Anh sờ lên đầu. “Cả con cá nữa.”

Nàng mỉm cười. “Em chỉ chụp ảnh thôi. Còn con cá là quà của con trai Kathy, bạn em.” Nàng nhấp thêm ngụm bia. “Nhưng nếu anh hỏi mẹ em, không gì là quái đản hơn nghề nhiếp ảnh gia. Bà thà là em bán hàng ngoài siêu thị Wal-Mart còn hơn.” Nàng liếc nhìn hình cười của bố mẹ lần cuối, hy vọng nhờ đó nàng có thêm nghị lực khác chống cự sự căm dỗ đang đứng trước mặt mình. “Anh uống bia nhé?”

“Uống cũng không sao.” Lấy chai bia từ tủ lạnh để mở, anh cẩn thận đóng cửa lại như thể muốn xem ghế vận hành ra sao. “Khá là gọn.” Anh đứng lên, theo nàng vào bếp.

“Cảm ơn em đã nói chuyện với Jason,” anh lên tiếng phá tan sự im lặng.

“Không có gì đâu.” Nàng tưới bia lên thịt bò, đặt lên vỉ nướng thịt rồi quay lại. Hai mắt họ gặp nhau – xanh dương nhìn xanh lục, xanh lục ngấm xanh dương.

“Em này, ừm, Jason nghĩ thượng sách là anh nên ẩn mình thêm vài bữa nữa để anh ấy điều tra nội bộ trong sở cảnh sát trong khi anh cố nghĩ ra lý do khiến Zeke hăm hại anh.” Xanh lục ngấm tiếp xanh dương. “Anh nghĩ rằng...”

Nàng thôi không lắng nghe mà lại ngấm khuôn miệng anh mấp máy. Ký ức về chiếc hôn vội vàng trong phòng ngủ làm môi nàng râm ran, sự râm ran ấy lan tỏa. Nàng vội lấy chai bia lạnh áp vào má, dầu cho vài phần hạ thể của nàng cũng cần được hạ hỏa.

“Và anh đang tự hỏi...” Giọng anh chột nhẹ như hơi thở.

Nàng cắn môi, cảm nhận sức nóng từ cơ thể anh từ mái đầu kia căn phòng. Ôi, Chúa ơi. Người đàn ông này được đóng tem rắc rối khắp cả người. Anh bước tới một bước. Nàng giơ tay ngăn lại. “Dừng lại!” Giọng nàng gần như tuyệt vọng. “Anh có thể ở lại, nhưng anh phải ngủ trên ghế sofa. Vội lại bỏ cái còng tay đi.” Và không làm tình. Không làm tình!

Anh mỉm cười, mắt vẫn không rời khỏi nàng. “Hợp lý thôi.”

Không, chẳng hợp lý gì cả. Làm thế chẳng khác nào nhốt nạn nhân đang thèm kem Baskin-Robbins ở nơi nóng bốn-năm mươi độ C mà nhất định không cho cô ta thỏa mãn cơn khát thèm. Ồ phải rồi, ngay lúc này, nàng muốn được yêu ba lần liên tục. Nhưng liệu nàng có khả năng ngốn ngấu lấy thân xác anh mà không phải dâng hết trái tim và tâm hồn mình cho anh, hay không phải ước ao quảng mình lên trước bàn thờ Chúa không?

Nàng lắc đầu, cố xua đi suy nghĩ ấy. Chẳng phải nàng đã oán ghét hôn nhân kể từ khi cuộc hôn nhân thứ tư của mẹ nàng kết thúc chỉ sau ba tuần đầy sao? Chẳng phải nàng đã thề rằng không bao giờ bị cám dỗ bởi váy cưới trắng muốt, bánh cưới nhiều tầng và lời chúc trăm năm hạnh phúc đó sao? Khi với lấy khăn lau chén và bắt đầu lau quầy bếp, nàng thú nhận. Đúng là nàng từng thề như vậy. Nhưng rồi nàng gặp Brian vào năm lớp 12. Anh chàng chưa kịp phá trinh nàng trên băng ghế sau chiếc Falcon thì nàng đã bắt đầu ư ử bài hát “Cô Dâu Đang Đến” và mù quáng tin trên đời có tình yêu vĩnh cửu. Tình dục quả đã làm cho não bộ hoạt động không bình thường.

Nàng lau tiếp mặt quầy thứ hai. Với Peter, nàng tự hứa với lòng sẽ không tính chuyện nghiêm chỉnh, chỉ đơn thuần là tình dục mà thôi – tình dục không ràng buộc và thậm chí cũng chẳng máu lửa gì cho lắm. Thế rồi khi chưa một lần đạt cực khoái với Peter thì nàng đã bắt đầu lật giở xem qua cả chồng tạp chí dành cho cô dâu.

“Có việc gì cho anh làm với nào?” Câu hỏi của Chase cắt ngang dòng suy tưởng trong lúc lau dọn của nàng.

Anh có thể mọc bụng bia thật bự và mụn cóc thật xấu xí trên mũi nhanh nhanh lên, để em thôi không thấy anh hấp dẫn nữa được không? “Không” “Mảnh khăn lau vừa bị nàng ném đi rơi đánh bịch một tiếng ướt nhẹ vào bồn rửa.

Chuông điện thoại reo. Nàng kiễng chân lấy hai chiếc ly thủy tinh loại dùng uống nước từ tủ bếp và xoay mặt vào quầy để không phải nhìn thấy anh. Có lẽ, nếu nàng chẳng bao giờ nhìn anh, thì nàng sẽ bình thường thôi. Nhưng mỗi việc không nhìn thôi thì nàng nhận được bao đây? Máy trả lời điện thoại tự động lại nhận cuộc gọi.

Nàng đứng tựa vào bếp lò, mong là được nghe giọng Sue và cầu trời không phải là mẹ mình.

“Lace em,” Giọng đàn ông cất lên. Nàng hoảng hốt.

Một chiếc ly tuột khỏi tay nàng, may mà nàng chụp kịp. Đặt cả hai ly lên quầy, nàng quay sang ngó điện thoại trên trời, như thể điện thoại sắp nhìn nàng, nháy mắt và bảo, “Đùa tí cho vui.” Không thể thế được. Chắc chắn là... Không, nàng đã không nói chuyện với hắn cả... năm rồi. Một năm tính đến ngày hôm nay.

“Em này, anh đang trên đường sang nhà em đây.” Tiếng Peter léo nhéo qua hệ thống âm thanh. “Thoạt tiên, anh định chỉ gửi hoa hồng cho em, nhưng anh không biết nên cài thiệp gì vào bó hoa cả. ‘Mừng kỷ niệm năm năm ngày cưới’ nghe không hợp lắm. Mà thôi, anh đã mua chai vang đỏ và dự định thôi thì ghé qua vậy...” Tiếng đường dây bỗng rề rề. “Phải em đang lọc qua cuộc gọi để không phải nói chuyện với mẹ em đấy không? Hay là em đang đi chơi với mấy cô bạn của em rồi?”

Một tiếng gầm gừ vang vọng trong tai nàng và phải một phút sau Lacy mới nhận biết do nàng chứ không phải Fabio đã tạo ra âm thanh ấy. Tại sao Peter không nghĩ rằng rất có thể nàng đang đi chơi với một người đàn ông nào đó? Hoặc sao anh ta không đoán rằng nàng đang trong bếp, sửa soạn buổi tối cho anh chàng

phong độ và cực kỳ hấp dẫn? Lacy hất đầu, quay đầu lại nhìn Chase. Nàng đang ở đây cùng một anh chàng phong độ và cực kỳ hấp dẫn.

Peter chưa chịu thôi. “Anh hy vọng tối nay mình lại được cùng nhau. Em biết đấy, vì tình xưa nghĩa cũ thôi mà, như bọn mình làm một năm trước ấy. Em vẫn còn giữ áo ngủ màu đỏ em mặc lần trước đấy chứ?”

Lacy nghiêng hàm. Anh ra còn dám tơ tưởng được lên giường với nàng sao? Nửa sao? Nhất là sai lầm trả bài nhảm nhí năm ngoái ấy? Vớ lại, ooooo, nàng ghét cay ghét đắng cái thứ nội y đó.

Nàng cần được siết tay quanh thứ gì đấy, quanh cổ Peter là hay hơn cả, rồi nàng tìm thấy chiếc khăn lau làm nạn nhân. Sau khi nàng vắn vẹo chiếc khăn mãi cho đến khi nó phải từ bỏ giọt nước cuối cùng, mặt bàn quanh bếp lại phải nhận thêm một đợt lau chùi mạnh bạo. Chỉ có đàn ông mới nghĩ là phụ nữ thích mặc cái thứ nhét kê làm sạch những kẻ sinh ra không phải để nhét.

“Em nghe máy đi chứ?” Peter hạ thấp giọng khàn khàn, như thể làm thế sẽ khiến nàng hứng tình. “Chuẩn bị sẵn sàng chờ anh nhé. Em thích chóng vánh và thô bạo phải không nào? Trời đất, chỉ cần nghĩ tới em thôi là anh cứng ngắt rồi đây.”

Chóng vánh ư? Nàng mà thích chóng vánh ư? Còn khuya! Chóng vánh là kiểu của anh ta, à anh ta có kéo dài được đâu. Nàng thích từ tốn chậm rãi. Nàng run lên vì giận, liếc sang Chase và thấy anh đang nhủ thầm nhìn điện thoại.

“Xin lỗi nhé,” Lacy bực bội quăng chiếc khăn về lại bồn rửa. “Nhưng em phải nhận cuộc gọi này. Anh làm ơn đừng để ý những gì em sắp nói trong vài phút tới nhé.”

Lacy hắng giọng, cố nghĩ cách tiếp chuyện chồng cũ. Thêm một hơi thật sâu, thế là nàng đã có kế hoạch. “A lô? Chờ chút nhé,” nàng ngọt ngào nói vào ống nghe. Đoạn nàng đưa ống nghe ra xa xa. “Chase cưng ơi, lấy hộ em chai bia với. Anh biết chỗ rồi mà.” Chase vừa định ra phòng khách, nàng đã nắm cánh tay anh kéo lại, lắc đầu và chỉ chỉ vào ống nghe.

“Coi kìa. Em đã chỉ cho anh nút ấy mấy lần rồi.” Nàng liếc qua điện thoại, cố nghĩ cho nhanh. “Không phải nút rung.” Nàng cười vang, hy vọng tiếng cười nghe lả lơi, rồi đảo mắt nhìn Chase xem anh có hiểu kế chước của nàng chăng.

Nét căng thẳng trên mặt anh dịu lại và anh mỉm cười. Nàng lại chú tâm vào cuộc nói chuyện,

“Anh có thôi đi không? Hư quá đi mất. Em cần phải trả lời điện thoại,” nàng gừ gừ. Đoạn nàng đưa ống nghe sát miệng. “Xin lỗi, ai đấy ạ?”

Chase khoanh hai tay trước ngực, suýt phì cười trước màn kịch của Lacy. Nàng nghe như là đang đọc lời thoại gượng gạo trong một phim hạng B. Cô gái này nói dối với diễn kịch dễ thấy lắm.

“Ôi, Peter đấy à? Em nào có mơ là sẽ được nghe tiếng anh đâu. Cưng chờ em một tí nhé.”

Nàng lại đưa ống nghe ra xa. “Chase, thôi đi anh. Chồng cũ của em gọi đấy. Em cần nói chuyện với anh ấy đã nào.” Nàng lại áp ống nghe vào tai. “Anh gọi em có chuyện gì thế anh Peter?” nàng hỏi.

Chase dựa lưng vào tường lắng nghe.

“Gì cơ? Vâng. Em đúng là đang có bạn.” Lacy nắm ống nghe chặt hơn. “Sao em phải nói dối chứ?” Nàng sốt ruột ngược nhìn trần nhà, chân gõ nhịp trên nền gạch men trắng. “Nói để anh hay, em quên anh lâu rồi. Lâu lắm rồi. Với lại, đang có người ở đây này.”

Cô gái này đang cần được giúp đỡ. Chase biết anh sẽ giúp rất hiệu quả, anh đến sát bên vòng tay ôm ngang eo nàng. Lacy lập tức giật mình, kêu khẽ phản đối. Khi nàng trợn mắt nhìn vào mắt anh, anh chỉ vào điện thoại. Nàng chớp mắt lia lịa, nhưng có vẻ hiểu ý anh. “Thôi nào... Chase.” Lần này tiếng nàng nghe mong manh run rẩy.

Anh dán môi mình lên đường cong cong trên cổ nàng. Thêm một tiếng kêu khe khẽ phản đối bật ra từ môi Lacy. “Thôi mà. Em phải... em nghe... điện thoại.” Đầu nàng ngả ra sau, dâng cho anh toàn bộ phần cổ anh

khao khát. Và anh khao khát thật. Anh cho tay lướt qua bụng, vuốt ngược lên cao, cho đến khi ngón tay cái khều thoáng qua đường cong chân ngực nàng.

“Ôi!” Hơi thở nàng hắt ra. “Peter, em nghĩ... em nghĩ lúc này không tiện.” Giọng nàng đứt quãng, thành thật – và hết mức gợi tình.

Anh đắm đuối lưỡi mình trong tai nàng.

“Ôi, thiên đường ôi,” nàng rên lên. “Em phải ngừng thôi.”

Nếu cái thằng mất dạy ở đầu dây bên kia còn chưa tin nàng, thì hẳn màng nhĩ của hắn chắc đã cứng cũng như Chase đang cứng ngắc bên này. Anh tận dụng tối đa tình huống mà kéo Lacy lại gần hơn. Cặp môi mềm mại của nàng áp sát vào nơi sức nóng đang dâng lên của anh.

“Sao anh lại... nói... thế?” Lacy cau mày nhìn ông nghe. “Em chẳng còn... giả vờ... gì nữa đâu.”

Có tác dụng rồi đây. Chỉ muốn nàng buông ông nghe xuống ngay. Chase tựa người sát hơn, trượt máy ngón tay xuống bên dưới gấu áo sơ mi của nàng. Da nàng mịn như lụa và mềm mại. Anh đưa ngón tay xuống dưới và di quanh rốn nàng.

“Lacy, cúp máy đi em. Nghe lời anh đi, cưng.” Anh ghé sát vào ông nghe và nói và nói đủ lớn cho gã đầu cẳng đầu dây bên kia hiểu ra tình huống. “Em nói chuyện chồng cũ sau cũng được mà.” Anh hạ giọng thấp hơn một chút. “Còn bây giờ anh đang cần em.” Mà anh cần thật. Ôi, rất cần.

Nàng gấp gấp hít vào khiến anh cười tự mãn. Anh luồn bàn tay lên, xoa lòng bàn tay lên bụng phẳng lì của nàng rồi cao hơn, cao hơn nữa cho đến khi bầu ngực khum khum chạm nhẹ vào bên hông ngón cái của anh. Nàng nhũn người tan vào cái vuốt ve của anh, rồi nàng dựa vào anh như thể hai đầu gối nàng sắp sụp xuống. Anh cũng đang căng tức muốn được khám phá nàng, muốn đỡ trọn sức nặng của hai bầu ngực trên tay mình.

Óc khôn ngoan nhắc anh chớ vội vàng. Trước khi đến bước đi xa hơn, anh cần phải biết giữa những gì đang xảy ra ở đây, mấy phần là chỉ để giải quyết cú điện thoại này, mấy phần là... thật. Nhưng mà quỷ tha ma bắt, trò này cảm giác rất thật. Nàng có cùng cảm nhận như vậy chẳng?

Phần đàn ông của anh giằng giắt ham muốn, cơ thể nàng chà xát vào anh khiến anh hít sâu khoan khoái. Liếc qua vai, anh thấy được rằng nàng cũng đang bị kích thích khi ngực nàng nhô lên qua lần áo cotton. Ôi, vậy cảm xúc của nàng là thật. Và thế là anh lại lướt tay qua bụng, đầu nàng tựa lên ngực anh khi nàng rên rỉ. Anh mỉm cười khi thấy nàng chìa hẳn ông nghe ra ngoài như đã quên hẳn Peter.

Chase trượt một nụ hôn ướt át lên quai hàm của nàng, chậm chậm rê môi về phía tai nàng. “Đừng quên cuộc gọi đấy,” anh thì thầm, và đưa tay xuống sâu hơn bên dưới.

Nàng máy móc vọt đưa ông nghe lên tai và quay sang nhìn thẳng mắt anh. Trong đôi mắt xanh ấy, anh đọc được sự pha trộn của nhiều cảm xúc đam mê, hàm ơn, và...

Nàng nắm cổ tay anh, giật phắt tay anh ra khỏi cặp quần và lùi lại một bước. Một cử chỉ thối lui ấy thôi đã nói lên nhiều điều. Chẳng lẽ anh đoán sai suy nghĩ của nàng? Chẳng lẽ... lúc này nàng không hề cảm thấy gì? Vẻ hoảng hốt trong mắt nàng quất vào anh như một lời buộc tội. Nhưng trời ạ, anh nào có ý định đậu xe vào khu vực cấm đỗ đâu chứ. Với lại cho đến tận lúc này, anh vẫn chưa nhìn thấy biển báo sẽ-bị-cắt-đi.

Nàng dựa vào quầy bếp và đưa ông nghe trở lên miệng. “Em có chuyện phải đi.” Không vờ vịt, không bóng gió xa xôi, chỉ còn nỗi hoảng loạn âm vang trong giọng nàng.

Chết thật!

10. Chương 10

“Em ghét điện thoại ,” Lacy bật ra suy nghĩ đầu tiên nhất đã thoáng qua trí não mù mịt của mình. Nàng buông ống nghe và tựa vào quầy bếp để đứng vững. Nàng không dám nhìn Chase. Nếu mà nhìn, có lẽ nàng lại sẽ vật anh xuống sàn bếp mất, rồi sẽ bò lên người anh , tự dãi cho mình cú làm tình ăn ba nàng vừa mơ tưởng lúc này.

Ăn ba á? Nàng giỡn chơi với ai đấy nhỉ? Nàng chưa từng hưởng được cú đúp nào. Hoặc cực khoái liên hoàn chỉ là chuyện thần thoại, hoặc nàng đã có hai người tình yêu nhất bang Texas. Kathy và Sue thề sống thề chết rằng vụ liên hoàn ấy không phải là chuyện thần thoại, cả mạng Internet cũng thề như thế, và hai tạp chí Redbook và Cosmo bảo điều đó hoàn toàn có thật. Vậy tại sao cả đời nàng chưa bao giờ được hưởng chuỗi sung sướng ấy?

“Đôi khi có nó cũng tiện lắm chứ,” Chase ngập ngừng nói.

Lacy giật mình , ngẩng phắt đầu lên nhìn. Chase hoảng hốt như thể vừa nhận quả đấm trời giáng. “Anh bảo cái gì tiện cơ?” Cực khoái liên hoàn ấy à?

“Thì điện thoại đó,” anh trả lời bằng cái giọng không được quả quyết cho lắm.

“Điện thoại gây đủ chuyện bực mình thì có,” nàng đáp. “Mấy cuộc gọi chơi xỏ, rồi mẹ em gọi...” Nàng chớp mắt, nhìn xuống mấy viên gạch sàn vuông vuông dưới chân mình . Mười móng chân sơn đỏ nổi bật trên nền gạch men trắng. Ngay sau đấy ý nghĩ lóe qua não bộ đang động cựa của nàng là trước giờ nàng chưa từng làm tình trên sàn nhà. Lacy không thể cắt nghĩa tại sao hình ảnh móng chân sơn đỏ lại dẫn đến suy nghĩ làm tình trên sàn nhà, nhưng đấy chính là nơi nàng đang bị dẫn đến. “Mấy cuộc gọi không mong đợi cứ gọi đến luôn. Điện thoại chẳng hay ho gì cả.”

“Như mấy ông chồng cũ lúc hứng chứ gì?” Giọng anh làm cho nàng phải nhìn lên.

“Theo em Alexander Bell phải bị bắn bỏ.” Nàng lại liếc xuống móng chân sơn đỏ, đầu óc nàng lại quay về sex. Nàng chỉ có làm tình ở hai nơi: trong xe hơi và trên giường ngủ.

Nghĩ sang chuyện khác đi chứ, một tiếng nói trong thâm tâm nàng quát tháo. Nghĩ sang bất cứ chuyện gì khác ngoại trừ Chase Kelly , sex, và... cả điện thoại nữa

Tâm trí nàng riết róng tìm đề tài và hạ cánh xuống một đề tài khá dễ nói – kem sô cô la hương bạc hà. Ngọt lịm. Béo ngậy. Sức cảm dỗ mạnh không gì bằng. Rồi nàng nhìn sang Chase. Sức cảm dỗ của anh còn mạnh hơn cả mạnh nhất. Nàng không thể nhận thấy anh đang rất sẵn lòng ban tặng. Kem, tiếng nói nội tâm nàng gào thét, nghĩ về kem đi!

Lacy có thể hắt hủi kem. Ôi, nàng thích kem vô cùng, nhất là kem sô cô la hương bạc hà, nhưng nàng có thể quay lưng bỏ đi khỏi nó mà không hề run rẩy. Được rồi, có lẽ nàng sẽ run chút ít, nhưng chẳng bằng với cường độ nàng đang lấy bầy như lúc này đâu.

“Lacy à?” Giọng nói của anh nghe gần hơn.

Nàng ngược lên nhìn, ánh mắt nàng tia thẳng vào khuôn miệng anh. Khuôn miệng sexy tuyệt đẹp. Anh tới gần thêm bước nữa. Nếu anh lại chạm vào nàng , nàng sẽ tan chảy như kem ngay. Tim nàng nhảy loạn xạ trong lồng ngực. “Mười lăm phút nữa thì lật thịt bò giùm nhé.” Vừa dứt lời, nàng bỏ đi ngay trước khi phải đầu hàng trắng tay.

“Lacy ơi?” Tiếng bước chân anh nghe như sát bên cạnh, nhưng nàng không quay nhìn anh. Nhìn anh thì sẽ xảy ra rắc rối to. Anh có thể ở lại đây, vì nàng không muốn anh ra ngoài kia nhận cái chết, nhưng nàng sẽ phải bịt mắt khi đi lại trong nhà.

“Mình cần bàn bạc chút,” anh bảo.

“Chẳng có gì cần bàn cả.” Không chỉ suýt chút nữa là quan hệ với nhau thôi, nhưng mình đã không làm thế. Thôi được, thật ra họ không phải suýt chút nữa đã quan hệ. Họ chỉ đụng chạm nhau tí thôi, mà cũng chẳng phải đụng vào nơi nào ghê gớm lắm. Với lại suốt lúc ấy nàng mãi nói chuyện điện thoại mà. Nàng căm thù điện thoại.

Rồi nàng bần khoản liệu chuyện vừa rồi có đúng gọi là làm tình qua điện thoại chưa nhỉ, làm tình tay ba qua điện thoại ấy? Chắc là không phải. Vậy nghĩa là nàng chưa bao giờ được làm tình qua điện thoại. Thôi ừ, cứ gọi tôi là nữ hoàng phóng đảng đi vậy.

Lacy vẫn bước tiếp. Khi đi ngang qua lò sưởi, nàng nhác thấy ảnh bà ngoại và mẹ trên kệ lò. Nàng không muốn phải giống như họ. Không muốn, không muốn, không muốn.

“Lacy, làm ơn đi.” Chase nói.

Samantha, con mèo xám của nàng, đang đứng ngoài cửa phòng ngủ. Con mèo nghe tiếng Chase, thấy họ đi dọc hành lang, thế là loáng cái nó phóng lủi vào phòng, chắc là chui xuống gầm giường để trốn.

Trốn ư? Lacy có chung kế hoạch với con mèo. Một kế hoạch hay ho, thật quý tha ma bắt! Tại sao người đời luôn coi thường nghệ thuật tránh né nhỉ? Trốn vài ngày dưới gầm giường cũng có ích lắm đấy. Hỏi Samantha đi thì biết. Đôi khi, việc đối mặt với các rắc rối sẽ đau đớn hơn nhiều việc ta va đầu vào đáy nệm lò xo.

“Mình không nói chuyện được chút sao?” Câu hỏi của anh lơ lửng trên không trung.

Dĩ nhiên nói thì nói được chứ gì. Nàng có thể đối mặt với Chase Kelly thay vì trốn tránh. Điều gì đó mách bảo nàng rằng nếu nàng quay lại và bảo, “Này anh Buster Brown (một nhân vật hoạt hình trong truyện tranh xuất hiện năm 1902. Đặc điểm của nhân vật này là có vẻ ngoài đẹp trai nhưng tính tình nghịch ngợm thích làm trò trái khuấy) kia, tôi sẽ không lên giường với anh đâu,” anh sẽ gật đầu ngay đồng thời thôi luôn trò tán tỉnh lẩn chòng ghẹo. Đối diện thực tế đi nào, nàng chẳng phải kiểu phụ nữ có ma lực khiến đàn ông chết mê chết mệt. Nàng chỉ như miếng bánh xốp hương vani tầm thường: thỉnh thoảng ăn thì ngon, nhưng ngày nào cũng ăn thì chán không nuốt nổi. Brian đã chứng minh sự thật ấy cùng với cô giáo sư xinh đẹp ngay trong năm đầu tiên họ cùng vào đại học, rồi đến Peter cũng bảo chứng với nàng thư ký.

Tất nhiên, đàn ông có dễ mất đến nàng. Eric, tay bác sĩ thú y, và Hubky, anh chàng FedEx đều thích ngắm nàng. Nhưng đàn ông lại như con cún. Bất cứ khi nào con cái duy nhất ông ọ xuất hiện, mấy con chó được theo sẵn ngay, cho dù con cái ấy chỉ là cái bánh xốp hương vani nhạt nhẽo. Chó thì thứ gì mà chẳng ăn.

Kem. Nàng cần phải nghĩ về kem. Nàng có thêm nhưng vẫn dứt áo ra đi được.

“Lacy. Nói chuyện với anh đi.”

Nàng lờ anh đi và vẫn bước tiếp. Ồ, phải rồi, nàng có thể bảo Chase đứng lại và anh sẽ làm thế. Nhưng nàng sẽ không bảo anh dừng lại. Không phải vì nàng muốn mình được thuyết phục. Nàng sẽ không bị thuyết phục. Tuy nhiên, bởi vì... Thôi được, hãy đối mặt với thực tại. Ngay cả bánh xốp vani cũng muốn cái tôi của mình được vuốt ve, cầu cạnh. Vậy nên, trong vài ngày tới - chắc chắn là tình trạng này sẽ không kéo dài lâu hơn thế được - nàng sẽ cho phép bản thân cảm thấy được theo đuổi. Nhưng nàng không thể nhìn anh, và dứt khoát là anh không thể chạm vào nàng lần nào nữa. Như thế thì anh thực chất là không vuốt ve cái tôi của nàng, mà chỉ là khích lệ cho nó mà không động chạm vào thôi, dĩ nhiên rồi.

“Em định đi đâu vậy?” Tiếng nói của anh vang lên đâu đó sau vai nàng. Giọng nói của sự căm dỗ. Hình ảnh nàng và Samantha lủi dưới gầm giường, cả hai đều run rẩy, vụt hiện trong tâm trí Lacy.

“Đi tắm,” nàng đáp. Tắm mát nước thật lạnh. Nàng chưa bao giờ làm tình dưới vòi sen. Hình ảnh phần đàn ông nóng ẩm áp sát phần đàn bà ẩm ướt lấp đầy tâm trí nàng.

“Anh ước em có thể nói chuyện với anh.” Tiếng anh quá gần bên nàng.

“Còn em ước anh biến thành kem lạnh.” Nàng bước vào phòng ngủ, sập cửa đánh rầm.

Zeke rời căn hộ của Kelly và vội vã phóng xe như bay về bệnh viện. Hai tay hấn lấy bẫy khi rút chìa khóa ra. Lấy bẫy vì giận dữ, vì nổi căn rút lương tâm mà trước nay hấn nhất định không chịu nhìn nhận. Ngay từ đầu hấn đã không muốn giết Stokes.

Hấn lôi Stokes vào cuộc vì muốn có một nhân chứng cho việc Kelly mua chuộc tay bán lẻ ma túy. Nhưng Stokes lại nhất định không chịu tin Kelly phạm tội. Suốt thời gian làm việc chung với nhau. Stokes cứ ca

ngợi Kelly không tiếc lời và khẳng khái bảo Zeke nhìn nhận sai lầm về Kelly.

Khen lấy khen để một thành diên chỉ muốn tự sát. Zeke đã nổi giận bùng bùng, và hẳn biết dù hẳn có dàn cảnh khéo đến đâu đi nữa, Stokes vẫn không tin và không muốn buộc tội Kelly.

Thế là Stokes tự chuốc lấy chuyện này. Và nếu tên này chết ngay lần đầu tiên thì Zeke đã không phải nhìn thấy tia hy vọng trong mắt vợ và con trai gã. Hẳn chịu được đau khổ, nhưng hy vọng thì không. Có lẽ bởi hẳn đã hiểu quá rõ về hy vọng. Hẳn đã từng hy vọng vợ hẳn cho hẳn cơ hội làm lại, hẳn từng hy vọng con cái hiểu mình khi mẹ chúng không chịu hiểu, hẳn cũng đã hy vọng được đeo lon trung úy từ bảy năm trước.

Hy vọng thật lắm, và bây giờ hẳn ở đây, đang cảm nhận một thứ gần giống như vô vọng. Hẳn đi dọc hành lang khu chăm sóc đặc biệt trong bệnh viện. Zeke phải đảm bảo rằng khi Stokes ra khỏi khu chăm sóc đặc biệt này, nơi anh đến sẽ là nhà xác.

Lẽ ra hẳn đã thuê người xử lý Stokes thay hẳn, nhưng hẳn chẳng còn thời gian. Vậy nên hẳn lãng vãng ngoài phòng đợi và nghe vài tay trong đồn bàn tán rằng Stokes vẫn chưa tỉnh. Zeke dừng bước ngoài cánh cửa đôi của khu chăm sóc đặc biệt. Từ ô cửa sổ nhỏ nhỏ bằng kính, hẳn có thể làm quái nào mà trừ khử được Stokes trước khi anh ta hồi tỉnh và khiến cho cả ngành cảnh sát xông vào hẳn.

Nhắm nghiền mắt, hẳn tập trung tính toán một hồi. Khi mở mắt ra, hẳn để ý thấy phòng dành riêng cho y tá có cửa xoay ra hướng khác với hướng phòng bệnh nhỏ nơi Stokes nằm bên trong. Nếu vào được trong đó biết đâu hẳn sẽ...

“Họ không cho người vào thăm bệnh,” một giọng nam trầm bất ngờ vang lên sau lưng hẳn.

Zeke quay phắt lại và đối mặt với Jason Dodd. Anh ta nhìn hẳn như thể hẳn là thứ gì đó rất ghê tởm dính vào đế giày. Sự hoài nghi thiêu đốt gan ruột Zeke. Dodd đã biết những gì? Liệu Kelly có nói gì với Dodd trước khi nhận nhiệm vụ cảnh sát chìm chăng? Hoặc có thể nào Kelly còn sống và hiện đang liên lạc với đồng sự cũ?

“Phải có người bên cạnh Stokes lấy thông tin để ta tóm cổ được tên đồn mặt đã hại cậu ấy chứ,” Zeke leo lên.

“Có thể lấy thông tin sau khi cậu ấy tỉnh,” Dodd đáp, mắt anh trừng trừng sa sầm về lời buộc tội.

“Nếu cậu ta có tỉnh,” Zeke day lại. “Chúng ta cần lời khai trước khi...”

Mắt Dodd càng lạnh lùng hơn. “Stokes sẽ qua khỏi. Anh tin tôi đi. Tôi biết rõ như thế từ trong này này.” anh di ngón cái vào ngực mình.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ là anh có đức tin cơ đấy,” Zeke bảo.

“Tôi không hẳn là tin. Tôi chỉ biết rằng ở hiện gặp lạnh. Stokes không đáng phải bị như thế này.”

Zeke nhướn mày. “Thế còn Kelly thì sao? Hẳn có nên phải gặp quả báo không?”

“Theo tôi thì bất kể kẻ nào đang tâm bắn Stokes sẽ phải thối rửa dưới địa ngục, và tôi rất vui lòng đích thân đưa hẳn xuống tận đó.”

Sức nặng của từng câu chữ thốt lên từ miệng Dodd đè nặng ngực Zeke. Dodd đã biết gì đó rồi. Mẹ kiếp, thằng này biết gì đó rồi. Nhưng không hiểu sao nó lại án binh bất động. Tại sao thế nhỉ? Có chuyện gì đó không hợp lý.

Vừa đến góc khuất của hành lang bệnh viện, hẳn rút ngay điện thoại di động và cuống cuồng bấm số của Bruno. “Ba mươi phút nữa mày đến con hẻm nhỏ sau khu chung cư Westwood gặp tao,” hẳn nói. “Tao có việc mới giao cho mày đây.”

Chase đắm đắm nhìn lò nướng, lắng nghe tiếng nổ lộp bộp và tiếng mở xèo xèo của hai miếng thịt bò sắp chín. Căn bếp sực nức mùi thịt nướng thơm lừng nhưng đầu óc Chase không nghĩ đến đồ ăn. Ít nhất là không nghĩ đến bò bít tết.

Nàng ước anh là kem! Thế nghĩa quái là gì? Đó có ám chỉ gì đến sex không ? Hay đơn giản nàng chỉ ước anh tan như kem để nàng đem chổi quét hoặc hốt anh cho chó mèo nhà nàng chén?

Sao nàng chạy trốn anh như thế? Phải chăng anh dẫn dắt trò chơi đi quá xa? Phải chăng việc anh có mặt ở đây đã phá hỏng cái đêm xử lý-chồng-cũ của nàng? Chase có một danh sách dài các câu hỏi mà anh chỉ chắc chắn một điều: Lacy Maguire đang khó ở vì sex. Và thay vì anh giúp nàng giải tỏa bế tắc, thì nàng lại xoay sở làm anh rơi vào tình cảnh giống như mình.

Mấy phút sau, Chase xắt nhỏ thịt bò và lật mấy củ khoai tây nướng, xong bèn mở ngăn rau trong tủ lạnh và tìm được nguyên liệu chế biến rau trộn. Tủ lạnh giống già, “Ăn cá ngữ đi. Nhớ mua thêm ba lít sữa”

“Làm như tao sẽ nghe lời mày vậy.” Anh sập mạnh cửa tủ và rút dao thái cà rốt. Anh cắt cà tây thành khối nhỏ xé rời lá xà lách, trút hết cơn khó ở vì sex của mình vào mớ rau củ. Chase có thể thề được rằng lúc này nàng đã rất sung sướng, rằng bàn tay ve vuốt của anh đã được chào đón nhiệt liệt.

Lùi lại một bước, anh cau có nhìn món rau trộn. Anh nên tập trung tìm xem Zeke muốn gì thay vì tơ tưởng đến Lacy, đến chồng cũ cô nàng, và cái áo ngủ màu đỏ ấy.

Fabio nhảy vào bếp, nhả khúc xương đồ chơi xuống đất và dựng hai tai lên ra dáng chờ đợi.

Chase cau mày nhìn xuống con chó dị dạng. “Ít ra là tao không trút giận lên mày,” anh bảo con chó. “Nhưng cho mày biết, tao thậm chí không nên thích mày kia. Mày xấu ma chê quỷ hờn, mày lôi tao vào mớ bòng bong này, và sáng nay mày gằm gừ với tao.”

Tại Fabio rũ xuống. Chase lắc đầu. Bây giờ anh lại đang nói chuyện với chó và tủ lạnh.

Tiếng nước xối từ vòi sen đã tắt từ mười phút trước nhưng chưa thấy nàng ra khỏi phòng ngủ. Chase liếc nhìn đồng hồ. Thêm năm phút nữa rồi anh sẽ tông cửa vào cho xem. Nàng có mọi quyền được cảm nhận bất cứ kiểu nào nàng muốn, nhưng anh xứng đáng được biết anh đã làm gì sai. Anh có xứng đáng không nhỉ?

Ừ thì có lẽ anh không có quyền gì. Anh dùng vũ lực xông vào nhà nàng, khiến nàng sợ gần chết, còng tay nàng vào đầu giường và... và... Anh chẳng có quyền gì cả.

Con chó rên rĩ. Chase quỳ xuống nhìn vào mắt con vật. “Lacy vẫn còn yêu hấn, đúng không nào Fabio? Peter đã đối xử với cô ấy tệ bạc, thế mà cô ấy vẫn yêu hấn.”

Fabio nằm bẹp xuống, ghéech cái mặt nhọn hoắt của nó lên hai chân trước. Cặp mắt lồi của nó ngược lên như thể đang chia buồn cùng anh

“Này có phải chuyện của tao đâu mà quan tâm,” Chase nói. “Vả lại, tao không ở đây lâu. Tin tao đi, tao thích nhanh gọn, chóng vánh hơn.”

Con chó ngồi bật dậy, nghiêng đầu theo một góc kỳ quặc mà chăm chú nhìn anh. Như Yoda trong phim Chiến tranh giữa các vì sao, con chó này dường như sở hữu một sự khôn ngoan vô hạn.

“Chẳng phải tao không thích cô ấy,” Chase giải thích. “Cô ấy đẹp mê hồn, khiêu gợi dã man, và khi cô ấy cười, cô làm cho khung cảnh xung quanh như sáng bừng lên... Mọi chuyện dường như tốt đẹp hơn. Chẳng phải là...”

Anh nghe tiếng cửa phòng ngủ mở ra. Anh đứng dậy dựa vào tủ lạnh. Sự hồi hộp nhồn nhột trong lòng anh mang lại cảm giác ngứa ngáy mà anh chẳng hiểu ra được

“Thịt chín chưa thế?” Nàng đi vòng qua chỗ anh mà không nhìn lấy anh. Sự căng thẳng lửng lơ trong không khí như lớp sương mù dày đặc.

“Rồi.” anh đáp và chăm chú nhìn nàng. Nàng mặc chiếc quần jean cạp trễ thấp dưới hơn. Áo nàng, chiếc áo trắng bó sát, chỉ dài chớm đến eo và ôm chặt đôi gò bồng đảo.

Với hai nút áo trên không cài, anh có thể thoáng thấy qua sợi dây vai của áo ngực. Vậy là nàng đã tự trang bị vũ khí bằng quần áo lót. Tốt. Chợt anh nhớ tới mảnh quần lót màu đỏ mình nhìn thấy trong phòng ngủ. Ánh mắt anh hạ xuống hông nàng và biết bao hình ảnh sống động xuất hiện trong tâm trí anh.

“Còn khoai tây?” Nàng thò đầu vào lò nướng.

“Xong rồi. Anh nghĩ thế.” Chase tránh nhìn cặp mông đầy đặn và cố hiểu cho ra cái cảm giác kỳ cục trong bụng mình. Anh hiểu điều gì đã làm cho cái phần dưới thắt lưng của anh căng tức, nhưng còn cảm xúc kia, hơi hơi quen thuộc và không mong muốn khiến anh lo ngại.

Quay sang quầy bếp, Lacy thấy cây xà lách anh quên chưa cắt trả vào tủ lạnh. “Anh làm rau trộn đấy à?”

Anh tưởng đã phải nghe nàng cần nhờ vì anh làm xong không chịu dọn. “Ừ.” Anh chỉ tô rau gần như bị băm nhỏ để cạnh lò. Cảm giác khó chịu lại xôn xang trong lòng anh.

“Tốt.” Nàng với tay lấy mấy chiếc ly trên quầy bếp rồi đi về tủ lạnh. Tủ lạnh nhả đá ra và tiếng lanh canh của đá rơi vào ly nghe như giận dữ.

“Anh xin lỗi, được chưa nào?” Lời xin lỗi buột khỏi miệng anh ngoài ý muốn. Vừa khi những lời ấy được thốt ra, ý nghĩa của sự ngờ ngợ và cảm giác ấy đổ ào xuống anh.

Họ đang cãi nhau – à, không phải là quát vào mặt nhau, mà là giận hờn vụn vặt giữa đàn ông và đàn bà. Cái kiểu cãi nhau khi cô nàng đang bức bối điều gì đó còn anh chàng thì mù mịt chẳng biết lý do. Và mặc dầu chàng muốn hỏi mình đã làm gì, chàng biết có hỏi gì cũng chỉ làm tình huống xấu đi, bởi phụ nữ thì cứ tưởng rằng đã là đàn ông thì phải tâm lý. Thế phụ nữ không biết là đàn ông chẳng biết gì hết sao?

Anh chưa nói hờn mát với phụ nữ như thế kể từ hồi còn... Sarah. Anh chẳng bao giờ cãi cọ với Jessie. Anh đến nhà cô, hai người nói chuyện với nhau về thể thao, thời tiết, hoặc con mèo bị bệnh thận Jessie nuôi. Anh nấu đồ ăn tối. Họ cùng ăn, làm tình, xong anh lại về nhà mình. Cứ như thế hai lần một tuần, đều đặn như đồng hồ. Quan hệ của họ thoải mái và không phức tạp, cho dù có đôi lần anh có hơi lo lắng cho con mèo.

Anh ngắm nhìn Lacy Maguire. Lacy thật phức tạp. Nàng có chồng cũ, có đồ gia dụng biết nói, có chó mèo và cả chiếc áo ngủ màu đỏ cắt đầu đó trong phòng ngủ.

Nghĩ đến đó, Chase chợt nhận ra Jessie cũng có mọi thứ kể trên - tất nhiên là ngoại trừ đồ gia dụng biết nói. Chẳng qua anh chỉ không thấy Jessie hay những lo toan của cô ấy là phức tạp.

“Em muốn anh đi phải không?” anh thở hắt. “Cho anh gọi một cuộc, rồi anh sẽ đi khuất mắt em ngay.” Anh với lấy điện thoại.

11. Chương 11

Cuối cùng nàng cũng chịu nhìn anh và Chase nín thở chờ đợi. Ánh mắt nàng có vẻ như thẳng thốt. “Em có nói anh phải đi bao giờ đâu?”

Câu hỏi, “Anh đã làm gì?” đã chực chờ trên đầu lưỡi, nhưng Chase kìm lại được và quyết định đoán mò xem vụ này là sao đây. Nhất định phải là gì đó. Là gì đó nghiêm trọng hơn vụ anh đụng chạm vào nàng. Phán đoán sai thường gây ra ít phần nộ hơn là thú thật mình chẳng biết gì cả.

“Em này,” anh cất lời. “Nếu em muốn, anh sẽ gọi lại cho hấn và phân trần mọi lời lẽ. Nếu những gì hấn gây ra chỉ bằng nửa phán đoán của anh thôi, thì rõ em thật ngốc mới vẫn còn quan tâm đến hấn, nhưng thôi anh là cái thá gì mà phán xét chuyện của em cơ chứ?”

“Gọi lại cho ai?” nàng hỏi.

“Chồng cũ của em đấy. Anh có thể gọi lại cho hấn và bảo với hấn rằng anh chỉ chọc điên hấn thôi, và rồi anh sẽ đi ngay. Em có thể thay áo ngủ màu đỏ và nằm đợi hấn.” Chase lừa tay qua tóc. “Anh không có ý định phá rối cuộc sống của em. Anh ... lúc này anh tưởng em thích thế.”

“Thế anh tưởng em bực mình vì Peter sẽ không đến đây à?” Nàng nghe thật bối rối.

“Trời ạ, anh chẳng biết phải nghĩ gì nữa.” Anh lưỡng lự. Tuy không phải chính xác như câu “Anh chẳng biết chúng mình đang cãi cò về chuyện gì,” nhưng ý nghĩa cũng gần gần như thế, và Chase ngồi im chờ nàng nổi cơn thịnh nộ. Khi không thấy nàng phản ứng gì, anh thận trọng nói tiếp. “Phút trước em dường như là... đề mê tận hưởng, thế rồi ngay sau đấy em trông như thể là anh sắp cưỡng bức em không bằng. Tiếp đến em đột ngột giận dữ quay sang nói về tác hại của điện thoại. Rồi thì em bỏ đi, bảo rằng mơ ước anh như kem lạnh. Anh vẫn chưa hề hiểu rằng em nói câu này là có ý gì.”

Nàng đi vòng qua anh đến đến tủ bếp và lấy xuống hai cái đĩa. Nàng quay lại bàn ăn bày đĩa lên. Khi nàng ngẩng lên nhìn, nàng lại cẩn nhẹ môi dưới. Bờ môi bật ra ầm mọng. “Em không muốn Peter đến đây, và em rất biết ơn là anh đã... làm cho chồng cũ của em tin hôm nay em không ở nhà một mình.”

Chase đặt điện thoại xuống bàn. “Và?”

“Và sao?” nàng hỏi, liếc xuống bàn, rõ ràng là vẫn còn ngần ngừ không muốn nhìn anh

“Dường như em sợ anh thì phải. Em có muốn giải thích điều đó không? Bởi vì anh nghĩ... anh nghĩ chúng ta đã vượt qua ngưỡng sợ rồi mà.”

Nàng luôn tay xê dịch mấy cái đĩa trên bàn ăn. “Em đã không nghĩ rằng anh sẽ cưỡng bức em. Em cũng không sợ anh. Em bảo em tin anh và em tin thật. Em chỉ... thôi, mình ăn được chưa anh? Em sắp chết vì đói rồi đây này.” Nàng ngẩng lên và mỉm cười với anh.

Do đó chỉ là nụ cười gượng gạo, nhưng nó lại giải tỏa cho Chase làm cho mọi điều sai lầm trong đời anh dường như bớt sai trái hơn một chút. Khiến anh tạm quên đi chuyện đồng sự đã cố hãm hại mình, chuyện bên IA nghi anh là tay buôn ma túy. Nụ cười của nàng thậm chí còn khiến Chase muốn quên đi việc một tình yêu đích thực của cuộc đời anh đã bị tước mất một cách bất công.

“Anh ít nhất thì lúc này đã được ăn Fancy Feast,” nàng nói thêm. Nụ cười của nàng như trêu chọc, và lần này vẻ mặt ấy có vẻ chân phương thành thật.

Anh quan sát nàng và chợt nhận ra Lacy không tranh cãi theo kiểu đàn bà. Nụ cười, sự nỗ lực pha trò - tất cả đều là chiến thuật của nam giới. Anh biết chứ, bởi anh đã áp dụng như thế hàng trăm lần với Sarah. “Thôi được, ăn thôi, nhưng trước hết anh đang muốn hiểu về lời bình kem lạnh đến gần chết rồi đây này.”

“Còn em thì gần chết vì đói đây.” Nàng xoay người đi, phò ra phía anh phần mông của mình.

“Đói kem ấy à?” anh hỏi quyết định là nếu nàng đã muốn tranh luận theo kiểu nam giới, thì anh có thể cãi cò như phụ nữ. Nghĩa là, anh có thể nhảy mã cái đề tài ấy cho tới khi nàng chịu thua và nói hết những gì anh muốn biết. Hoặc ít nhất là những gì anh muốn nghe. Chẳng phải phụ nữ toàn làm thế đó sao?

“Em chỉ muốn ăn thịt bò thôi.” Nàng hấp tấp đi về phía tủ lạnh rồi thò mũi vào trong ấy. “Anh muốn dùng loại sốt nào cơ?”

“Em muốn dùng kem loại nào thế?” anh hỏi đáp trả.

Anh được món nước sốt kiểu Ý và tuyệt đối không một câu trả lời nào về vụ kem. Tuy nhiên Chase có thể chịu được chuyện này, vì họ đã trở về tình trạng như trước lúc điện thoại reng.

Hai người thoải mái tám chuyện từ đầu đến cuối bữa ăn. Chase tìm được đề tài mà Lacy có thể và chắc chắn sẽ tham gia hết sức hăng hái: Đề tài về mấy con thú cưng của nàng. Hai trong số ba con mèo của nàng từng ở trong trại nuôi giữ mèo lạc, rồi một con, con lông xam xám ấy, đã trèo lên động cơ xe nàng để sưởi ấm. Sau khi sém chút đã giết chết nó vì nàng vô tình lái xe đi. Lacy đã nhờ bác sĩ thú y cứu chữa rồi nàng nhận nuôi nó. Con chó Fabio, theo như lời nàng, đã ba lần bị gia đình nhận nuôi trả về trại nuôi giữ thú lạc.

Lacy nhìn xuống chú khuyển đang được đề cập, đang kiên nhẫn ngồi cạnh chân nàng. “Họ chê nó quá hiếu động quá ồn ào, và...”

“Và quá xấu,” Chase tiếp lời. Anh cắt miếng thịt bò bỏ vào miệng nhai nhóp nhép.

“Nó có xấu đâu. Nó có ngoại hình đặc biệt và có cá tính nữa.”

Chase nuốt đánh ực. “Nghe cứ như là lời mô tả hai cô bạn khi chưa biết mặt mà anh đã để cho bạn gái của Jason gài anh vào.” Anh chìa cái nĩa vào nàng. “Mà tin anh đi nhé, hai cô ấy xấu thật.”

Nàng bật cười và kể tiếp chuyện mấy con thú khác. Theo anh thì với đa phần nam giới, nghe mấy chuyện này thật khổ sở, nhưng mẹ của Chase lại là người yêu quý động vật nhiệt thành và là thành viên của mọi tổ chức bảo vệ động vật ở Houston. Anh đã lớn lên trong căn nhà có đủ loại thú nuôi trên đời. Vài con được họ nuôi cho đến khi tìm được chủ thích hợp. Những con thê thảm thì được họ giữ lại, đủ loại từ chó đến mèo mang khuyết tật rõ rệt - mất tai, mất chân – đến cả gấu trúc Bắc Mỹ. Rồi lại còn có cả Mel.

Anh kể nàng nghe về Mel, con chồn hôi không biết người nào bắt được ở đâu rồi mang nó đến trại nuôi nhốt chó mèo lạc. Mẹ anh có thể làm được gì thứ? Hoặc là nhận nuôi nó hoặc cho nó vào phòng hơi ngạt. Em phải thấy mặt bố anh khi bà đi vào bỏ con chồn hôi vào lòng ông và bảo. “Ít nhất thì giờ ông sẽ có ai đó mà đổ lỗi cho sau khi ông cắn cứt cái còn xanh nhé.”

Lacy ôm bụng cười ngặt nghẽo đến độ rơi cả nĩa xuống bàn. Chase kể tiếp, “Rồi khi nhân viên tiếp thị đến gõ cửa, mẹ anh chỉ cần ôm Mel đang vẫy đuôi lên, ra cửa đón. Họ thường nhanh chóng bỏ đi ngay.”

Tâm trạng mới của Lacy, tiếng cười của nàng, làm căn bếp trống trải ảm cúng hẳn lên. Chase vẫn ngồi đối diện nàng, anh biết mình chưa từng nghe âm thanh nào đáng yêu đến thế. “Bố mẹ anh còn sống chứ?” đến cuối bữa nàng hỏi.

“Không. Bố mẹ anh mất khi anh mười bảy tuổi.” Anh thu mấy chiếc đĩa bẩn. “Tai nạn máy bay,” anh nói, chợt nhận ra rằng mình chưa từng nghĩ hay đề cập đến bố mẹ trong một thời gian khá dài.

“Em rất tiếc,” nàng nói. “Chuyện ấy chắc phải rất đau đớn.”

“Ừ đau, nhưng anh còn chị gái tên là Leigh. Chị hơn anh chín tuổi, và chị đã chăm sóc anh rất tốt. Anh chuyển đến ở với chị cho đến khi học hết phổ thông trung học, rồi anh gia nhập quân đội trong bốn năm trước khi chuyển về HPD (Houston Police Department: phòng cảnh sát Houston). Cuộc sống vẫn tiếp tục.”

Cuộc sống vẫn tiếp tục. Sự thấu hiểu đóng sập vào mấy cái xương sườn ê ẩm của Chase. Đây là những gì anh đã đang làm trong hai năm qua. Anh chống chọi nó - chống chọi với sự thật rằng cuộc sống vẫn tiếp tục. Căm ghét cái thực tế anh rồi sẽ đến một nơi một lúc nào đó phải chấp nhận cái chết của Sarah, chấp nhận lấy nó như anh đã rút cuộc phải chấp nhận cái chết của bố mẹ mình.

Tâm hồn anh thoáng chút run rẩy, nhưng khi anh nhìn vào cặp mắt xanh trong veo dịu dàng của Lacy, sự bình yên trước cơn giông bão. Anh chẳng biết, nhưng sẽ chẳng thất lạc mà làm gì. “Thế còn bố mẹ em thì sao, Lacy?” anh hỏi.

Lacy nhặt nĩa lên xoay xoay nó trên mấy đầu ngón tay. Sự thay đổi đột ngột trong tư thế và nét mặt nàng như muốn nói, “Nói đến chó mèo là một chuyện, còn bố mẹ lại là chuyện khác.” Nhưng anh vẫn để cho câu hỏi lần sự im lặng ấy lắng đọng giữa họ cho đến khi nàng phải lên tiếng.

“Bố em là lính hải quân. Ông mất khi em còn ẵm ngửa. Em thậm chí không nhớ gì về ông. Mẹ em thì là... à, lúc này anh nghe tiếng bà trong điện thoại rồi đấy. Là một chuyện do đó chi chi.” Tội lỗi dâng đầy mắt nàng và dường như nàng thấy cần giải thích. “Tất nhiên, mẹ em rất thương con. Chỉ là... một phần nhỏ trong mẹ đã đi rất sai đường.”

Chase mang chồng đĩa ra bồn rửa chén và nghiền ngẫm mẫu thông tin nàng vừa cung cấp. “Chỉ là bất đồng nhỏ nhất giữa mẹ và con gái thôi mà,” anh nói, tìm cách an ủi nàng.

Nàng chán nản đảo mắt. “Chỉ là bất đồng nhỏ nhất giữa mẹ và con gái thôi ư? Khi em hỏi bà, ‘Tóc con trông thế nào?’ thì bà trả lời, ‘Trông như con vừa rúc đầu vào thùng rác...’ những hai lần,” đấy mới là bất đồng nhỏ nhất giữa mẹ và con gái.”

Anh bật cười. “Leigh với mẹ anh cũng thế đấy. Leigh từng bảo nhà bọn anh như điểm giao nhau giữa cuốn sách của bác sĩ Seuss và bài hát ‘Old MacDonald.’” Anh quay lại bàn ăn. “Khi lớn lên chị ấy đã thề trên mạng sống của mình là sẽ không bao giờ nuôi thú trong nhà. Thậm chí chị còn xấu hổ về... lối sống của mẹ anh nữa. Tuy nhiên, mới đây anh nghe nói chị nuôi hai con mèo, một con chó, bốn con chuột hamster và một con heo mọi. Người ta bảo sao ấy nhỉ? Lá rụng sẽ về cội. Mẹ nào, con nấy.”

Nét mặt Lacy chuyển từ đang hòa nhã bỗng thành thứ gì đó tối tăm hơn nhiều. Nàng buông chiếc nĩa xuống bàn. “Em không tin là thế. Người ta tạo ra số phận cho mình. Họ chỉ cần phải chọn sống cho khác biệt. Đưa ra những quyết định khác biệt. Ta là người thế nào là do chính ta tạo ra. Không phải do bố mẹ biến thành.” Giọng nói của nàng thốt ra bất chấp, gần như giận dữ.

Chase lập tức hiểu ra họ không phải đang nói về Leigh và mẹ anh. “Thế có điều gì ở mẹ em mà em không muốn biến thành? Ngoài chuyện quá thẳng thắn đến mức sống sượng ấy.”

Câu hỏi của anh chỉ làm nàng thêm cau có. “Chẳng gì cả.” nàng mang ly của mình ra bồn rửa, đặt dầu chấm hết cho đề tài lần mỗi thân tình dễ dãi giữa hai người.

Chase vừa định gắng hỏi nhưng anh chợt nhớ chính anh cũng có nhiều chuyện thầm kín. “Buổi tối ngon lắm. Cảm ơn nhé.” Anh bảo, những muốn đảo ngược tình hình.

“Cảm ơn anh đã vào bếp và giúp em một tay,” nàng đáp, vẻ giận dữ đã tiêu tan nhưng sự căng thẳng vẫn còn đó.

Chase mang ly của anh ra bồn rửa. Lacy hơi né sang bên để tránh hông anh chạm vào hông nàng. Cử động này là một sai lầm. Cho đến lúc ấy, anh vẫn chưa nghĩ đến đấy, nhưng đó không phải là suy nghĩ ưu tiên hàng đầu trong óc anh. Anh liếc sang nàng, thầm tán thưởng tất cả những gì thuộc về nàng. Mái tóc, bờ môi, chiếc cằm, cổ và... thấp hơn chút nữa.

Phải, giờ thì anh lại muốn chạm vào nàng. Muốn vòng tay ôm ngang eo nàng, cho tay vào dưới làn áo, di chuyển lên mãi trên. Lên nữa, cho tới khi anh cảm nhận được nhũ hoa nàng cương cứng trong lòng bàn tay mình.

Rồi xuống dưới. Anh muốn cho tay xuống, lần vào dưới, luồn vào trong. Đầu óc anh mừng tượng cảnh anh mở khóa quần jean nàng đang mặc xuống một chút thôi đủ để bàn tay anh nhích vào giữa lớp vải dày dặn và cái bụng rắn chắc, giữa lần quần lót mịn mượt và nơi ẩm ướt của nàng. Luồn sâu hơn nữa vào giữa những nếp gấp, mượt mà trên miền lạc thú của nàng. Thăm dò lấy nơi chật chội trơn ướt của nàng bằng một, hay có lẽ là hai ngón tay.

Nàng nói chuyện với anh, nhưng anh không nghe được một lời; tất cả những gì anh có thể làm được là dán mắt nhìn nàng di chuyển quanh bếp đổ đầy nước và thức ăn vào mấy cái tô cho chó mèo. Cô gái này ngay cả khi cho chó mèo ăn cũng rất duyên dáng và trông hấp dẫn đến khó lòng cưỡng nổi.

Anh chẳng thể nhớ là mình có từng thấy thèm muốn được vuốt ve một người phụ nữ nhiều như thế. Anh thậm chí còn không nhớ mình có từng nghĩ một phụ nữ lại thèm được vuốt ve đến thế hay không. Lacy cần được mơn trớn. Nàng cần được dẫn lối đến tận cùng của mê say rồi dịu về thực tại. Nàng cần phải được nếm, được liếm qua, được mút vào thật mạnh cho đến khi nàng kêu thét lên vì sung sướng. Nàng cần phải hoàn thành và vĩnh viễn tẩy trừ tay chồng cũ khỏi con tim và khối óc mình.

Và nếu nàng đang cho nhận đơn anh nào xin lãnh vị trí ấy, anh sẽ là người xếp hàng đầu tiên. Trời ạ, anh sẽ làm tới và bắn chết mọi địch thủ, chỉ để đảm bảo mình có được công việc đó. Nhưng lại có rắc rối trong chuyện này.

Rắc rối không phải ở chuyện bắt chết người nào. Đó sẽ là một vụ giết người có lý do hợp lý. Rắc rối là ở chỗ nàng có đang nhận đơn đăng tuyển nào đâu. Động tác tránh né là lời tuyên bố không thể hùng hồn hơn. Lacy Maguire nằm ngoài vùng giới hạn.

Bầu không khí im lặng dần trở nên nặng nề, và Chase tuyệt vọng tìm cách gợi chuyện.

“Coi giờ kìa,” nàng vào. “Gần mười giờ rồi cơ đấy. Em sẽ đi lấy bộ chăn mền cho anh ngủ trên ghế sofa.”

Đoạn nàng quay bước đi. Vài lời đối đáp e lệ long ngóng trên đầu lưỡi Chase, đại loại như Đừng lo, anh chỉ việc nằm chung với em thôi, hoặc là Cả hai chúng ta nằm trên giường sẽ thoải mái hơn chứ nhỉ? Tuy nhiên, nhìn cái cách nàng ưỡn thẳng vai khi Lacy đi qua hành lang, Chase biết nàng sẽ làm anh cụt hứng ngay. Không sao,. Anh vẫn còn chịu đựng được. Đêm nay anh tạm tha cho nàng. Ngày mai sẽ mang lại những khả năng mới. Ngủ nghê chút đỉnh là anh sẽ đủ sức tiếp nhận thử thách làm nàng đổi ý và biến thành hoang dại ngay ấy mà. Khi nhìn xuống phía trước quần len mình mặc, Chase nhận ra ngay rằng ngay lúc này anh đã hiện ngang bật dậy đối mặt thử thách rồi. Rõ ràng, nhất định đêm nay sẽ rất dài và căng thẳng.

“Mày sẽ theo dõi thằng này.” Zeke đập một mảnh giấy có in toàn bộ thông tin về Dodd vào lòng bàn tay chuối mẩn của Bruno. Con hẻm tối tăm bốc mùi khai kinh khủng, chẳng trách vài gã mặt mày bặm trợn lảng vảng quanh đây. Hạ thấp giọng, hắn nói tiếp, “Mọi thông tin nằm hết trong này rồi đây. Số nhà, biển số xe, loại xe và đời xe. Lúc tao rời bệnh viện thì hắn vẫn còn ở đó đấy. Đừng để hắn rời khỏi tầm mắt.”

“Nhưng gã này liên quan gì đến Kelly chứ?”

“Be bé cái mồm vào.” Zeke rít lên. Hắn đưa tay vuốt mặt và hít vào tuyệt vọng. “Hắn từng là đồng sự của Kelly. Bọn này có lúc trở mặt với nhau, nhưng bây giờ, hình như hắn... Tao cho rằng hắn có biết điều gì đó. Hoặc lúc trước Kelly có gặp hắn và nói về những mối nghi ngờ của Martinez hoặc... Kelly giờ đang liên lạc với hắn.”

“Hiện tại à?”

“Ừ, ngay lúc này.” Zeke lặp lại, vo bàn tay thành nắm đấm. Dù là đang đứng ngoài trời dưới màn đêm tối đen như mực, hắn vẫn cảm thấy mấy bức tường như đang vây chặt lấy hắn. Thời gian cho hắn gần như đã hết. Trước khi rời bệnh viện, hắn đã tìm cách vớ cho được 1 y tá của phòng chăm sóc đặc biệt. Cô ta bảo trong vài giờ tới, hoặc có khi vài ngày tới, Stokes vẫn chưa tỉnh được vì anh ta mất quá nhiều máu. Giá như Zeke chờ thêm chút nữa mới gọi cảnh sát đến nhà kho, chắc hẳn Stokes đã chết rồi.

Giá như... giá như... Hắn không còn nhiều thời gian để tiêu phí cho trò chơi ấy nữa. Ngay bây giờ, nếu hắn không khử Stokes trước khi anh tỉnh lại và khai hết sự thật, và nếu hắn không tìm thấy Kelly thì mọi việc làm của hắn trong năm năm qua sẽ lục đục nổi lên mặt nước ngay.

“Đi tìm Dodd và canh chừng nó cho sát sao vào. Tao muốn là thằng đó có đi đái mày cũng phải biết.”

Bruno lắc đầu ngán ngẩm. “Còn ông định sẽ làm gì hả?”

“Tao sẽ quay lại bệnh viện chờ đợi lấy cơ hội để đảm bảo là thằng Stokes không thể tỉnh dậy được và khai ra gì đó làm chúng ta tiêu đời.”

“Chúng ta à?” Bruno trợn ngược mày. “Tất cả những gì tôi làm là đến đón Martinez, và có lẽ đâm Kelly một, hai quả, nhưng. ..”

“Mày đã bắn cảnh sát đấy, thằng ngu,” Zeke bảo.

Bruno co rúm người. “Tôi còn chưa chắc là viên đạn tôi có trúng vào hắn không nữa. Với lại, hắn có chết đâu bằng không chúng ta đã tìm thấy xác hắn rồi. Tôi không có giết hắn đâu đấy nhé.”

Zeke lắc đầu. “Nếu mày giết chết nó thì tao và mày đã chẳng chui đầu vào mớ bong bóng này rồi. Còn bây giờ, mày căng tai lên nghe tao nói đây. Nếu vì vụ này mà tao tiêu đời thì mày sẽ tiêu đời nhiều hơn tao nữa, và tao sẽ đảm bảo cho chuyện này xảy ra.”

Chase tự cho phép mình tắm nước lạnh từ vòi sen trong phòng tắm nối liền phòng chụp ảnh và phòng đọc sách của Lacy. Nàng mang cho anh khăn sạch và tắm trải cho sofa, và rồi sau một tiếng chúc ngủ ngon cộc lốc, nàng biến mất sau cánh cửa phòng ngủ.

Lấy chai bia trong ngăn mát của ghế mát-xa. Anh ra bếp tìm điện thoại gọi cho Jason. Anh muốn biết thông tin của Stokes. Đầu đó giữa lúc tắm gội và làm sứt cảm mình bằng con dao cạo râu cùn anh tìm thấy trong mấy ngăn kéo của Lacy. Chase đã quyết định anh không thể cứ ngồi yên chẳng làm gì cả, anh sắp hết kiên nhẫn rồi. Ở đây anh có cảm giác như không đang trốn tránh, mà trốn tránh không phải là kiểu của anh.

Anh cố đoán xem lúc trước Zeke nhắc đến cuốn sổ nào nhưng Chase mù tịt. Anh cần phải về lại căn hộ của mình lục soát từng chút một. Ngặt nỗi, tin thời sự đã cho phát đi ảnh của anh, anh cần phải thay đổi diện mạo một chút trước khi ra đường.

“Tớ đây,” anh nói khi Jason nghe máy. “Cậu có nói chuyện được không?”

“Được, tớ đang trên đường từ bệnh viện về nhà,” Jason đáp, và Chase có thể nghe thấy Jason vặn nhỏ tiếng nhạc Lei Zeppelin đi.

“Stokes thế nào rồi?” Chase hỏi, trong dạ bồn chồn.

“Cậu ấy sẽ qua khỏi thôi. Tớ vừa đề nghị anh em chia nhau gác đêm trước cửa phòng cậu ấy trong bệnh viện Zeke sẽ không làm gì được Stokes đâu.”

“Sao cậu thuyết phục được họ thế?” Chase vừa nhấm nháp bia lạnh, vừa hỏi.

“Tớ bảo tớ nghĩ cậu bị hãm hại, và người duy nhất có khả năng giăng bẫy cậu chính là Zeke”

“Và họ tin cậu à?” Chase gác chân lên bàn nước của Lacy. Zeke ở trong ngành rất lâu rồi, Chase có thể nghĩ ngại rằng anh em trong sở rất trung thành với hắn.

“Có vẻ như trong quá trình công tác, Zeke cũng gây thù chuốc oán với nhiều người thì phải. Khá đông anh em trong sở cảnh sát đặt vấn đề nghi vấn hắn đấy.”

“Thật à?” Chase không thể ngồi yên nên đứng dậy đi tới đi lui trong phòng. “Tớ kê vai sát cánh cùng hắn hai tháng ròng. Sao tớ lại không nhìn ra vậy?”

Câu hỏi của Chase gặp phải lời im lặng, và mãi sau Jason mới lên tiếng. “Nhìn thẳng sự thật đi. Hồi này cậu không còn là người có óc quan sát như cậu trước kia nữa.”

“Nói thế là còn nhẹ. Sao cậu không mắng thẳng mặt tớ rằng tớ là thằng khốn nạn đi?”

“Tớ nghĩ tớ đã nói thế một lần rồi, lúc tớ yêu cầu xin đổi công sự đấy.”

“Lẽ ra cậu chỉ cần đá vào đít tớ thôi.”

“Tớ cũng đã nghĩ đến chuyện ấy,” Jason nói, đoạn chặc lưỡi. “Thực ra, tớ đang chờ thêm hai tuần nữa rồi định là sẽ gặp cậu trong con hẻm tối và ra tay như thế.”

“Nhưng cậu chẳng bao giờ hạ tớ được đâu.” Chase đùa lại.

Lại thêm một quãng im lặng trầm lên đường dây trước khi Jason lên tiếng. “Thực tình tớ đã rất lo cho cậu.” Jason không phải tuýp người biểu lộ cảm xúc, nhưng lần này giọng nói của anh đã phản bội anh.

“Tớ xin lỗi,” Chase uống một hơi bia lạnh thật dài. “Tớ đang tự ý thức để chỉnh đốn cuộc đời mình đây.”

“Đèn đỏ khốn kiếp!” Jason kêu lên, một cổ găng rõ rệt để thay đổi giọng điệu cuộc nói chuyện. “Chase này, trước khi đến bệnh viện, tớ có ghé qua đồn. Tớ đã tìm được một số hồ sơ cũ của cậu và Zeke. Tớ sẽ rà soát lại mọi chi tiết, đặc biệt là vụ bắt giữ số lượng ma túy mà cậu và Zeke cùng ra tay khi lần đầu tiên hai người dính với nhau. Chắc chắn số ma túy tìm thấy trong nhà cậu là ma túy từ vụ đó. Tớ nghĩ có lẽ tớ sẽ tìm ra gì đó giải thích được lý do tại sao hắn lại làm thế. Cậu đã nghĩ ra hắn đang tìm quyển sổ nào chưa?”

“Chưa. Thứ sách duy nhất trong căn hộ tớ đang ở toàn tiểu thuyết lãng mạn cũ rích của Sarah thôi.” Chase ngừng nói, chợt nhận ra rằng lúc này anh nhắc tên vợ, tìm anh vẫn thất bại nhưng cơn đau đã dịu hơn rất nhiều. Đầu dây bên kia im lặng làm anh phải nói tiếp. “Thế họ vẫn đang lùng sục ngoài hồ nước hả?” Chase ngồi gác chân chữ ngũ trên chiếc ghế mát-xa. Anh nhấn nút chờ được xoa bóp. Nhưng thay vào đó, chiếc ghế quỳ quái nâng lên hất mạnh anh. Loạng choạng gượng giữ thăng bằng làm anh đánh rơi ống nghe xuống đất. “Xin lỗi,” anh bảo, nhặt điện thoại lên và trợn mắt nhìn chiếc ghế.

“Hình như Zeke hết hy vọng tìm thấy xác cậu nổi lên mặt hồ. Tối nay, ở bệnh viện đồn trưởng đề cập đến việc thành lập đội tìm kiếm cả bên ngoài khu vực ven hồ.”

“Cách hồ bao xa thế?” Chase nhú mày. Nếu họ nói rộng diện tích điều tra, rất có thể sẽ có người đến gõ cửa nhà Lacy. Anh đã kéo nạng quá sâu vào vụ rắc rối này rồi.

“Đồn trưởng bảo ông sẽ chờ thêm một ngày nữa vì ông e xác của cậu đã nổi lên rồi dạt vào đâu đó bên bờ hồ.”

“Hồi trước đồn trưởng cũng quý tớ mà.” Chase bước đến ghế sofa.

“Tớ nghĩ đồn trường thậm chí không muốn tin rằng cậu đã chết hoặc... có tội nữa kìa. Khốn nỗi số ma túy tìm thấy trong nhà cậu khiến ông không thể bệnh cậu được.”

“Thế còn cậu. Cậu nghĩ sao hả Jason?” Chase lấy đầu ngón tay vẽ lên chai bia lấm tấm hơi nước.

“Hỏi thế là sao, tớ nghĩ gì à? Tớ không hề tin. Nhưng sáng nay lúc đứng bên hồ, tớ khổ sở lắm khi cố gắng không tin là cậu đã chết.”

“Thế à” Chase chợt nhớ câu chuyện của Sue mới kể sáng nay và bất giác mỉm cười. “Cậu cũng không đến nỗi quá buồn đến độ quên không tán tỉnh các em đâu nhỉ.”

“Em nào cơ?” Chase hỏi.

“Cái cô cậu đưa danh thiếp cho rồi bảo cô ấy gọi lại cho cậu đấy.”

Jason chợt im lặng. “À, cô em nhỏ xinh tóc vàng nhạt ấy à? Tớ đâu có...”

“Cô gái ấy hiểu câu ‘Nhớ gọi lại cho anh’ có ý nghĩa khác đấy.”

“Đấy là nơi cậu trốn à? Cô gái tóc vàng ấy là Lacy hả?”

“Không.” Chase trả lời. “Tớ ở cách đó vài dặm, trong căn nhà đầu đường Langly ấy.”

“Thế làm sao cậu biết vụ cô em tóc vàng?”

“Cảnh sát giỏi thì cái gì chẳng biết,” Chase chắc lưỡi. “Cô nàng khen mông cậu đẹp đấy.”

“Thật à? Chắc tớ phải ghé nhà nàng lần nữa quá.”

“Cô ấy có người tình trăm năm rồi.” Chase cười nhả nhỏ. “Là cái món đồ chơi biết rung ấy.”

Jason phải suy nghĩ mất một giây rồi mới phá ra cười.

“Và cô ấy có thể lằng nhằng tí chút với quan hệ đồng tính ấy đấy.” Chase nói thêm.

“Khiếp quá. Vậy giờ chắc tớ phải chạy ngay đến chỗ cô ấy đây.”

Họ cùng cười vui và chònh ghẹo nhau thêm vào phút nữa trước khi Chase bảo, “Jason này, tớ cần cậu giúp việc này. Cậu chịu khó qua chỗ tớ lấy...”

12. Chương 12

Lacy trần trọc quay qua quay lại suốt ba tiếng đồng hồ, cố chớp mắt. Rồi nàng nghe có tiếng cửa trước kẹt mở và đóng lại ngay. Nàng bèn tung chăn chạy ra cửa sổ đúng lúc nàng bắt gặp Chase Kelly đang đi dọc theo rặng thông viền quanh cạnh sau sân nhà nàng

“Đúng là gã khờ vô ơn mà,” nàng lẩm bẩm.

Nàng đã nhận lời giúp anh, vậy mà giờ anh bỏ đi, không thèm chào một tiếng gọi là có. Có khi anh còn vô tâm đến độ không khóa cửa để gã đàn ông khác vào nhà lại bắt nàng làm con tin rồi còng tay nàng vào đầu giường mất. Thôi thôi, nàng đã gặp quá đủ chuyện phần khích cho 1 tuần vừa rồi. Với lại tên đột nhập kẻ tiếp chắc gì đã đẹp trai cho lắm.

Nàng ra tú lũy đôi dép đi trong nhà hình vệt Donald rồi ra khóa cửa trước. Nhưng vừa ra đến nơi, nàng bắn khoăn vì nghĩ biết đâu anh ta chỉ đi ra ngoài dạo một lát cho thoáng thì sao. Nàng mở cửa và chỉ định ngó đầu ra ngoài nghe ngóng động tĩnh. Khi không thấy gì, nàng bèn bước ra ngoài trời đêm lạnh cóng, đi sang góc sân bên kia đến bên rặng cây.

Màn đêm tối đen như mực vây lấy nàng khi nàng đến từng bước trên con đường mòn ngoằn ngoèo. Lacy không ngại bước tiếp vì biết cuối đường mòn có bãi trí hai cái bàn picnic bà ngoại mua tặng nàng ba năm trước.

Vì trời tối đen như mực, nàng vấp ngã khi mở vệt Donald vướng vào tảng đá trên đường. Nàng lập tức đứng thẳng và đi tiếp. Nếu không thấy anh ta ngồi bên bàn picnic giữa cỏ ngăm trắng sao, nàng sẽ quay vào nhà và khóa cửa lại. Một cơn gió lạnh thốc vào dưới gấu váy lụa màu đen. Nàng rung mình và rảo bước nhanh thêm.

Đi thêm một đoạn, nàng chắc chắn nghe có tiếng người nói. Nàng dừng lại, lắng tai, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh của đêm đen: tiếng cú rúc, tiếng mấy con thú nhỏ chui vào bụi rậm kêu sột soạt. Thế rồi, những tiếng động ấy cũng không còn, chỉ còn đêm tĩnh mịch nặng nề bao phủ. Thốt nhiên, đêm như đen hơn, những bóng cây góc khuất trở nên đáng ngờ hơn, gió như lạnh thêm và Lacy bắt đầu thấy hoảng sợ. Lẽ ra nên cầm theo con cá, nàng nghĩ

Quay lại. Đi vào nhà. Nàng vừa nghĩ đến đó thì lập tức một người đang rình trong bóng tối nhào ra vật nàng xuống đất.

Cả Jason và Chase đều cùng nghe tiếng bước chân đang đến gần.

“Cậu bị bám đuôi rồi,” Chase thì thầm. Cả hai cùng rút súng ra và lẩn vào rặng cây.

Chase dăm dăm nhìn con đường mòn. Sự lo lắng quặn thắt bụng anh không phải là cho bản thân hay Jason, mà là cho cô gái đang ngủ trong nhà. Liệu lúc này Zeke và đám đàn em có truy theo Lacy?

“Không có ai theo đuôi tớ cả,” Jason thì thào chìa súng ra bóng tối bên ngoài rặng cây. Lại thêm một tiếng động nữa.

Một bóng người xuất hiện, cả Chase lẫn Jason đều lao ra nhưng Jason tiếp cận mục tiêu trước. Bóng người ngã vật xuống.

“Cảnh sát đây. Giơ hai tay ra hai bên!” Jason hô lớn. “Cử động là tôi bắn đây”

Tim Chase đập thành thịch khi anh ghi nhận vóc dáng người vừa bị bắt giữ. Anh tiếp tục chìa súng về phía con đường mòn, chờ Bruno hay Zeke xuất đầu lộ diện, nhưng trong thâm tâm anh chỉ muốn chạy như bay về nhà xem Lacy có gặp chuyện gì không.

“Hắn không mang vũ khí,” Jason nói, giọng vẫn căng thẳng. “À mà... chết thật! Cô ấy không mang vũ khí.” Lần này tiếng anh chột nhỏ đi và nghe như đang phân vân.

Chase quay ngoắt lại. Trời tối khiến anh không nhìn thấy gì nhiều, nhưng đôi dép trong nhà hình vệt Donald màu vàng tươi ở chân người đang nằm bên dưới Jason kia chỉ có thể thuộc về một người mà thôi. “Trời đất! Cậu buông cô ấy ra đi nào.” Anh quỳ xuống và Jason lẩn sang bên cạnh.

Lacy hoảng hốt há miệng như sắp kêu thật to. Chase ghé lại gần. “Anh đây. Chase đây. Em không sao chứ?”

Nàng vệt đưa tay lên bịt miệng, Chase luồn cánh tay xuống dưới lưng nàng để đỡ nàng ngồi dậy. Vừa hoảng hốt lắm lắm, anh vừa sờ khuỷu tay và đầu gối nàng xem có bị chảy máu không và Chase thở phào nhẹ nhõm vì nàng không bị thương. Không hề hấn gì nhưng... ngay cả bóng tối, anh vẫn nhìn thấy sự tức giận trong ánh mắt nàng.

“Em có bị đụng đầu lần nữa không?”

Nàng dịch ra. “Em chẳng sao cả.” Nàng đưa mắt từ anh sang Jason đứng cách đó vài bước chân. “Chẳng phải các anh chỉ hô, ‘Cảnh sát đây. Đứng yên đó,’ chứ không phải là vật nghi can xuống đất và sờ soạng ngực người ta đâu nhỉ?”

“Xin lỗi. Tôi không định...” Jason bỏ súng lục vào bao đeo ngang thắt lưng. “Cô chắc hẳn là Lacy rồi. Lúc chiều chúng ta có nói chuyện qua điện thoại.”

“Vì thế nên anh có quyền thộp ngực tôi à?” nàng đứng dậy phui phui bụi đất.

“Tôi hết sức xin lỗi.” Jason nói. “Tôi không có làm cô bị thương chứ nhỉ?”

“Không.” nàng làu bàu, Chase nghe cảm giác bực bội đi biến mất khỏi giọng nói của nàng.

Rồi anh thấy nàng liếc nhìn qua Jason . Kiểu nhìn tán thưởng của phụ nữ từ hai đến sáu mươi tuổi thường dành cho Jason. Không , hai đến chín mươi tuổi mới đúng. Ngay cả Mim, bà cố của Sarah, vào mùa Giáng Sinh của ba năm trước cũng còn phải lòng Jason nữa là. Jason, với thân hình của một cầu thủ bóng dục, tóc vàng và mắt xanh, luôn là cục nam chân cực mạnh đối với phái đẹp. Ngay cả Sarah khi còn sống cũng hay nói đùa khen Chase tốt số vì nàng đã yêu anh trước khi gặp bạn thân nhất của anh.

“Anh sẽ vào nhà ngay thôi,” Chase bảo, bỗng dưng muốn nàng tránh xa khỏi Jason. Nàng nguyền anh thật dài rồi bỏ đi thật nhanh.

Jason xoay mình trên gót đứt hai tay vào túi sau của quần jean. Mọi cậu ta cười cong cớn. “Hơi cáu kỉnh tí, nhưng ngực thì đẹp hết chỗ chê.”

“Thôi đi ông,” Chase bực mình gất. Để cho Jason gặp một cô, thì trong vòng mười giây thôi cậu ta đã biết ngay ngực người ta tròn hay méo rồi.

“Cô ấy bần gất vì gì thế?” Jason dò hỏi.

“Khó ở vì sex,” Chase trả lời, buột miệng trước khi kịp suy nghĩ.

“Hmmm,” Jason âm ừ, nhìn theo lối mòn hướng Lacy vừa khuất dạng. “Giá tớ giúp được...”

Chase nhặt túi xách Jason để sau gốc cây lên. “Cô này là của tớ. Tớ đã quyết tiêu diệt mọi đối thủ rồi, vậy nên cậu nên biết quý mạng mình và quay sang tán tỉnh bạn gái của Lacy thì hơn.”

Jason chắc lưỡi, đoạn chỉ chiếc túi trong, vẻ mặt lộ vẻ nghiêm nghị. “Chớ làm chuyện đại dột nhé. Với bộ đồ hóa trang này, cậu chỉ lừa được mấy tên buồn ma túy cón con ngoài đường phố thôi, còn Zeke không ngu đâu, mà theo như cậu nói, hẳn không hành động một mình trong vụ này.”

“Tớ chỉ muốn về nhà mình tìm cuốn sổ quỹ quái mà Zeke nhắc đến thôi mà.”

“Thứ Zeke cần không có trong nhà cậu đâu. Lúc tụi tớ đến đó tìm ma túy, thì nhà cậu đã bị lục tung lên từ trước đó rồi. Có kẻ đã vào nhà cậu soát xét. Sau đó, chính tớ có quay lại đó một lần. Tớ sẽ quay lại nhà cậu lần nữa, nhưng ...”

“Nhưng tớ không thể cứ ngồi đây chẳng làm gì cả!” Chase đập nhẹ cái túi vào chân và sốt ruột cắt ngang lời bạn.

“Phải, cậu đang khổ sở lắm lắm nhỉ. Phải ở chung nhà với cái cô người xinh ngực đẹp, lại đang khó ở vì sex nữa...”

“Cậu biết tớ đang nói chuyện gì mà,” Chase nói, vùng chân đá quả thông khô và nhăn nhó mặt vì cơ thể đau nhức chưa chấp nhận động tác đột ngột như vậy. “Tớ cảm giác như mình đang trốn tránh. Chỉ có kẻ tội mới trốn. Tớ thì có tội quái gì đâu.”

“Cho tớ thêm vài ngày nữa đi.” Jason bảo. “Tớ mới vừa bắt tay vào rà soát chồng hồ sơ mới lấy về. Thế nào tớ cũng sẽ tìm được thông tin hữu ích cho xem. Với lại sức khỏe Stokes đang dần khá lên. Một hoặc hai ngày tới cậu ấy sẽ tỉnh lại và sẽ làm rõ trắng đen ngay thôi mà.”

Chase lo lắng vuốt mặt . “Zeke sẽ tìm đủ mọi cách để cậu ấy không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Jason gật đầu đồng tình. “Nếu thế hẳn sẽ phải hạ được một cảnh sát trước khi đến chỗ Stokes. Tớ nghiêm túc đấy, chúng tớ đã cử người gác ngoài khu chăm sóc đặc biệt 24/7 rồi.”

“Thế vợ Stokes thế nào?” Chase hỏi, vừa lúc đấy nghe thấy tiếng động trong bụi cây. Cả hai người quay phắt sang hướng đó nhưng hóa ra chỉ là con thỏ rừng nhảy qua bụi cây thấp mà thôi.

Chờ cho giây phút căng thẳng qua đi, Jason trả lời. “Tội nghiệp lắm. Cô ấy đưa cả hai con đến bệnh viện. Nói đến chuyện đau lòng - cứ nhìn thấy cô ấy với bọn nhỏ là làm mình đau rồi. Rất rất đau.”

Chase thở mạnh. “Zeke là thằng đốn mạt, Jason ạ. Nếu đã bắn được Stokes thì cậu biết hẳn cũng có khả năng làm bất cứ chuyện gì. Chính cậu cũng phải cẩn thận đấy. Ngộ nhớ có chuyện gì với cậu thì...”

“Đừng lo,” Jason trấn an lúc họ đi đến cuối hàng cây. “Tớ sẽ không sao đây mà. Cậu cứ suy ngẫm kỹ để ráp các mảnh ghép vào với nhau. Nghĩ cho ra vì sao Zeke lại làm thế này để rồi chúng ta có thể chứng minh chuyện hắn đang làm.”

Mùi thơm lừng đánh thức Lacy – mùi cà phê pha hương quế và vani. Nàng ngồi dậy và vỗ bốn cái bắt buộc lên từng thành viên trên giường mình.

Samatha, con mèo thường ngủ gần nàng nhất nhưng ban ngày thường ở xa nàng nhất, kêu gừ gừ còn khề khàng hơn. Con mèo chỉ chấp nhận nàng thể hiện tình cảm với nó vào buổi sáng. Vậy nên, Lacy không vội, vươn vai rồi cho con mèo món quà nó xứng đáng được nhận, là một chút thời gian của nàng. Nhưng dù tay đang vuốt ve bộ lông mèo xám nhạt, đầu óc nàng vẫn nghĩ về người đang nấu nướng ngoài bếp. Nàng không thể cho phép anh ở trong nhà mình lâu hơn nữa.

Vẫn nằm trên giường, nàng thăm tập trước bài diễn văn tiễn khách. “Vâng, em rất vui vì anh đã ghé nhà. Em hy vọng khi ra khỏi đây, anh không đi lang thang để rồi bị người ta giết chết. Nhưng anh không thể ở đây được bởi vì em chỉ muốn lên giường với anh thôi. Và nếu em lên giường cùng anh, thì em sẽ lại muốn cưới anh làm chồng.” Phải, nghe thế chắc chắn anh sẽ vội vã chạy ra cửa nhanh. Chẳng phải đa phần đàn ông thà chết còn hơn cưới vợ ư? Vậy nên nàng đang ban cho anh ơn huệ đấy thôi.

Bò ra khỏi giường, mặc quần jean, áo thun màu hồng và chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đối mặt với bất cứ chuyện gì sắp xảy đến.

“Vừa đúng lúc,” Ngay khi thấy nàng vào bếp, Chase đã chủ động bắt chuyện. “Anh hy vọng em thích bánh mì xắt lát chiên trứng kiểu Pháp. Món tủ của anh đấy. Em ngồi xuống đi.” Anh kéo ghế mời nàng ngồi và đặt ly cà phê lên bàn ăn.

Nàng, chần chừ ngồi xuống ghế, và nhớ lại bài diễn văn mở đầu như thế nào. Mu bàn tay anh vờ như vô tình vuốt nhẹ vào cổ nàng lúc Lacy nhìn xuống ly cà phê bốc khói, tự hỏi không biết anh có nhìn thấy hơi nóng đang phả ra từ hai tay nàng hay không. Cảm giác rạo rực và khát khao đến vào lúc này e rằng quá sớm với nàng.

Anh chồm qua vai nàng. “Bố anh hay bảo con đường dẫn đến trái tim phái đẹp là đi qua dạ dày.”

Lacy ngồi thẳng hơn để tránh làn hơi ấm từ hơi thở của anh mơn man trên cổ nàng. “Em tưởng ngược lại mới đúng chứ - con đường đến trái tim đàn ông đi qua dạ dày.”

“Đối với cả hai phái đều đúng mà,” anh nói, giọng rõ ràng đang cười. “Vậy thì em làm bữa trưa.”

Bàn tay anh lướt nhẹ trên lưng nàng, để lại da gà nổi gai người Lacy. Tại sao? Nàng tự hỏi, sao nàng phải tỏ ra lòng sắt dạ đá để đuổi anh ra khỏi nhà ngay bây giờ chứ? Đẳng nào hôm nay nàng cũng phải làm việc mà; nàng sẽ làm việc trong phòng chụp ảnh, còn anh sẽ ở ngoài này. Nàng sẽ không phải nhìn thấy anh. Mà cũng không phải lại canh chừng trong lòng rằng anh sẽ bị người ta giết hại.

“Xin lỗi em vì sự cố đêm qua nhé,” anh bước lại gần bếp, “Chẳng là anh nhờ Jason mang đến đây cho anh vài thứ anh cần thôi mà.”

Lacy nhâm nhi cà phê, một đĩa bánh chiên bơ nóng hổi hiện ngay trước mắt nàng như có phép lạ vậy. Nàng ứa nước dãi khi mùi bơ tan, mùi si rô và hương quế quyện vào nhau bay lên mũi nàng. Nàng nghe tiếng anh kéo ghế ngồi trước mắt nàng và lại đánh bạo nhìn lên. Nàng cắn môi, chiêm ngưỡng cặp vai rộng, nụ cười quyến rũ và hai bàn tay của anh. Tối qua, cũng hai bàn tay ấy đã ve vuốt nàng khiến nàng cảm nhận nhiều điều. Nhiều điều kỳ diệu.

“Em ăn ngay đi kéo để lâu bánh nguội mất đấy.” Nháy mắt với nàng, anh cầm nĩa lên và xấn miếng bánh dày trong đĩa của mình.

Lacy ước gì mình có thể gạt đĩa đồ ăn thừa năng lượng ấy qua một bên, ngật nổi nàng thích bánh mì chiên bơ kiểu Pháp như thích kem sôcôla hương bạc hà vậy. Nàng cầm nĩa lên và đầu hàng món ăn quá hấp dẫn đang cảm dỗ nàng. Anh chàng này mời mọc nàng cả lạc thú ái ân lẫn bánh mì chiên bơ kiểu Pháp. Tuy sẵn sàng chấp nhận nói không với lời mời ân ái, nhưng bánh mì chiên bơ nhất định phải thuộc về nàng! Đến

đây với mẹ nào, nàng nghĩ, xiên một miếng bánh giòn tan thơm phức đưa lên miệng. “Ừm,” nàng than, nhắm mắt lại khi miếng bánh nóng hổi chạm vào lưỡi mình.

Khi vừa mở mắt, nàng thấy anh đang chăm chú nhìn mình.

“Em thích chứ?” anh hỏi.

“Không phải em nói cực kỳ thích mới đúng,” nàng đáp rồi tiếp tục ăn.

Khi nàng tận hưởng bữa điểm tâm ngon nhất trần đời, Chase giới thiệu sơ vài nét về bạn Jason cho nàng nghe.

“Anh làm thêm nữa cũng được mà,” Anh mỉm cười khi thấy nàng xiên miếng bánh cuối cùng rồi xoay nó quanh đĩa để vét đến giọt si rô cuối cùng.

“Đừng dụ dỗ em nữa. Em no rồi.” Nàng ngần ngừ, cố không nghĩ đến sự cám dỗ. “Trông anh như đang lại sức,” Nàng bảo khi nhận thấy anh di chuyển nhanh nhẹn và thoải mái hơn.

“Toàn thân anh đau ít, còn hai vai vẫn đau như trước và anh nhận biết được toàn thân đã đau ít lại.”

“Chắc anh nên thay băng và sát trùng cho vết thương lần nữa.” Nàng hạ nĩa xuống rồi chợt thấy giọt si rô còn sót lại trên thành đĩa. Nàng chấm đầu ngón tay vào si rô và đưa lên miệng mút.

Anh tròn mắt thích thú khi thấy nàng hồn nhiên liếm láp ngón tay. Dù nàng tự nhận mình tế nhị như bánh xốp hương vani, nhưng Chase không nhìn nàng như thế. Anh quan sát nàng như khi quan sát mấy chiếc bánh quy thượng hạng có rắc hạt điều và kẹo dẻo bày trang trọng trong tủ kính của tiệm bánh ngon nổi tiếng. Và ngay lúc này đây nàng như là một chiếc bánh quy thượng hạng có rắc hạt điều và kẹo dẻo. Với ngón tay còn ở trong miệng và anh vẫn quan sát nàng với ánh mắt nồng nàn, Lacy cảm giác nàng rất gợi tình, như một cô nàng thích quyến rũ có quyền năng khiến đàn ông phải mềm yếu trước mắt mình.

Nàng rút ngón tay ra. “Cảm ơn anh vì bữa sáng nhé.”

“Không có chi.” Ánh mắt anh chưa muốn rời khuôn mặt nàng.

Một giọng nói từ phòng ngoài vọng vào. “Mèo ngoan đây nó vào đi!” giọng nói điện tử.

Chase cười bảo, “Đêm qua, suýt nữa anh bắn cái khay vệ sinh của mèo đấy.”

“Em đã bảo cái khay ấy biết nói mà.”

“Anh quên khuấy mất.” Anh đặt nĩa xuống.

Lacy thầm ước nàng quên được tối qua – quên đi cảm giác được bàn tay Chase lướt trên làn da trần trên bụng. Quên đi cách anh đã ấn nhẹ đầu ngón tay vào rốn nàng ra sao, một mách khóe rất riêng khiến phụ nữ phải nghĩ đến...

Nàng vội vàng uống một hơi hết ly cà phê rồi đứng bật dậy. “Để lát nữa em dọn.” Và lát nữa nàng sẽ bảo anh phải đi. Như cô gái trên đường trốn chạy, Lacy phóng ra khỏi phòng.

Vừa đi nàng vừa có cảm giác mình giống Ally McBeal trong loạt phim truyền hình xưa cũ. Tâm trí và lương tâm của nàng đã chia thành hai nửa, và nàng tưởng tượng mỗi một nửa đang ngồi một bên vai. Nửa này, một cô gái thánh thiện mặc váy lanh trắng, bảo nàng: “Quay lại ngay và đưa cho anh ta tờ lệnh tổng tiền.” Nửa kia mặc váy nhỏ xúy đỏ rực nóng bỏng sau khi giục Cô Hoàn Hảo đi hát thánh ca đã rỉ tai vào điều Lacy có thể làm với lượng si rô còn lại. Lacy bỏ ngoài tai lời khuyên của cả hai và bước vào phòng chụp ảnh.

Zeke nhai nát nắm thuốc aspirin và chiêu thuốc xuống bằng cà phê mua trong căn tin của bệnh viện. Mỗi nhịp tim đập đều làm đầu hắn buốt thon thót. Không ngủ được Zeke không nhớ lần cuối cùng hắn chợp mắt là khi nào, nhưng hắn không thể và sẽ nhất quyết không nghỉ ngơi bây giờ.

Đêm qua, Nữ thần May mắn đã ủng hộ hắn. Ngay trước khi băng qua lối đi của phòng chờ, hắn nghe tiếng cô y tá đang nói chuyện với ai đó. Hắn ẩn vào trong sảnh, chờ đợi và lắng nghe cho đến khi hắn nhận ra giọng nói của người kia.

Sĩ quan Candace, Khi cô y tá đề nghị Candace cứ yên tâm về nghỉ và hứa sẽ gọi điện thông báo nếu quá trình phục hồi của Stokes có bất kỳ sự thay đổi nào, anh ta chỉ ngắn gọn tuyên bố anh dự định sẽ ở lại suốt đêm nay. Câu hỏi khiến Zeke đau đầu nhất là tại sao Candace cho rằng anh ta cần phải ngồi canh bên ngoài khu chăm sóc đặc biệt này.

Hắn biết anh em trong đồn luôn quan tâm giúp đỡ lẫn nhau. Trời ạ, họ có thể xông pha nguy hiểm vì nhau, nhưng ở lại suốt đêm ở bệnh viện thì quả là vượt quá nghĩa vụ. Sáng nay, Zeke có ghé qua đồn để tìm hiểu xem cấp trên có chính thức cắt cử người gác ngoài phòng bệnh của Stokes không. Chẳng có văn bản nào khiến hắn tin có chuyện ấy. Tuy nhiên, linh tính mách bảo có người đã không chính thức bày ra trò này. Nhưng ai mới được chứ? Đến lúc này, chỉ có một cái tên hiện lên trong tâm trí hắn: Dodd.

Đêm qua, nói thật là Zeke chạy bán sống bán chết ra xe hơi của hắn ngoài bãi đậu. Ngồi trong xe hơi tối om, hắn đã nghĩ đến chuyện gom hết tiền bạc tích lũy bấy lâu và chạy sang lánh nạn ở Mexico. Rồi hắn chợt nghĩ ra chuyện: đó là chiếc đồng hồ vàng dự định sẽ về tay hắn sau hai tháng nữa, cái thứ mà hắn đã dè bĩu ấy. Tự nhiên hắn muốn có nó. Ngày nào đó Zeke sẽ để lại cho con trai hắn.

Nếu Zeke bị bắt, nếu hắn không làm xong vụ này, vợ cũ và các con của hắn sẽ có lý do chính đáng và rất đúng luật để gạt hắn ra ngoài cuộc sống của họ. Lúc này, nếu vợ của hắn có phải rục xương dưới địa ngục, hắn cũng mắc kệ, nhưng Zeke vẫn còn hy vọng vào hai đứa con. Hy vọng rằng sau khi hắn nghỉ hưu, khi con hắn lớn không thoát khỏi bàn tay kèm giữ của vợ cũ, hắn sẽ có thể quay về và trở thành một phần trong cuộc đời của con mình. Lúc ấy hắn đã có đủ tiền để mua cho con những thứ mà trước đây hắn không đủ khả năng mua cho chúng. Cứ suy nghĩ như thế hắn sẽ dễ dàng xuống tay hạ thủ Stokes hơn. Vì nếu Stokes còn sống và khai hắn ra, con của Zeke sẽ phải trả giá. Có người cha nào không sẵn sàng giết người để bảo vệ máu mủ của mình chứ?

Điện thoại di động của hắn réo lên và Zeke nôn nóng lôi phắt nó rừ trong túi ra nghe. Hắn đã cố gọi cho Bruno có dễ đến hơn chục lần nhưng gã này không nghe máy. “Duncan nghe!” Zeke trả lời, hy vọng nghe thấy cái giọng ồm ồm của Bruno.

“Ê,” là tiếng kẻ hắn đang mong.

“Mày ở chỗ nào thế? Suốt đêm tao gọi cho mày mà không được. Mày vẫn theo dõi hắn đấy chứ?”

“Thì vãn, nhưng mãi đến giờ hắn mới về nhà,” rằng đáp.

Zeke nghiêng răng rít lên. “Tao đã bào mày là hắn ở bệnh viện cơ mà.”

“Nhưng lúc tôi đến đó, hắn đi mất tiêu rồi. Thế là tôi đành lái xe đến trước căn hộ của hắn và chờ ở đó suốt. Tuy nhiên, sáng nay hắn vẫn chưa đi đâu hết. Mà này, tôi có phải bám theo hắn cả ngày không đấy?”

“Chỉ khi mày còn muốn sống mà thôi.”

Bruno đằng hắng. “Nếu hắn ra khỏi nhà, tôi sẽ báo ông ngay.”

“Mày nhớ phải báo đấy. Với lại, khi chuông điện thoại reo thì phải trả lời. Còn bây giờ tao sẽ quay trở lại hồ dò la nhà dân ở khu vực xa hơn một chút. Nếu tao thấy hắn, chắc tao phải cần mày giúp.”

“Tôi sẽ không giết ai cả đâu.” Bruno quát lại; đường dây đã tắt ngúm.

Tiếng nhạc Giáng sinh bắt đầu ngân nga khi Chase chất chén đĩa bẩn vào máy rửa chén. Anh đã dọn gần sạch bếp, chỉ nội trong một bài “Đêm thánh vô cùng,” Lúc ấy chuông cửa reo vang. Anh vội chạy vào nắp trong phòng khách đúng lúc Lacy từ phòng chụp ảnh bước ra với nét mặt cực kỳ sợ hãi.

“Anh vào phòng ngủ đi,” nàng bảo, “Em sẽ ra bảo họ đi.”

Chase cũng cảm nhận thoáng hoảng hốt dâng lên trong ngực, anh vợ lấy súng từ nơi mình đã giấu dưới nệm ghế sofa.

13. Chương 13

Chase nhìn Lacy lần nữa trước khi đi qua mặt nàng. Con Fabio đeo sừng tuần lộc vừa sửa vừa phóng như bay từ phòng chụp ra. Khi Lacy bước sang bên tránh đường cho nó, vai nàng khẽ chạm vào vai anh.

“Cảm ơn em,” Chase bảo, mỉm cười với nàng và suýt nữa vô thức đặt lên má nàng chiếc hôn thoáng qua. Jason nói đúng; anh sẽ là gã khờ nếu muốn bỏ nơi này mà đi.

Vào phòng nàng rồi, Chase lập tức áp lưng vào bức tường cạnh cửa sổ để anh vừa có thể nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, vừa ghé mắt nhìn ra mà không bị phát hiện. Anh nghe tiếng cửa trước kẹt mở.

“Chào anh Hunky.” Giọng Lacy véo von xen lẫn tiếng sửa của Fabio.

Hunky hử? Chase đẩy nhẹ màn để xem ai đang đứng trên thềm nhà Lacy.

Gã thanh niên tóc vàng đứng trước cửa nhà Lacy mặc đồng phục của hãng phát chuyển nhanh và đang mỉm cười – vóc người cao lớn và nụ cười hết sức mời gọi. Trông hắn giống vận động viên cử tạ hơn là nhân viên đưa thư. Hắn cứ dán mắt vào nàng như thể muốn nhấc bổng nàng lên vài lần. Hóa ra, đây là cái gã mà Lacy phải nên mời vào nhà mà đập vùi hắn trong khắp các phòng của nhà này đấy ư? Đừng hòng có chuyện đó! Chase thầm nghĩ.

“Đi ăn trưa với anh không em?” Vừa đưa cho nàng phong thư và xấp giấy để nàng ký xác nhận, hắn vừa hỏi.

“Cũng thích lắm nhưng không đi được,” Lacy tỉnh bơ đáp lời.

“Không sao. Thế lên giường với anh vậy nhé?”

“Ranh con lẻo mép,” Chase lầm bầm.

“Cũng thích lắm nhưng không được,” Lacy thờ ơ trả lời. Nàng ký xác nhận. “Nhưng dù sao cũng cảm ơn lời đề nghị của anh nhé.”

Gã đưa thư bật cười. “Anh có đang hoài công không nhỉ?”

“Có,” Lacy trả tập giấy cho gã kèm theo nụ cười tươi tắn và quyến rũ. “Nhưng anh cứ mời tiếp đi nhé, đừng thôi.”

“Em đang giết anh đấy, Lacy ạ.”

Không, Chase thầm nghĩ. Tao mới là người sẽ giết mày đây này.

“Thôi chào nhé.” Lacy vừa nói vừa đóng cửa lại.

“Anh sẽ không bỏ cuộc đâu,” gã đưa thư nói với theo.

Ồ, mày sẽ bỏ thôi! Chase bước ra cửa phòng ngủ và gặp ngay Lacy trên lối vào. Con Fabio quần quýt dưới chân nàng. “Em biết không, em có thể gọi điện cho cảnh sát và tố cáo hắn tội quấy rối tình dục được đấy.”

Lacy liếc qua Chase rồi mở phong bì ra. “Anh ta không quấy rối em đâu.” Nàng lấy từ trong phong bì mới nhận ra mảnh giấy trông giống tờ ngân phiếu thanh toán lương, đoạn đi lại nhét nó vào giỏ mây đặt trên máy may kiểu cổ kê gần cửa ra vào.

“Hắn đòi lên giường với em,” Chase gắt. “Hay em bỏ qua phần ấy? Nếu anh nhớ không nhầm thì hắn đề nghị thế ngay sau khi mời em đi ăn trưa đấy.”

“Anh ta chỉ đùa thôi mà,” nàng trả lời. “Với lại anh ta mời rất lịch sự.”

“Phải rồi, có lẽ nếu em thôi gọi hắn là anh chàng lực lưỡng, biết đâu hắn sẽ không mời em lên giường đâu.”

Lacy ngược lên nhìn anh. “Em gọi anh ta là Hunky ... là bởi vì đó là tên anh ấy.”

Chase lắc đầu, anh giận nàng một nhưng giận mình gấp đôi vì giọng của anh nghe như ghen tuông, mà vì chính anh đang ghen. Ghen tuông không phải là kiểu quan hệ tình cảm anh định nhắm đến từ nay cho đến cuối đời, và nó càng không thích hợp ở đây, ngay lúc này.

Rà soát lại từng cảm xúc của mình, Chase đi đến quyết định anh phản ứng thái quá như vậy là do bản năng của một cảnh sát. “Em không biết hấn. Rất có thể hấn là tay chuyên hiệp dân phụ nữ hoặc giết người hàng loạt. Em ở tận vùng xa xôi hẻo lánh như vậy nên hấn có thể xông vào nhà và tấn công em đấy.”

“Anh nói phải. Em làm sao biết được khi nào người ta chĩa súng vào em rồi còng tay em vào đầu giường. Hay là vật ngửa em ra đất rồi sờ soạng khắp người em! À mà không, chỉ cảnh sát có quyền làm thế, chứ không phải nhân viên FedEx.” Nàng lắc đầu rồi đi qua mặt anh.

Ngồi dưới chân anh, con Fabio sửa inh ỏi đòi anh chú ý. Chase bắt giắc nhìn xuống con chó. Fabio nghiêng đầu nhìn trả, cặp sừng tuần lộc trên đầu nó xệ xuống. Chase lừ mắt chỉ ra cửa. “Lần sau hấn có đến, mày cần hấn cho tao, nghe chưa?”

Lacy tự mãn bước vào phòng chụp ảnh. Bao cảm xúc ầm ập tràn ngập lồng ngực khiến nàng bắt giắc mỉm cười. Có thể với anh, nàng chỉ là bánh xốp nhạt nhẽo, nhưng Chase Kelly đang ghen. Điều đó có ý nghĩa rất lớn với lòng tự tôn hương vani của nàng. Thế rồi thâm tâm của nàng bỗng mềm như kẹo dẻo, và Lacy biết mình nên đuổi Chase Kelly đi cho sớm. Để đến trưa vậy, nàng tự hứa với lòng. Nàng định trưa nay sẽ bảo anh rời khỏi nhà nàng.

“Thôi mà, đừng e thẹn như thế chứ. Làm đáng thật điếu cho tao xem nào.” Lacy huyết sáo, cố gọi được Leonardo nhìn vào ống kính. Bất chợt sừng tuần lộc trên đầu Fabio lại rủ xuống, làm Lacy rên rỉ. “Ồi không.”

“Để anh giúp cho.”

Lacy quay ra cửa, không biết rằng Chase đứng xem nàng chụp ảnh này giờ. “Không sao đâu mà. Em tự làm được.”

“Cứ để anh giúp em,” anh không nghe, đến ngồi bệt trước cây thông Noel. Anh vỗ vỗ lên đùi gọi Fabio đến gần.

“Lúc nào chụp hình em cũng nghe nhạc Giáng sinh, hay em chỉ nghe nhạc Giáng sinh lúc em chụp ảnh Giáng sinh không thôi?”

“Chỉ khi em chụp hình Giáng sinh thôi.” Nàng nhìn vào ống kính và nghĩ thầm chắc trước ống kính 50ml này trông anh kém hấp dẫn hơn lúc nhìn trực diện. Không hề. Qua ống kính anh trông cũng đẹp trai kinh khủng.

“Thế khi em chụp ảnh cho Lễ Phục sinh thì sao?”

Nàng ngậm nga hát trong lúc mắt không rời ống kính. “Đây là thỏ đuôi bông Peter đang đến, nhảy nhót...”

Anh cười tươi, sửa lại cặp sừng cho Fabio. “Vây được chưa?” Anh nhìn nàng rồi nghiêng đầu nhìn con chó.

Lacy thấy ngay góc chụp đẹp liền bấm máy. Khi đèn flash lóa lên, Chase quay lại. “Ồ hay!”

Mèo Leonardo, nón trên đầu hơi lệch, leo lên đùi Chase. Chó Fabio, hơi hơi ghen tị, nhích đến gần anh hơn.

Chase nghiêng đầu sang phía con mèo, nhướn mày, và Lacy lại bấm máy.

Nàng rời mắt khỏi ống kính và mỉm cười. “Xin lỗi nhé, khi thấy góc chụp đẹp là em bấm máy. Thói quen rồi. Chụp hình động vật thì anh phải nhanh tay.”

Chase cười tươi, vươn tay ra đóng vật dụng trang trí trong dịp Giáng sinh Lacy xếp cạnh cây thông và nhặt một cành tầm gửi giả phe phẩy trước mặt. “Em này, em lấy gì bồi thường cho anh chàng bị em khai thác phục vụ cho tập ảnh này thế?”

Cả Leonardo lẫn Fabio đều chun mũi hít hà cành tầm gửi trong tay anh. Lacy chụp ngay một kiểu ảnh nữa. “Anh gior cành cây lên cao chút nữa đi,” nàng đề nghị.

Chase chán nản ngược mắt nhìn trần nhà, nhưng anh cũng làm theo hướng dẫn của nàng. “Anh không làm không công đâu, em nhé.”

Fabio giẫm chân trước lên đùi anh, ghé sát lại và liếm má Chase. Đèn flash nhá lên.

Lacy bật cười, tấm ảnh quá đẹp đánh thức tâm hồn nghệ sĩ của nàng. “Bức ảnh vừa rồi là vô giá. Anh làm lại đi Chase.” Nàng lại đưa mắt vào ống kính.

Chase nhìn con chó. “Em bảo anh hôn chó ư?”

Nàng tặc lưỡi. “Em chắc anh cũng từng hôn vài con rồi.”

“Phải, nhưng lúc đó anh xin thôi.” Anh giờ cảnh tầm gửi lên phía trên cặp tuần lộc giả của Fabio và giả tiếng hôn. Lập tức Fabio chồm lên trước tuần lộc.

Đèn flash lại nhá lên. “Hoàn hảo,” Lacy nói, cười tươi khi nàng rời ống kính ra. “Tất cả phụ nữ yêu động vật trên đất Mỹ sẽ mua bộ bưu thiếp Giáng sinh này cho xem. Sao lúc trước em không nghĩ đến chuyện dùng người mẫu nam nhỉ?”

“Phải, phải, tiếp theo đây em lại sắp yêu cầu anh cởi áo chứ gì?”

Nàng cân nhắc trong hai giây. “Khỏi. Anh bị thương ở vai, hình chụp sẽ không đẹp đâu.”

Chase lại bật cười. “Em không định dùng mấy tấm hình đó thật chứ, Lacy?”

“Nếu anh không... Nhưng em thì rất muốn sử dụng chúng. Em nói nghiêm chỉnh đấy.”

“À, nếu tiền công hậu hĩ thì được.” Chase xoắn cảnh tầm gửi trên tay, giọng không chút gì là đùa.

Lacy cười tươi mặc cho sức nòng đang dâng đầy trong bụng. “Em có thể làm cho anh thêm cái bánh mì kẹp thức ăn cho mèo nữa vậy.”

“Anh lại có ý khác.” Về quyền rũ gợn tình và nét khôi hài tràn ngập trong ánh mắt anh, Lacy lại bấm máy.

Tấm này nàng sẽ không gửi đi. Tấm này nàng sẽ giữ lại. Và trong những đêm cô đơn và tuyệt vọng, nàng sẽ ngắm anh trần trối để nghĩ về những điều nàng đã để vượt mất. Đã vượt mất. Những từ ấy lửng lơ trong suy nghĩ nàng, nàng nhận ra rằng mình sẽ vượt mất nhiều thứ hơn chỉ là cái thú vui thể xác mà nàng đã không tự cho phép mình. Sự dí dỏm của Chase, sự bầu bạn ấm cúng bên anh và... cho đến khi nào nàng mới tìm được anh chàng chịu hôn chó cơ chứ?

“Em có thể biến anh thành siêu mẫu nam nổi tiếng,” nàng bảo, lại nheo mắt nhìn qua ống kính.

“Đấy có làm cho phụ nữ phát cuồng lên không?” anh hỏi, nhìn thẳng vào ống kính. “Phụ nữ thích người mẫu lắm à?” Một bên mày anh nhướng lên đầy khêu gợi.

Nàng chụp tiếp tấm nữa. “Ồ thích chứ. Anh sẽ không bao giờ phải hôn chó nữa đâu,” nàng thò đầu khỏi ống kính và trêu.

“Nhắc đến chuyện hôn... chắc ta có thể thương lượng đây.” Anh đứng lên, từ từ đi về phía nàng như con mèo lớn chuẩn bị vồ mồi.

Nàng nhìn cảnh tầm gửi vẫn còn trong tay anh và chợt nhận ra chính nàng là con mồi. Cảm nhận sức nóng của tình huống này, nàng lùi lại một bước đúng lúc nhạc của bài “Tiếng Chuông Ngân” vừa bắt đầu. Tuy nhiên, tiếng chuông nàng đang nghe thấy đây là tiếng chuông cảnh tỉnh, và thứ đang rung lên lại là thần kinh của nàng.

“Một nụ hôn thôi, Lacy. Đổi lấy công làm mẫu cho em,” Chase giờ đang đứng trước mặt nàng, buông lời khêu gợi. “Rồi em có thể phóng to hình anh lên bảng quảng cáo lớn ở ngoài đường, anh cũng không màng.”

“Em thà chỉ trả công anh bằng bánh mì kẹp thức ăn cho mèo. Hoặc bằng tiền. Em có đủ tiền mà. Em sẽ phải tìm hiểu xem...”

“Anh không cần tiền của em.” Anh cười toe, khiến nàng chẳng dặng dừng để cho ánh mắt mình dán vào môi anh. Lúc trước nàng đã chú ý đến đôi môi ấy, biết miệng anh rất quyến rũ đến mức nào, nhưng bây giờ...

“Một nụ hôn thôi.” Anh lướt cảnh tầm xuân dọc khuôn mặt nàng.

“Không chạm lưỡi,” nàng buột miệng không kịp suy nghĩ.

Lời nói bay khỏi môi nàng khiến cả anh lẫn nàng đều sửng sốt. Chase ngả đầu ra sau cười lớn. “Lacy ơi, nhưng hôn mà không chạm lưỡi thì sao gọi là hôn chứ?”

“Không chạm lưỡi hoặc không thỏa thuận gì cả,” nàng chợt nhận ra sự khôn ngoan trong câu chữ của mình. Bởi vì nàng có thể chịu được cái hôn trong sáng, miễn là...

“Thôi được, anh sẽ không dùng lưỡi của anh, nhưng em thì phải dùng lưỡi của em đấy.”

Nàng cân nhắc lời đề nghị đó. Phần nhiếp ảnh gia trong tim nàng đập thình thịch khi những hình ảnh vừa chụp loáng quanh đầu nàng. Phần đàn bà trong tim nàng thì rộn rã liên hồi vì một lý do hoàn toàn khác.

“Anh sẽ ký thỏa thuận nhượng ảnh chứ?” nàng hỏi. “Cho em quyền sử dụng chúng ấy.”

“Anh sẽ ký.” Lời thì thầm của anh vuốt ve má nàng.

“Được thôi,” nàng nói, nhưng nàng đang không nghĩ đến những tấm thiệp Giáng sinh – suy nghĩ của nàng hướng về đôi môi anh và về nụ hôn chóng vánh họ trao nhau hôm qua.

Anh buông rơi nhánh tầm gửi và vuốt khẽ xuống cánh tay nàng, thế rồi anh rướn tới đòi tiền công. “Cho anh xem lưỡi em nào,” anh nói trên môi nàng.

Chỉ là lưỡi thôi, nhưng Lacy lại cảm thấy như thể anh vừa đòi xem ngực của nàng vậy. Máu dồn lên mặt nàng.

“Nào, Lacy.” Anh chạm má nàng như thể anh biết nàng đang ngượng ngùng. Chase nhoẻn cười khi anh lướt mấy đầu ngón tay lên môi nàng.

Ôi trời ơi! Nàng vừa mắc một sai lầm nghiêm trọng. Hôn anh có thể sẽ chết người. Nhưng biết phải làm sao hơn. Lưỡi nàng lộ ra, liếm nhẹ môi trên.

Cặp mắt xanh lục bảo của anh sáng lên. “Gợi cảm quá,” anh nói giọng khàn khàn. “Làm lại đi em.”

Hai bàn tay anh dịu dàng ôm lấy khuôn mặt nàng. Mũi anh cọ nhẹ mũi nàng, nàng cảm nhận được hơi thở của anh trên môi mình.

“Chút xíu thôi, Lacy. Cho anh thấy chỉ một chút...”

Lưỡi nàng, ngược lại lý trí của nàng, lại đưa từ khoe miệng bên này sang khoe miệng bên kia.

Môi anh nhắm nháp môi nàng, nếm trải nàng như thể nàng là một điều gì đó cần phải được từ nếm thử và tận hưởng. Thời gian như ngừng trôi khi anh hôn và hôn mê mải. Những ngón tay anh vuốt qua hai má nàng, chuyển ra sau tai nàng. Nàng đưa hẳn lưỡi vào sâu trong miệng anh – chỉ là vì nàng đã hứa sẽ làm thế. Chase rên lên khe khẽ.

Hai tay anh rời má nàng, nàng cảm nhận được chúng luồn xuống dưới áo thun ôm quanh eo, mơn man bụng nàng rồi lần lên cao hơn nữa. Nàng định chặn tay anh lại nhưng lưỡng lự.

“Cứ bảo anh dừng lại thì anh sẽ dừng ngay,” anh thì thầm giữa hai môi nàng, không hề rời bỏ nụ hôn.

Nàng không bảo anh dừng lại. Chẳng có lý do thuyết phục nào nảy ra trong đầu nàng cả, cho dù nàng biết phải có cả hàng ngàn lý do lành bệnh trong óc mình. Hai tay anh vẫn chậm rãi đi lên, cho đến khi anh ôm lấy đôi gò bồng đảo qua lớp lụa mềm của áo lót. Ngay lập tức nàng cảm thấy ngực mình bị kích thích, cảm giác sung sướng chạy dọc toàn cơ thể nàng. Nàng ép sát người mình vào người anh.

Phản ứng của anh xảy đến tức thì. Anh ép sát vào người nàng, lui dần nàng vào tường. Chân anh chạm vào chỗ đang giày vò, nơi nàng đang nhức nhối, nơi nàng cần được vuốt ve. Và nàng cần nó đến mức người.

Nàng chộp lấy áo anh kéo anh về mình, quên hết tất cả ngoại trừ hơi nóng ngùn ngụt và cơn nhức nhối tuy đau đớn nhưng lại ngọt ngào đang thiêu đốt. Trước khi nàng kịp nhận ra chuyện gì đang xảy đến, thì anh đã bế nàng trên tay, mang nàng vào phòng ngủ, về phía giường nàng. Anh vẫn không ngừng hôn nàng và nàng không bao giờ muốn anh dừng lại.

Anh đặt nàng lên nệm và hạ mình xuống bên cạnh. Những cái vuốt ve âu yếm của anh lướt trên cơ thể nàng rất nhẹ nhàng nhưng lại nóng bỏng khiến bên trong nàng như tan chảy. Bàn tay anh lần xuống ôm lấy phần đang thiêu đốt của nàng. Nàng uốn người lên. Một lần, hai lần.

Anh rút tay về, nàng kêu khẽ phản đối. “Em xin anh.”

Anh áp môi vào cổ nàng, thủ thủ. “Anh sẽ chẳng đi đâu cả.”

Đầu đó tận trong sâu thẳm nàng nhận thức được mình phải bảo anh dừng lại, anh đã được một nụ hôn, còn nàng phải đưa thỏa thuận cho anh ký, nhưng mà rồi tay anh đã chạm vào khóa quần jean của nàng.

Phần lưng tâm gái ngoan thì thào vào tai nàng nói không với anh, nhưng cô bé khẽ gợi mặc váy đỏ ở vai bên kia lập tức lờ mắt làm áo trắng phải im lặng. Lacy tựa đầu sâu hơn lên gối khi miệng anh chạm vào ngực nàng qua lớp áo thun và lớp áo lót lụa.

Bàn tay anh len lỏi, tìm kiếm và khám phá phần đang nhức nhối của nàng. Khi cảm nhận được điều này, cảm nhận được anh ở nơi đây, nàng đẩy hông lên vì khoái lạc.

“Em đã sẵn sàng chào đón anh.” Anh hôn lấy cảm nàng làm nàng nhớ đến cách anh hôn cổ nàng tối qua.

Lạc lối trong một trời thèm muốn, Lacy từ bỏ mọi giả vờ chống trả. Nàng cần Chase, nàng cần có chuyện này. Chỉ thứ này. Tình dục, đây chỉ là tình dục. Nàng sẽ không đem lòng yêu anh – sẽ không muốn cưới anh. Hông nàng dịch chuyển nhịp nhàng và hai tay nàng lần xuống áo sơ mi để chạm vào, làm quen với da thịt anh. Nhưng nàng giữ cho mắt nhắm nghiền, như thể khi làm thế, nàng sẽ khiến mọi điều bớt thực hơn.

Ngón tay anh đưa vào sâu hơn cho đến khi nó đi sâu vào trong khiến nàng lại rên khẽ. Bàn tay không vướng bận của anh vén áo nàng lên, miệng anh lang thang khắp bụng nàng, phả những chiếc hôn nóng cháy xuống xa hơn, xa hơn, xa hơn nữa.

“Giờ anh có thể dùng lưỡi được chưa, Lacy?” anh hỏi. “Anh cần em cho phép. Nói đồng ý đi em.”

“Đồng ý,” nàng thở dài.

Vừa dứt lời, anh chậm rãi thực hiện những thao tác cần thiết để giúp nàng lên đỉnh. Nàng vặn mình bên dưới anh, nóng rực, sẵn sàng đón nhận thêm nhiều hơn nữa. Nàng tự đẩy cặp quần jean xuống, để anh không phải dừng lại bất cứ thứ gì anh đang làm với nàng. Nhưng dứt khoát nàng không muốn chuyện diễn ra quá chóng vánh.

Chiếc quần jean rời khỏi nàng và rơi thịch xuống sàn nhà gỗ. Đó cũng là lúc anh tìm đến cặp quần nhỏ của nàng.

“Em muốn gì nào, Lacy? Em thích gì nào?”

“Thêm nữa,” nàng đáp. Anh lùi lại, mọi thứ đều bất ngờ dừng lại – những cái hôn, những lần vuốt ve. Nàng rên rỉ. Nhưng rồi cảm giác mượt mà của chiếc quần đang bị kéo xuống khỏi đùi khiến nàng nghẹt thở.

“Kiên nhẫn là đức tính tốt.” Anh tắc lưỡi khi nàng nghe thấy anh mở khóa quần jean của anh. “Anh hứa sẽ khiến mọi khoảnh khắc chờ đợi của em đáng giá ngàn vàng.”

Tiếng anh nói phần nào đưa nàng trở về chút nhận thức, không đủ mạnh mẽ để dừng lại mọi chuyện, nhưng ít ra cũng khá rõ rệt để khiến nàng nghĩ đến một vài việc cần làm. Chẳng hạn như bao cao su bảo vệ.

Nàng mở bừng mắt. Anh đang quỳ trên giường, đầu gối ra khi anh kéo áo qua khỏi đầu. Những múi cơ trên cánh tay anh phồng căng. Ánh mắt nàng dán vào ngực anh, dán vào phần da thịt và cơ bắp rắn chắc trên bụng anh. Chẳng có thứ gì ở người đàn ông này mà không phải là hùng hồn nam tính. Và nàng muốn cho cái nam tính hùng hồn đó phủ lấy nàng, đi vào trong nàng.

Nhưng trước tiên, nàng muốn lại được chạm vào anh, và được anh ve vuốt lần nữa. Ánh nhìn từ cặp mắt xanh màu lục bảo của anh trùm khắp người nàng, hừng hực sức nóng, hừng hực ham muốn. Tay anh ném áo sơ mi ra xa nhưng mắt vẫn không rời khuôn mặt nàng. “Áo của em cũng phải được cởi ra.”

“Vuốt ve em nữa đi anh,” nàng van nài, mong muốn cho chuyện này kéo dài hơn, chẳng muốn anh leo lên nàng, tìm thấy phần Thiên đàng của riêng anh mà bỏ nàng lại tận nơi Luyện ngục. Ôi, đã bao lần nàng ước

ao cho mình được nhanh hơn? Nhưng chóng vánh chưa bao giờ là món nàng yêu thích, và dường như Peter chỉ có mỗi một vận tốc mà thôi. “Hãy vuốt ve em nữa đi. Thật lâu vào anh nhé.”

“Sẽ lâu như em muốn.” Bàn tay anh từ từ lướt trên bụng và xuống giữa hai chân nàng. “Anh chỉ cần khỏa thân bên cạnh em.” Anh rút tay về để đẩy quần jean xuống dưới hông.

“Dùng bao.” Nàng chỉ nói được có thế. Nàng chăm chăm nhìn mặt anh, ngượng không dám liếc xuống nơi nàng biết mình sẽ tìm thấy cảm dỗ nhiều hơn nữa.

Về mặt anh thay đổi. Anh thôi không đẩy quần xuống nữa. “Thế em không có... cách bảo vệ khác à?” anh hỏi.

“Không.” nàng ngừng bật, cắn môi. “Anh không để vài cái trong ví sao? Đàn ông ai cũng cất bao cao su trong ví mà.”

“Không,” anh đáp và hít vào thật sâu. “Em không uống thuốc tránh thai à?”

Nàng lắc đầu và nhắm mắt lại. Chiếc giường rung chuyển. Tiếng bước chân nặng nề nện trên sàn nhà bằng gỗ, tiếp đến là tiếng cánh cửa nhà tắm sập mạnh – không mạnh như là Tội-đang-điên-tiết-đây, nhưng cũng gần như thế. Ngay cả khi đang rúm người trên nệm, Lacy cũng không hề bực bội khi thấy anh tỏ vẻ tức giận. Nàng hiểu chính xác cảm giác của anh lúc này.

14. Chương 14

Lacy nhìn xuống chóp mũi và dự định sẽ đếm đến mười trước khi ngồi dậy tìm quần áo cotton thông thoáng và mềm mại mặc vào, rồi sẽ tự phạt mình bằng cách đánh một phát vào cái mông bọc trong vải bông ấy. Không, phải tự đánh hai lần mới đáng. Một đòn vì tội không trữ sẵn bao cao su trong nhà, đòn kia để phạt nàng đã tự buông thả để suýt chút nữa quan hệ cùng anh. Sau khi tự lên lớp chính mình bằng bằng bài diễn văn dài thịch đáng này, nàng sẽ trao cho Chase Kally lệnh buộc anh đi khỏi nhà nàng. Không, buộc anh chạy khỏi nhà nàng chứ. Mà anh sẽ phải vắt chân lên cổ mà chạy cho nhanh vào nếu không nàng sẽ đuổi theo túm áo anh mà lôi giật trở lại.

Nàng vừa đếm đến ba, cửa phòng tắm đã bật mở rồi. Từ thất lưng trở xuống vẫn để trần nên Lacy vội kéo chăn phủ lên người. Tiếng bước chân Chase tiến đến gần, rồi tắm nệm lún xuống theo phong cách trên – giường – có – hai – người vốn rất thân quen giờ đã không còn quá thân quen với nàng nữa. Sự chuyển động của tắm nệm hiệu Serta này chỉ nhắc cho Lacy nhớ ra nàng phải chịu cảnh cô đơn này trong một khoảng thời gian dài biết bao. Nàng nhắm mắt và nghe anh thủ thỉ ngay dưới cằm nàng:

“Anh xin lỗi. Đáng lẽ anh phải hỏi đến biện pháp phòng tránh trước khi bắt đầu, với lại anh thật ngu xuẩn khi sập cửa như vừa rồi.” Đôi môi anh mơn trớn hai má nàng.

“Mình không thể cứ làm chuyện này”. Nàng đặt tay lên ngực trần của anh để đẩy ra, nhưng nàng không đẩy. Thay vào đó nàng lại cảm nhận anh: lồng ngực anh mềm mại trong lòng bàn tay nàng, da thịt săn chắc trên nền cơ rắn chắc. Tim anh đập mạnh dưới tay nàng. Tim nàng thành thịch trong lồng ngực cùng nỗi nhức nhối hệt hăng nhên đôi giữa hai đùi.

“Em không thể cho phép chuyện này xảy ra”, nàng nói. “Làm thế thật xuẩn ngốc, có thể em kém cỏi trong nhiều mặt nhưng ngu ngốc không phải là một trong những mặt ấy”.

“Anh biết chứ. Nhưng anh vẫn có thể....làm em hạnh phúc”.

Bàn tay anh luôn xuống dưới chân. Nàng chặn lại khi tay anh đã lờn vờn quanh rốn. “Đừng”.

“Lacy”, anh thì thầm vào tai nàng. “Hãy để anh cho em khoái cảm. Hãy để anh làm thế vì em”. Anh nhấn đầu ngón tay xuống rốn nàng.

Nàng lắc đầu và tự hỏi tại sao trước đó nàng không biết vết lõm trên bụng nàng lại nhạy cảm đến thế. “Không, em không sao đâu mà. Ta hãy coi đây là một sai lầm to lớn và..”.

“Em không ổn gì cả”, anh bảo. “Và sai lầm duy nhất ở đây là ta không lo trước biện pháp phòng vệ. Em đã không được cảm nhận quá lâu rồi. Người em đang run rẩy kìa. Anh có thể làm được. Anh có thể trao cho em những gì em cần mà không phải...”

“Nhưng em e là em không làm được,” nàng đáp, tay vẫn nắm chặt cổ tay anh đang áp lên bụng dưới của nàng.

“Anh không cần em phải đáp trả đâu”, anh thì thầm, hôn lên viền môi nàng. “Tất cả là dành cho em. Chỉ mình em”.

“Anh không hiểu rồi. Em không nghĩ mình có thể đạt cực khoái nếu không có...Thôi dừng tay đi anh.” Nàng lấy tay kia che mắt và thầm ước hoặc tấm nệm hiệu Serta nuốt chửng nàng đi, hoặc cả đàn cừu Serta cùng hiện ra lôi cổ Chase Kelly về thế giới mộng mơ.

“À, anh hiểu rồi. Nếu vậy em phải cho anh thử chứ”. Anh khẽ gỡ tay nàng đang che mắt ra. “Chuyện này anh giỏi lắm.” Anh lại hôn nàng. “Tất nhiên anh sẽ phải dùng lưỡi và...mấy ngón tay nữa.” Anh động đậy bàn tay đang đặt trên bụng nàng. Năm đầu ngón tay vỗ nhẹ nhẹ trên bụng khiến cơn nhức nhối giữa hai đùi nàng càng thêm căng tức.

“Không”. Nàng cắn môi. “Sẽ chẳng ích gì đâu”. Môi anh trượt qua thái dương nàng và hông nàng khẽ dịch chuyển, và cái nắm tay của nàng nói dối ra.

“Thế em không nhớ cảm giác như thế nào thưởng đang tuổi dậy thì và không muốn đi đến tận cùng hay sao? Chẳng lẽ hồi đó em không... khám phá hay thử nghiệm sao? Anh sẽ vẫn mặc nguyên quần thể này, nhưng anh vẫn có thể làm em cực kỳ sung sướng. Làm tình mà không cần quan hệ.”

Làm tình mà không cần quan hệ. Những lời ấy vang vọng trong đầu nàng. Nàng chưa từng có cảm giác ấy bao giờ. Tất nhiên nàng biết cách giải tỏa cảm giác bức bối cho tình trạng phòng không, nhưng lên đỉnh một mình lại giống như nấu ăn cho một người vậy: khi chẳng có ai giúp khuấy nồi nước sôi hay nêm thử hương vị thì dường như chẳng đáng bỏ công để nấu làm gì. Rồi mặc dù đồ ăn có thể đỡ đói lòng, nhưng ăn một mình chỉ khiến người ta thêm...cô độc.

“Thỏa mãn cùng cực đấy ,Lacy. Giống như cầu thủ bóng chày ghi điểm nhưng không phải vụt bóng.”

Lacy nghĩ tới mọi khả năng anh sẽ giúp nàng vụt bóng bay ra ngoài sân vận động. Hai bạn tình của nàng trước đây không hẳn đã giành được giải thưởng trong môn nghệ thuật của khúc dạo đầu. Peter cho rằng cởi quần áo cho phụ nữ là mọi nỗi kích thích mà đàn bà cần – mà hầu hết mọi lần hẳn ta thường muốn nàng cởi quần áo sẵn trước khi lên giường. Tại sao, trong mười lần thì có đến năm, làm tình với Peter lại gợi nàng nhớ đến bản nhạc đồng quê kinh điển, “Em tẩy cả lông chân chỉ để cho chàng này thôi sao?”. Tuy Brian có đỡ hơn một chút, nhưng anh ta cũng đánh hụt bóng nhiều lần hơn là đánh trúng. Ừ thì, không phải anh ta đánh hụt, mà là nàng hụt ấy chứ. Đơn giản là nàng không giỏi vụ này.

“Làm tình không cần quan hệ”, Chase lại thì thầm trên cổ nàng.

Không, nàng chưa hề có dịp tận hưởng cảm giác ấy. Chẳng cú đúp cực khoái, chẳng làm tình trên nền nhà, qua điện thoại, dưới vò sen gì cả - nàng đúng nghĩa là nữ hoàng phòng không, vậy có khi tình dục không cần quan hệ lại chính là lối hẹp dành cho nàng.

Anh lại hôn nàng, thật dịu dàng, thật mê hoặc, khiến nắm tay nàng nói lại lỏng thêm chút nữa. Nếu đó không phải làm tình thực sự thì chắc nàng không gặp nguy cơ tự dẫn mình đến trước bàn thờ Chúa nhĩ.

“Anh sẽ mặc nguyên quần thể này, anh hứa mà”.

Nàng buông hẳn tay anh. Nàng tưởng anh sẽ bắt tay ngay vào việc, bởi anh sẽ có rất nhiều việc phải làm. Nhưng thay vào đó, anh chỉ hất chân ra và từ từ nâng vạt áo nàng lên.

“Em phải đạt khoái cảm. Anh phải được ngắm em.” Anh nháy mắt, kéo áo thun màu hồng qua đầu nàng. Luồn tay xuống lưng nàng, móc áo lót bung ra.

Anh rất rành đồ lót phụ nữ. Và có lẽ cũng rất rành cơ thể phụ nữ nữa. Nàng cảm giác rằng làm tình không quan hệ sẽ là một điều rất tuyệt vời đây.

Nếu mình có thể đạt đỉnh.

Cảm giác như bong bóng thi nhau nổi lên mặt nước khiến nàng sợ hãi. Peter đã nói gì để tự bào chữa cho vụ ăn vụng trong thang máy nhỉ? Em chưa đến nổi lạnh lùng lãnh cảm, nhưng em cũng chẳng âm ỉ lên được.

Chất vải lụa của áo lót cọ nhẹ vào hai bầu ngực làm những nghi ngờ quá khứ nhanh chóng tan đi.

“Umm”, Chase tấm tắc ôm trọn hai bầu ngực nàng. “Em đẹp quá”. Anh nghe như nghẹt thở. Anh lại nhào người bên nàng, lần lượt hôn lên từng bên ngực. “Em thích thế nào? Nhẹ nhàng ư?” Anh hé miệng và ngậm lấy. Nàng oằn người rên rỉ.

Anh ngẩng lên nhìn nàng. “Hay em thích thế này?” Anh chạm vào, nhẹ nhàng kích thích nàng nhiều hơn. Hơi thở của nàng tắc nghẹn.

“Và lời buộc tội là....?” Anh hỏi, xoay mặt nàng để nàng phải nhìn thẳng mắt anh. “Nhẹ nhàng hay thô bạo?”

“Cả hai”, nàng đáp, mắt vẫn nhắm nghiền.

“Nhìn anh này”, anh bảo, lướt nhẹ đầu ngón tay trên cổ nàng.

Nàng mở mắt ra.

Chase ngắm nhìn Lacy, đang nằm trên giường ngay trước mặt anh. Đôi mắt xanh nhạt như muốn nói bao điều, quá chân thật và nổi đậm mê bập bùng trong mắt. Anh muốn nàng nhìn anh, chứ không phải lan man đâu đó mà vờ rằng anh là chồng cũ của nàng.

“Anh muốn thấy đam mê trong mắt em. Em cứ mở đôi mắt xanh trong ấy cho anh, em nhé?”

Nàng gật đầu và anh lại hôn nàng. Anh đưa tay về phía đang mơn mởn chờ đợi, anh quan sát nàng trong khi tay anh lần đến điểm cần tìm. Thấy mắt nàng mở lớn thêm, anh biết mình đã tìm đúng chỗ. Nhưng anh chỉ vừa mới chạm vào đó thôi là nàng đã khép chặt hai chân lại.

“Thực là em chưa bao giờ đạt được khoái cảm như thế này ư?” anh hỏi, hy vọng nàng sẽ nói thật lòng. Ý tưởng anh là người đầu tiên khiến Chase rung động. Anh day nhẹ đầu ngón tay lên đó lần nữa.

“Chưa bao giờ”. Chưa kịp dứt lời, nàng đã oằn người tránh tay anh như thể đang xấu hổ hoặc lo âu. “Em...em không nghĩ.... có thể đạt được. Chase này, em chỉ là bánh xốp vani nhạt nhẽo, với thứ yêu đương lại chỉ âm ỉ mờ mờ.”

“Còn anh là kem lạnh chứ gì. Có đúng em nói thế không nào?” anh hỏi, và lại hôn nàng – cái hôn nuốt trọn, vỗ vập, ướt át, hôn để làm phụ nữ đổi ý. “Đừng cương lại”, anh thì thầm giữa hai môi nàng, và tay anh lại chạm vào nàng dưới lớp chăn. “Cứ thả mình theo nó. Cứ thư giãn để cho anh tận hưởng thú vui. Cũng giống như anh và em cùng ân ái thôi mà. Nếu có lúc nào em muốn oằn người tránh, thì đừng làm thế. Thay vào đây cứ đẩy người về phía tay anh.”

Anh ngậm lấy nàng. Hồng nàng hơi nhấc lên mặt nệm, đuổi theo những ngón tay anh đang day xoa trên da thịt nàng. Anh cảm nhận được nàng lả đi, ướt mềm hơn sau mỗi lần ngón tay anh lướt qua nó. Nhưng cứ sau vài phút, nàng lại nhích ra xa, cương lại thay vì nường theo cảm giác. Nàng không biết cách thả mình. Nàng cũng không mở rộng hân hai chân cho anh. Anh nhào lên cắn nhẹ vào cổ nàng. “Em hãy nghĩ đến những gì anh đang làm. Cảm nhận lấy cách anh vuốt ve em, nơi anh âu yếm em.”

“Nhưng em không thể. Em không giỏi làm thế này đâu,” nàng cứ bước.

“Suyt. Chúng mình mới chỉ bắt đầu thôi mà. Em giỏi lắm chứ. Chắc chắn vị của em cũng rất tuyệt vời.” Anh rê những nụ hôn dọc quanh bụng nàng khi tay anh trượt xuống kho bấu đang chờ đợi. Nếu để nàng thất vọng thì anh sẽ bị đời đời nguyên rủa. Lacy sẽ phải tiến thẳng lên đỉnh, dù có phải mất hết cả ngày.

Chèn mình giữa hai đầu gối đang khép hờ, anh hôn lên phía bên trong đùi nàng. “Cho anh chút không gian. Để anh được ngắm em, ngắm rõ mọi góc ngách. Không dấu giếm gì cả.” Anh từ từ đẩy hai chân nàng dang ra, nàng ngoan ngoãn nghe theo mà không hề gồng cứng. “Đúng rồi”, Anh hạ mặt mình đối diện nàng, hít thật sâu lấy mùi hương quyến rũ, suýt chút nữa quên hết mọi chuyện mà chỉ muốn giặt phẳng quần jean, vùi mình thật sâu trong cơ thể nàng, thật mạnh, thật lâu cho đến khi cơ thể mình vỡ òa xối xả.

Chase nghiêng chặt răng. Lần sau vậy. Anh sẽ giải tỏa nhu cầu của mình sau. Còn bây giờ, anh hạ miệng xuống nàng. Ngay khi môi anh vừa chạm vào, nàng đã giật lùi ra xa. “Thoải mái đi nào”, anh thì thầm, kéo nàng trở lại.

“Em không thể. Mình nên thôi đi anh. Em sẽ không thể”.

“Thư giãn đi cưng. Sẽ đến thôi mà.” Anh vừa hôn vừa nhắm nháp dòng mật ngọt ham muốn của nàng. “Em đúng là có vị tuyệt vời”, anh bảo, buộc phải mỉm cười vì vẫn nghe thấy tiếng nhạc Giáng sinh vang vang trong không trung.

“Ôôôô”, nàng rên lên khi anh hôn khắp người nàng.

“Em thấy lưỡi quan trọng đến thế nào chưa?” anh thì thầm, rồi, khi đưa hai ngón tay vào bên trong, trong khi anh vẫn không thôi âu yếm hôn lên cơ thể cho đến khi nàng mềm người đón nhận khoái cảm. Hồng nàng đột nhiên dịch chuyển. Không phải giật lùi ra xa, mà là chậm chậm lên xuống nhịp, vũ điệu của hoan lạc, của thỏa mãn. Nàng rên khẽ và siết chặt cổ anh. Chase bấu chặt, giữ cho nàng kẻ sát khi anh ngày càng dẫn nàng gần đến đích ghi điểm. Chợt anh cảm nhận nàng bắt đầu đạt đỉnh. Nàng kêu lên đúng lúc bài hát “Tuần lộc dè lên người bà” vang lên từ dàn âm thanh nổi. Miệng anh rời nàng ra, những ngón tay vẫn tiếp tục vuốt ve khi anh chống khuỷu tay lên ngắm nàng.

Chase mỉm cười khi nhìn thấy nàng. Nàng ngửa đầu bậm mạnh môi dưới vào miệng. Hai tay bấu chặt ga trải giường trắng tinh và toàn thân run rẩy. Một tiếng gừ gừ khe khẽ thoát ra từ họng nàng. Anh chưa từng biết cô gái nào cần được thỏa mãn đến mức như nàng cần.

Khi nàng ngừng rên rỉ, anh nhích lên nằm cạnh nàng, đưa tay chùi đi cảm mình. Anh cau mày khi thấy nàng nhắm nghiền mắt. “Cặp mắt xanh trong đâu rồi ấy nhỉ?”

Khi mi mắt nàng chớp chớp rồi mở hẳn, anh thấy nỗi đam mê chất chứa trong ánh mắt nàng. Anh bắt giác mỉm cười, vuốt một ngón tay dọc theo má nàng. “Em không nghĩ là anh làm được, đúng không?”

Nàng đỏ mặt. “Em không nghĩ là em đạt được thì có.”

Anh cười tươi, nhưng không phải vì buồn cười mà chỉ là cảm giác thật mãn nguyện. Một cảm giác nhẹ nhàng và thỏa mãn dâng lên trong ngực anh, và Chase hiểu đó là niềm hạnh phúc. Cuộc đời anh đang rồi tỉnh lên, vậy mà anh lại thấy...hạnh phúc. Quý thật, đã lâu lắm rồi anh chưa có cảm giác đó.

“Em đẹp quá”. Anh hôn nàng và lướt lưỡi mình lên hai môi nàng.

“Thấy vị của em ngon đến mức nào chưa?” anh thì thầm vào miệng nàng.

Nàng ngần ngừ như thể sự táo bạo của anh khiến nàng sửng sốt. Tuy nhiên nàng không co người lại, mà lại cho phép anh tiếp tục hôn mình. Anh lùi mình ra xa, đưa ngón tay của mình vào miệng nàng, những lần chạm vào nhẹ nhàng giữa lưỡi cô và ngón tay anh khiến anh cảm thấy mình lại một lần nữa tràn đầy sức sống.

Cảm thấy mình sắp sửa như nổ tung, anh kéo nàng vào ngực mình, vuốt ve mảnh lưng trần, xuống chiếc eo cong cong và cặp mông căng mẩy. Chase chỉ muốn chà sát nàng vào anh, để tìm thấy sự giải tỏa cho riêng mình, nhưng có cái gì đó ngăn anh lại. Mọi việc anh làm hôm nay là vì nàng. Và thật lạ là Chase không nghĩ mình bị thiệt thòi gì cả. Ừ thì, một phần cơ thể anh có thấy như thế, nhưng anh có thể đợi được mà.

“Em sẵn sàng cho lần nữa chưa?” anh thì thầm vào tai nàng.

“Ồi, không đâu!” nàng ngượng ngùng, hai má đỏ ửng.

Anh bật cười khi nhận thấy sự ngây thơ của nàng, điều mà anh chưa gặp ở bất kỳ người con gái nào khác kể từ hồi học trung học đến giờ. Linh tính mách bảo anh rằng Lacy không có nhiều bạn tình lắm. “Coi nào

em yêu, chỉ một lần nữa thôi mà. Anh tưởng em là chuyên gia về cực khoái liên hoàn cơ đấy,” Chase trêu. Nàng lắc đầu. “Nhưng nếu anh muốn, em sẽ...” Nàng chạm tay vào khóa quần anh. “Thế mới công bằng”.

Anh chớp lấy cổ tay nàng. Lời đề nghị lẽ ra đã làm anh chỉ muốn tự giải thoát khỏi chiếc quần jean. Phần đàn ông của anh giằng giật vì ham muốn, nhưng có gì đó đã ngăn anh lại. Nó có thể là sự ngây thơ của nàng. Có thể việc anh làm hôm nay cho anh một cảm xúc khác lạ. Có thể kẻ gồng cương kiềm chế không chỉ là mình nàng. Anh lấy suy nghĩ ấy khỏi những suy tư trong đầu.

“Anh sẽ lấy phần anh khi chúng mình có thể đi đến tận cùng” anh nói. “Và nên sớm sớm vào”. Anh vùi đầu vào cổ nàng nhưng Lacy chột căng thẳng trong vòng tay ôm ấp của anh. “Có gì không ổn ư?” anh hỏi. “Chẳng có gì” nàng dối và áp nửa mặt bên trái lên vai anh.

Họ lặng lẽ nằm bên nhau, đầu nàng gối lên ngực anh. Cả ba con mèo nhảy lên giường nằm cùng họ. Con mèo xám nằm sát mép giường như sẵn sàng chạy trốn. Chase trừng mắt nhìn con mèo và nó trừng lại anh bằng hai mắt chứa đầy sợ hãi. Nhưng Chase cũng nhìn thấu sự cần có hơi người của chú mèo, cần được yêu thương. Nhìn xuống cô gái đang cuộn mình bên cạnh anh, Chase nhận thấy nàng có nét giống con mèo kia: cả hai cùng từng bị tổn thương và thất vọng. Và trời ạ, làm như anh không thấu hiểu cái cảm giác ấy. Cuộc đời có khi thật tàn nhẫn.

Lacy nhắm mắt nhưng anh biết nàng chưa ngủ. Anh áp má mình vào thái dương nàng, thủ thủ, “Sao, mọi thứ thế nào nào?”

“Thế nào là thế nào?” Nàng mở mắt vươn tay vuốt ve con mèo trắng.

“Nếu em còn phải hỏi thì anh sợ rồi đây”.

Nàng nhoẻn miệng cười. “Thôi thì cứ bảo là mọi thứ xứng đáng cho việc em đã tẩy lông chân đi nhé.” Ngay cả khi nói đùa giọng nàng vẫn còn bền lên.

Anh vuốt từ hông xuống đùi, xuống hai chân nàng mà kiểm tra sự mượt mà. “Ummm” anh ngâm nga.

Thời gian chậm chạp trôi đi. Không phải anh màng gì đến điều này; anh đang ôm một phụ nữ ngọc ngà trong tay cơ mà. Nhưng đây là thời khắc hút thuốc sau khi ân ái, còn anh là người không hút thuốc nên thường chẳng biết làm gì trong lúc này. Mà cũng thật lạ, anh chưa từng nấn ná lại lâu đến thế này bên Jessie hay bên những cô khác mà anh đã lên giường cùng suốt một năm qua để phải trải qua giai đoạn giờ-chúng-ta-làm-gì-đây như vậy. À, với người vợ quá cố, thì anh chẳng có khoảnh khắc nào lúng túng với Sarah cả. Chỉ có sự thoải mái. Rồi khi Lacy tựa đầu và áp má sâu hơn lên ngực anh, cảm giác ngượng ngập dần trôi vào quên lãng.

“Có thật đây là lần đầu tiên em đạt cực khoái mà không cần đi đến tận cùng không?”

Lacy chẳng trả lời ngay. “Vâng”.

“Thậm chí với lưỡi cũng không ư? Làm tình qua miệng ấy?” Anh nghiêng người quan sát để xem nàng có nói thật không.

“Chỉ là em....em chưa bao giờ đạt cực khoái cả. Bạn tình đỡ tệ, em nghĩ thế. Hoặc tại chính em cũng nên”.

“Chắc chắn không phải tại em rồi. Mà cũng đừng hà khắc với những tay đàn ông khác.” Anh cười toe. “Họ làm sao địch nổi nhà vô địch này chứ”.

Tiếng nàng cười hòa lẫn tiếng nhạc của bài Tiếng chuông ngân và âm thanh khúc khích ấy làm cho anh cảm động hơn cả khi nghe điệu nhạc quen thuộc kia.

Anh lén ngón tay quanh đường cong bên tai nàng. “Em biết không, hình như anh chưa bao giờ thấy ai lên đến tận cùng khoái cảm trên nền nhạc “Tuần lộc đề lên người bà” cả.

Nàng lại khúc khích. “Anh học làm thế ở đâu và khi nào mà giỏi thế?”

“Hồi trung học. Trên hàng ghế sau chiếc Impala của bố anh. Lúc ấy, anh làm mọi chuyện để được mò vào trong quần bạn gái, thậm chí nếu đấy có nghĩa là anh phải mặc nguyên quần áo đi nữa.”

Nàng cắn môi dưới và suy nghĩ giây lát. “Ừm, thật tuyệt vời đấy, em cá là anh cũng không đi xa hơn lắm đâu cùng với mấy cô bạn ấy. Ý em là...” Cặp mắt xanh của nàng lấp lánh ánh cười. “Sao lại phải vụt bóng khi anh vẫn có thể ghi điểm mà không cần phải mạo hiểm đánh hông hay đánh hụt cơ chứ?”

Chase cười. “Ồ, nhưng em chưa từng thấy anh dùng gậy đó thôi. Anh chưa bào giờ hông hay đánh hụt cả. Anh là tay đánh bóng cừ đấy nhé. Em cứ chờ đó rồi sẽ biết thôi.” Anh chạm vào đầu mũi nàng.

Tiếng cười khúc khích thoát ra từ đôi môi nhưng toàn thân nàng lại căng thẳng. Chase phớt lờ. Bất cứ quan ngại nào nàng có về việc đi đến cùng với anh đều có thể được giải quyết. Nàng đã trao cho anh nhiều đến thế này rồi; từ từ nàng sẽ trao cho anh nhiều hơn thế nữa. Anh hôn nàng và tự hỏi sau bao lâu nữa anh mới được cầm bao cao su trong tay. Chắc là lâu đấy ,sự chặt căng trong quần anh dường như thầm nói.

“Em thật sự rất đẹp.” anh thì thầm, lại đưa mắt nhìn xuống ngực, xuống vùng bụng phẳng lì, lưu luyến nơi đường eo cong cong và vùng tam giác huyền bí của nàng.

Thấy anh nhìn mình, nàng kéo chăn định che lên người.

“À, không được đâu nhé.” Anh bật cười kéo lại. “Anh đã nói rõ trong thỏa thuận rồi: anh làm em sung sướng, nhưng em phải cho anh nhìn chứ.” Anh đè lên nàng, cầm lấy hai tay nàng và giờ lên quá đầu.

“Thế có nghĩa em phải lỏa lồ khi đi lại trong nhà ư?” nàng hỏi.

Anh cười toe toét. “Hoặc là thế, hoặc là anh sẽ còng tay em vào thành giường. Làm tình với em theo cách của anh vào bất cứ khi nào anh muốn và bao nhiêu lần do anh quyết định. Luyện tập khả năng nâng cao....số lần dùng gậy vụt bóng của mình.”

Nàng mỉm cười, nhưng khi nhìn vai anh ,nàng cau mày lo âu. “Trông lại đỏ hơn.” Nàng rút tay về để chạm vào cánh tay anh. “Anh có rửa vết thương bằng cồn thêm lần nào nữa không?”

“Có một lần thôi”, anh quay đầu nhìn và thấy nàng nói đúng; vết thương trông đỏ hơn thật. “Em đâu còn thuốc kháng sinh nữa đâu, em nhỉ?”

“Anh phải đi khám bác sĩ thôi”, nàng bảo.

“Em là bác sĩ của anh mà”, anh buông lời khiêu gợi. Nhưng khi môi anh hạ xuống thì chuông cửa reo lên. Anh cầu nhàu gục mặt cổ nàng. “Chắc lại là tay Fedex đến xin xỏ thêm sex.” Anh ngồi thẳng dậy.

Mắt nàng ánh lên vẻ tinh nghịch. “Bởi em không được mặc quần áo, em sẽ phải trần truồng ra mở cửa nhé. Chắc Hunky không câu nệ đâu. Em nghĩ cả năm nay anh ta hy vọng em làm thế rồi.

“Buồn cười ghém.”

Anh đứng dậy, ném quần jean của nàng lên giường. Chuông cửa reo lên lần nữa.Fabio cất tiếng sửa ăng ẳng ngoài hành lang. Khi Lacy xỏ chân vào ống quần jean mềm, Chase đi ra phía cửa sổ. “Chết rồi!” anh buộc miệng. Chase lùi lại, tim anh đập mạnh trong lồng ngực còn đau nhức. “Là Zeke đấy.”

15. Chương 15

Zeke sờ tay lên khẩu súng đang nhét trong bao đeo rồi gõ cửa lần nữa. Áp tai sát cửa, hắn nghe thấy tiếng chó sủa vọng ra. Hắn ghét chó lắm. Rồi hắn nghe thấy tiếng nhạc. Nhạc Giáng sinh à. Hắn cau mày, đập lên chuông cửa liên hai ba lần. Hắn mệt mỏi với trò này lắm rồi.

Mặc cho cả hồ bị càn quét, xác Chase Kelly vẫn chưa được tìm thấy. Sự kiệt sức vắt cạn thần kinh của Zeke, khiến hắn bồn chồn, đứng ngồi không yên. Nếu không cẩn trọng, hắn sẽ phạm sai lầm, hành động ngu xuẩn và khiến mọi người chú ý mất.

Bây giờ, hắn cần bình tĩnh lại và tập trung tư tưởng để suy nghĩ sáng suốt. Để tìm cho ra Kelly. Để giết cho bằng được tên đó và kết thúc phi vụ rồi rảnh này.

Lacy vợ vội lấy áo thun và choàng qua đầu. “Để em ra đuổi hẩn cho”. Tắm áo cotton mềm mại sượt qua mũi rồi cảm khi nàng uốn người chui vào.

Chase chụp khuỷu tay nàng và nắm thật chặt. “Đừng! Em cứ ở đây. Rồi hẩn sẽ tự bỏ đi thôi.”

“Để rồi lát sau hẩn sẽ quay lại mất”. Nàng giằng tay ra.

“Ừ, nhưng đến lúc ấy anh đã đi khỏi rồi,” anh đáp và lùa tay qua tóc.

Ý nghĩ anh sẽ đi khỏi nhà mình và ngay vào mặt Lacy. Nhưng mà tại sao cơ chứ? Chẳng phải là nàng sẽ giúi vào tay anh lệnh tổng tiến đấy ư? Chao ôi, có lẽ tình dục không quan hệ cũng chẳng khác gì làm tình với gậy vụt bóng. Lại bắt đầu rồi ư? Chỉ một lần thăng hoa là nàng đã khuất phục. Phải chăng nàng đã phải lòng si mê đắm đuối anh chàng này rồi? Chuông cửa lại ngân lên. Fabio càng sửa dồn dập hơn. “Em sẽ ra đó và bảo hẩn em chẳng thấy gì cả”.

“Lacy, em nói dối tệ nhất trần đời”. Chase căng thẳng vuốt mặt. “Zeke sẽ biết ngay cho xem...”

“Đâu có đâu!” Nàng gắt. Mình đâu có yêu anh ta. Mình chỉ hơi lo cho anh ta chút thôi. “Em nói dối cũng giỏi như bất cứ cô nào chứ.”

“Em nào có dối được. Em thật sự là nói dối tệ kinh.” Anh đảo tròn mắt như đang cáu tiết.

“Em tệ đến thế cơ à?” Nàng cố trấn tĩnh.

Anh gật đầu. Chuông cửa lại réo lên, đi kèm tiếng đập cửa rầm rầm. “Cảnh sát đây”, giọng lớn tiếng.

“Được thôi. Em sẽ coi hẩn như mẹ em vậy.” Nàng quày quả ra khỏi phòng, bỏ qua những phản đối của Chase, phớt lờ cả những lý do khiến nàng không cho anh nói thêm câu nào. Nàng vào phòng chụp, lấy máy ảnh và quàng dây đeo nó vào cổ. Ngụy trang ấy mà, nàng nghĩ, đề phòng trường hợp gã mới đến hỏi tại sao nàng ra mở cửa mà lâu thế.

Nhưng nếu nàng xoay sở thực hiện màn này trót lọt, thì cái gã kia sẽ chẳng có lấy cơ hội mà hỏi với han đâu.

Chuông cửa tiếp tục ngân lên giục giã. Khi ra hành lang, nàng bé theo Fabio vẫn còn đeo cặp sừng tuần lộc. “Tôi ra ngay đây,” nàng gọi lớn khi kéo cánh cửa mở ra.

Gã đàn ông mặc quần jean, áo thun polo màu đen trừng mắt nhìn nàng. Thế rồi hẩn trông thấy cặp sừng trên đầu Fabio và có vẻ như hơi choáng. Lập tức Fabio gầm gừ rất dữ dằn. Tim Lacy co thắt nhói đau. Là cặp mắt xám của hẩn: lạnh lùng, vô cảm. Rặt một nỗi độc ác xấu xa, nàng nghĩ. Hẩn làm cho Hannibal Lecter trông thật đôn hậu khiến người ta chỉ muốn mời vào nhà ăn tối.

“Tôi có thể giúp gì được cho ông?” mãi sau nàng mới thốt lên, trong lòng thâm cầu mong gã không nhận thấy sự sợ hãi trong mắt nàng.

Hẩn chìa phù hiệu ra. “Tôi là Zeke Duncun, thuộc sở cảnh sát Houston. Chúng tôi đang tìm...”

“Lạy Chúa tôi!”. Nàng gần như quên mất luật lệ riêng của mình: hỏi trước khi người ta kịp hỏi, trả lời trước khi người ta kịp lên tiếng và không bao giờ ngừng nói cả. “Không phải tôi đang gặp nguy hiểm đấy chứ, thưa ông?”

“Nguy hiểm nào?” Gã kia chớp chớp mắt. “À không, trừ phi cô...”

“Tôi tin chắc là ông đến đây vì vụ tên cảnh sát gian manh mà người ta cho là đã chết phải không?”

Hẩn gật đầu. “Phải...”

“Ông không cho là hẩn đang quanh quẩn đâu đấy chứ?” Fabio vẫn tiếp tục gầm gừ. Tim Lacy vẫn chưa hết run rẩy. Có làm gì đi nữa, nàng sẽ không để Zeke chủ động khi nói chuyện với mình. Hồi bé, nàng đã học được rằng mẹ nàng có thể nhìn xuyên thấu hết mọi lời dối trá của nàng. Lúc ấy nàng tin rằng đó là do linh cảm của người mẹ chứ không phải do nàng nói dối kém.

“Không đâu. Chúng tôi chỉ kiểm tra thôi. Thế cô có...”

“Thế tôi có nên sơ tán khỏi đây không? Tôi ghét phải đi khỏi nhà, nhưng nếu tôi đang trong tình trạng nguy hiểm thì tôi sẽ đi.”

“Tôi tin chắc là cô được an toàn mà. Nhưng cô có thấy...”

“Ông có thấy dấu hiệu gì cho thấy tôi đang bị nguy hiểm đe dọa chưa? Ông không biết chứ khu này trước đây an ninh lắm. Bà ngoại tôi từng sống ở đây rất lâu mà. Nói chính xác là những mười năm cơ. Bà cho tôi căn nhà này đây. Ở đây suốt hai năm rồi nhưng tôi chưa hề phải sợ bao giờ cả. À mà ngoại trừ một lần tôi sợ chết khiếp khi nghe rục rịch trên tầng gác mái. Hóa ra đó là một con gấu trúc xám đi lạc. Ông có tưởng tượng được không, tôi hoảng kinh chỉ vì con gấu trúc hiền khô ấy? Thế ông có gặp gấu trúc xám bao giờ chưa?” Nàng ngừng nói, tự nhắc mình hít thở đều nhưng không làm được.

Gã mới đến lắc đầu, rõ ràng hẳn khó chịu khi phải nghe nàng huyền thuyên không chịu ngừng. “Tôi chỉ ghé qua để hỏi xem...”

“Thế tôi có nên mời vài người bạn đến ở cùng không?” nàng hỏi. “Không phải vì gấu trúc xám, mà để phòng những mối nguy hiểm khác. Tôi có mấy người bạn có thể đến...”

Hắn gơ tay như thể muốn bảo nàng im lặng. “Tôi...”

“Thấy ông đến tôi mừng ghê lắm. Tôi yên tâm hơn nhiều khi thấy có cảnh sát quan tâm đến khu vực này. Chắc tôi nên gọi điện hỏi vài người bạn xem họ có sẵn lòng đến ở với tôi vài hôm hay không.” Nàng nắm cánh cửa như thể muốn đóng lại ngay. Không cương quyết đến độ khiến hẳn nghi ngờ nhưng đủ để hẳn hiểu đã đến lúc hẳn phải đi rồi. Cổ họng nàng thắt lại.

“Sao cô không giữ danh thiếp của tôi trong trường hợp cô thấy có gì lạ nhỉ?” Hẳn cau mày nhìn nàng trong lúc Fabio vươn cổ ra đón gần tay hẳn.

Lacy nhận lấy tấm danh thiếp. “Cảm ơn ông.”

Hắn lùi lại, gườm gườm nhìn Fabio. “Có chắc cô không thấy gì lạ không?”

Lacy nuốt khan, đối mặt với câu hỏi, đối mặt với việc phải nói dối. Nàng tự hỏi không biết hẳn sẽ làm gì nếu biết được Chase đang trốn trong phòng ngủ của nàng. Nếu hẳn tìm cách giết anh, hẳn sẽ không ngại làm thế lần nữa. Hẳn cũng không dừng tay sau khi giết chỉ mỗi Chase.

Nàng chớp mắt và đánh giá nói dối là quá mạo hiểm. Nàng sẽ ném một cú bóng trái tay cho hẳn. Gì chứ, nàng đã mới vừa về đích ghi điểm mà không cần phải vụt bóng, nên chắc chắn nàng có thể tung một cú bóng trái tay cho thằng cha tởm lợm này. “Ý ông là gấu trúc xám ấy à? Hơn một năm nay, tôi không thấy con nào cả. Nhưng sóc thì có, thỉnh thoảng tôi vẫn thấy chúng chạy qua chạy lại đây.”

Hắn trừng trừng nhìn nàng như thể đang cân nhắc có nên tìm cho nàng một chiếc áo trói bệnh nhân tâm thần hay không. Đoạn hẳn quay lưng bỏ đi.

Lacy đóng cửa, thả Fabio xuống đất và từ từ khụy gối xuống cho đến khi mông nàng chạm nền nhà lát gạch men lạnh ngắt. Chúi đầu giữa hai đầu gối, nàng thở hắt ra bởi từ lúc mở cửa đến giờ, nàng hầu như không dám thở mạnh.

Zeke dợm bước quay ra xe. Chết tiệt, con nhỏ này điên thật. Con quái gở, Zeke mở cửa xe, chui vào, nhét khóa vào ổ. Thế rồi hẳn do dự. “Có phải cô ta điên khùng thật, hay lại đang che giấu gì đó?”

Hắn nghịch chùm chìa khóa, cố gắng suy nghĩ. Con nhỏ đó đã không để cho hẳn vào. Tất cả những nhà trong vùng đều mời hẳn vào nhà. Sao con nhỏ này lại không nhỉ? Hẳn quay lại nhìn ngôi nhà, và mới nghi ngờ bắt đầu đâm từng nhát vào dạ dày rỗng không của hẳn.

Hai đầu gối vẫn co sát vào ngực, Lacy hít thở sâu và cố thả lỏng cơ bụng vừa quận lên vì lo lắng. Đang hít ngừng quanh chân nàng, con Fabio chợt quay ra cửa sửa tiếp. Chưa đầy một giây sau tiếng gõ cửa đã vọng vào nhà. Lacy nhảy dựng, tim nàng cũng bật lên đến cổ. Nàng mở cửa và đối mặt với Zeke Duncun lần nữa.

“Vâng?” Nàng nghe giọng mình hốt hoảng. Ôi Chúa ơi cứu con.

Zeke vừa giờ điện thoại di động lên và chăm chú quan sát nàng. Cặp mắt xám của hắn như lạnh lùng hơn và sự nghi ngờ lẫn khuất trong ánh mắt. “Điện thoại của tôi hết tiền rồi. Cô cảm phiền cho tôi vào nhà và gọi điện nhờ một chút được không?”

“Gi cơ? Điện thoại hết tiền à?” Lacy trần trối nhìn hắn và cố làm ra vẻ bình thường, nhưng giọng nói của nàng như vỡ ra và nàng không thể cố thể được. Dưới chân nàng, Fabio gầm gừ và nàng nghe tiếng hai hàm răng nó cạy vào nhau.

Lacy vội ôm con chó lên trước khi nó ngoạm vào mắt cá chân Zeke. Khi nàng đứng thẳng lại, ánh mắt lạnh lẽo của Zeke khiến máu trong người nàng như đông lại. Nàng không thể để hắn vào nhà. Nhưng nếu không cho hắn vào, Zeke sẽ nghi ngờ nàng đang giấu diếm, đến lúc ấy có trời mới biết hắn sẽ giờ trò gì. Hắn đã từng bắn Chase một lần rồi. Nỗi kinh hoàng làm miệng nàng đắng nghét khi nàng nhìn chiếc áo lung thùng của hắn. Có phải hắn giấu súng trong ấy không nhỉ?

Nàng chớp mắt lia lịa, chỉ có thể nghĩ ra được một lời nói dối mang tính thuyết phục duy nhất để chặn chân hắn ngay ngưỡng cửa, nhưng rồi nàng chợt nhận ra rằng nếu quả thật nàng mắc một căn bệnh nan y hiểm gặp xuất xứ từ châu Phi thì giờ này trên cửa nhà mình đã dán dấu cách ly kiểm dịch rồi. Vậy là nàng không còn lựa chọn nào khác. Ôi bực thật, nàng ghét khi chẳng được lựa chọn.

“Được chứ! Ông vào đi.” Nàng cầu trời cho Chase nghe thấy nàng. Cầu cho anh đừng làm gì dại dột chẳng hạn như là lao ra nã súng vô tội vạ. Nàng cũng cầu tha thiết hơn rằng Zeke không có ý định lục soát nhà nàng.

Zeke không rời mắt khỏi nàng lúc Lacy lùi lại cho hắn vào. Hắn nhanh tay đóng cửa lại.

“Vậy, cô ở đây...”

“Thế ông có ghét điện thoại di động không cơ chứ?” Quay ngoắt gót chân, Lacy dấn thêm một bước vào trong nhà. “Ý tôi là lúc đang cần gọi điện thoại thì di động lại hết tiền. Có một lần tôi...” Nàng cứ nói mãi vì biết rằng nếu miệng nàng còn cử động, hắn sẽ không thể hỏi nàng. Fabio tiếp tục gầm gừ. Nàng tiếp tục huyền thuyên và chợt thấy mình rất giống Sue. Ôi Chúa ơi, thế này thì không hay rồi.

“Và rồi có lần nhà tôi hết ga cùng lúc điện thoại hết tiền.” Nàng nhìn con cá biết hát treo trên tường. Khi tất cả chuyện này kết thúc, nàng sẽ kiếm cho mình thứ vũ khí xịn hơn.

Khi chỉ còn cách phòng khách hai bước chân, nàng chợt dừng lại. Thế lỡ hắn nhìn thấy tấm chăn và gối trên ghế sofa và biết có người ngủ lại thì sao nhỉ? Còn hai cái đĩa trên bàn bếp thì sao? Mắc dịch quá, đáng lẽ nàng nên dùng câu chuyện về bệnh nan y xuất xứ từ châu Phi ngay từ đầu thì hơn.

“Đương nhiên là tôi không thấy sợ như khi sợ gấu trúc đâu. Tôi muốn nói là...thế ông đã bao giờ nhìn thấy gấu trúc xám mắc bệnh dại chưa nào?” Bước qua cửa phòng khách, nàng đã nhẹ cả người khi thấy Chase đã dọn hết chăn mền trên ghế sofa. Mắt nàng nhìn qua cửa phòng khách và rạng rỡ hẳn lên khi thấy bàn bếp sạch trơn. Chase Kelly được điểm tốt cho thói quen gọn gàng ngăn nắp, dầu vậy vẫn không bằng số điểm anh ghi được trên giường. À mà, trên sân bóng chày họ tính bao nhiêu điểm cho mỗi lần về đích ghi bàn nhỉ? Câu hỏi ấy như con ong vo ve bám lấy tâm trí nàng. Chúa ơi, sao nàng lại có thể nghĩ đến chuyện ghi bàn trong lúc tên sát nhân máu lạnh mắt xám đang đi sau nàng chỉ một bước chân như thế chứ?

“Tôi thề là nó sùi bọt mép trắng xóa nhá. Mắt nó long hết cả...” vừa cạp nách Fabio bằng một tay, tay kia nàng với điện thoại trên quầy bếp đưa cho Zeke. “Rồi bộ móng của nó, ông có biết là gấu trúc xám có bộ móng sắc lắm không? Tôi thì không hề biết, nhưng rồi...”

Zeke nhận lấy điện thoại, hằm hằm nhìn con chó đang gầm gừ và cặp mắt rần rần độc đầy mưu mô của hắn quét khắp lượt căn phòng. Hắn mở miệng định nói.

“Ông có muốn uống gì không?” Nàng nói nhanh trước khi cái miệng có cặp môi mỏng dính xấu xí của hắn kịp nói nửa lời. “Tôi có trà và sô đa đây. Thực ra tôi không có trà pha sẵn nhưng pha cũng mất mấy phút thôi. À mà ông này, ông có biết bây giờ trên thị trường có rất nhiều loại trà không? Này nhé, trà mâm xôi này, trà mật ong này, trà thảo dược này, rồi lại còn...”

Hắn giờ một ngón tay ra hiệu cho nàng im lặng. “Đừng, cô ơi! Tôi không uống trà đâu.”

Nhưng muốn nàng im thì phải cần nhiều hơn là chỉ giữ một ngón tay. “Hay ông uống cà phê nhé? Ông có quen uống cà phê không ạ? Tôi có cà phê đá loại caffeine và cà phê pha hương liệu. Tôi...”

“Không cà phê gì cả!” Hấn lắc đầu gắt. “Này cô ơi, tôi có thể đợi gọi điện thoại sau cũng được.” Hấn buông điện thoại xuống quầy bếp.

“Chẳng lẽ ông không uống trà thật sao?” Nàng theo hấn trở ra phòng khách.

Ra cửa, đi thẳng ra cửa nào, nàng reo thầm trong đầu. Nhưng hấn không đi xa như thế.

Hấn dừng lại trước khi ra tới cửa và nhìn xuống cuối hành lang.

Nhìn chằm chằm vào hành lang dẫn đến phòng ngủ của nàng.

Trong phòng ngủ có Chase Kelly.

16. Chương 16

Tim Lacy chùng xuống, sa đầu đầy quanh bàn quang của nàng, nàng cũng phải đi tiểu nữa. “Mất một phút pha trà thôi. Ông có biết là uống trà rất có lợi cho sức khỏe không? Tôi có đọc thấy ...” Trời ạ, tên này có dán tem độc ác khắp cả người vậy mà nàng đang lại mời hấn uống trà. Lạy trời cho hấn biến đi giùm.

Hấn dợm bước ra cửa, còn nàng thầm cảm ơn thánh thần trên cao phù hộ.

“Nếu cô có nghe thấy hay trông thấy bất cứ điều gì bất thường, gọi ngay cho tôi,” hấn bảo, giọng lạnh tanh.

“Tất nhiên rồi. Tôi sẽ gọi ngay mà.” Ngay khi Thần Chết bắt người phải nhắm mắt đời đời. Khi cửa vừa đóng lại sau lưng hấn, hai đầu gối Lacy bủn rủn. Nàng thả Fabio rồi vào phòng khách ngồi phịch xuống ghế sofa và nhắm nghiền mặt hai tay ôm mặt. Khi chuông điện thoại reo, nàng giật nảy cả người.

“Chào Lacy. Eric gọi đây.” Tiếng loa phát ra lời nhắn. “Anh thấy em đến hẹn ra lấy thuốc trị ve chó, nên anh tính mang qua cho em luôn. Với lại, Anh định mời em đi ăn tối. Anh biết một nhà hàng Ý rất ngon nhé. Để anh làm rõ luôn, phải anh đang mời em hẹn hò đây. Anh biết em từ chối anh cả triệu lần rồi, nhưng người ta nói là đẹp trai không bằng chai mặt mà. Thôi, gọi lại cho anh nhé.”

Lacy mặt kệ Eric và thực hành bài tập hít thở nhằm đưa nhịp tim về mức bình thường. Hình ảnh cặp mắt độc ác sắc lạnh của Zeke Duncun lấp đầy tim trí nàng, rồi sau đó suy nghĩ trở mặt kéo nàng quay lại phòng ngủ, lúc Chase kéo hai đùi nàng đang rộng và...

Ôi thiên địa thánh thần, nàng vừa được tận hưởng một trận mây mưa tuyệt vời nhất đời mình mà lại không chứa đựng hết tất cả. Chỉ một vấn đề nho nhỏ còn tồn tại. Đường như Chase tin chắc rằng hai người chỉ mới bắt đầu lượt chơi đầu tiên - và anh chắc chắn lượt tiếp theo đến lượt anh dùng gậy đánh bóng.

Điều thực sự làm Lacy lo sợ là chính nàng không chắc rằng anh đã làm. Nếu chỉ mới gần gũi mà không đi trọn cuộc hành trình nhưng cảm giác đã trên cả tuyệt vời rồi thế thì khi nàng mời anh sát cánh cùng nàng cảm giác sẽ còn đỉnh điểm đến mức nào nữa? Ừm, lúc trước nàng đã được trông thấy anh trong màn hình phát bóng, anh sở hữu sức mạnh lẫn sự chính xác đáng ngưỡng mộ. Những ý nghĩ lại đưa nàng hồi tưởng đến giây phút thăng hoa thỏa mãn, và bụng dưới của nàng thất lại.

Thế rồi, một suy nghĩ khác chợt đến trong đầu nàng. Cái khoảnh khắc thoáng qua ki ý nghĩ Chase Kelly sẽ bỏ đi khiến nàng ghen thờ ấy. Cứ làm như là nàng có quan tâm đến anh vậy ... cứ làm như là ...

Không đời nào! Nàng không quan tâm đến anh. không thể thế được.

Zeke nghiêng rãnh, gục đầu xuống vô lăng. Nhức đầu. Mẹ kiếp, đầu hấn đau như búa bổ rồi thêm khúc tràng giang đại hải kia nữa chứ ... hấn nổ máy xe, nhưng trước khi cho xe chạy ra ngõ, Zeke lấy cuốn sổ ghi lại địa chỉ căn nhà. Con nhỏ hấn vừa gặp rõ ràng đầu óc rỗng tuếch, đáng lẽ phải là tóc vàng hoe mới phải, nhưng nổi nghi ngờ râm rứt trong hấn chưa tan biến hẳn. Để sau rồi hấn sẽ quay lại.

Hắn vừa lái xe vừa bấm số của bệnh viện gọi cho phòng chăm sóc đặc biệt. “Vâng, tôi là sĩ quan cảnh sát Duncun đây. Xin cho biết bác cáo về tình trạng của bệnh nhân Stokes.”

“Anh ấy vẫn thế,” cô y tá trả lời. “Khả năng sống sót vẫn cao, nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ vừa đến và có bảo đảm với bà Stokes là tình trạng này không nằm ngoài dự đoán.”

“Cám ơn cô.” Zeke vờ lịch sự và hy vọng cơn thịnh nộ không thể hiện rõ trong giọng nói của hắn. “À, tôi còn muốn hỏi chuyện này nữa. Cô có thấy người của đội tôi cử đến ở đó không?”

“Có một người ngồi trực suốt đây ạ. Ông có cần tôi cho ông số điện thoại của phòng chờ không?”

“Không.” Zeke nhấn nút tắt máy. Đã đến lúc hắn phải tìm hiểu xem mấy tay trong đội mưu tính chuyện quái gì rồi.

Lacy nghe tiếng cửa phòng ngủ kẹt mở rồi đóng sầm lại. Giọng nói đầy tức tối của Chase oang oang khi anh đi ngang qua sảnh. “Chuyện vừa rồi điên quá! Em có biết làm thế là điên rồ đến mức nào không?”

Phải. Khá là điên rồ. Nếu trong bữa điểm tâm sáng nay, nàng nhất định yêu cầu anh đi khỏi đây thì bây giờ nàng đã không lâm vào hoàn cảnh này. Nàng sẽ không biết lười và ngón tay anh điệu nghệ ra sao. Bên trong nàng sẽ không mềm nhũn khi nghĩ đến lúc được cùng anh đi đến tận cùng đam mê.

Anh ngồi xuống cạnh nàng. “Em không sao chứ?” Nỗi lo lắng đã làm dịu đi vẻ thịnh nộ trong đôi mắt xanh của anh.

“Em không sao.” Nàng đứng bật dậy trước khi anh chạm vào người nàng. “Em có mấy việc phải làm. Lập hóa đơn, tính toán với đủ thứ. Anh cứ lấy băng đĩa ra xem tự nhiên nhé.” Nàng mở ngăn tủ cất băng đĩa ra. Sau đó nàng bỏ đi xuống cuối sảnh, mở cửa phòng làm việc và khóa trái cửa lại. Nếu trong nhà có sẵn búa và đinh, nàng sẵn sàng đem ra dùng để niêm phong cửa luôn. Không phải để ngăn anh ở ngoài đấy, mà là để giữ cho mình ở mãi trong này.

Chase nhìn theo nàng khuất dạng sau cánh cửa phòng làm việc. Anh biết nàng đang chạy trốn anh. Một phần trong anh muốn đuổi theo nàng, cái phần đang phản ứng với nhịp hông đang lắc nhẹ, ngúng nguẩy của nàng. Nhưng phần còn lại khuyên anh cứ để nàng đi đi. Anh còn có tình huống hoặc-đương-đầu-hoặc-trốn-chạy của riêng mình đang cuộn nộ trong anh.

Vài phút đứng chờ trong phòng ngủ của Lacy là những giây phút dưới địa ngục cùng hỏa ngục ngùn ngụt bốc cao. Anh chỉ muốn lao nhanh ra ngoài, già Zeke thành cám, moi ra câu trả lời từ hắn. Rất có thể anh sẽ làm thế nếu không sợ phương hại đến Lacy. Rồi ý nghĩ khả năng Zeke sẽ dễ dàng hãm hại nàng đến thế nào khiến lửa địa ngục càng bốc cao thêm.

Anh đứng lên, đi tới đi lui quanh ghế sofa và thấy mình như thú bị nhốt trong lồng với cảm giác hoàn toàn vô dụng và bất lực. Phần đàn ông của anh nhói lên như thể muốn phản đối tính từ cuối cùng anh vừa nghĩ đến. Anh phải hành động, phải suy nghĩ cho ra. Phải có lý do Zeke mới hành xử như thế.

Cũng phải có lý do cho việc mỗi ý nghĩ rằng Lacy sẽ bị hãm hại không thôi đã tạc cả một suối đau đớn trong tâm hồn anh. Lý do tại sao những cảm xúc ấy lại khiến anh nhớ đến một lần khác nữa.

Chuông điện thoại lại reo. Chase tiếp tục đi đi lại lại trong lúc hệ thống loa điện thoại phát đi giọng nói người gọi đến.

“Chào em, Lacy. Lại là Eric đây. Anh ... thôi được, anh xin thú thật là anh không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Anh hy vọng lần này em trả lời điện thoại của anh. Nhà hàng anh định mời em đến có món tôm sốt hải sản ngon chưa từng thấy. Còn món tráng miệng ở đó thì thật là tội lỗi. Xin em hãy nhận lời đồng ý đi với anh nhé. Em nếm trải tội lỗi cùng anh. Thậm chí chúng ta có thể ăn chung với nhau đấy.”

Hai hàm Chase nghiêng chặt. Chắc chắn phải có lý do giải thích cho việc anh chỉ muốn quẳng tay nhân viên FedEx tên Hunky lên-giường-với anh vào sa mạc Sahara và lý do vì sao ý nghĩ Lacy sẽ cùng Eric nếm mùi tội lỗi làm toàn thân anh nóng run đến nỗi có cảm giác như hai bàn chân trần của anh sẽ để lại vết cháy xém trên nền nhà lát gỗ. Cái cảm xúc nôn nao, quá-giống-với-ghen-tuông này nhất định phải biến đi.

Chỉ là nôn nóng vì chưa có được thôi mà, anh tự nhủ. Một khi đã đoạt được nàng rồi, tình trạng hoang mang này sẽ tan biến. Nhưng quỷ tha ma bắt anh đi, nếu ngay bây giờ anh không mua được một hộp bao

cao su.

Một tiếng sau, Zeke rời ngăn làm việc của mình đến gõ cửa phòng đồn trưởng. “Mời vào.”

Zeke vừa huýt vai mở cửa thì lập tức huyết áp của hắn tăng vọt khi hắn thấy Jason Dodd đang ngồi gần bàn sếp. Zeke khẽ gật đầu chào cả hai nhưng Dodd làm như không nhận thấy cử chỉ chào hỏi ấy.

“Có tin gì của Stokes không ?” Zeke hỏi.

“Không.” Đồn trưởng hết nhìn Zeke - lại nhìn Dodd, đánh giá, cân nhắc.

Tay Zeke nắm quả nắm cửa chặt hơn nữa. “Cũng không tìm thấy gì ngoài hồ ư?” Hắn đưa mắt nhìn Dodd. Tay này không nhìn lảng đi chỗ khác để tránh kiểu buộc tội không lời của Zeke.

“Tôi tưởng hôm nay anh vừa đến đó cơ mà,” đồn trưởng lên tiếng.

“Tôi có rà soát khu vực xung quanh vì nghĩ rất có thể Kelly dùng vũ lực đột nhập trái phép vào nhà dân ở đó.”

“Chase Kelly sẽ không làm thế đâu.” Dodd nói ngay. “Cậu ấy càng không dùng súng để sát hại Stokes”.

Zeke chìa ngay mũi dùi sang Dodd. “Thế ai đã bắn anh ấy ?” Hắn muốn biết Dodd đã nói gì với đồn trưởng những gì. Thà biết ngay còn hơn đoán mò .

Dodd dựa hẳn lưng vào ghế xoay khiến chiếc ghế kẹt lên khe khẽ. “Chắc ta phải đợi đến khi anh ấy tỉnh lại và nói hết sự thật thôi.”

“Cậu đang buộc tội đây à, Dodd? Nếu đúng thế, cậu cứ việc nói thẳng vào mặt tôi đây này.”

Dodd đứng ngay dậy khiến chiếc ghế có bánh xe chạy đến tận cuối phòng. “Được lắm. Tôi sẽ nói thẳng vào mặt anh. Tôi sẽ gào to vào cái tai khốn kiếp của anh nếu anh thích, nhé!”

“Ngưng ngay cái trò lố này đi!” Đồn trưởng nhào qua bàn làm việc và nắm cánh tay Dodd. “Tiên sư các anh. Tôi không biết trò này sẽ diễn ra như thế nào, nhưng từ nay tới đó, tôi không thể để người của tôi gây sự với nhau được.”

“Chase Kelly đã gây ra chuyện này.” Zeke xia ngón tay vào Dodd. “Nếu thằng này nói khác đi thì chắc tại hắn sợ chúng ta sẽ phát hiện ra điều gì khác nữa.”

“Giờ thì ai vô cớ buộc tội ai đây ?” Dodd quát lại.

“Ít nhất thì tao nói thẳng vào mặt mày.”

“Nếu muốn biết tôi nghĩ gì, sao anh không đến gặp tôi mà hỏi cho ra lẽ? Tôi sẵn lòng gặp anh ngoài kia bàn chút chuyện.”

“Tôi đã bảo thôi cơ mà!” Đồn trưởng xen vào giữa hai người. “Trừ khi hai người muốn bị đình chỉ công tác, bằng không hai người đừng xía vào việc của nhau nữa.”

Dodd hất tay đồn trưởng và nóng nảy ra khỏi phòng. Zeke đứng nhìn theo anh đi ra và tân dụng cơ hội vào hẳn bên trong hỏi điều hắn đang nôn nóng muốn biết. “Hắn đã nói gì?”

“Cậu ấy chẳng nói gì cả . Chính tôi gọi Dodd vào đây. Nếu Kelly có tội, thì tôi không tin Dodd lại không mảy may nghi ngờ cậu ấy. Tôi còn biết là IA đang điều tra cậu ấy nữa. Việc của tôi là phải làm sáng tỏ chuyện này.”

“Thế Dodd nói sao?”

“Cậu ấy phủ nhận. Có vẻ như Dodd còn tin chắc rằng Kelly không phải người xấu ... Tệ hại nhất là gần đây Kelly có vẻ chệnh mảng, nhưng thật lòng mà nói, tôi chưa bao giờ ...”

“Thế là anh không tin tôi?” Zeke hỏi. “Anh thà tin một thằng gần dở thích chui đầu vào chỗ chết hơn là tin tôi sao?”

“Tôi không nói là tôi không tin anh. Tôi chỉ muốn nói là ... trời ạ, tôi không biết phải tin cái gì bây giờ. Nhưng hôm nay anh có nói Dodd có dính líu đến vụ mờ ám này, tôi thấy không đúng đâu. Dodd quan tâm đến Kelly, có lẽ là quá quan tâm đến mức không thể thừa nhận rằng Kelly đã trượt dốc. Họ từng là đồng sự với nhau suốt bảy năm rông và điều này ...”

“Chính vì thế tôi mới nghi Dodd bị biến chất rồi. Là đồng sự với nhau, Kelly làm bậy thì Dodd phải biết chứ.”

Đồn trưởng lắc đầu. “Tôi không nghĩ thế.” Chợt chân mày ông nhướng lên. “Anh cũng là đồng sự của Kelly. Vậy tại sao anh phải chờ đến khi hắn bắn một người trong đội rồi anh mới bắn hắn?”

Zeke cố nuốt lời buộc tội ấy xuống cái bao tử đang bị loét vì căng thẳng của hắn. “Đừng nói là anh định hùa với Dodd để đổ hết tội lên đầu tôi đấy nhé.”

“Tôi chẳng nói gì cả. Nhưng tôi sẽ theo đuổi vụ này đến cùng, Zeke ạ. Tôi hứa với anh đấy. Nếu trong số người dưới quyền tôi có cớm bần, tôi sẽ tìm cho ra hắn.”

“Anh đang làm gì vậy?” Lacy hỏi khi bước ra khỏi phòng làm việc nhiều tiếng sau đó. Suốt quãng thời gian này nàng đã lắng nghe lấy mất trái mặt phải cuộc tranh luận của lý trí về việc lôi Chase trở lại phòng ngủ và trao cho anh bản liệt kê tất cả những gì nàng muốn thử: sex dưới vòi sen, sex trên sàn nhà, sex ... Đẹp suy nghĩ ấy ngay đi!

Chase rải một loạt trang giấy tập học trò đầy kín ghi chép lên bàn nước nhà của nàng. Anh nhìn lên, và khi mắt họ gặp nhau, nàng thấy nổi khát khao tình dục hoang dại phản chiếu trong ấy. Nàng lập tức nhìn xuống đồng giấy tờ để cố trấn tĩnh, đồng thời nghĩ đến việc quay ngay vào phòng làm việc.

“Anh đang lật lại vụ này theo trình tự thời gian. Hy vọng anh sẽ tìm ra mảnh ghép bị thiếu trong bản ghép hình này.”

“À, ra vậy.” Cố tình chọn chỗ cách anh khá xa trên ghế sofa, nàng ý tứ ngồi xuống và nhìn lướt những ghi chép của anh. Trên đầu mỗi trang, anh ghi rõ ngày tháng và bên lề anh liệt kê giờ khắc kèm ghi chú bên cạnh đó. Nàng chăm chú đọc và nhận ra rằng anh vừa liệt kê tất cả, kể cả việc anh dùng điểm tâm ở đâu và ăn trưa với ai.

“Anh có trí nhớ tốt thật đấy.” Nàng nghiêng đầu nhìn Chase và thấy sự bức bối hiện trên nét mặt anh. “Em không nghĩ mình sẽ nhớ được nhiều thế này đâu.”

“Nếu cố gắng thì em cũng làm được mà. Nhưng việc vẫn chưa mang lại kết quả gì vì anh còn quá nhiều khoảng trống chưa điền đủ đây này.” Anh chỉ vào một trang, trang này dường như chẳng có gì ghi trên ấy.

“Có thể anh sẽ nhớ ra nếu em đọc thành tiếng cho anh nghe.” Lacy nhặt tờ giấy lên.

Anh nhún vai, Lacy thoải mái dựa vào lưng ghế, hai chân xếp bằng. “Vào ngày thứ Ba, 16 tháng Hai, anh dậy lúc 6 giờ sáng, ghé qua quán Bee uống cà phê. Anh đến cơ quan lúc khoảng 8 giờ sáng.” Nàng ngần ngừ và ngược lên nhìn thẳng mắt anh. Chase đang chăm chú ngắm nàng. Ánh mắt anh ngó nàng đăm đăm khiến Lacy chỉ muốn chạy ngay đi - như là, ngay đến phòng ngủ của nàng. “Anh không điền thông tin gì cho cả sáng hôm ấy. Chắc là chẳng có việc gì quan trọng xảy ra cả. Có lẽ anh ngồi lì trong văn phòng và chơi bài trên máy tính.”

Chase lắc đầu. “Anh không bây giờ chơi loại game ấy.”

Nàng nhìn xuống tờ giấy, rồi ngược nhìn lên anh. “Anh đã ăn trưa tại một restaurant - Mexico.” Nàng nguyền. “Anh còn viết trong đây là, ‘em hầu bàn dễ thương có cặp mông xinh xắn’ nữa này.”

Miệng anh cười cười. “Có nhiều thứ không thể quên được.”

Nàng nhún mày. “Phải rồi.” Nàng nhìn lướt xuống cuối trang. “Anh cũng chưa có thông tin cho buổi chiều hôm ấy. Nhưng đến tối, Anh ...”

Nhanh như cắt, anh giật tờ giấy trên tay nàng. “Thôi em ơi! Cách này không được rồi.”

Nhưng nàng đã kịp đọc những gì viết trên đó. “Nấu bữa tối và làm tình với Jessie.” Khi mẫu giấy rời tay nàng, Lacy còn đọc lại thêm một lần nữa. Nàng nhướn mày và cố gắng giải mã cơn ghen ghê gớm như đá tảng đè lên ngực nàng. Sao anh dám ... yêu-không-quan-hệ với nàng trong khi lại đang gắn bó với một người đàn bà khác? Hóa ra Chase Kelly cũng cùng một giuộc với Peter hoặc Brian mà thôi. Dạy chỉ có điều, lần này nàng không nằm trong phe bị lừa, lại là thành viên của phe đi lừa. Trời đất, Lacy thấy mình là thứ cần bả ghê tởm.

Nàng nhắc mắt lên. “Ít ra thì anh cũng có thể bảo cô ta rằng anh chưa tụt quần khi lên giường với tôi.”

Anh đặt tờ giấy lên bàn. Đoạn, Anh nhắm mắt, lấy ngón tay kẹp mũi. “Lacy này ...”

Thấy cơn ghen càng ngày càng bốc cao như muốn thiêu đốt lồng ngực, nàng đứng bật dậy đi vào bếp. Lacy mở tủ lạnh và ước nàng có thể chui đầu vào ngăn đá để cơ thể nóng bừng của nàng dịu lại.

Tủ lạnh nói một lời. “Ăn cá ngừ đi. Nhớ mua ba lít sữa.”

“Câm ngay,” nàng gắt.

Lacy hết trừng mắt nhìn hũ mayonnaise lại cau có quay sang tuýp mù tạt bày trong tủ. Chưa đầy mấy phút sau, nàng đã nghe tiếng Chase đi vào sau lưng nàng.

“Chuyện không phải như em nghĩ đâu,” Anh bảo.

“Vậy em nghĩ gì nhỉ?” nàng hỏi, trong lòng sôi sùng sục, và cầu mong cho anh ta không nhận ra.

“Em nghĩ anh đang gắn bó với cô ấy.” Anh tiến đến gần hơn, nàng đóng vội tủ lạnh và bước tránh ra xa.

“Thế không phải sao?” Sự hồ nghi chất đầy trong giọng nói của nàng và nàng hình dung câu chữ mình vừa nói nặng nề rơi thịch xuống nền nhà.

“Không, không hề.”

“Anh nấu bữa tối và lên giường với cô ấy thế mà anh lại không gắn bó.” Trong một thoáng, nàng tưởng tượng liệu đây có phải lời Peter dỗ dành cô thư ký hay không: “Anh có vợ nhưng anh không thực sự gắn bó đâu.” Và còn Brian: “Phải, anh có đính hôn với cô ấy, nhưng tội anh chẳng có gì gắn bó cả.”

“Đúng vậy. Giữa tội anh chỉ có thể. Ăn tối và lên giường, thế thôi.”

“Và đó là chuyện tình một đêm, đúng không?” nàng hỏi, dù gần như chắc chắn đã thấy cái tên Jessie viết đầy trên nhiều trang ghi chép khác. Liệu đến nước này, anh còn nói dối nàng nữa hay chẳng? Tất nhiên là có rồi. Đàn ông toàn dối trá như nhau. Cũng như đàn ông luôn phản bội người đầu gối tay ấp với mình. Nhưng nàng và Chase không hẳn là phản bội. Không hẳn đã ăn nằm với nhau. Không hẳn là thế theo như định nghĩa chính trị của cựu tổng thống Clinton. Có lẽ nàng không thật sự đáng tởm lắm.

Chase hơi sững lại một giây như đang tìm lời giải thích. “Không. Cũng không phải chỉ có một đêm. Tội anh .. em ạ, kể từ ba tháng trước, tội anh gặp nhau điều đặn hai lần một tuần. Anh nấu ăn rồi tội anh ngủ với nhau, thế thôi. Không hề có chuyện gắn bó lâu dài đâu mà.”

Lacy há hốc cả mồm. “Anh gặp cô ấy hai lần một tuần mà vẫn cho rằng thế là hai người không gắn bó ư?”

Anh nhướn mày. “Không, anh không nghĩ thế.”

“Ồ thế hở? Đây, thứ lỗi cho tôi phải hỏi nhé, nhưng tình huống thế này tôi chưa từng đọc thấy trên tạp chí Redbook hoặc Cosmo bao giờ. Theo như cái óc bé bằng hạt đậu của đàn ông các anh thì như thế nào mới đáng là tình cảm gắn bó?” Nàng khoanh tay đứng chờ câu trả lời. Chân nhịp nhịp lên trên sàn nhà.

Một nhịp.

Nàng không nên để ý có bao nhiêu phụ nữ từng đi qua đời anh.

Hai nhịp.

Nàng không có quyền gì để hạch hỏi anh như thế.

Ba nhịp.

Nàng chẳng có lý do gì để tự nhiên thấy như bị tổn thương.

Bốn nhịp.

Nghe như là anh vừa nói thật, dù sự thật kia rất khó nghe. Thậm chí dù sự thật ấy có làm cho anh giống như một gã sở khanh. Nhưng anh đã không nói dối.

Năm nhịp.

Có nên cho anh thêm điểm vì anh đã không nói dối nàng không nhỉ?

Sáu nhịp.

Phải chăng chính nàng cũng muốn ái ân nhưng lại từ chối quan hệ gần bó?

Bảy nhịp.

Không quan trọng nữa vì Chase Kelly giờ đã thành quá khứ với nàng. Ngay sau khi anh trả lời nàng câu này, nàng sẽ nhất quyết đòi anh mang “gậy vụt bóng” ra khỏi cuộc đời nàng mãi mãi.

Để rồi bỏ lỡ mất phần hay nhất của trận đấu ư? Cô nàng lương tâm quỷ quyết thì thầm. Cô có thực sự muốn như thế?

Tuy nhiên, ngay lúc này nàng chỉ muốn cho cả cô ta lẫn Chase Kelly ăn tát. “Kìa, anh nói đi chứ. Anh định nghĩa gần bó là thế nào hử?”

Tám nhịp.

Chín nhịp...

~~

Chase nhìn chân Lacy gõ nhịp lên xuống trên nền nhà. Nhịp lên nhịp xuống. Anh nhìn thấy cơn giận dữ bùng lên trong mắt nàng và tự nhiên anh cũng khá là giận như thế. Dù anh không biết tại sao tự nhiên anh lại cáu lên như vậy.

” ‘Gần bó’ có nghĩa hai người tận tụy cùng nhau.” Anh đưa tay vuốt mặt. “Khi người ta chia sẻ cuộc đời mình cho nhau. Khi mà người ta thực sự có ý nghĩa với nhau. Khi họ quan tâm. Và chừng ấy không hề có trong quan hệ giữa anh và Jessie.”

Và khi ấy cũng là lúc mọi thứ ồa đến đâm thẳng vào anh với sức mạnh của một xe trọng tải lớn: anh đang vướng vào một mối quan hệ thực sự gần bó mật thiết với Lacy Maguire. Anh mới chỉ biết nàng có hai ngày thể mà giờ anh đứng đây, gần bó mật thiết ngập đến tận cổ. Suy nghĩ ấy dựng lên hàng loạt lá cờ đỏ báo động của tình cảm: sợ hãi, chối bỏ, và cả niềm hân hoan.

Anh cần chút thời gian để trấn tĩnh - thời gian để đối mặt với những vết bánh xe mà chiếc xe trọng tải hạng nặng của thực tiễn kia đã để lại trong anh - nhưng nét mặt Lacy trông có vẻ muốn anh cuốn gói đi ngay lập tức. Cái cảm giác hoặc-đang-đương-đầu-hoặc-trốn-chạy khi này lại quay về giày vò tâm não vốn đã bị cắn nát của Chase.

Anh có thể đứng lại bảo vệ ý kiến của mình, đấu tranh để cho nàng thấy Jessie thật sự không hề quan trọng gì với anh cả. Hoặc anh có thể ra đi khi cơ hội ra đi chín muồi, biến mất trước khi tìm anh lạc lối. Anh quay phác lại, hiên ngang bước ra khỏi cửa bếp, lấy khẩu súng giấu dưới nệm ghế sofa và đi thẳng ra cửa.

17. Chương 17

Chase đã đi thẳng ra lối ra cửa thì mọi bản năng trong anh mới thét gào đòi anh dừng lại. Anh quay người, vùng vằng đi vào bếp và đặt khẩu súng cạnh điện thoại.

Lacy vẫn đứng bên bồn rửa chén, hai tay khoanh trước ngực, cặp mắt xanh lơ của nàng chất chứa bao hoang mang, đau đớn và cả nỗi sợ hãi vẫn đeo bám nàng không chịu rời.

“Jessie gặp mặt chồng cũ của cô ấy một tuần bốn ngày.” Chase thắng thừng, quyết định phô ra hết sự thật xấu xí. “Cô ấy dự định sẽ tái hôn với anh ta vào tháng sau. Đến lúc ấy, anh sẽ mua quà cưới tặng Jessie. Biết đâu đây cô ấy sẽ gửi cả thiệp mời cho anh mừng nữa. Cô ấy biết anh qua lại với nhiều cô khác nữa. Nhưng Jessie chẳng quan tâm. Trước giờ chẳng màng. Và những gì tại anh có ... chỉ thỏa mãn nhu cầu đơn thuần, thoải mái không câu nệ. Với lại, tất cả những chuyện đó cũng sắp kết thúc rồi.”

Anh lại vuốt mặt khi nhận ra rằng quan hệ giữa anh và Jessie mới lạnh lùng và nhạt nhẽo làm sao. Anh đã lợi dụng cô ta. Cô ta cũng lợi dụng anh. Mà anh chấp nhận mối quan hệ ấy chính xác như nó vốn thế - lạnh lùng và nhạt nhẽo. Và không chút thỏa mãn.

Việc dìu Lacy lên đỉnh khi mình còn mặc quần áo vẫn cứ sung sướng và hạnh phúc hơn là cả khi anh trần truồng chôn sâu trong Jessie. Trong hai ngày qua, anh đã chia sẻ với Lacy những điều anh chưa bấy giờ thổ lộ cùng Jessie. Thậm chí anh còn tâm sự với nàng về mẹ và chị gái anh nữa.

Mày chưa kể về Sarah với nàng.

Suy nghĩ ấy chợt xoáy vào đầu anh như mũi khoan ác nghiệt. Nhưng rồi sau này tao sẽ nói thôi, anh thầm đáp trả.

Trời ạ, anh thậm chí còn kể nàng nghe về con chồn hôi nhà anh nữa. Và tuy chưa cùng nàng đi đến cùng, trong thâm tâm anh đã dán mác cho nàng là của anh rồi. Anh đã cảnh cáo Jason tránh xa và tay bác sĩ thú y cùng tên nhân viên FedEx cứ đi chết hết đi, bởi anh sẽ không nhường nàng cho ai mà không đổ máu cả.

“Anh biết sao không?” nàng hỏi, với tay lấy chiếc ly trong tủ bếp. “Chuyện đó cũng không quan trọng. Toàn bộ cuộc nói chuyện này chẳng có ý nghĩa gì sất. Em còn không biết tại sao em lại hỏi anh nữa là.”

“Không, anh biết rõ mà.” Lacy Chúa, anh đã có đủ can đảm nói thật lòng mình thì nhất định nàng cũng phải thú thật tình cảm của mình với anh chứ.

Chuông điện thoại reo và Lacy nhấc ống nghe bằng động tác nhanh nhẹn và dứt khoát. Nàng gần như gần giọng khi trả lời. “Tôi nghe đây. À, như thế cũng được.”

Chase lắng tai nghe và bụng anh quặn thắt. Lại là Eric chẳng? Phải chăng Lacy vừa nhận lời đi tận hưởng món tráng miệng tội lỗi cùng tay bác sĩ thú y thiếu kiên nhẫn ấy? Mới đi tới đi lui trong căn bếp nhỏ được một vòng, anh đã hạ quyết tâm không phải bàn cãi gì nữa là Lacy Maguire sẽ không được chia sẻ tội lỗi với ai trên đời, ngoại trừ anh.

Anh lại đi ngang qua chỗ nàng, mong muốn được giật ống nghe khỏi tay nàng trong anh lớn dần lên nhưng vừa bị nàng nguýt dài, anh đã quyết không làm thế. Dù chưa bao giờ tự nhận mình rành tâm lý phụ nữ, nhưng có cái gì đó mách bảo anh rằng không chỉ mình anh đang khó nghĩ trong chuyện anh và nàng. Nếu anh ép nàng, nàng sẽ phản ứng lại. Và ngay lúc này, thứ duy nhất anh muốn ép phải làm cho bằng được là làm sao cho cả hai trần truồng nằm bên nhau.

Chase xoa bên vai đau, từ sau bữa sáng đến giờ vai anh nhức không thể tả. Đúng lúc ấy, Lacy bỏ ống nghe xuống và tì trán vào tủ lạnh rồi nàng chậm chậm quay lại đối mặt với anh, mở miệng định nói ... và rồi ngừng lại.

“Đau hả anh?” nàng hỏi và chỉ vào bên vai anh đang xoa xoa cho đỡ đau.

“Ừ, cũng hơi đau.” Anh trông thấy nỗi giận dữ trong mắt nàng phai dần nhường chỗ cho vẻ lo lắng. Chase hiểu ra sự lo lắng sẽ lấn át cơn giận. Thế là anh nhăn nhó còn nhiều hơn lúc nãy một chút.

Nàng bặm môi dưới giấy lát tổ vẽ như đang cân nhắc từng lời cần thốt ra. “Thôi anh. Mình rửa lại và thay băng vết thương đi.”

Chase ngoan ngoãn theo nàng vào phòng tắm lớn. Cơn thịnh nộ giữa hai người khi nãy hình như đã ở lại trong bếp. Nàng ra hiệu cho anh ngồi trên nắp bồn cầu. Anh vừa lột áo vừa ngắm nàng đi lấy các vật dụng cần thiết. Khi lấy xong mọi thứ, nàng đứng giữa hai chân anh và cúi xuống đặt bông băng lên nắp bồn nước sau lưng anh.

Một bên ngực nàng chạm vào má anh khiến Chase phải cố kiềm chế để không quay mặt sang ngoạm lấy nó. May sao nàng lùi ra trước khi cơn cảm dỗ làm mờ lý trí anh.

“Sẽ hơi đau đấy,” vừa nói, nàng vừa kéo tấm gạc cũ trên vết thương ra.

Anh vòng tay ngang hông nàng, hơi nhích xuống để cảm nhận xem nàng có mặc đồ lót hay không. Nàng nhìn xuống, Chase tưởng nàng sẽ biết anh phải buông ra. Nhưng nàng không nói gì: quả là một chiến thắng nho nhỏ cho anh. Bất chợt điều gì đó nảy ra trong đầu Chase, anh hiểu ra rằng đây thực sự là một cuộc chiến. Và kẻ thù của anh đang tiến đến rất gần. Có thể Hynky và Eric muốn có Lacy, nhưng kẻ thù thực sự lại là chồng cũ của nàng, người mà Chase cho rằng Lacy vẫn còn yêu lắm. Hẳn là lý do duy nhất khiến nàng lưỡng lự không chịu ngủ với anh. Nàng vẫn còn yêu chồng cũ. Ý nghĩ đấy để lại một nếp nhăn chất đống trong não Chase.

Vừa quan sát mặt anh, nàng vừa chấm thuốc mỡ từ tuýp thuốc màu vàng lên vết thương của anh. “Em làm anh đau à?”

Anh mỉm cười khi thấy nàng bặm môi như thể chính nàng cũng bị đau khi phải chăm sóc chữa trị cho anh.

“Anh chẳng cảm thấy đau gì cả.” Hai bàn tay anh bạo dạn trượt trên mông nàng. Không, không có quần lót. Chỉ có Lacy. Anh nhớ lại người nàng đã mềm mại đến dường nào trong vòng tay anh. Anh nhớ chính xác môi miệng mình đã đi những đâu và đang rất muốn quay lại chỗ nào. Quần anh lại co rút, và bây giờ không chỉ mình vết thương trên vai anh giãn giãn. Anh ngược lên nắm môi nàng khi nàng mở miệng ra định nói; khát khao và thèm muốn vang vọng lên nét mặt nàng và Lacy không thể che giấu được điều đó. Có thể nàng vẫn yêu chồng cũ nhưng nàng đang ham muốn anh. Chase nghẹt thở. Anh sẽ chiếm lấy những gì mình có thể đoạt được. Phải chăng nàng sắp nhượng bộ anh rồi? Lacy nhích gần anh hơn và anh lại nhớ ... họ vẫn chưa có bao cao su.

“Làm cho em nhớ ngón chân cái của bà ngoại em.”

“Hả?” Não bộ anh tích cực hoạt động quanh những lời nàng nói. “Cái gì khiến em nhớ ngón chân cái của bà ngoại em?” Chase khẽ bật cười, hai bàn tay anh vươn ra ôm lấy hai mông tròn trịa của nàng.

“Hượm đã! Em biết, em biết rồi.” Nàng quay ngoắt đi, bỏ hai bàn tay anh chơ vơ trống trải, còn nàng thì lục ngăn kéo trong nhà tắm.

Trong một giây Chase thả hồn mơ hão rằng nàng chợt nhớ ra bao cao su bị bỏ quên trong ngăn kéo ấy, nhưng anh không chắc làm sao mà Lacy lại có thể liên tưởng bao cao su với ngón chân của bà ngoại nàng. Nhưng thôi, anh cũng có hiểu ý tưởng nào có thể dẫn đến ngón chân của bà ngoại Lacy đâu.

“Đây rồi!” nàng hớn hở gỡ mẩu giấy bé xíu lên. “Bác sĩ có kê đơn cho bà ngoại em mua thuốc kháng sinh khi móng chân của bà mọc quặp vào trong và gây nhiễm trùng.”

“Anh vẫn chưa hiểu gì cả.” Chase áp một tay lên ngực mình.

“Ta có thể mua thuốc theo toa này và anh có thể dùng cho vết thương của anh.”

Đơn thuốc dẫn đến tiệm thuốc. Tiệm thuốc có bán bao cao su. Anh đứng bật dậy, đan tay vào tay của nàng. “Vậy mình đi ngay thôi.”

Lacy nhú mày nhìn anh đăm đăm. “Anh không đi được đâu. Người ta sẽ phát hiện ra anh mất.”

“Không hẳn thế.” Anh nháy mắt. “Cho anh năm phút thôi.” Vừa trao cho nàng thêm một nụ cười, anh bỏ sang phòng tắm phụ, nơi mình đã giấu túi đồ Jason vừa mang đến tối qua.

~

Lacy đưa đơn thuốc cho ông Tien, dược sĩ đứng sau quầy thuốc trong siêu thị nhỏ gần nhà nàng. “Ngón chân đau lại làm phiền bà cô nữa à?”

Lacy vuốt sợi tóc vương trên má trái và nhìn lên đầu ông bán thuốc để khỏi nhìn vào mắt ông khi nàng nói dối. “Vâng ạ.”

“Tôi tưởng bà cô đến Floriada chơi vài tháng rồi chứ.” Ông ta đặt đơn thuốc lên quầy. “Hay khí hậu ở đó quá nóng với bà?”

Lacy hoảng hốt vì đã trót quên rằng nhà ông Tien chỉ cách căn hộ mới của bà ngoại nàng mấy dãy nhà và ông khá thân với bà ngoại của nàng. “À ừ, vâng. Nhiệt độ cao làm bà mệt.”

“Thế cô cho tôi gửi lời hỏi thăm bà nhé. Có khi thứ Bảy này, tôi sẽ gặp lại bà cô trong buổi sinh hoạt của người cao tuổi cũng nên.” Ông nhìn xuống tờ đơn thuốc nàng.” Soạn đơn này mất mười phút.”

“Cám ơn ông.” Lacy quay mặt đi và căng thẳng cắn môi. Một nhân viên an ninh của siêu thị đi ngang qua. Liệu nàng có bị kết tội vận chuyển ma túy khi đi mua thuốc kháng sinh theo đơn cho cảnh sát thuộc đội phòng chống ma túy của sở cảnh sát Houston không nhỉ?

Khi nàng lùi một bước tránh xa quầy thuốc, Lacy thấy một anh chàng tóc vàng, đội mũ lưỡi trai kiểu của các vận động viên bóng chày đang đứng cách nàng vài dãy kệ trưng bày hàng. Anh ta ngược lên nhìn nàng qua những dãy kệ chất bằng vệ sinh và bao cao su. Bối rối cắn môi một lát, nàng nhận thấy người này mắt màu nâu và hàng ria mép màu vàng hơi sậm hơn màu tóc một chút. Anh ta mỉm cười, nụ cười dịu dàng rất quen thuộc đạt đến 10 độ rích-te trên thang mức quyến rũ gọi tình. Tim nàng xao xuyến - nổi xao xuyến xen lẫn hoang mang. Nàng nên hay không nên lên giường với anh nhỉ?

Khi Chase bảo anh sẽ đi cùng nàng đến tiệm thuốc, nàng tưởng anh mất trí thật rồi. Tại sao chứ, hai ngày qua mặt của anh đã được phát hình khắp cách kênh TV rồi cơ mà? Anh chẳng có cách nào mà đi lang thang ra ngoài được.

Khi anh bước ra khỏi phòng tắm với tóc giả vàng hoe, cùng ria mép, kính sát tròng màu nâu và mũ lưỡi trai, nàng lặng người đi. “Anh nghe nói làm người tóc vàng vui hơn,” anh trêu nàng. Rồi anh vội kéo tay nàng và giục nàng ra xe.

Khi lái xe từ nhà đến nửa đường ra tiệm thuốc, nàng vẫn tưởng anh vội đến tiệm thuốc vì vai anh rất đau hơn những gì anh thể hiện ra mặt, nhưng sau đó, nàng thấy ánh nhìn tinh quái trong cặp mắt nâu mới lạ. Và lập tức mọi đầu giây thần kinh của nàng nao động hẳn lên; hóa ra việc anh hăng hái đến tiệm thuốc chẳng liên quan gì đến cái vai đau, mà chỉ liên quan mật thiết đến một bộ phận cơ thể hoàn toàn khác của anh.

Và cầu thủ kế tiếp tiến lên vụt bóng là ... Chase Kelly. Câu tường thuật tưởng tượng ấy vang lên trong đầu nàng khi nàng đến gần anh chàng Chase tóc vàng. Khi đến gần hơn thì mồ hôi tay nàng bắt đầu rịn ra. Cần giây phút tự trấn tĩnh, nàng dừng lại vờ xem mấy cái túi chườm bày trên kệ.

Nàng tin anh trong câu chuyện về Jessie. Chase Kelly đúng là tên vô lại xấu xa vừa ngủ với người định tái hôn với chồng cũ xong lại còn định đến dự đám cưới củ người ta nữa. Anh chỉ quan tâm đến quan hệ xác thịt, không gắn kết với ai cả.

Không gấn bó ràng buộc.

Chỉ là dục vọng đơn thuần.

Anh gọi đó là quan hệ ngẫu hứng.

Và đây chẳng phải là cách nàng cần phải thấy về tình dục như nàng đã tự nhủ đó sao? Chẳng phải anh sẽ là đối tượng hoàn hảo để chỉ vẽ cho nàng về tình dục không ràng buộc sao? Thậm chí nếu nàng có nhầm, thậm chí khi điều tồi tệ nhất xảy đến là nàng lại bắt đầu tính chuyện cưới xin, Chase Kelly cũng không bao giờ đồng ý. Đồng ý làm chi, sau khi chuyện lộn xộn với Zeke kết thúc, Chase sẽ ra đi và không bao giờ quay đầu nhìn lại. Ngoài kia có rất nhiều cô hầu bàn dễ thương với cặp mông xinh xắn, cùng quá nhiều món ngon như Jessie nên Chase sẽ không phí thời gian ở bên bánh xốp hương vani nhạt nhẽo.

Lacy hít một hơi thật sâu. Nàng có thể làm được chuyện này. Bây giờ đã là thế kỷ 21. Nàng là một phụ nữ hiện đại, một người đàn bà trần tục, và đàn bà trần tục thỏa mãn sinh lý an toàn luôn ấy mà. Tất cả nhìn gì nàng cần là vài bao cao su và một bạn tình sẵn sàng lên giường với mình mà thôi. Chase có vẻ rất sẵn sàng rồi. Nên giờ nàng chỉ cần ít bao cao su và nhiều lòng can đảm để làm cho trót.

Bản năng phụ nữ mách bảo nàng rằng Chase định mua bao bảo vệ. Nhưng vì nàng là đàn bà trần tục, nên nàng cương quyết sẽ tự mình mua lấy với lại, nếu nàng chịu khó đầu tư ít tiền vào dự án này, thì khả năng nàng bỏ dở dự án sẽ giảm đi ít nhiều.

Lacy nhìn quanh quầy thuốc để tìm xem họ giấu bao cao su ở đâu. Nếu nàng có gặp may thì người ta sẽ trưng bày ngay trước quầy nơi ông Tien đang đứng lấy thuốc theo toa kê cho ngón chân nhiễm trùng của bà ngoại nàng.

Ước hai vai thật thẳng, nàng hiên ngang đi theo hướng đó, nhưng khi chỉ còn cách đóng hộp bao cao su hai bước, bao nhiêu can đảm của nàng tan biến hết. Nàng ngần ngừ đứng nhìn xuống dãy kệ các loại thuốc không cần toa và giả vờ đang đặc biệt quan tâm đến chúng.

“Đang tìm gì hả người đẹp?” Lời thì thào của Chase làm tai nàng nhồn nhột. Hay đây là do bộ ria mép giả của anh chẳng?

“À, em cần ...” Lacy liếc quanh khu vực loại thuốc mình đã chọn để đứng gần: hoá ra nàng đang đứng trong khu vực bán thuốc trị bệnh trĩ.

Nàng nghe tiếng Chase tắc lưỡi sau lưng như thể anh đã biết được ý định của nàng.

“Em có thể nghĩ ra thêm thứ gì khác mà bọn mình có thể cần đến chẳng?” Giọng anh đặc vẻ khôi hài. “Ngoài sữa với thuốc chữa bệnh trĩ hiệu Preparation H ấy?”

Nàng huých khủy tay ra thúc đúng vào mạng sườn anh. Anh rên lên vì đau thật chứ không còn là đùa nữa. Chợt nhớ anh đang bị thương nhiều chỗ, nàng cuống cuống quay lại. “Em xin lỗi, em quên mất.”

Anh ấn một tay lên mạng sườn. “Anh không sao.” Anh gượng cười nhưng nàng thấy rõ mình đã thực sự làm anh đau.

“Thiệt tình, em quên mất.” Nàng chạm vào bên sườn anh.

Anh ghé sát lại. Bộ ria giả cọ vào môi trên của nàng, và rồi anh hôn nàng. Không phải chiếc hôn cùng lưỡi và hừng hực lửa tình, mà là nụ hôn ngọt ngào mềm mại hứa hẹn một trời môi lưỡi và lửa tình mà chốc nữa thôi nàng sẽ sớm nhận được.

“Anh không sao.” Anh đặt một ngón tay lên môi nàng. “Giờ ý em thế nào? Tụi mình cần mua thêm gì nữa không?” Anh chuyển mình về phía kệ bày bán bao cao su ngay gần đó.

Nàng nhìn chồng hộp sặc sỡ bày trong tủ kính. “À, em cũng định... mua vài hộp ngay bây giờ đây.” À đây. Nàng vừa nghe thật hiện đại như bất cứ người phụ nữ nào. Phải không nhỉ?

“Để anh mua cho.” Mắt anh lách lách và nụ cười của anh rạng rỡ.

“Không, em mua được mà.” Nàng nhớ đến bài diễn văn về đàn bà trần tục mà nàng mới thuyết giáo cho mình cách đây mấy phút.

“Anh có tiền đây,” Anh nói.

“Em cũng có vậy. Để em mua.”

“Em có biết anh dùng cỡ nào không?” Một bên chân mày anh nhướng lên, ánh tinh nghịch lấp lánh trong mắt.

Nàng chớp mắt rồi bắt giác nhìn xuống ngang người anh trước khi kịp tự ngăn mình lại. “Cỡ ... em tưởng là ...” nàng ngước mắt lên. “Anh nói đùa em chứ gì. Bao cao su chỉ có một cỡ thôi mà.”

Trông anh có vẻ rất ngạc nhiên. “Em chưa từng bây giờ mua bao bảo vệ hết phải không?”

Nàng lại đỏ hết cả mặt.

Anh bật cười đứng sát vào nàng đến nỗi hơi ẩm từ cơ thể anh làm nàng rạo rức. “Chúng có kích cỡ hằn hoi đây, em ạ,” anh thì thầm. “Mà chưa hết đâu. Còn có cả loại có lông, có loại phát quang, và có loại đủ mùi vị nữa kia.” Môi anh chỉ thoáng chạm vào môi nàng. “Mùi dâu tây này.” Hơi thở của anh phả lên khuôn miệng mềm ướt của nàng. “Mùi sô cô la này.” Rồi anh hôn nàng âu yếm. “Cả mùi vani nữa này.”

Nàng hít một hơi thật sâu để chế ngự sức nóng đang dâng lên cổ. “À, nếu bao có kích cỡ thật thì anh sẽ là cỡ lớn vậy.”

Anh cười toe và vòng tay ôm ngang eo nàng, mấy đầu ngón tay luồn vào cặp quần jean của nàng. “Mà anh lại không nghĩ em có để ý đến nó cơ đấy.”

Nàng lắc đầu. “Em có để ý đâu. Em chỉ nghĩ là nếu bao cao su có kích cỡ, có người đàn ông nào chịu nhận mình dùng loại nào khác hơn loại lớn đâu.”

Tiếng anh cười vang vang trong tai nàng lúc anh kéo nàng đến gần và hôn nàng lần nữa. Rồi, với một tay quàng quanh eo nàng, anh từ tốn đẩy nàng đến sát quầy trưng bày. Lacy nhìn lên và thở phào nhẹ nhõm khi thấy ông Tien đang bận rộn tiếp khách đến mua hàng.

Chase vươn tay ra chọn một hộp. Lacy nhìn theo tay anh lấy nó từ trên kệ xuống.

“Chờ đã.” Nàng chạm vào cánh tay anh. “Hộp này những mười hai cái.” Họ đâu cần mười hai cái đâu. “Thế người ta không có bán ...”

“Khỏi lo đi em.” Anh với tay lấy thêm hộp nữa. “Anh mua cả hai hộp.”

~~

Trên đường về, Chase đề nghị cầm lái chiếc Saturn xanh dương và nàng đồng ý; nàng e mình không thể tập trung vào con đường trước mặt trong khi số hai mươi bốn cứ quẩn quẩn trong óc nàng. Chẳng lẽ Chase Kelly thực lòng muốn làm tình với nàng những hai mươi bốn lần ?

Trời ạ! Một lần, được rồi, có lẽ là hai lần, thì nàng còn tránh được lời nguyên cớ-nhau-đi-thôi, nhưng đến những hai mươi bốn lần thì chắc nàng phải trối chân tay anh rồi nhét anh vào cốp xe hơi chạy ngay đến tiệm cho thuê đồ cưới Grooms-R-Us và bắt anh thử bộ tuxedo mất.

Nàng cúi gằm nhìn hai bàn chân xỏ trong đôi xăng đan, chăm chú vào mười đầu ngón chân sơn đỏ chói. Chase lái xe hơi nhanh, và căn cứ vào cách xe quành vào con đường, nàng biết anh vừa cho xe chạy vào con đường đất dẫn đến nhà nàng. Anh dường hư quá háo hức ... chơi một trận bóng chày nhỉ.

Hai mươi tư lần! Chẳng còn tình huống nào có thể tệ hơn được nữa. Nhưng khi anh cho xe chạy vào ngõ, nàng nghe thấy anh lầm bầm gì đó. Nàng liếc sang anh, mạch đập dồn khi nàng mới chỉ nhìn thấy anh. Nỗi thèm muốn và khát khao được kết thúc những gì họ đã khơi mào lúc trước như hào quang tỏa sáng từ từng li từng tí cơ thể đẹp đẽ của anh.

“Em có quen ai đang lái chiếc Cadillac màu tía không?” Anh hỏi.

Lacy ngẩng phắt đầu lên và chợt nhận ra mình đã lầm. Tình cảnh này không chỉ tệ hơn, mà là đi thẳng một lèo xuống địa ngục.

18. Chương 18

“Ôi không!” Lacy kêu lên, ngã vật mình lên ghế.

“Ai thế em?” Chase hỏi, giọng không giấu được sự khó chịu. Họ vừa có bao cao su đây, trời à! Hai mươi bốn cái, và anh đã tưởng tượng ra ít nhất là mười bảy giấc mơ hoan lạc về cách anh hy vọng là mình có thể sử dụng chúng. Mà anh dừng ở số mười bảy không phải do anh thiếu ý tưởng; chẳng qua anh để lại vài kịch bản cho Lacy tự quyết định mà thôi.

“Thôi mình đi khỏi đây đi,” nàng bực bội.

Chase gài ngay số cho xe chạy lùi, nhưng chưa kịp đạp số thì cửa trước nhà Lacy đã mở toang và anh nghe tiếng người từ trong nhà gọi với ra.

“Sao đây em?” Anh hỏi, liếc qua Lacy, chỉ mong nàng ra lệnh cho anh đập ga và phóng ngay đến khách sạn gần nhất.

“Hay mình cùng tự tử thì sao hử?” Lacy lẩm bẩm.

Chase quay sang nhìn vào nhà, và một phụ nữ đứng tuổi tóc đen, mặc bộ vét màu tía sẫm tiếp màu với chiếc Cadillac đang thông thả đi về phía chiếc xe. Mấy ngón tay anh sờ lên bộ ria giả và Chase nhúm mày. “Mẹ em đây à?” hỏi thế nhưng anh đã biết câu trả lời. Về giống nhau giữa hai mẹ con nàng thật rõ nét.

“Anh chuẩn bị tinh thần đi nhé,” Lacy cảnh báo. “Chuyện này sẽ không hay ho gì đâu.”

Nét mặt Lacy bây giờ còn hoảng sợ hơn cả lúc nàng mở cửa cho Zeke. “Có thể tệ đến mức nào hả em?” Anh nhìn xéo trở lại người phụ nữ trong bộ vét tía đang vội vã băng ngang qua sân đến chỗ xe hai người.

“Anh đã bao giờ bị kẹt tay khi sập mạnh cửa xe chưa?”

“Oái!” Anh kêu lên rầy rầy tay.

“Sau khi gặp mẹ em, thì chuyện đập tay chỉ là chuyện nhỏ.” Nàng mở cửa bước ra. “Mẹ đến đây làm gì vậy, mẹ?”

Chase ngồi yên trong xe và quan sát Lacy mở cửa hàng ghế sau lấy hai túi thực phẩm nàng vừa mua. Dù mẹ nàng đứng cách xe anh đang ngồi những gần hai mét, Chase vẫn cảm giác rất rõ cặp mắt nâu của bà đang dán vào anh, cân đong anh và chắc lại là thấy anh không xứng đáng với con gái của bà. Chẳng phải đây là điều mọi bà mẹ làm đấy ư - đánh giá tất tần tật những bạn trai của con mình là không xứng đáng với ái nữ của họ? Tất máy xe xong, anh duỗi mấy ngón tay trên vô lăng, chưa thật sự muốn cho chúng sẽ bị cửa xe sập vào.

Vươn thẳng hai vai, anh mở cửa xe bước ra và chợt nghĩ Lacy rất có thể sẽ vô tình giới thiệu tên thật của anh với mẹ mình.

“Xin chào,” Anh cướp lời trước khi Lacy kịp mở miệng. “Tên cháu là ... Jason Dodd.” Tên của người cựu đồng sự đồng thời là bạn thân nhất của anh trơn tru tuột ra. “Chắc bác đây là mẹ Lacy phải không ạ?” Anh chìa tay ra.

“Rất hân hạnh được gặp cháu, Jason,” bà đáp lời, cười rạng rỡ khi bắt lấy tay anh. “Thật sự là rất tuyệt vời đấy. Mà có vẻ như con gái bác không có ý định giới thiệu ai với ai, để bác cho cháu biết luôn, tên bác là Karina Callahan.”

Nỗi e dè trong Chase với hẳn. Người phụ nữ này hình như không đến nỗi đáng sợ như anh tưởng, hoặc cũng có thể họ chưa đến giai đoạn kẹt tay vào cửa như Lacy cảnh báo. Anh liếc nhìn hai tay Lacy đang kẹp nệm ôm mấy túi giấy đựng thực phẩm.

“Mẹ có bao giờ nhút nhát đến độ chờ con giới thiệu đâu.” Lacy đổi vị trí các túi giấy cho tiện tay cầm và cặp một túi sát hông nàng. “Con biết mẹ sẽ lo liệu lấy thôi mà.” Một túi bắt đầu từ từ trượt xuống.

“Ồ” Chase vội buông tay mẹ nàng để đỡ chiếc túi. Nhưng không kịp rồi, chiếc túi rơi xuống đổ hết các thứ ra.

Chase quỳ xuống. Lacy, tay vẫn cầm túi kia, sụm xuống hai chân, bà Callahan cũng làm theo. Anh với tay nhặt khay trứng, rõ ràng đã nát bấy, cùng lúc đó Chase phát hiện hai hộp bao cao su màu đỏ chói nằm lẫn lộn ngay cạnh đôi giày đế bằng màu tía của bà Callahan. Chết rồi. Giai đoạn kẹt tay đã mở màn.

Chase nuốt khan, cố nén tiếng cười không phải lúc đã dâng lên ngang cuống họng. Đoạn anh liếc sang nhìn Lacy xem nàng có nhận ra không. Nét mặt kinh hoàng của nàng gần khiến anh phải xót xa.

“Trời trời,” bà Callahan trầm trồ.

Chase vừa định nhặt hai chiếc hộp hy vọng rằng nếu giấu biệt đi sẽ làm Lacy thấy dễ chịu hơn. Nhưng trước khi anh kịp chạm tay vào chúng thì mẹ nàng đã nhặt lên, nhíp nhíp mấy đầu móng tay sơn tía cắn thật lên hai chiếc hộp khiến cả hai ngượng chín mặt.

Lacy thả chiếc túi còn lại xuống thảm cỏ và ngồi bệt xuống. “Đừng có nói thêm lời nào đấy nhé, mẹ!”

Chase hết nhìn Lacy lại nhìn bà Callahan. Đôi mắt nâu của bà quay sang chăm chú ngó anh. Anh lấy hết can đảm chuẩn bị nghe bài diễn văn dài dằng dặc và anh nhớ lại lần bị bắt quả tang trong phòng ngủ của bạn gái khi anh mười sáu tuổi. Ít nhất thì lần này anh cũng còn mặc quần áo và không phải lấy búp bê Người đẹp ngủ trong rừng màu hồng che chỗ ấy mà ngồi chịu trận.

Bà Callahan đằng hắng, liếm cặp môi tô son đỏ chót và ... mỉm cười.

Chase trở mắt nhìn và thoát tiên anh tưởng bà cau có hoặc cười khinh bỉ. Nhưng không, đôi môi ấy dút khoát là cong lên thành một nụ cười.

“Bác chỉ muốn ôm chầm lấy cháu thôi,” vừa nói, bà vừa giơ tay bẹo má anh.

Đến lượt Chase ngã ngửa. Mà anh ngã thật, từ đang ngồi chồm hổm anh rơi phịch mông xuống cỏ. Lacy bực mình kêu lên và bò lên đóng trống vỡ giật hai hộp bao cao su từ tay mẹ nàng.

“Con nói rồi đấy, đừng có mà nói tiếng nào đấy nhé.” Nàng bỏ hai hộp ấy vào túi còn lại bên trong có sữa, kem và túi bánh xốp vani anh nằng nặc đòi mua thêm lúc còn ở ngoài cửa hàng.

Bà Callahan tiếp tục hồ hởi nhìn anh. Câu chữ vẫn chưa chịu hình thành nơi đầu lưỡi Chase. Thế người phụ nữ này cơ bản là vừa mới cảm ơn anh vì đã muốn ngủ với con gái bà đấy ư?

“Mẹ biết nói gì bây giờ hả con gái yêu?” Mẹ Lacy hỏi. Đôi mắt bà rà soát khắp người Chase.

Chase lắc đầu. Anh đã từng bị rất nhiều bà mẹ nhìn dò xét, nhưng chưa bao giờ bị rà soát kiểu ấy. Tại sao chứ, người phụ nữ này trong tâm trí như đã lột trần anh ra vậy. Karina Callahan không hề giống những bà mẹ khác anh từng phải đối diện. Không biết nên phải gì tiếp theo, anh đành cười cười lúi húi xếp đồng thực phẩm vừa bị đổ.

Bà Lacy đứng thẳng dậy, và Chase thán thốt thưởng vẻ đẹp và nét duyên dáng của người phụ nữ không còn trẻ nữa. Bà phải là đã ngoài năm mươi, nhưng bà không những sắc vóc vẫn gọn gàng, mà hầu như mọi vẻ còn trông rất tự nhiên chứ không phải như đã nhờ đến bàn tay của bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ. Da gò má chẳng phải quá căng và nét mặt chẳng trở ra vì tiêm Botox. Ngoài vài vết chân chim mờ chứng tỏ sự khôn ngoan và từng trải, bà vẫn giữ được nét đẹp sắc sảo đúng với lứa tuổi mình. Chase bất giác nhìn sang Lacy và anh biết tuổi tác càng sẽ chỉ làm nàng duyên dáng hơn mà thôi.

“Jason này,” bà Callahan hỏi. “Đôi uyên ương các cháu gặp nhau trong tình huống nào vậy?”

“Giờ không phải lúc đây nhé mẹ. Kem trong túi con sắp chảy hết đây này.” Lacy giúp anh nhặt nốt vài món cuối cùng rồi đứng lên.

Chase hớn hở nhìn nàng nhưng nàng cau mặt khiến anh nhớ lại những cuộc nói chuyện của họ về mẹ và con gái. Có điều gì đó nơi người phụ nữ này luôn khiến Lacy nổi điên. Và bây giờ anh đã có manh mối hiểu điều đó là gì.

“Cháu có sống gần đây không?” Mẹ nàng lại hỏi anh.

“Nhà cháu ở ngay ngoại ô Houston ạ.” Chase đứng dậy cố không rên rỉ vì mấy cái xương sườn lại đau nhói lên.

“Vậy thì chỉ mất khoảng nửa tiếng chạy xe là cùng.”

“Vâng, không xa lắm ạ. Với lại từ đây đến đó hầu hết là đường quê.” Chase đỡ mấy chiếc túi trên tay Lacy và bước lên bậc tam cấp.

“Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

“Mẹ!” Lacy gắt lên. “Làm ơn đừng thẩm vấn Jason nữa.”

“Mẹ nào có thẩm vấn cậu ta. Sao lại thế, mẹ chỉ hơi hiếu kỳ chút thôi mà.” Bà tiếp tục bước về phía cửa.

Mới đi mấy bước, Chase hoảng hồn nhớ ra một chuyện và suýt vấp ngã. Vì háo hức đi mua bao cao su, anh đã để khẩu súng lại trong nhà. Mãi đến khi đã ở cửa hàng, anh mới nhớ ra việc làm ngu dại của mình. Khi ấy không có chuyện gì bất ổn nên anh tạm tha cho mình và không tự dằn vặt vì chuyện đó. Nhưng bây giờ anh phải lo lắng thôi. Chase vươn tay ra kéo Lacy lại gần. “Súng của anh,” anh lẩm bẩm.

Lacy tròn mắt. “Sáng kiến đấy. Anh bắn mẹ em đi rồi em sẽ giúp chôn xác ngoài vườn sau nhà cho.” Nàng dợm bước đi.

“Lacy!” Anh kéo nàng lại gần bên mình. “Anh nhớ anh bỏ súng cạnh điện thoại trên quầy bếp. Nếu mẹ em nhìn mà thấy, bà sẽ hỏi dồn dập tội mình cho xem. Em giữ mẹ lại trong phòng khách trong khi anh giấu súng đi nhé.”

Lacy chán nản nhìn lên rồi đi tiếp trong khi Chase rảo bước nhanh hơn cả hai mẹ con và đến cửa trước họ. Vừa vào bếp, anh giấu khẩu súng vào giữa đồng nồi chảo. Khi anh quay đi cất thực phẩm vào tủ thì bà Callahan đã đứng ngay cửa nhìn vào vị trí của khẩu súng khi nãy. Anh vợ lấy bình sữa mang ra tủ lạnh.

“Cháu phải nhanh tay hơn thế mới được,” bà nói. “Bác đã trông thấy súng rồi. Lúc mới nhìn thấy khẩu súng, bác có hơi sợ, nhưng thấy ánh mắt con gái bác nhìn cháu thì ...” Bà cười tươi hơn nữa. “Lacy có nói với bác rằng cháu là sĩ quan cảnh sát rồi.” Bà bước hẳn vào bếp.

Vừa cất sữa vào tủ lạnh xong, Anh nhìn lên và thắc mắc không hiểu Lacy nói nhiều sự thật với bà mẹ như vậy làm gì. “Vâng, thưa bác.”

“Thế lúc nào cháu cũng mang theo vũ khí à?” Bà quay lại nhìn nơi khẩu súng lúc nãy.

“Hầu như là thế,” Chase làu bàu, giờ thì đã hiểu ra lý do của Lacy. Anh mở tủ để thực phẩm cố suy nghĩ xem nên cất khoai tây vào chỗ nào.

“Con bác hay cất khoai tây vào đây này.” Bà Callahan mở một ngăn tủ nhỏ khác cho anh kèm theo nụ cười hiểu biết. “Hai đứa quen nhau chưa lâu lắm, đúng không nào?”

“Mẹ ơi, mẹ muốn uống gì trước khi về không ạ?” Lacy lật đật chạy vào bếp.

“Không đâu con.” Bà tiếp tục nhìn Chase đăm đăm. “Cháu có quen tay cảnh sát mà người ta cho là có dính líu đến buôn bán ma túy và rồi bị đồng đội bắn chết không?”

“Để con pha trà mời mẹ,” Lacy mời mọc, cố đánh lạc hướng mẹ. “Mẹ có biết trên thị trường bây giờ có bao nhiêu loại trà không ạ?”

Chỉ một thoáng nhìn Callahan là Chase đã biết không dễ gì làm bà rối trí được. Anh với tay lấy túi khác. “Vâng có đấy, thưa bác. Cháu có quen anh ấy.”

“Theo cháu thì anh ta có phải cảnh sát biến chất không?”

“Anh ấy không có vẻ là loại người dễ biến thành cớm bắn đầu ạ.” Chase buông túi xuống và sờ vào ria mép để chắc chắn nó vẫn còn nguyên đấy.

“Mẹ có nghe tin gì về bà ngoại không?” Lacy xen vào đứng giữa hai người.

Mẹ nàng tươi cười và chắp hai tay vào nhau. “Suýt nữa mẹ quên báo con biết một tin vui cực kỳ. Con thử đoán xem sắp tới sẽ có đám cưới ai nào?”

“Mẹ ơi, mẹ mới quen chú ấy cơ mà.”

Bà Callahan phẩy tay về phía con gái. “Không phải mẹ đâu. Là bà của con đấy. Bà sẽ lấy ông Floyd, người bà quen trong câu lạc bộ nhảy điệu dân gian ấy.” Bà tặc lưỡi “Mẹ bảo ông Floyd này nhảy điệu Dirty Chicken đẹp chưa từng thấy nhé.”

“Mẹ, chắc chắn là mẹ sẽ không để bà làm thế chứ ạ?”

“Làm thế là làm gì hả con?”

“Ở tuổi ấy thì bà còn lấy chồng - làm gì nữa chứ,” Lacy kêu lên.

“Sao vậy Lacy. Mẹ chẳng thấy có gì sai trái trong việc người lớn tìm được hạnh phúc trong hôn nhân cả.”

Chase hết nhìn Lacy lại nhìn bà mẹ nàng khi hai người đấu khẩu với nhau.

“Ngày mẹ này, ở tuổi tám mươi thì bà còn tìm được bao nhiêu hạnh phúc nữa thế ?”

Nụ cười thấp sáng trong mắt bà Callahan. Chase nhớ Lacy bảo mẹ nàng hay buột miệng trước khi suy nghĩ kỹ càng, vậy nên anh cố gắng chuẩn bị sẵn tin thần.

Ánh mắt bà quay sự chú ý sang anh. “Mẹ sẽ cho con biết rằng tình dục chỉ có tuyệt vời hơn khi người ta lớn tuổi hơn thôi. Chỉ là cần nhắc thêm vài tư thế yoga thôi mà. Đúng không Jason? Bác dám chắc thì thoảng ba mẹ cháu vẫn đập đầu giường rầm rập vào tường ấy chứ nhỉ?”

Chase trợn mắt, không nói được tiếng nào. Những gì anh có thể nghĩ được là Lacy trước đây đã nói đúng: người phụ nữ này thực sự cần đến cái thứ “chi chi” đó, cái bộ lọc cho ý tưởng và ngôn từ.

“Trời mẹ ơi,” Lacy gắt um. “Bố mẹ anh ấy mất lâu rồi.”

“Ôi, bác xin lỗi cháu. Thế cháu có anh chị em không?” Bà lập tức bắt sang chuyện khác.

“Mẹ!” Lacy la tướng lên.

“Một ... chị ạ,” Chase trả lời, trong đầu vẫn đang cố xua đi hình ảnh bố mẹ anh đập đầu giường rầm rập vào tường.

“Thế hai chị em có thân nhau không?” bà Callahan hỏi không nao núng trước giọng của con gái.

“Thôi đủ rồi đấy mẹ. Không hỏi han gì nữa. Nào, con nghĩ đã đến lúc mẹ nên về rồi.”

Đúng lúc đó Fabio nhảy qua ô cửa thấp dành cho chó phía dưới cửa ra vào, xộc vào bếp vừa xủa inh ỏi. Bà Callahan nhích lại gần Lacy. “Con chó cưng của tôi đây,” bà càu nhàu và rõ ràng không cần che giấu tình cảm thật đối với Fabio. Bà ngược lên nhìn Chase. “Cháu đã bao giờ thấy con chó nào giống chú khuyến lai này chưa? Nó đáng bị bắt về tội là mất mỹ quan đấy cháu ạ chó gì mà xấu thế không biết.”

Chase cười. “Nhưng nó lại có phong cách rất riêng đấy ạ.”

“À, với kiểu mặt mũi như nó thì ta đành hy vọng thế chứ còn biết làm thế nào,” bà Callahan bảo.

Lacy nắm cánh tay bà Callahan. “Để con tiễn mẹ nhé.”

Bà Callahan ngồi phịch xuống ghế trong bếp. “Mẹ sẽ chẳng đi đâu cả cho đến khi nghe được câu chuyện hấp dẫn làm thế nào mà hai đứa gặp. Và mẹ biết chuyện sẽ rất ly kỳ nữa.” Bà liếc sang Chase. “Cháu biết không, con gái bác gần như phải bắt nó làm con tin thì nó mới chịu để ý đến cháu. Vậy thì bắt đầu đi. Kể từ đầu đến cuối xem nào.”

Chase nhìn Lacy và cố kiềm chế để không tặc lưỡi. “Sao em không kể cho mẹ nghe đi nhỉ?” Anh gợi ý.

“Sao anh không tự đi mà kể?” Lacy nheo nheo mắt nhìn anh.

“Em kể chuyện hay hơn anh mà,” Chase đáp.

“Sáng nay anh có nói thế đâu nhỉ?” nàng kênh kiệu ngẩng đầu lên làm anh nhớ lúc trước mình từng bảo nàng rằng khả năng nói dối của nàng vô cùng dở.

“Vậy là cậu ấy ở lại tối qua à?” Mẹ nàng sốt ruột hỏi.

Lacy nhú mày cau có nhìn mẹ. “Thôi được rồi, mẹ à, chuyện là vậy. Mẹ còn nhớ Hynky không?”

“Ai mà quên được Hynky chứ? Mẹ vẫn còn thắc mắc không biết mình có chui vừa vào trong phong bì FedEx không đây,” bà Callahan nhovn cười.

Lacy ném cho Chase cái liếc xéo như muốn bảo rằng anh sẽ hối tiếc vì đã không giành lấy vai trò người kể chuyện. “À, Ch... Jason và Hynky là bạn rất thân mẹ ạ.”

“Ôi cha!” Chase giơ tay lên xin nói vì anh không thích cách Lacy nhấn mạnh vào chữ rất thân. Anh nhìn bà Callahan. “Chúng cháu quen nhau qua Sue, bạn của cô ấy đấy ạ. Trong một tối đi dự tiệc tại nhà bạn.”

“Rồi sao nữa?” bà Callahan hỏi dồn.

“Sau đó thì ... cứ như có phép lạ ấy.” Anh nhìn Lacy và câu kể tiếp dễ dàng trôi chảy hơn nhiều. “Cô ấy hớp hồn cháu.”

“Con cá biết hát của em mới hợp hồn anh thì có,” Lacy hóm hỉnh xen vào.

Chase cười và ánh mắt họ gặp nhau không rời. “Kể từ đó, chúng cháu không thể rời nhau lấy nửa bước.”

“Có lẽ nếu không có cái còng số tám thì mình cũng không dính lấy nhau như thế,” Lacy lại trêu.

“Ôi hay quá.” Bà Callahan khúc khích. “Các con kể nữa đi chứ.”

“Cháu không nghĩ mình đã từng gặp nàng phụ nữ nào vui vẻ như thế,” Chase tiếp. “Hay xinh đẹp đến vậy.” Anh lạc lối trong ánh mắt nàng. Căn phòng bỗng chợt im lặng, tình cảm nồng nàn dâng lên tràn ngập tâm hồn anh.

“Thôi, bác nhìn thấy cái cách hai đứa nhìn nhau thì bác biết đã đến lúc bác phải chạy rồi đây.” Bà Callahan hôn lên má con gái. “Tận hưởng cậu ta đi nhé,” bà ta nói nhỏ vào tai Lacy, đủ lớn cho cả Chase nghe thấy. Đoạn bà bước sang chỗ anh và kiễng chân hôn má anh. “Tổn thương con bác thì bác sẽ nhét cháu vào máy xay thịt đấy,” lần này bà chỉ thì thầm cho mình anh nghe.

Chase nhường hết cả mày, “Cháu sẽ rất cẩn thận.”

~

Lacy bước ra ngoài cùng mẹ, cố gắng kiềm chế nhiều cảm xúc lẫn lộn giữa sợ hãi và ánh sáng cùng ào ạt xô đến trong bụng bắt đầu từ lúc Chase kể cho mẹ người nghe khi họ mới gặp nhau. Không biết anh ấy có nói thực lòng không nhỉ? Mình đã hợp hồn anh ấy ư?

“Này, hai đứa định tính chuyện nghiêm chỉnh đấy chứ?” Vừa ra ngoài cửa chính, mẹ nàng đã hỏi ngay.

“Không đâu, mẹ ạ,” nàng thở phào nhẹ nhõm khi thấy lúc trước anh đã ý tứ đỗ xe gọn sang một bên để mẹ nàng dễ dàng lái xe ra ngõ.

“Mẹ chắc là có đấy.” Mẹ nàng vươn tay ra xiết nhẹ khuỷu tay nàng. “Mẹ hiểu cái nhìn con dành cho cậu ta. Tin lời mẹ đi. Mẹ sắp nghe chuông đám cưới rồi đây.” Bà cười vui. “Chúng ta có thể bay đến Florida làm một cú đúp. À mà này, tại sao lại không nhỉ? Nếu cả nhà chờ mẹ thêm vài tuần nữa, mẹ sẽ thuyết phục chú Harold quyết tâm hành động. Thử hình dung ba chúng ta cùng bước xuống thánh đường xem nào!”

Lacy trốn mắt nhìn mẹ. “Vâng, vui thật. Sau đó, cả ba sẽ lại rủ nhau cùng lúc ra tòa ly dị nhỉ.”

“Mẹ xin con, người ta kiêng không nói đến chuyện ly dị khi đang yêu. Mà con thì đang yêu đấy. Mẹ có thể nhìn thấy ngay trên mặt con đấy, con gái.”

~

Đưa xe vào bãi đậu xe của bệnh viện, Zeke đưa tay lên gãi gáy. Chẳng nghi ngờ gì nữa, sự căng thẳng đã gây ra chứng phát ban. “Con bà nó!” hẳn nhất định phải làm gì đó để giải tỏa mới được.

Zeke lấy chiếc điện thoại và cẩu kính bấm số của Bruno. Dodd đã lại rời đồn Chase nhưng Zeke không thấy xe anh đậu ở đây. Thằng điên ấy đi đâu nhỉ? Chúa ơi, hẳn hy vọng Dodd chạy đi gặp Kelly. Dù hẳn từng hy vọng Kelly đã chết đến mức nào đi nữa, bây giờ hẳn sẽ rất hoan hỉ nếu được tự tay bắn chết hai chúng nó.

“Nói cho tao nghe mày đang canh chừng Dodd, nếu không tao sẽ bắn vỡ hai đầu gối cho mày hết nhảy nhót được luôn.”

Bruno cắn nhả. “Zeke này, chào nhau một tiếng có chết ai đâu nào.”

“Tao đang...”

“Tôi đang bám đuôi hần đây.”

“Mày đang ở đâu đấy?” Zeke cởi nút trên cùng của áo sơ mi.

“Đầu tiên, hẳn quay lại căn hộ của Kelly. Sau đó, tôi tưởng hẳn ra hồ nhưng Dodd lại rẽ trái, cho xe chạy vào đường xa lộ cũ. Tôi chẳng rõ hẳn sẽ đi đâu nhưng tôi vẫn đang bám theo hần đây.”

“Hắn chưa phát hiện ra mày đấy chứ?” Zeke hỏi.

“Ông đùa sao? Tôi thạo việc này lắm mà. Chưa ai từng phát hiện ra tôi cả.”

“Cứ tiếp tục đeo bám hẳn cho tao. Khi nào hẳn dừng lại thì báo tao ngay.” Zeke nhét điện thoại vào túi áo rồi ra khỏi xe. Có lẽ rồi cò sẽ đảo thế. Có lẽ Dodd đang trên đường đi gặp Kelly. Có lẽ Zeke bước vào cửa bệnh viện đã nghe người ta báo tin Stokes đã chết. Phải. Thế cò phải được đảo ngược.

~

Tuy mẹ nàng đã đi từ lâu nhưng Lacy vẫn đứng khoanh tay bên ngoài nhìn vào căn nhà bên trong có Chase đang chờ đợi cùng hai mươi bốn chiếc bao cao su. Nàng là một phụ nữ hiện đại và trần tục, nhưng lại là trần tục hiện đại trong sợ hãi. Mình có định ngủ với anh ấy hay không đây? Câu hỏi cứ vang lên bên tai nàng càng lúc càng to hơn sau mỗi bước chân nàng tiến gần đến nhà mình.

Nàng bước qua cửa chính và đóng cửa lại. Nàng vào phòng khách. Hai lòng bàn tay nàng rịn mồ hôi ẩm ướt. Chase từ bếp bước ra. Anh đã trút bỏ quần áo cải trang. Chase lúc trước đã trở về. Da rám nắng, quấy rầy.

“Em nói phải, mẹ em đúng là cần bộ lọc.” Anh mỉm cười trong lúc cặp mắt xanh lục bảo âu yếm nhìn nàng từ trên xuống dưới. Chỉ là một cái nhìn, nhưng ánh mắt như hứa hẹn bao điều.

Anh hứa hẹn sẽ mang đến cho nàng sự thỏa mãn trên cả mọi lạc thú ở đời, anh hứa sẽ dịu dàng, anh hứa sẽ thô bạo. Anh hứa sẽ từ tốn lẫn vồ vập, mềm mỏng và răng đanh.

Chuông điện thoại reo. Cả hai không ai nhúc nhích trả lời. Họ lặng im đứng đó và khoảng cách giữa họ chỉ chừng hơn một mét. Thế rồi giọng Sue vang lên qua hệ thống loa của điện thoại.

“Cậu ở đâu vậy? Cậu không nhớ là tuần này chúng mình định gặp nhau hay sao? Món mì thịt nướng nguội ngắt rồi đây này. Tối đã biết lẽ ra phải gọi cậu từ trước. Cậu lại ngủ với Peter chứ gì?”

Lacy chớp mắt và nhìn qua anh trông vào bếp. Trời ạ, nàng quên hôm nay là thứ Sáu. Nàng quên là đã có hẹn sẽ gặp Sue và Kathy. Bây giờ, khi đã nhớ ra kế hoạch ấy, Lacy biết nàng nhất định phải đi. Nói đúng hơn là không nhất thiết nàng phải đi nhưng Lacy muốn ra khỏi nhà. Phải, người phụ nữ hiện đại và trần tục này đang chạy trốn. Chạy trốn trong sợ hãi.

Nàng vợ lấy túi xách trên ghế sofa, đi ngang qua chỗ anh đang đứng để lấy chùm chìa khóa đặt cạnh điện thoại trên quầy bếp.

“Em phải đi thôi. Em quên bég, em phải...” nàng chỉ nói có thế và anh cũng không hỏi gì thêm. Nhìn ánh mắt anh nàng biết anh thừa hiểu chớ nên cản nàng. Anh nhú mào, khoanh tay trước ngực và mắt dõi theo bước chân nàng đi xa dần.

“Bố khỉ!” Chase thốt lên tiếng bức xúc khi nghe cửa đóng lại. Lacy vừa đi, chuông điện thoại đã lại reo vang. “Chase à, cậu có đó không vậy?” Giọng Jason vang khắp nhà.

Chase vội chạy lại, nhắc ống nghe lên. “Tớ nghe đây.”

“Tớ vừa ghé nhà cậu rồi. Chẳng có cuốn sổ nào cả, toàn là sách thường không à. Bây giờ, tớ đang ở cách hồ khoảng một dặm và tớ sắp ghé qua chỗ cậu đây. Nhớ ở nhà trong khoảng mười phút nữa nhé.”

Chase nói vào ống nghe. “Tớ đang ở nhà đây. Gặp lại cậu sau nhé”. Anh gác máy và đi đến cửa ngó ra ngoài xem Lacy có đi thật chưa. Nàng lái xe đi mất rồi. Nhưng khỉ thật, cô nàng này bị làm sao thế nhỉ?”

19. Chương 19

Chiếc xe tải giao hàng của cửa hàng hoa do Kathy làm chủ, biệt danh là Voi trắng, đang đậu trước xe moóc dùng làm nhà di động của Kathy. Lacy bước ra khỏi xe. Tim nàng không hề chậm nhịp đập suốt cả quãng đường dài tám cây số.

Trên đường đi, nàng quay đầu xe và chạy về hướng nhà mình đến 4 lần. Nhưng mỗi lần vào đến con đường đất dẫn vào nhà, nàng lại nghĩ đến lời của mẹ, “Mẹ sắp nghe thấy tiếng chuông đám cưới nhà thờ.” Rồi nàng lại nhớ đến Peter cùng những giấc mơ vụn vỡ của mình. Nếu bấy nhiêu đó chưa đủ để lùi xe lại, thì hình ảnh ông già nhảy điệu Dirty Chicken với bà ngoại đã làm cho đầu óc nàng đông đặc. Chẳng lẽ nàng lại muốn trở thành như bà ngoại và mẹ, sứt mẻ ly dị như sứt mẻ tem?

Lacy bước lên và tự nhiên đẩy cửa nhà Kathy bước vào không cần gõ. Kathy và Sue đang đứng trong bếp

“Đúng lúc nhỉ.” Kathy hất món tóc xù đỏ rực xuống vai. “Tốt nhất là cậu nên có lý do thật chính đáng nào cho việc đến muộn. Tổ đói lắm rồi và cậu cũng biết là tổ xấu đói lắm mà.”

“Tổ tưởng cậu chỉ hay bản gât khi khát tình thôi chứ?” Sue xen vào.

Kathy bật cười. “Đói ăn hay đói tình thì cũng là đói. Có khác gì đâu nào?”

Thả túi xách ngay cạnh cửa ra vào, Lacy đến thẳng bàn bếp và ngồi phịch xuống. Không hiểu vì đâu mà mắt nàng ầng ậc nước. Một giọt lệ tràn mi và Lacy gạt nước mắt chảy thành dòng xuống má. “Chắc mắt tổ bị dị ứng đấy mà.” Lacy thút thít và cố nuốt nước mắt vào trong, nhưng đập đã vỡ òa và nước mắt tiếp tục tuôn trào.

Kathy và Sue chăm chú quan sát nàng một hồi rồi quay sang nhìn nhau. “Chuyện này không hay rồi” Kathy chỉ vào Lacy

“Theo tổ thì hình như Lacy lại ngủ với chồng cũ rồi,” Sue vô đoán.

Họ nhìn nhau rồi cùng nhìn nàng. “Tối nay uống rượu vang à?” Kathy hỏi. “Hay thứ gì nặng hơn, chẳng hạn như whisky Jack Daniels không pha nhé?”

Lacy vừa nói vừa nấc. “Chúc mừng Sue vì cậu mới... nhận được thư của tổng biên tập nhé.” Nàng lại lau mắt, cố tìm cách kiềm chế. “Tổ mừng cho cậu.”

“Tổ nói không sai mà.” Sue lắc đầu. “Nhỏ này lại ngủ với Peter nữa rồi.”

“Tổ không ngủ với ai hết.” Lacy lại nấc. “Tổ không thể ngủ với ai cả,” Nàng run rẩy hít vào. Dù đã chơi thân với hai cô này suốt năm rưỡi qua nhưng cho đến bây giờ chưa nói thật bí mật lớn nhất của mình - lời nguyện truyền kiếp trong gia đình nàng. “Tổ sẽ chẳng bao giờ làm tình được nữa. Không bao giờ! Đó là lời nguyện. Bà ngoại tổ mắc phải lời nguyện. Rồi đến mẹ tổ. Giờ đến lượt tổ.” Nước mắt lại giàn giụa trên mắt nàng. “Giờ thì chẳng còn về đích ghi điểm gì cả. Thậm chí ghi điểm khi không dùng gậy vục bóng cũng chẳng được. Tổ chỉ cầu mong toàn bộ vụ này xảy ra là do cây gậy mà thôi.” Lacy gục đầu xuống bàn và nấc mãi không thôi.

“Để tổ lấy chai Jack Daniels,” Kathy bảo.

Lacy nghe tiếng ghế bị kéo lê qua sàn nhà, nàng ngẩng đầu lên nhìn.

“Thế này nhé, trước hết cậu nói cho rõ về chuyện lời nguyện xem nào.” Kathy đẩy một hộp khăn giấy sang. “Sau đó thì giải thích đến vụ về đích ghi điểm.” Cô rót whisky đầy chiếc ly nhỏ. “Tổ nghĩ tổ biết gậy vục bóng ám chỉ cái gì.” Kathy cười như là mong câu nói đùa của mình sẽ khiến nàng vui lên. “Mà có lẽ hiểu luôn cả về đích ghi điểm nữa.”

Lacy rút tấm khăn giấy và xì mũi ồm ồm. “Có thể nói ngắn gọn thế này: đưa cái ấy của đàn ông vào thì tim tổ sẽ rơi ra. Gậy nhét vào. Tim rơi ra. Số phận bắt tổ yêu tất cả những ai lên giường với mình. Và rồi tổ cưới họ về nhà. Rồi họ xử tiếp thư ký hoặc giảng viên đại học. Cuối cùng là tổ phải ký đơn ly dị hoặc trả nhả đính hôn”

Nàng cầm ly nhấp một ngụm. Lượng whisky đốt cháy cổ họng khiến Lacy họ rữ rụi.

Cuối cùng khi dịu cơn ho, nàng nói tiếp. “Tổ không làm thế được. Vì nếu tổ làm theo, ngày nào đó tổ thức giấc và thấy mình không khác gì họ cả. Tổ sẽ là đối thủ của Liz Taylor trong cuộc thi giành cúp vô địch giành cho người có số lần ly dị nhiều nhất.” Nàng vò tấm khăn giấy trong tay. “Lúc này đây bà tổ đang còn định cưới một ông lão biết nhảy điệu Dirty Chicken. Còn hồ sơ ly dị của mẹ tổ dày và nặng đến nổi và phải

thuê người chuyên chở đến văn phòng luật sư trong lần ly dị vừa rồi. Mẹ tớ thay chồng còn nhanh hơn đối túi xách.”

Kathy cười khanh khách.

Sue lắc đầu. “Điều nhảy Dirty chicken là gì thế? Có phải người nhảy sẽ...” Sue vỗ phành phạch hai cánh tay vào người. “Quác! Quác!”

Kathy vừa cười ngặt nghẽo vừa chăm chú nhìn Lacy. “Được rồi. Cậu thắng giải thưởng hứng tình nhất trong tuần rồi nhé. Ý là sau khi nghe cậu kể thì...”

“Tớ không muốn thắng gì đâu.” Lacy lại xì mũi. “Tuần trước tớ đã thắng rồi”

Kathy lắc đầu và tự rót rượu cho mình. “Các cậu nghe tớ này. Đã đến lúc ta nên thôi đừng có là những bà nạ dòng ly dị phần nộ và chua chát ấy nữa mà nên vui vẻ sống tiếp. Cứ mãi như thế sẽ không hay. Ta cần bỏ qua đau thương mà trở thành những kẻ ly dị lẳng lơ bình thường như bao người khác. Ta phải biết cách lợi dụng đàn ông đúng như cách họ đã lợi dụng ta mới được.”

“Thế cậu không nghe thấy này giờ tớ nói gì à?” Lacy hỏi. “Tớ không thể lợi dụng đàn ông mà không lôi họ đến văn phòng đăng ký kết hôn.”

“Nếu vậy thì cậu phải tìm những gã không bao giờ muốn lấy vợ ấy.” Mắt Kathy sáng lên. “Hãy cứ nhắm đến những tay tồi tệ, những tay nào hề nghe đến gần bó lâu dài là xách dép chạy mất ấy. Chẳng hạn như tay sửa ống nước nhà tớ, anh Stan Bradley ấy. Ý kiến thế mà hay.” Kathy chỉ ngón tay vào Lacy. “Cậu ngủ với hắn còn tớ được sửa bồn cầu miễn phí.”

Lacy lại hỉ mũi. Nếu nàng phải tận dụng cơ hội với một tay đàn ông xấu xa thì nàng đã có sẵn một người trong nhà rồi.

“Thế nếu tớ cố gắng làm hắn đổi ý thì sao? Mẹ tớ đã làm thế những năm lần.”

“Nhưng cậu không phải là mẹ cậu.” Sue vừa nói vừa rót rượu cho mình. “Trong ba đứa mình có đứa nào giống mẹ đâu. Cứ nhìn mẹ tớ khắc biết. Bà mắc bệnh tưởng. Bà sống chỉ để hẹn khám bác sĩ. Mới hôm rồi...”

Lacy và Kathy đưa mắt nhìn nhau trong khi Sue thao thao bất tuyệt, cả hai cố nhịn cười vì Sue còn giống mẹ của mình hơn cả - nghĩ đến sự thật ấy làm Lacy choáng váng. Chase đã nói gì ấy nhỉ? Lá rụng về cội. Ôi trời ơi! Vậy là số nàng nhất định giống và ngoại và mẹ nàng ư?

“Tớ đề nghị nâng cốc,” Kathy nâng ly. “Chúc mừng chúng ta nào. Ba chúng ta sẽ không giống mẹ và sẽ là bạn của nhau mãi mãi.”

Ba chiếc ly nhỏ cụng vào nhau trên không, chạm nhau lách cách và ba người bạn cùng nuốt ực thứ rượu cay nồng xuống cổ. Tiếp sau đây là những tiếng ho sặc sụa và tiếng cười ngặt nghẽo. Kathy mở đĩa CD của ca sĩ Sting, đĩa những bản tình ca, giấy lát sau nhu cầu cần khóc của Lacy với hắn. Sting quả biết cách nhử đi những mũi châm ra khỏi con tim rỉ máu.

Họ lấy đồ ăn trong lò ra, cùng tận hưởng bữa tối với bánh ngô tortilla nóng sốt, thịt gà nướng kiểu fajitas thơm lừng với trái bơ nghiền chế biến thành món guacamole và rau trộn cà chua cùng hành tây.

“Được rồi,” Kathy cầm chiếc bánh cuốn tortilla lên. “Giờ đến chủ đề của tuần này đi nào. “Mắt cô ánh lên vẻ tinh nghịch quỷ quái. “To hay dài nào?” Cô cuộn chiếc tortilla cho thật sai rồi gấp đôi lại. “Cậu chọn bên nào hở, Lacy?”

“Tớ xin cậu,” Lacy đáp. “Ta không thể hoãn đề tài này lại được à?”

Đề tài của họ xoay sang đôi xăng đan mới của Sue có giá rất mềm, chỉ bốn mươi đô la. Họ vẫn đang ăn uống thì có tiếng gõ cửa phá ngang, Kathy đứng dậy ra xem sai vừa đến. Lacy và Sue nghe tiếng đàn ông từ cửa vọng vào. Trong một giây hoảng loạn, Lacy lo thất ruột vì tưởng đó là Zeke. Nàng nhìn Kathy và tự nhủ: ít nhất thì lần này, Kathy có thể chủ động nói không ngừng.

“Tất nhiên rồi,” Kathy nói với người khách đứng sau cửa và lùi lại.

Dạ dày Lacy quặn lên, nhưng rồi một anh chàng tóc đen, xấp xỉ ba mươi, mặc quần jean và áo phông xanh nhạt bước hẳn vào phòng. Chắc chắn không phải là Zeke.

Người khách lạ nhoẻn cười với Lacy và Sue, đôi mắt của anh hẳn lên những nếp cười. “Chào các cô. Tôi không cố ý xen vào đêm tụ tập của các bạn gái đâu.” Anh đi ngang qua chỗ họ để xuống cuối xe moóc. Cả Lacy và Sue nhìn theo anh ta vào thẳng phòng ngủ của Kathy.

Hai người nhìn nhau rồi quay sang Kathy. “Chắc tụi tở nên về nhỉ?” Lacy hỏi.

“Chắc cậu sẽ nghiên cứu kỹ vụ to và dài, đúng không?” Sue bạo miệng.

Kathy phá lên cười khúc khích. “Không đâu. Nhưng đó là anh thợ sửa ống nước đấy. Cơ hội của cậu đấy nhé Lacy - cậu sẽ làm việc hết mình để trả hóa đơn sửa ống nước cho tở chứ?” Vừa dứt lời, cô lại cười giòn tan.

“Đó có phải là anh chàng muốn thông cống cho cậu không ?” Sue hỏi. “Tở thì tở không ngại chùi vôi cho hẳn đâu.”

“Nói khẽ chứ.” Kathy chun mũi lồm đồm tàn nhang và liếc về lối hành lang. “Anh ta dễ thương đấy chứ nhỉ?”

Lacy lắc đầu. “Sao giờ này anh ấy còn đến đây?”

Kathy cười. “Anh ấy bảo anh ấy để quên tuốc nơ vít.”

“Lại kiểm chuyện ấy mà.” Sue bình phẩm. “Anh ta chỉ ghé qua để xem biết đâu cậu muốn được bắt vít hay không thôi.”

Lacy tắc lưỡi. “Có phải cậu vừa nói anh ấy tên là Stan Bradley không ?”

“Ừ, sao cậu hỏi thế?”

Lacy lắc đầu. Nàng không chắc lắm, nhưng hình như đấy là tên người chiều nay vừa gọi đến nhà nàng và bảo rằng năm ngoái bà ngoại nàng có dặn anh ta đến kiểm tra định kỳ bể phốt của nhà nàng thì phải. “Tở không chắc nhưng...”

Tiếng chân trên lối đi làm nàng im bật. “Tìm thấy rồi.” Stan mỉm cười với Kathy “Hình như các cô đang tiệc tùng với ngài Daniels phải không ?”

“Với ai cơ?” Kathy ngạc nhiên.

“Với Daniels đây này.” Anh ta chỉ vào chai rượu

“À,” Kathy ngộ ra. “Bọn em không có nhậu nhẹt gì đâu. “Chỉ là thử rượu thôi mà.”

Anh ta nhoẻn cười. “Đừng thử nhiều quá kẻo các cô sẽ bị chóng mặt, nhức đầu đấy. Mà thôi, tôi phải đi đây... Cô biết số điện thoại của tôi rồi đấy. Nếu cô có cần gì... cần bất cứ chuyện gì, thì cứ gọi tôi nhé.” Mắt anh không rời Kathy, và Lacy nhận thấy lửa đam mê cháy trong mắt Stan khi anh nhìn xuống thân hình nở nang của bạn nàng. Nếu một cái nhìn có thể trao cho ta ái ân nồng đượm, thì Kathy đã vừa nhận được những hai lần ân ái.

Kathy gật đầu và sổng mũi lồm tấm tàn nhang cả cô ửng hồng. “Vâng. Anh sẽ gửi hóa đơn thanh toán cho tôi, đúng không?”

“Thôi, để tôi ghé qua đưa cho cô.” Giọng anh tràn trề hy vọng.

Kathy hết gấp khăn ăn vào rồi mở ra. “Thôi anh gửi qua bưu điện đi.”

Mắt Stan đầy ắp nỗi thất vọng. “Cũng được.” Vừa quay lưng dướm bước ra cửa, anh chợt hỏi. “Ồ, thế Tommy đâu rồi?”

Anh quay lại rút ví ra.

“Ồ nhà bố nó.”

Anh bước lên một bước, còn Kathy lùi cho đến khi hông cô đụng vào cạnh bàn ăn.

“Vậy cô đưa cái này cho cháu họ tôi. Hôm nay tôi đã hứa sẽ trả công cho cháu vì đã giúp tôi.” Anh đưa cho Lathy tờ giấy bạc năm đô la

“ Anh không cần phải làm thế,” Kathy từ chối.

“Tôi biết. Nhưng thằng bé dễ thương quá. Với lại, tôi đã hứa với cháu rồi.” Anh quay lưng bỏ đi mà không chào tạm biệt.

Cả Lacy và Sue đều quay lại nhìn Kathy trước khi Sue lên tiếng nhận xét trước. “Tớ thấy anh ấy không giống người xấu Kathy ạ, Stan có vẻ... dễ mến và hấp dẫn nữa. Với lại, anh ấy khen Tommy dễ thương kìa.”

Kathy ngồi xuống rót thêm cho mình một ly Jack Daniels “thử”. “Chính vì thế mà tớ mới tránh đấy chứ. Hồi trước, tớ cũng tưởng chồng cũ của mình dễ mến. Giờ thì các cậu thử nhìn xem, anh ta trở thành loại người gì rồi.”

“Tớ tưởng tụi mình sẽ là những cô nàng ly dị lẳng lơ như bao phụ nữ ly dị khác chứ?” Sue quàng tay qua vai bạn.

Kathy nhú mày. “Tớ sẽ bắt đầu từ ngày mai.”

“Thế ra muốn lẳng lơ cũng giống như bắt đầu ăn kiêng vậy. Lúc nào cũng để ngày mai hẳn bắt đầu.” Sue tặc lưỡi. “Nếu vậy thì ngày mai tớ sẽ gọi điện mời thanh tra Dodd đến thăm vấn, tớ có thể cởi hết quần áo cho anh ấy lục soát luôn. Còn cậu, cậu sẽ gọi cho ai, Lacy ?”

Lacy biết thanh tra Dodd bạn nàng vừa nhắc đến chính là Jason , người đã sờ soạn nàng đêm qua. “Chẳng cho ai cả.” Nàng đã có sẵn tên đàn ông xấu xa trong nhà mình rồi. Lacy nhìn xuống hai bàn tay mình. Một phần trong con người nàng muốn khuyên Kathy hãy quăng gánh lo đi và đừng bỏ lỡ cơ hội ở bên anh chàng sửa ống nước. Nhưng nàng là ai mà dám khuyên bạn như thế chứ? Trời đất ơi! Khi về đến nhà rồi, nàng biết phải làm gì đây? Nghĩ đến đó, bất giác Lacy lại rơm rớm nước mắt.

Chờ mãi không thấy Jason đến, Chase quay số điện thoại di động của chiến hữu. Không thấy trả lời. Anh chờ thêm mười lăm phút sau rồi gọi lại. Lần này Jason có nghe máy.

“Dodd nghe đây.”

“Tớ đây mà. Tớ tưởng cậu bảo...”

“Giờ không nói chuyện được,” Jason gắt. “Lát nữa tớ gọi lại.”

Chase không thích kiểu giọng của bạn, nhưng thôi, nếu có chuyện không hay thì sau này thế nào Jason cũng kể hết với anh. Ít nhất thì anh cũng hy vọng như thế.

Cảm giác như hổ bị nhốt trong chuồng, anh đứng lên đi tới đi lui trong nhà. Lát sau, anh không thể ngồi yên thêm được nữa. Chase bèn đi nấu ăn.

Vài giờ sau, anh đã nấu xong món mì pasta và gà nướng với nước sốt rượu vang và khi không thấy Lacy về, anh cất đồ ăn vào tủ lạnh để dành cho hôm sau. Xong xuôi, anh đi lấy túi bánh xốp ra ngồi nhấm nháp trước ống lửa anh nhóm sẵn trong lò sưởi. Chase tự hỏi Lacy sẽ về trễ đến giờ nào. Anh tự hỏi lẽ ra mình có nên ngăn nàng lại không . Lát sau anh ra tủ chìm dọc hành lang lấy chăn mền. Sau khi đuổi chó mèo đi hết, anh trải drap lên ghế sofa. Nếu nàng có về nhà, anh muốn nàng biết rằng việc có ngủ với anh hay không là hoàn toàn do nàng quyết định. Chuyện họ đã mua hai hộp bao cao su không quan trọng. Nếu nàng muốn anh ngủ ngoài ghế sofa, anh sẽ nhất nhất làm theo.

Dù rất muốn được ân ái với nàng, Chase luôn biết có mà điên mới vội vã làm bừa. Đức tính kiên nhẫn sẽ luôn được đền bù xứng đáng. Từ từ rồi nàng sẽ xiêu lòng. Hoặc cũng có thể không . Khả năng “có thể không” này đốt cháy ruột gan Chase.

Anh ngã người trên ghế sofa và Fabio cùng hai con mèo leo lên nằm với anh . Vừa vuốt ve con mèo lông hung đỏ, anh vừa mở lại cuốn băng video đến lần thứ tư. Lúc này, anh lục bộ sưu tập băng đĩa của nàng và tìm được một cuốn băng làm anh thực sự thích thú. Trên gáy cuộn băng là tên nàng được viết bằng bút dạ quang. Chase bỏ băng vào đầu video và hy vọng nó đúng như anh nghĩ. Quả thật, anh đã không phải thất vọng.

Có người, chắc là mẹ Lacy, đã chuyển hệ mọi bằng ghi hình gia đình cũ vào một cuốn băng duy nhất, nhờ đó, suốt ba tiếng đồng hồ qua Chase được biết đôi nét về quá khứ của nàng. Cuốn băng bắt đầu bằng đoạn phim cam trắng đen ghi lại cảnh bé Lacy ba ngày tuổi vừa được mang từ bệnh viện về nhà. Sau đó là cảnh mặt bé Lacy dính đầy thức ăn. Tiếp đến là cảnh cô bé lẫm chẫm biết đi và bế con mèo mướp màu vàng. Chase bật cười khi xem cảnh tả giấy tuột xuống mắt cá chân cô bé nhưng Lacy cứ thản nhiên dẫm lên và đi tiếp, tay vẫn ôm con mèo ngoan ngoãn nằm im.

Rồi đoạn băng chiếu cảnh Karina Callahan còn trẻ bồng bé Lacy trên tay và khóc ròng. Hai mẹ con đều mặc đồ đen. Khi ống kính lia đến cổ quan tài có phủ cờ Mỹ, Chase đoán đó là đám tang của bố của nàng. Từ đoạn ấy, có nhiều chỗ Chase không hiểu nổi. Hình như là cảnh đám cưới, cảnh nào cũng thoáng thấy bà Karina ăn diện ngất trời, nhưng Chase nghĩ chắc là mình lầm, vì anh đếm dễ có đến bốn đám cưới khác nhau. Giữa nhiều đoạn quay lễ nghi cưới hỏi là cảnh Lacy lớn lên theo năm tháng. Có cảnh Lacy đang tập đi xe đạp. Nàng bị ngã, và tim Chase thực sự nhói đau khi phải nhìn nàng vừa ôm cánh tay trầy xước vừa tránh ống kính trong lúc môi nàng run run như sắp khóc. Cảnh kế tiếp cho thấy tay nàng bị bó bột và Chase thấy lòng mình xót như xát muối.

Thời gian đi, cuộn băng tiếp tục, và Lacy trên màn hình đã thành cô nữ sinh phổ thông trung học. Chase được xem nàng chún chu với váy đầm màu xanh trong buổi khiêu vũ của trường. Trời ạ, ngay từ hồi ấy, nàng đã đẹp mê hồn. Nhưng Chase không thềm quan tâm rằng gã thiếu niên nhảy với nàng dường như cũng nghĩ như anh. Tên này không hề rời mắt khỏi ngực áo của Lacy. Và ngay cả Chase lúc này cũng vậy.

Cho đến lúc này, đoạn khó xem nhất là đoạn băng ghi cảnh đám cưới Lacy. Nàng cực kỳ xinh đẹp trong chiếc váy cưới trắng muốt. Và tình yêu trong mắt nàng khi nàng ngược nhìn thẳng khốn Peter khiến Chase nổi giận đùng đùng. Khi hết băng, anh lập tức nhất nút tua lại.

Chase đẩy con mèo khỏi lòng mình vì sốt ruột. Anh đứng dậy, nhấn nút Pause. Nụ cười thoáng trên môi anh khi Chase nhận ra mình vừa tình cờ dừng ngay ở đoạn bím của cô bé Lacy bị tuột. Chase vào bếp lấy điện thoại và quay số di động của Jason. Đây là lần thứ ba anh thử liên lạc với bạn mình.

“A lô?” Jason nói nhanh nghe như anh đang vội.

“Tớ đây mà.”

“Shelly, anh sẽ gọi lại sau.” Đường dây tắt ngúm.

Thốt nhiên Chase cảm thấy bất an. Anh đi đi lại lại trong phòng khách có để đến mười phút đồng hồ. Điện thoại reng lên. Chase vừa định nhấc máy thì chợt nhớ anh không thể trả lời trừ phi anh biết rõ đó là Jason. Điện thoại của Lacy này giờ đã réo không ngừng. Chase đã nghe đến đây cả tai lời nhắn của mẹ nàng và của Eric

“Chase đấy à?” Nghe tiếng Jason vang lên trên hệ thống âm thanh, anh nhấn nút trả lời.

“Ừ?” Im lặng một thoáng và Chase gặng hỏi. “Lúc này có chuyện gì vậy?”

“Lại Stokes ấy mà,” Jason đáp. “Tự nhiên tình hình bệnh trạng của cậu ấy xấu đi. Bác sĩ đã được mời vào. Hình như họ buộc phải đưa Stokes trở lại phòng mổ thì phải.”

“Zeke có tiếp cận cậu ấy không?” Chase nắm chặt bàn tay khi nghĩ đến vợ con của Stokes.

“Không. Tụi tớ cắt cử nhau trực ở đây suốt mà. Tớ bảo anh em là chớ để Zeke một mình lên vào chỗ cậu ấy nằm.” Lại im lặng. “Nhưng giờ lại phát sinh chuyện khác. Zeke đang nhắm vào hai đứa mình. Hẳn gọi ý với đồn trưởng là tớ tiếp tay cho cậu làm bậy đấy.”

“Chết thật!” Chase bực bội thốt lên. “Thế đồn trưởng bảo sao?”

“Cậu cũng biết tính đồn trưởng mà. Ông ấy vốn thẳng tính. Ông đã gọi tớ vào hỏi thẳng.”

“Thế cậu nói gì với ông ấy?”

“Tớ bảo tớ không tin cậu phạm bất kỳ tội gì. Tớ bảo rằng nếu tớ thích cá cược, tớ sẽ đem bi trái của mình ra cá rằng chính Zeke là cớm bần. Sau đó, tớ nói dối là tớ không nghe tin gì về cậu hết.”

Chase nhắm mắt kể cho Jason nghe chuyện Zeke đến nhà và gặp Lacy . “Tớ xin lỗi vì khiến cậu bị liên lụy,” Anh nói thêm.

“Nghe này, cậu phải hết sức cẩn thận. Zeke làm thật đấy.”

“Tớ biết. Sau vụ này, cậu phải đền tớ chai bia đấy nhé.”

“Tớ biếu cậu cả hộp sáu chai luôn.”

Hai người tiếp tục trao đổi bàn bạc. Jason bảo anh đang xem lại hồ sơ những vụ Zeke đã làm. Còn Chase phàn nàn về việc ý tưởng vào ngõ cụt mỗi khi thử tìm động cơ khiến Zeke hăm hại mình

“Theo cậu thì sắp tới ta nên làm gì?” Chase vuốt mắt hỏi. “Giờ đã đến lúc tớ nên vào cuộc chưa?”

Sâu trong tâm khảm, Chase nghĩ đến khả năng anh sẽ bị sa cơ vì những gì mình đã không làm. Anh nghĩ đến khả năng bị tước đoạt lại cơ hội có thực với Lacy . Mắt anh quay lại nhìn cô bé trên màn hình, mông để trần, tay ôm con mèo, và ngực anh thắt lại.

Chase luôn tin rằng tình yêu phát triển nhờ vào thời gian và lòng tương kính lẫn nhau. Anh đã hẹn hò với Sarah trong nhiều tháng trước khi tình yêu xuất hiện sâu đậm đến vậy. Nhưng rồi, thời gian cùng Lacy thật căng thẳng. Có thể nào đây là tình yêu? Trong một thoáng, những suy nghĩ về Lacy lẫn Sarah cùng hiện diện trong đầu khiến Chase thấy mặc cảm tội lỗi đan xen trong ngực

“Chưa nên đâu,” Jason khuyên. “Cứ chờ thêm vài ngày xem thế nào đã. Ngày mai, hoặc tớ gọi lại hoặc tớ sẽ ghé chỗ cậu nhé. Giờ tớ phải đi đây.”

Chase trả điện thoại vào chân đế sạc rồi trở ra phòng khách. Vừa ngồi xuống, anh đã nghe có tiếng ai đó ngoài cửa trước. Tiếng chìa khoá tra vào ổ vang vọng trong không gian yên tĩnh, nhưng với chỗ giấu chìa khoá là phân chó giả trước nhà, thế này thì thật chẳng an toàn chút nào. Chase anh chưa vội tin đó là Lacy.

Anh nín thở. Con Fabio nhảy xuống ghế sofa, vừa sửa vừa gầm gừ suốt dọc đường ra cửa chính.

20. Chương 20

“Chào Fabio.” Lacy quỳ xuống cạnh con chó lai và gỡ tai nó như thường lệ. Rồi sau đó, nàng lặp lại lần nữa cho Fabio yên tâm. Thực lòng nàng chỉ muốn ngồi bệt ở ngay cạnh cửa ra vào và gỡ tai Fabio cho đến khi lông trên đầu nó rụng sạch. Làm bất cứ gì chỉ để nàng không phải đối diện Chase.

Tiếng chuông đồng hồ quả lắc lo tuồng đứng trong góc nhà vừa điểm mười tiếng, mỗi tiếng chuông phát ra từ quả lắc lại làm tăng thêm cảm giác lo sợ trong nàng. Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ nàng lại giằng xé bởi nhiều cảm xúc phức tạp như thế. Sự ham muốn, nỗi khát khao, và nhu cầu đòi được thỏa mãn đấu tranh với sự suy xét khôn ngoan có logic và những suy nghĩ thực tế. Nàng chăm chăm nhìn Fabio và nghe tiếng bước chân đang đến gần. Anh hiện ra ngay ngưỡng cửa, cao ráo và quyến rũ. Một chàng trai xấu xa tuyệt đối.

Fabio lúi ngay sang không khác. Lacy vẫn quỳ giữa sàn nhà lát gạch hoa, ngẩng mắt nhìn Chase và cảm thấy choáng ngợp, cơ bắp chân nàng căng lên nhưng nàng không nhúc nhích.

“Tối nay em đi chơi vui chứ?” anh hỏi.

Nàng lắng nghe, tưởng rằng trong giọng nói của anh có pha lẫn chút mỉa mai, nhưng tuyệt đối không hề có. “Cũng vui.”

Tự nhiên nàng thấy rất cần phải giải thích thêm. “Chúng em họp mặt mỗi tối thứ Sáu. Nếu em không đến đó, thế nào hai cô ấy cũng kéo đến đây.”

“Anh không hề nghi ngờ điều đó.” Anh bước đến và chìa tay ra ý muốn kéo nàng đứng dậy.

Nàng nhìn cánh tay đang vươn thẳng trước mắt mình, biết rằng dù chỉ một cái đụng chạm bình thường nhất cũng là vô cùng nguy hiểm. Và rất tuyệt vời. Ôi, nàng muốn có cái cảm xúc tuyệt vời ấy biết chừng nào. Lacy run rẩy đặt tay mình vào tay anh.

Anh kéo nàng dậy, đan những ngón tay mình vào tay nàng và họ cùng vào phòng khách. Khi họ bước đi bên nhau, hông anh cọ sát bên hông nàng. Bất chợt nàng ngửi thấy mùi gỗ cháy. Anh đã đốt lửa trong lò sưởi. Ánh lửa phủ khắp căn phòng trong bóng phản chiếu lung linh dịu dịu. Rồi còn nhiều mùi khác nữa. Mùi thức ăn thịnh soạn vờn quanh mọi giác quan của nàng.

“Anh có nấu ăn nữa à?” nàng hỏi.

“Ừ, gà nướng, mì pasta và nước sốt rượu vang. Anh không biết em đi bao lâu.”

“Em đã ăn rồi. Xin lỗi anh nhé,” nàng đáp. Tay anh thật vừa vặn, nắm chặt lấy tay nàng. Thật ấm áp, thật dễ chịu. Trời ơi, nàng biết làm gì đây? Nắm bắt cơ hội đi, một giọng nói từ sâu trong tâm khảm như đang gào lên xúi giục.

“Anh cất hết thức ăn vào hộp rồi. Ngày mai mình ăn cũng được mà.”

Nàng quay sang nhìn tivi. Trên màn hình sáu mươi inch là cảnh nàng lúc mới mười tám tháng tuổi với tờ giấy tụt xuống ngang mắt cá và tay đang ôm Sunshine, con mèo đầu tiên của nàng trong tay. Nàng nhận ra cảnh này trong cuốn băng là quà tặng Giáng sinh từ mẹ nàng mấy năm trước. “Anh... anh xem băng video gia đình của em à?”

“Em có nói anh muốn xem băng nào cũng được mà. Anh hy vọng em không phiền chứ?”

Một cảm giác lạ lẫm chợt đến khi biết anh vừa chứng kiến vài phần đời của mình. “Em có phiền gì đâu. Chỉ có điều em không nghĩ anh quan tâm đến những gì có trong băng ấy thôi.”

“Anh quan tâm đến em. Và cuốn băng ấy là về em.” Anh đặt tay kia lên vai nàng, mắt anh long lanh phản chiếu hình ảnh trên màn hình. Một nụ cười giãn nở trên môi anh. “Cảnh quay này là vô giá.”

Nàng nhìn lên đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo và qua khoé mắt nàng chợt nhận ra anh đã trải tấm drap trên ghế sofa rồi. Bao câu hỏi ập đến. Cùng với chúng là cảm xúc gần như thất vọng. Phải chăng anh đã chán nàng và quyết định sẽ ngủ ngoài ghế? Chẳng lẽ nàng là bánh xốp hương vani nhạt nhẽo đến nỗi chỉ một chút cố gắng nữa để chinh phục nàng anh cũng không buồn làm? Cảm xúc này không thể nào là thất vọng đâu. Mà là nhẹ người đấy chứ. Và tan nát! Thôi được, nàng đang cay đắng thất vọng vậy.

Câu nói người xưa. Anh ta trải giường và rồi anh sẽ nằm ngủ trên đó, vang vọng trong tâm trí nàng.

Bàn tay Chase đỡ dưới cằm nàng và nâng mặt nàng hơi ngược lên. “Em à, ta có chuyện cần nói cho rõ.”

Nàng lắc đầu và lùi lại một bước. “Không, khuya lắm rồi. Anh đã trải giường rồi... em chỉ định...”

“Không đâu.” Anh vòng tay ôm ngang eo nàng. “Anh biết em nghĩ gì, và cả đời em chưa khi nào em nghĩ sai về lúc này đâu.” Anh dìu nàng đến bên ghế sofa, kéo nàng ngồi xuống và anh ngồi sát vào nàng. Chiếc ghế kẹt lên khe khẽ. Lửa trong lò hắt lên những tia sáng lung linh.

“Anh không biết em đang nghĩ gì đâu. Em...”

Lúc ấy anh hôn nàng, như thể hôn qua quýt để ngăn nàng đừng nói thêm gì nữa. Nhưng nụ hôn chớp nhoáng lạc lối khi bàn tay anh trượt xuống làn da cổ mịn màng của nàng và lưỡi anh vuốt ve môi dưới của nàng, Lacy ghé sát gần anh hơn và nhận thấy vị ngọt từ lưỡi của anh. Anh hơi ngửa đầu ra như thể chiếc hôn làm anh ngộp thở.

“Lacy em.” Hơi thở anh hắt ra cùng tên nàng. “Anh soạn giường chỉ để em không cảm thấy bị áp lực mà thôi. Chiều nay, em chạy khỏi cửa nhà như chú mèo con bị mắc đuôi vào lửa. Hơn tất cả mọi thứ trên đời, anh chỉ muốn bồng em vào phòng ngủ và làm tình với em theo hai mươi tư cách khác nhau. Nhưng anh không thể là người duy nhất muốn làm chuyện đó.”

Rồi đây, nàng nghĩ, đã đến lúc nàng phải quyết định. “Em sợ, anh ạ.” Sự thật bất giác buột khỏi miệng nàng.

“Sao em lại sợ?” Anh chạy ngón tay dọc má nàng.

“Sợ lý trí,” nàng đáp, và nhìn thấy túi bánh xốp hương va ni trên bàn. Hóa ra anh thích bánh xốp thật.

“Hãy cho anh cơ hội được dẹp yên những nỗi sợ hãi của em, em nhé. Hãy để anh được yêu em.” Anh cúi xuống và lại áp miệng anh lên miệng nàng. Tay anh luồn vào dưới gấu áo len cotton và vuốt lên da bụng trần của nàng. “Hãy nói em muốn anh làm thế này đi, Lacy.”

Nàng nghẹn thở. Nhưng hình như giây phút này việc thở không còn quan trọng nữa. Nàng muốn điều này. Tay anh trên làn da trần của nàng, môi anh hôn lên người nàng, ở mọi chỗ. Nàng muốn anh. Nàng muốn anh đè lên nàng, đi vào trong nàng. Nàng không thể nào muốn có anh vĩnh viễn. Nhưng nếu có thì sao? Nếu nàng không thể nào kiểm soát được nỗi khát khao bất diệt ấy thì cũng chẳng phải là tận thế gì, bởi Chase không phải là loại đàn ông của hôn nhân; anh lão luyện tình trường, hiền dâm lạc thú nhưng không bao giờ gấn bó.

Miệng nàng rời xa anh chỉ để hỏi một câu: “Anh là tên mất nết phải không?”

Chase nghe rõ câu hỏi. Anh sửng sờ, không phải câu chữ nàng dùng, mà là do cái cách nàng nói lên những lời ấy.

“Em muốn anh mất nết à?” Anh sụt môi qua khóe miệng nàng, ném trọn vị whisky lẫn Lacy. Sự hòa trộn thật say sưa mê mẩn.

“Vâng” nàng trả lời, giọng lạc đi vì khao khát.

“Vậy anh sẽ mất nết toàn diện.” anh thì thầm. Luồn tay ra sau lưng nàng, anh gỡ móc áo lót. “Anh sẽ cho em xem anh mất nết đến như thế nào.”

Anh đặt lưng nàng lên ghế và kéo áo nàng lên, gạt áo lót ra, anh hé miệng ngậm lấy nàng. Hồng nàng ưỡn lên khỏi mặt ghế và anh luồn tay chạm vào nàng qua lần vải jean. Nàng áp sát vào anh, kéo lưng áo anh và cho tay chạy dọc bụng anh. Những ngón tay mềm mại của nàng rê lên ngực Chase khiến anh mù người, rồi bất chợt nàng ngáp ngừng.

“Anh uống thuốc kháng sinh chưa vậy?” nàng hỏi.

Miệng anh rời khỏi nàng, nhoẻn cười và anh ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh lửa vàng vàng tạo nên một quần sáng dịu nhẹ quanh những đường nét khuôn mặt nàng. Ôi trời, anh tuyệt đẹp.

“Dạ rồi, thưa bác sĩ.” Anh ngồi lên cởi phăng áo, rồi kéo khóa quần jean xuống đất để khi cần cởi bỏ hẳn chiếc quần, anh sẽ không gặp khó khăn nhiều nữa.

Nàng nằm bất động, áo len dần thành đồng lòng bùng quanh vai. Anh cho tay xuống kéo áo qua đầu nàng. Áo lót của nàng cũng tuột theo, anh no nê ngắm nghía thân hình nàng, được để trần từ eo trở lên. Đầu ngực nàng vểnh lên đầy khêu gợi.

Anh mân mê ngực nàng, mắt anh ngắm nhìn mắt nàng. Lacy bặm lấy môi dưới khi anh dời tay kia đến khóa quần nàng.

“Anh muốn ngắm nhìn toàn bộ cơ thể em,” anh bảo.

Khóa quần nàng dễ dàng tuột xuống. Anh chỉ ngưng tay nghịch núm vú nàng trong chốc lát để đẩy quần nàng. Nàng nhắc hông lên để quần jean tụt xuống qua đùi, để lộ chiếc quần nhỏ bằng lụa trắng đầy gợi cảm. Khi anh từ từ kéo quần nàng đến ngang bắp vế, nàng cố đá bay đôi giày đi.

“Đừng em,” anh nói một tay giữ lấy hai chân nàng. “Anh sẽ lo đến chúng.” Anh cúi xuống thoáng hôn lên ngực nàng rồi chậm chạp rê nụ hôn xuống bụng người tình. Chiếc hôn nắn nắn quanh rốn nàng trong khi Chase ấn mạnh đầu lưỡi vào nó. Nàng bất giác thở dồn. “Em thích thế, phải không Lacy? Thế còn dưới này thì sao?”

Thật chậm rãi, anh lướt tay xuống dưới và lách một ngón tay vào bên trong quần nhỏ của nàng. Lacy thở đứt quãng và hông nàng lại ưỡn lên. Chase nhích mình trượt xuống một chút để lưỡi anh có thể lần theo con đường ngón tay anh vừa đi qua.

“Ôi, thật là...”

“Thật là sao hả em? Hãy nói anh nghe em cảm thấy sao nào.”

“Thật là dễ chịu,” nàng đáp.

“Dễ chịu à?” Anh lại cúi xuống, âu yếm nó qua làn vải lụa của nàng. “Chỉ là dễ chịu thôi sao?”

“Thật tuyệt vời,” nàng rên lên.

“Anh cần nghe nhiều hơn chỉ là tuyệt vời đấy Lacy. Anh cần biết chi tiết. Chuyện này đã làm em cảm thấy thế nào? Nói anh nghe đi em.”

“Nó... nó... Bây giờ em không nghĩ được đâu. Anh cứ làm tiếp đi mà.”

Anh tắc lưỡi. “Em muốn lắm rồi đúng không?”

“Vâng, em xin anh đấy.” Nàng đẩy người lên, áp sát mình vào miệng anh.

“Nói anh nghe đi” anh không chịu thôi, lại quét lưỡi qua nàng. “Nói anh nghe nào, rồi anh sẽ trao em những gì em muốn.”

“Nó làm em đau đớn và muốn được nhiều hơn nữa. Nó làm em sẵn sàng đón nhận anh. Sẵn sàng đón nhận tất cả. Nào anh, xin anh đấy. Làm đi anh.”

“Thế hay hơn nhiều rồi.” Chase bảo, sau đó trao cho nàng phần thưởng. Nàng đã rất sẵn sàng. Nàng thở hắt ra thật dài.

Anh co người xuống trượt đôi xương đòn ra khỏi chân nàng. Nhấc một bàn chân nàng lên, anh lướt một ngón tay lên đường cong dưới gan bàn chân nàng. Đoạn hạ chân nàng xuống, anh kéo hẳn chiếc quần jean khỏi hai chân nàng.

Nàng với tay xuống định cởi hết phần còn sót lại. Anh với tay ra ngăn nàng lại. “Đừng. Đó là nghĩa vụ của anh. Việc của em là tận hưởng và kiên nhẫn.”

“Em chịu không kiên nhẫn được. Em muốn anh và em đã phát điên lên rồi.” Nàng ngồi lên, bò vào lòng anh, ngồi lên anh và môi nàng ép chặt môi anh. Chase thả người xuống ghế sofa mà tận hưởng.

Khi nụ hôn ngày càng thêm đắm đuối, nàng dịch người gần hơn đến phần nhức nhối của anh. Nàng nhắc người lên xuống, miệng không ngớt rên lên khe khẽ. Tay nàng day xoa ngực anh và móng tay nàng cào lên đầu ngực anh. Thế rồi, nàng vuốt ve xuống dưới, len lỏi vào bên trong và nắm trọn lấy anh.

Phản xạ của anh tự động theo bản năng; anh đảo tròn hông trên ghế. “Ôi!” Anh xuyt xoa kéo tay nàng ra. “Em sẽ làm anh nổ tung mất. Chuyện ấy chỉ xảy ra hồi anh mới mười tám thôi.” Anh đẩy nàng nằm xuống mặt đệm sofa.

“Yêu em đi anh,” nàng van vỉ.

“Chưa đâu, Lacy. Lần đầu tiên đừng bao giờ kết thúc quá nhanh.” Anh đứng lên và cởi hẳn quần đùi. Nàng nhìn xuống. Khi mắt nàng mở to lúc trông thấy phần đàn ông căng cứng của anh, một cảm giác thỏa mãn làm anh nở nụ cười. “Em thấy được không cưng?”

Nàng ngược nhìn anh và dù chỉ với ánh lửa bập bùng từ lò sưởi anh cũng đủ thấy má nàng hồng lên thẹn thùng. “Cũng... được.”

“Em không chắc à?” Chase thích thú được trêu ghẹo nàng.

“Em chỉ... em chỉ nghĩ là nếu lúc sáng mình không lấy bao lớn ngoại cỡ thì không biết bây giờ phải làm thế nào?”

Chase bật cười, rồi anh từ từ cúi xuống nhẹ nhàng bế nàng lên.

“Anh định làm gì vậy?” nàng đẩy một tay lên ngực anh.

“Mang em vào giường.”

Khi anh vừa vào sảnh, nàng liếc ra sau hỏi. “Anh không muốn làm trên ghế sofa à?”

“Cho lần đầu thì không.” Anh trả lời. “Anh muốn em nằm ngửa với hai chân dang rộng. Anh muốn được tận hưởng từng li từng tí cơ thể ngọc ngà của em. Minh sẽ rửa tội ghế sofa sau. Có khi ngay sau khi làm phép cho bàn bếp ấy.”

“Bàn bếp,” nàng lặp lại, giọng khàn hản đi.

“Em không thích à?”

“Không phải thế!” nàng kêu lên rồi e thẹn hỏi thêm. “Hay cả trên nền nhà và khi tắm vòi sen nữa, anh nhé?”

“Bất cứ chỗ nào em thích.” Anh đặt nàng nằm trên giường và nhanh chóng kéo phẳng quần lót, mặc nó bay trên sàn nhà.

“Anh là của em, cho em được thỏa mãn.” Ánh sáng ngoài sảnh hắt vào chỉ đủ sáng cho anh tận hưởng cảnh quan, nhưng cũng vừa tối cho không gian lãng mạn.

Anh lại hôn nàng, rồi chậm rãi di chuyển xuống dưới thân thể nàng. Anh thưởng thức từng chút từng chút cả cơ thể nàng như lúc này. Khi xuống đến nơi cùng đất mơ ước, anh quyết định để dành phần tốt đẹp nhất để tận hưởng cuối cùng, thế là anh bỏ qua nó.

Lacy lập tức phản đối. Lời than van của nàng ngừng bật khi anh đưa một ngón tay vào trong nàng, môi miệng anh vuốt ve đùi nàng.

Anh chỉ mới xuống đến đầu gối nàng thì nàng đã bắt đầu rên rỉ. Đẩy hông lên xuống, ngón tay anh trượt ra trượt vào trong nàng. Anh rút tay ra trước khi nàng rơi qua ngưỡng.

“Đừng,” nàng kêu lên. “Em sắp...”

“Chưa được đâu em. Anh muốn thưởng thức lấy em khi em đạt đỉnh.” Anh tiến vào trong sự chào đón của nàng. Anh chẳng kịp bắt đầu làm gì thì nàng đã kêu tên anh và nắm chặt tấm drap trải giường trong tay.

Anh leo lên nằm cạnh nàng và vòng tay ôm chặt nàng trong lúc toàn thân nàng run bần bật. Với tay lên bàn cạnh giường lấy hộp bao bảo vệ anh để sẵn từ trước. Chase luống cuống mãi mới được nắp hộp. “Giờ em đã sẵn sàng cho anh chưa nào?”

“Rồi! Nhưng em đã...”

“À, em sẽ có lại một lần nữa thôi mà. Anh sẽ làm điều ấy xảy ra!” Anh rút một tay ra khỏi người nàng để mở nắp hộp giấy và xé túi thiếc. Xé túi giấy bạc xong, anh định tự đeo bao vào nhưng rồi lại chột nẩy ra một ý. Anh đặt vòng cao su vào lòng bàn tay nàng. “Em làm nhé?”

Nàng ngồi lên và anh thấy thoáng lưỡng lự trong ánh mắt nàng. “Em chưa bao giờ...”

Anh hướng dẫn và giúp nàng hoàn tất. Khi xong việc, nàng vẫn chưa chịu rút tay về. Thay vào đó, nàng lại nắm chặt anh trong tay như thăm đánh giá, cảm nhận anh. Lacy biết anh đang chăm chú nhìn mình nên nàng mỉm cười pha chút ngượng ngùng.

Chột anh nhớ ra. “Thế to hay dài nào? Bọn em đã có kết luận cuối cùng chưa?”

Mắt nàng mở lớn và hai má thì hồng rực. Hơi thở của Chase lắng đọng trong ngực. “Trời, em đẹp quá!” Anh hôn nàng. Ba từ anh yêu em đã chực chờ ngay đầu lưỡi, nhưng Chase kịp ngăn chúng lại. Thay cho lời nói, anh di chuyển lên trên người nàng. Đặt cơ thể anh giữa hai chân nàng, anh áp hông mình lên hông Lacy. Anh lại thông thả đặt thêm nụ hôn lên môi nàng. Nàng nẩy người lên đón chào anh. Anh, căng cứng và sẵn sàng, tìm thấy lối vào của nàng. Anh nhẹ nhàng, chậm rãi tiến vào, trong lúc bản thân phải nghiêng rằng khi cơ thể nàng đón nhận, bao bọc lấy anh.

“Ôi, kỳ diệu quá,” nàng hào hển, đẩy hông lên để có được anh nhiều hơn nữa.

Vì muốn cuộc mây mưa được kéo dài, anh cố giữ nhịp di chuyển thật thư thái, nhưng Lacy hình như có ý định khác thì phải. Anh chưa kịp vào hết bên trong nàng thì nàng đã tự lùi hông lại rồi thúc lên nhanh hơn. Nàng vòng tay ôm ngay lưng anh lần xuống thấp hơn, ôm chặt lấy Chase. Anh không thể ngăn nàng cũng như anh chẳng thể ngăn cho thời gian trôi trôi mãi. Vậy nên anh nường theo, kết hợp với nhịp chuyển động của nàng, kiềm chế lấy mình chỉ bằng chút lý trí mỏng manh, quyết tâm phải cho nàng nghe bằng được nàng kêu lên trước khi bản thân anh cũng trượt vào đỉnh đam mê của chính mình.

Vào đúng lúc anh gần như không thể kiểm soát được nữa, anh nghe thấy một âm thanh thoát ra sâu trong hòng nàng. Hai tay nàng ôm ngang lưng anh, móng tay nàng bầu chặt vào da thịt anh. Bên trong nàng bắt đầu co thắt, kéo anh vào cơn đỉnh điểm, tiếng kêu trầm đục dâng lên từ sâu trong lồng ngực anh không giống tiếng người làm chính anh cũng phải ngạc nhiên. Và đúng lúc anh tưởng cảm giác xuất thần trong khoảnh khắc sắp kết thúc thì thốt nhiên một đợt sóng mãnh liệt hơn lại dâng lên. Anh vỡ òa trong lạc thú, tiếp tục sập vào bên trong nàng.

Anh chẳng còn thở được nữa và sém chút buông xuôi đổ sập trên người nàng, nhưng rồi không hiểu từ đâu anh có được sức mạnh lần sang bên và kéo theo anh, quyết không rời thân thể nàng. Đây mới là cảm giác mê ly mà một cuộc mây mưa đáng ra phải có. Quý thật, từ trước đến nay anh chưa biết cách tận hưởng nó hoàn toàn.

Anh nghe tiếng nàng khe khẽ nấc vào. Anh ghì chặt nàng hơn, vòng hai tay ôm siết lấy nàng. Thế rồi tiếng thổn thức của nàng lớn thêm và sự nhận thức như viên đạn găm thẳng bụng anh: Lacy Maguire không chỉ đang cố gắng lấy lại nhịp thở. Nàng đang khóc - một cơn nức nở sụt sướt nghiêm trọng.

21. Chương 21

Anh nhích ra để nhìn mặt nàng. “Anh... anh làm em đau à?”

Nàng vừa nấc lên nghẹn ngào vừa lắc đầu phủ nhận. Nhưng thấy nàng không nói lên lời khiến cơn sợ hãi của anh càng tăng thêm. Anh áp khuôn mặt nàng trong hai bàn tay mình và chăm chú quan sát mắt nàng. “Chuyện gì vậy cưng?”

Nàng không trả lời, chỉ tiếp tục khóc. Chase chỉ biết lấy hai ngón tay cái gạt nước mắt nàng đi. “Lacy, em làm anh sợ rồi đây này. Nói anh nghe xem có chuyện gì đi.”

Nàng dụi đầu lên vai anh.

Anh lại quàng tay ôm nàng vào lòng. “Anh xin lỗi,” Chase thì thầm. “Vì bất cứ lỗi gì anh đã phạm đi nữa, anh xin lỗi em.” Anh vừa âu yếm xoa lưng nàng vừa tự rửa mình là đồ tồi.

Nhiều phút trôi qua. Nàng thôi run rẩy và tiếng sụt sịt cũng thưa dần. Anh hơi ngửa đầu, lau nước mắt vương trên má nàng và xoay mặt nàng buộc nàng nhìn thẳng vào anh. “Em không sao chứ?”

Nàng gật đầu.

“Anh có gì không phải với em à?”

“Không. Em... em chỉ không biết là xảy ra chuyện gì thôi. Em không kiểm soát được nữa.”

“Vậy là... khóc vì vui mừng ư? Nước mắt hạnh phúc à?” anh ngập ngừng hỏi.

“Chắc vậy,” nàng đáp, rồi lại nấc.

Anh trùi mền vuốt tóc nàng. “Chuyện này phải mất chút thời gian để làm quen đây. Em làm anh sợ chết được đấy, em yêu.”

“Em xin lỗi,” nàng sụt sịt.

“Đừng! Đừng có mà xin lỗi. Chẳng qua anh tưởng... đã làm gì đó không đúng.” Anh hôn cảm nàng, rồi hôn lên mặt nàng mãi cho đến khi anh hôn khô hết nước mắt trên mặt nàng. Rồi anh ôm nàng chặt hơn. “Đây, em yêu, đây là cuộc làm tình ngoạn mục nhất trên đời.”

Nàng nhoẽn cười dù mắt nàng vẫn còn ướt. “Anh nói thật chứ?”

“Em không thấy thế sao?” Chase hỏi, đột nhiên thấy bất an.

“Ừm, có, nhưng em không nhiều kinh nghiệm trong chuyện... chuyện yêu. Em thì chắc chắn là so với những lần làm tình ngẫu hứng khác của anh, thì lần này chỉ là...”

Lời nàng nói khiến anh hoàn toàn bị bất ngờ. “Ngẫu hứng ư?”

“Chẳng phải đây là cách anh gọi tình dục không có tình cảm gắn bó đó sao?”

Anh mở miệng định nói ngay rằng những gì anh và nàng cùng chia sẻ không hề ngẫu hứng chút nào. Nhưng quả thật, linh tính mách bảo Chase rằng nếu chuyện này có dính líu sâu đậm gì hơn thì Lacy sẽ thối lui ngay. Mà tại sao cơ chứ? Đủ loại khả năng xảy ra trong đầu anh; nhưng rồi câu trả lời anh từng nghĩ đến lúc trước trở về dính nhằng nhằng vào tim anh như bã kẹo cao su dính vào đế giày tennis vậy. Peter! Có phải chỉ vì hấn mà nàng khóc nức lên như vậy không? Vì mặc cảm có lỗi với chồng, hoặc vì nàng ước giá anh là chồng cũ của nàng thì hay biết mấy?

Vén tóc vương trên má nàng, anh tự nhủ sự sở hữu chiếm đến chín phần mười luật của trò chơi rồi. Và ngay sau lúc này đây anh đã sở hữu rồi đó thôi. Thân xác nàng vẫn còn run rẩy sau hai lần cực khoái anh mang đến. Môi nàng vẫn còn ẩm ướt và sưng mọng sau những cái hôn của anh, và hương vị của nàng vẫn còn vương trên lưỡi anh cơ mà.

Anh sẽ làm nàng thay đổi cách nhìn nhận. Lacy Maguire rồi sẽ thay tình đối ý. Anh sẽ không chịu ngồi yên nhìn nàng thuộc về tay kẻ khác. Và Chase Kelly có thể chiến đấu đến cùng để có được thứ mình khao khát.

Nàng chớp mắt bên anh. Anh ngắm nhìn Lacy, ước mong muốn được biết mọi điều về nàng. Thế nhưng dù cơ thể anh đang ngân nga khúc ca hạnh phúc, trái tim anh vẫn đau đáu về Stokes. Thử nghĩ mà xem, anh đã ngây ngất với cuộc truy hoan trong khi chiến hữu của anh lại đang trên bàn mổ vật lộn với sự sống: cảm giác tội lỗi đến gõ cửa tâm hồn anh tựa người khách không mời. Nhưng cho dù mặc cảm tội lỗi có đeo bám lấy mình, Chase biết dù anh có hay không có làm gì đi chăng nữa thì anh cũng không thể giúp được Stokes.

Chase hít một hơi sâu, nguyện cầu cho Stokes sẽ qua khỏi để hai con trai anh ấy khỏi phải sống cuộc đời không có bố. Nhớ lúc trước, dù anh đã mười bảy tuổi nhưng khi mất cả cha lẫn mẹ, Chase vẫn thấy ngơ ngác như cậu bé mới lên ba. Không một đứa bé nào đáng phải cảm nhận thế. Rồi anh nhớ đến Angie, vợ Stokes, và những ký ức về việc mất đi Sarah lại chong chóng trong tâm trí anh. Lạy trời, hãy để cho anh ấy được sống.

Zeke tựa hấn vào lưng ghế bệnh viện, ngửa mặt nhìn trần nhà trắng toát và cố quên đi da hấn đang ngứa râm ran. Một nhóm cảnh sát và thanh tra đứng đầy trong phòng đợi nhưng không ai nói câu nào. Sự im lặng lừng lờ trong căn phòng như cái chết. Zeke hy vọng đây là cái chết. Hấn cầu mong đây là cái chết. Có lẽ hấn sẽ phải xuống địa ngục khi cầu mong những điều tội lỗi, nhưng để sau này khi hấn thoát khỏi cái địa ngục trần gian này đã rồi hấn lo đến điều này.

Vợ Stokes ngồi trong một góc phòng, lặng lẽ khóc, xung quanh là người thân vây quanh. Zeke cố không nhìn họ, vì hấn sợ họ sẽ nhìn lại, sợ họ đọc được những gì trong mắt hấn. Zeke không còn quan tâm đến nỗi đau mất người thân của họ nữa. Hấn chỉ cầu Stokes chết quách cho rồi. Nếu anh chết, hấn sẽ bớt đi một việc cần làm trong nỗ lực thoát khỏi cảnh khốn khổ khốn khổ này. Hấn nhất định phải thoát. Hấn xứng đáng được đeo đồng hồ vàng, cũng như xứng đáng được hưởng hai trăm ngàn đô la hiện đang nằm im chờ hấn trong một tài khoản của ngân hàng Thụy Sĩ.

Hấn có dự định làm việc này đâu. Hấn và đồng sự cũ tham gia một vụ tấn công vào hang ổ của bọn buôn ma túy, và trong lúc hai viên cảnh sát cùng đội mồi đuổi theo tên tội phạm chạy trốn, hấn và James xông vào trong. Những tờ bạc mệnh giá một trăm đô la vương vãi khắp căn phòng, James đưa mắt nhìn hấn và

lập tức cả hai đọc được suy nghĩ của nhau. Trước khi hai bạn cùng đội quay về, hần và James đã giấu được gần hết số tiền trong phòng ấy.

Từ đó, chuyện lấy tiền trở nên dễ dàng hơn và họ cùng lấy tiền quỹ của bọn buôn lậu ma túy trước khi còng tay chúng. Sau đó, James hiến cho hần nhiều kế rửa tiền từ khoản thu nhập bất minh ấy. Còn nữa, nhiều tên buôn lậu ma túy sẵn sàng trả những khoản tiền khổng lồ cho vài lời đảm bảo của hần và Zeke chỉ cần làm ngơ như không biết gì là xong.

Một trong những lần Zeke đang nhận “hậu tạ” thì Martinez bắt quả tang hần vừa nhét một xấp tiền dễ kiếm vào túi vì đã thủ tiêu bằng chứng về một nạn nhân dùng ma túy quá liều. Nạn nhân chỉ là một con điếm. Thực ra thì chính Zeke từng chơi ả này một hai lần gì đó rồi.

Chưa muốn tỉnh giấc sớm, Lacy trở mình, trên người có vài chỗ ran rát mà đã lâu lắm nàng chưa đau ở những chỗ ấy. Trong tích tắc nàng đã hiểu ra nguyên do của những nơi ê ẩm ấy. Trời ạ, trong một đêm họ làm tình đến ba lần. Nàng đã về đích ghi điểm những sáu lần. Bốn lần trên giường, một lần trên sofa và một lần dưới nền nhà.

Lacy hé một bên mắt, cố gắng xác định vị trí, xem nàng đang nằm một mình trên giường hay Chase vẫn còn ở bên nàng. Chưa mở hết mắt ra thì một mùi thơm hấp dẫn đã tấn công mọi giác quan của nàng và Lacy biết Chase đang nấu nướng chuẩn bị cho bữa điểm tâm. Nàng có thể quen dần với chuyện này.

Không, cô không được thế! Tiếng cô gái ngoan trong lương tâm vọng đến.

Thấy Samantha đứng đỉnh đến gần, Lacy ngồi lên vuốt ve chú mèo ngoan trong lúc nó giương cặp mắt xoe tròn lên nhìn nàng. Nàng chợt nghĩ nếu con mèo biết nói, nó sẽ lên lớp nàng ra trò về chuyện không nên tin người lạ.

“Đừng lo mà,” nàng thủ thủ cùng Samatha, tay gãi gãi lên tấm lưng vồng của con mèo. “Đây chỉ là chuyện tạm thời thôi. Mấy ngày nữa, anh ấy sẽ... đi mà.” Tim nàng thất lại. “Chỉ là tình dục ngẫu hứng thôi.” Nàng nhắm mắt, hồi tưởng; và ngạc nhiên với chính mình vì nàng lại yêu say đắm. Và rồi, không cảm lòng được, nàng quăng ra bốn chữ làm tình ngẫu hứng, nửa vì muốn thử xem nghị lực của mình mạnh đến đâu sau cuộc mây mưa và nửa lại hy vọng anh sẽ bảo rằng nàng đã lầm.

Chase chỉ im lặng. Mà thôi, chính nàng cũng muốn thế mà. Có phải không nhỉ?

Bất chấp một sự thật là tim nàng vừa nhói lên, như thể có sợi dây thật mảnh nối nó với góc tâm hồn chất chứa bao cảm xúc dồn nén, nàng đã cố gắng tồn tại. Nàng đã không cầu xin anh lấy mình; nàng đã không bắt đầu quyết định xem nên chọn loại bánh cưới nào cho tiệc tân hôn hay tưởng tượng con mình sau này sẽ giống mẹ hay giống bố.

Vậy thì vì có gì sau cả ba lần làm tình, nàng đều không kiểm soát được tình cảm và bắt khóc như trẻ nhỏ. Chase đã bắt đầu tin chuyện đó với nàng là hoàn toàn tự nhiên. Mà biết đâu có thể là thế thật. Có lẽ đây là phản ứng của cơ thể sau khi đạt chuỗi cực khoái liên hoàn. Nhưng điều quan trọng là nàng đã sống sót. Không kể đến chuyện nàng đã làm tình thật kỳ diệu không giống như trước giờ.

“Và tao sẽ vẫn sống khỏe thôi, mày ạ,” nàng nói với con mèo. “Tao là phụ nữ hiện đại và trần tục. Là người tự nhiên lại thích tơ tưởng về bánh kem trắng nhân mứt quả cherry tại tiệc cưới của mình.”

“Thôi chết!” Nàng hoảng hốt đưa tay bụm miệng đầy suy nghĩ đó ngược về lỗ đen trong tiềm thức của mình.

Nàng lác đầu, bò xuống giường và vào phòng tắm với tay lấy chiếc áo choàng ngắn màu xanh nhạt loại mặc trong nhà đang treo trên móc sau cánh cửa. Nàng đến trước gương, ưỡn thẳng hai vai và sẫm soi hình bóng mình trong gương. “Mày trông khá lắm. Mày cảm giác rất ổn. Ừ thì bên dưới hơi đau tí, nhưng mày đã làm tình những ba lần cơ mà. Chúng thật tuyệt vời.”

“Mình có thể làm thêm lần bốn đấy.” Tiếng của Chase dội lại từ phía sau nàng. “Nếu như... bên dưới không đau lắm.”

22. Chương 22

Lacy quay phắt lại và đỏ mặt vì thấy Chase cởi trần mặc quần jean đang đứng ngay cửa nhà tắm mỉm cười tự mãn. Nhìn anh, nàng nhớ mấy siêu mẫu nam quảng cáo cho các hãng quần jean, một anh chàng để ngực trần có thân hình cực kì hấp dẫn trong chiếc quần jean và biết rõ là mình hấp dẫn.

Anh tiến lại gần định hôn nàng, nhưng nàng lùi xa, đưa tay lên che miệng. “Em chưa đánh răng,” nàng lúng búng.

Anh hôn trán nàng. “Sau những gì mình cùng làm đêm qua, anh tưởng tụi mình đã qua khỏi cái giai đoạn em-chưa-đánh-răng ấy rồi chứ?”

Mặt nàng càng nóng bừng hơn làm Chase tặc lưỡi. “Thôi em đánh răng đi rồi anh sẽ đổi bữa sáng lấy một cái hôn của em.”

Nàng gật đầu còn anh đi ra khỏi cửa.

Chase vừa vào bếp thì chuông điện thoại reo. Sáng nay, anh gọi cho Jason những bốn lần và thậm chí khẩn cầu cho anh được nghe tin vui từ tình hình bệnh trạng của Stokes. Lúc này, anh chỉ chực nhắc ông nghe lên thôi, nhưng anh đành nín thở chờ tiếng máy ghi âm tự động.

“Chase à?” giọng Jason vang vọng trong phòng.

Chase vỗ lấy ống nghe. “Bảo tớ vài tin vui đi nào.”

“Cậu ấy qua khỏi rồi,” Jason đáp, giọng hân hoan nghe như vừa trút được gánh nặng. “Stokes chưa hoàn toàn thoát khỏi cơn nguy kịch, nhưng cậu ấy can trường lắm.”

“Có thể chứ!” Chase giơ nắm đấm lên không trung. “Đó mới thực sự là tin vui. Giờ cậu hãy bảo vệ anh ấy. Đừng để Zeke đến gần Stokes nhé.”

“Tớ hứa mà. Ồ, tớ gọi lại cậu sau.”

Điện thoại tắt ngấm. Jason cúp máy đột ngột như vậy chắc chắn do có người đang đến gần, thông điệp quan trọng đã được truyền đi - Stokes đã qua khỏi.

Chase hít đầy không khí trong lành của buổi ban mai. Vài hình ảnh hồi tưởng từ đêm trước lại rón rén lên vào tâm trí anh. Anh mỉm cười và cảm giác biết ơn chúa trời chỉ vì vẫn được tiếp tục sống ủa đến với anh. Hôm nay quả là một ngày tốt lành.

Khi Lacy vào bếp, Chase đang trong tâm trạng hân hoan. Anh hôn nàng và khi môi miệng quần quýt với môi nàng, anh ôm ngang eo và cùng nàng khiêu vũ ngang qua căn bếp nhỏ.

“Em đói chứ?” anh hỏi khi cuối cùng hai người cũng rời nhau để thở. “Anh hy vọng em thích trứng omelette.”

Nàng gật đầu. Tay anh xoa dọc lưng nàng khi anh đưa nàng đến bên bàn ăn có ly cà phê nóng hổi đang chờ sẵn, hơi nước nghi ngút uốn lượn bay lên từ miệng ly. Nàng ngồi xuống ghế, toàn thân rạo rực, trong lúc anh đến bên lò. Đúng lúc ấy, điện thoại lại reo lên.

“Đêm qua mẹ em có gọi đến đấy.” Anh giở nắp chiếc chảo nhỏ và lấy bàn xẻng trong ngăn để muống trên tủ bếp.

“Anh không nói chuyện gì với mẹ em đấy chứ?” nàng hỏi, thậm chí ý thấy anh đi lại trong bếp mới thoải mái làm sao. Có anh ở đây thật thoải mái biết bao. Anh vừa vặn với cuộc đời nàng như tấm áo ngủ mềm mại vừa vặn ôm lấy thân nàng trong một đêm trời lạnh vậy. Vừa vặn như in. Anh thậm chí còn thích cả chó mèo nhà nàng nữa.

“Không, anh không trả lời.” Anh ngẩng lên sau khi đặt một miếng trứng hình bán nguyệt trông rất ngon mắt lên đĩa. “Nhưng mẹ em có nhắn lại rất nhiều đấy.” Chase nhoen cười. “Em biết không, mẹ em tính tình rất đặc biệt. Nhưng không đến nỗi khó chịu lắm đâu.”

“Đó là vì anh chưa biết mẹ em đây thôi.” Lacy nhấp một ngụm cà phê.

Chase lấy bàn xẻng khác và xúc khoai tây chiên vào đĩa nàg. Rồi anh lại nhìn lên. Ánh mắt lộ vẻ lo lắng. “Mẹ em khó đến mức nào vậy?”

Lacy nghe rõ câu hỏi và hiểu ẩn ý đằng sau câu hỏi ấy. “Mẹ không ngược đãi hay đánh đập em đâu. Không phải thế. Mẹ em thương con lắm. Chỉ là...” Nàng im bặt khi giọng nói đầu dây bên kia vang lên qua loa điện thoại.

“Chào, Lacy ơi? Anh, Eric đây mà. Bác sĩ thú y mà em tín nhiệm đây. Vì tối qua em không gọi lại cho nên anh đoán em đi chơi. Nhưng tối nay thì sao nhỉ?”

Chase nhú mảy xĩa bàn xẻng về phía điện thoại. “Gã này làm anh bực mình rồi đấy!” Đúng lúc ấy Fabio sửa vang và Chase cúi xuống nhìn con chó. “Fabio cũng không ưa hấn đâu. Đêm qua, nó vừa tâm sự với anh xong.”

Lacy bật cười. “Phải, nhưng bởi vì anh ấy kiếm sống bằng nghề thiên chó mà.” Lacy hỏi lòng hỏi dạ. Chase Kelly đang ghen! Chắc chắn điều này phải có nghĩa gì đấy chứ, nhỉ? Anh đặt đĩa trước mặt nàg, xoay chỉnh đĩa như thể trình bày cho ngon mắt, rồi hôn lên cổ nàg trước khi quay lại bếp lấy trứng cho mình.

Họ vừa ăn vừa nói chuyện và cười vui. Chase kể thêm cho nàg nghe về chị anh, về đứa cháu trai anh mong sẽ sớm có ngày hai cậu cháu được gặp nhau. Anh vừa nói vừa cọ chân lên bắp vế nàg. Lacy không nhớ ra có bao giờ mình được hạnh phúc như thế. Chuông điện thoại lại reo. Lần này người gọi tên là Bradley, thợ sửa ống nước, báo là sẽ đến nhà nàg trễ hơn giờ hẹn vài phút. Nàng để ý là giọng này nghe như của cùng người đàn ông tối qua. Lacy chăm chăm nhìn vào đĩa và nhớ đến Kathy cùng sự gắng gượng không muốn nghe theo tiếng gọi của con tim của bạn.

Nàng ăn thêm một miếng, và bàn chân Chase đang lên đến đùi nàg. Khi liếc nhìn lên, nàng tự hỏi không biết Chase có cảm thấy những gì như nàg đang cảm thấy không - sự thích hợp, nỗi ám áp đang khuấy động trong lòng. Tại sao chứ, anh đã bảo nàg rằng tối qua rất tuyệt vời. Và giờ anh ấy lại ghen. Và anh còn nấu ăn cho nàg nữa! Đàn ông đâu có nấu ăn cho bạn tình khi đấy chỉ là ngẫu hứng qua đường, phải không nhỉ? Những chữ nàg đọc được hôm qua vang vọng trong đầu Lacy. Nấu bữa tối và lên giường với Jessie.

Trời đất! Nàng nhìn xuống miếng trứng ốp la trên đĩa, khẩu vị chợt đắng nghét, những mẩu dăm trong tim bắt đầu từ từ trĩu dậy. Với anh, nàng chỉ là một cô Jessie khác, không hơn không kém. Nàng cắn môi, đưa chân ra chỗ khác tránh bàn chân anh.

“Sao thế?” anh hỏi khi đang cắn dở miếng bánh mì nướng, khiến nàng chú ý trở lại.

Bơ từ miếng bánh mì làm môi anh bóng nhẫy. Vài vụn bánh dính trên mép anh. Nàng ngậy ngất nhìn anh đưa đầu lưỡi liếm vụn bánh và bơ dính trên miệng.

“Chẳng có gì. Chỉ là em no rồi.” Nàng ngồi thẳng lưng, thêm chút bột hồ vào xương sống. Nàng không cho phép mình quan tâm đến anh. Chase chỉ là...

“Em gần như không đụng đến thức ăn kia mà.”

“Em ăn hết gần nửa đĩa rồi còn gì.” Nàng vỗ nhẹ vào bụng. “Em không muốn phát phì. Lúc đó thì không ai muốn qua đêm với em nữa.” Nàng đứng dậy, bước lại gần bồn rửa chén, nhưng nàng cảm nhận được anh đang chăm chú nhìn mình, bột hồ nơi sống lưng nàng bắt đầu nhào ra.

“Chuyện này là vì Peter, phải không?” Anh đến sát lưng nàg và đặt mỗi tay lên một bên vai nàg.

Làm cho đồng bột hồ trở nên nhão nhoét! “Peter làm sao cơ?” Lacy quay ngoắt lại nhìn anh.

“Chuyện chúng mình ấy. Em đang thối lui. Trước đây em sở phải ngủ với anh. Rồi sau khi ân ái, em còn khóc nữa. Có phải do hấn không, Lacy? Em vẫn còn yêu hấn.”

“Gì chứ? Ý em là, tại sao...” Ô, nàng hiểu ý anh định nói gì, nhưng làm thế nào mà anh lại kết luận là nàng vẫn còn yêu Peter cơ chứ? “Cả năm nay rồi em có gặp anh ấy đâu.”

“Hấn lừa dối em phải không Lacy?”

Nàng chớp mắt. “Vâng, đúng vậy. Anh ta dần cô thư ký phạm pháp trong thang máy. Đáng lẽ em cũng không biết đâu. Nhưng có một tay khủng nào đó bắt được băng ghi hình từ máy quay an ninh trong thang máy và tung cảnh ấy lên mạng.” Lacy không hiểu vì đâu nàng ăn nói chanh chua như vậy, nhưng giờ nói xong rồi, nàng chẳng lấy gì làm hối hận cả.

Chase vung tay như thể đang bức bối ghê lắm. “Vậy thì bỏ thằng khốn ấy đi cho rồi. Quên hẳn đi. Hắn không đáng được em nghĩ đến nữa. Một lần cũng không!”

Nàng quay đi và bắt đầu đổ nước rửa chén lên đĩa bẩn, nhưng nàng không tìm được nên buột miệng hỏi anh, “Đây là những gì anh khuyên Jessie về chồng cũ cô ấy đấy à - cứ quên hẳn đi là xong chứ gì?”

Anh nắm hai vai nàng và xoay người nàng quay lại đối diện với anh. “Jessie thì liên quan gì đến chuyện này?”

“Chẳng có gì,” nàng tiếp tục quay lưng lại với anh. “Cũng giống Peter thôi. Chẳng đáng quan tâm.”

“Được thôi,” anh gật và quay ra lau bàn ăn. Sau đó họ cùng rửa chén đĩa nhưng không ai nói với ai câu nào. Lúc đầu, sự im lặng làm cả hai người cùng khó chịu nhưng không khí nặng nề giảm dần và cuối cùng chỉ là sự yên tĩnh bao trùm. Khi nàng xếp chiếc đĩa cuối cùng lên kệ, Chase ôm ngang eo nàng và vùi mặt vào tóc nàng. “Tha lỗi cho anh vì anh đã nhắc đến Peter, em nhé? Hãy quên tất cả những gì anh nói. Đó chỉ là... Quỷ thật! Toàn những chuyện không đâu.”

Nàng quay mặt lại, dựa đầu vào ngực anh và lắng nghe nhịp đập nơi tim anh. Có thể nàng chỉ còn vài ngày bên anh nên Lacy không muốn phí thời gian vào những cuộc cãi vã. Khi anh đi rồi - mà anh chắc chắn sẽ đi trừ khi nàng quá tuyệt vọng và còng tay anh vào đầu giường - thì nàng sẽ phải ngồi nhặt những mảnh vỡ của con tim mình trong một thời gian rất dài. Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó. Nàng ngẩng lên. “Cảm ơn anh vì bữa sáng nhé.”

Anh hôn nàng. “Thế để anh pha nước tắm trong bồn Jacuzzi của em nhé?” Anh cười. “Anh nghe nói cách ấy làm giảm đau rất hiệu quả lắm.”

Đúng là ngâm mình trong nước ấm đỡ đau thật. Anh và nàng ngồi quay mặt vào nhau, chân người này âu yếm ve vuốt chân người kia.

“Lại đây nào, em. Để anh kỳ lưng cho,” tuy nói thế nhưng ánh mắt anh bộc lộ ý định hoàn toàn khác.

Lacy xoay người trong nước, sẵn lòng đón nhận mọi thứ anh sắp trao cho mình. Một tiếng thở dài se sẽ thoát ra từ cổ họng nàng khi anh dùng mảnh khăn tắm sữa tắm và xoa vào giữa hai bắp vai nàng. Sau đó, nàng không thấy khăn nữa và chỉ thấy hai bàn tay anh đây bọt xoa từ trên lưng xuống dưới rồi vòng ra trước ôm hai bầu ngực. Ngón trở và ngón cái trơn trượt vì sữa tắm nhẹ nhàng vờn về hai đầu ngực nàng.

Nàng cảm nhận được anh đang cương cứng áp vào lưng nàng; da thịt giữa hai đùi nàng bắt đầu đập dồn dập và van vỉ được anh chạm đến.

“Em có nghĩ mình còn quá đau quá không thể...”

Chuông cửa reo cắt ngang câu hỏi của anh. Lacy, đang khát khao đến choáng váng, vội vã bật dậy nhanh đến nỗi suýt ngã.

Vì nghĩ người gọi cửa có thể là Zeke - hoặc Sue, cô này thì sẽ cứ tự nhiên mà đi vào - Lacy để chân ướt đi như trượt trên nền nhà tắm. Nàng nhặt vội chiếc áo khoác dưới đất, nhanh nhẹn xỏ tay, thắt dây buộc quanh lưng và chạy vào phòng ngủ nhìn ra ngoài cửa sổ. “Chúa ơi!”

“Ai đấy em?” Chase theo nàng vào phòng ngủ, vẫn trần truồng, nước nhỏ giọt từ thân thể anh. Giọng nói anh nghe nghiêm túc và lo âu, nhưng bằng chứng của những gì họ cùng làm trong bồn tắm Jacuzzi vẫn rất đáng thẹn không thể không nhìn thấy. Cứng ngắc.

“Thợ sửa ống nước.” Nàng vuốt áo cho thẳng, đặt bàn tay lên tim đang đập dồn và thở sâu một hay nhịp để tự trấn tĩnh. Sau đó, nàng vương thẳng lưng, dậm đi ra cửa. “Em sẽ chỉ chỗ bể phốt cho anh ta.”

Nàng nghe tiếng Chase gọi với theo khi nàng bước ra khỏi phòng ngủ, nhưng vì chuông lại réo lên lần nữa nên Lacy quyết định chỉ tập trung làm cho xong một việc thôi. Kéo cao cổ áo để không phải phơi bày ra thứ gì, Lacy mở then cửa.

“Chào.” Nàng ló đầu ra ngoài.

Anh chàng mắt xanh hay quên tuốc nơ vít tên Bradley đang chăm chú nhìn vào tập giấy liền ngẩng lên. Đôi mày anh chau lại. “Không phải cô là...”

“Bạn của Kathy.” Nàng mỉm cười. “Hôm qua em đã thấy tên anh nghe quen quen rồi. Thế anh biết bể phốt ở đâu chưa?”

“Tôi biết rồi.” Anh ngập ngừng như muốn nói điều gì với nàng. “Cô này, Kathy ấy mà... cô ấy... có người yêu chưa vậy?”

Lacy không biết phải trả lời anh thế nào. “Chưa, cô ấy vẫn một mình - nhưng lúc này cô ấy chưa cởi mở để nhận lời hẹn hò với ai cả.”

“Cô ấy không cởi mở đến mức nào?”

Nàng huých vai mở cánh cửa hé rộng hơn và đứng tựa cửa trả lời anh. “Em không dám nói đâu.” Nàng ước sao mình có thể nói gì đó để anh ta hy vọng, nhưng thực lòng nàng không biết bạn mình sắt đá đến mức nào với cái nguyên tắc “nói không với đàn ông” ấy. Chỉ đôi ba ngày trước, nàng còn khẳng khái tuyên bố mình sẽ không bao giờ là con mồi rơi vào cái bẫy của sức hấp dẫn từ phái mày râu. Vậy mà, thử nhìn nàng bây giờ xem.

“Tôi có nên cho đây là ý dở và quên nó đi hay tôi nên tiếp tục tấn công vậy?”

Lacy cân nhắc câu trả lời, đoạn nói, “Chẳng ai thích kẻ bỏ cuộc cả, anh ạ.”

Bradley mỉm cười và gõ nhịp cây bút chì lên tập giấy. “Chút nữa tôi sẽ ra xem bể phốt. Hôm nay tôi chỉ kiểm tra sơ thôi. Tôi quay lại thao tác sau. Trước khi về, tôi sẽ gọi cửa đưa cho cô hóa đơn nhé. Mà này” - anh đưa mắt nhìn xuống tummy cười... “cô biết là cô mặc áo trái không?” Dứt lời, anh quay lưng bỏ đi.

Nàng vội nhìn xuống áo và ngẩng lên nói với theo. “Này anh - kiểm tra bể phốt có lâu không ạ?”

Anh không nghe tiếng nàng nên cầm cúi đi tiếp. Lacy khép vội cánh cửa, chạy vào bếp lấy lon sô đa và định quay lại phòng ngủ. Chuông cửa lại reo. Chắc anh ta lại quên tuốc nơ vít rồi, nàng tắc lưỡi nghĩ thầm. Miệng vẫn tươi cười, nàng ra mở cửa. Nụ cười tắt ngấm trên môi và lồng ngực nàng thất lại. Không phải là anh thợ sửa ống nước.

“Peter hả?” Lon sô đa trượt khỏi mấy ngón tay nàng rơi xuống đất và nước bắt đầu chảy lênh láng trên lối đi.

“Chào cưng,” Peter lên tiếng, nhìn xuống lon sô đa đang xoay vòng dưới đất. “Anh vào được không?”

Lacy nhìn trần trời vào đồng nước văng tung tóe trên nền gạch men, nhưng đầu óc nàng lại nghĩ đến Chase đang trong phòng ngủ. “Ừ hả.”

Peter vội bước hẳn vào trong vào đóng cửa lại. “Không phải em nên lấy gì đó lau chỗ này đi à?” Anh ta chỉ tay xuống nền nhà.

Nàng quay lưng bước đi vào bếp, lấy cuộn khăn chùi tay đoạn trở ra sảnh và ném một đồng khăn giấy lên vũng nước. “Anh muốn gì?” nàng hỏi, đặt cuộn khăn giấy lên bàn máy khâu cũ, ngay cạnh túi xách.

Chồng cũ của nàng khoanh tay trước ngực và nhìn nàng từ đầu đến chân. “Em có biết là em đang mặc áo trái không hả?”

Ồ, biết chứ, tôi chuẩn bị làm tình thì có người gọi cửa mà. Nếu giờ mà nàng có thể nói ra sự thật thì mất gì nàng cũng chịu. Nhưng vì Chase đang ẩn náu nên nàng không dám mạo hiểm. “Vâng, tôi biết. Anh muốn gì nào?”

Anh ta cười cười. “Chồng cũ ghé qua thăm vợ không được à?” Anh ta giơ tay chạm vào mái tóc ướt của nàng. “Anh ghé qua đúng lúc em đang tắm đấy à?”

“Không, tôi chẳng đang tâm gì cả, và không, anh cũng không được đến nhà tôi.” Nàng né đầu tránh.

Chuông cửa lại réo. Tưởng là Bradley quay lại, nàng giật mở túi lấy sổ séc và bút mực. Ngay sau khi nàng thanh toán để anh thợ đi về, nàng sẽ bảo Peter phải cuốn gói. Lacy vội vàng mở cửa, vừa gỡ sổ vừa hỏi. “Tôi nợ anh bao nhiêu nhỉ?”

Không phải Bradley. Với mái tóc vàng, mắt xanh sẫm và thân hình vạm vỡ như cầu thủ bóng bầu dục, Jason Dodd đẹp trai hết chỗ chê. Không phải là Lacy hứng thú gì với kiểu đẹp này; nàng thích tóc sẫm màu hơn, thích người ít cơ bắp hơn và... nói tóm lại là nàng thích Chase hơn.

“À, chỉ khoảng hơn trăm ngàn đô để mua chiếc Porsche thôi mà,” Dodd trả lời, mắt ánh lên tia hóm hỉnh.

“Cho nó vào danh sách quà Giáng sinh đi anh,” nàng đùa lại. “À, anh vào nhà đi. Nhưng cẩn thận nhé. Em vừa làm đổ chút sô đa.” Nàng mở rộng cửa và lùi xuống để Jason vào nhà, đoạn nàng cất lại sổ séc vào túi xách.

Jason khựng lại giữa lối vào khi nhác thấy Peter đang đứng dựa lưng vào tường. Lacy hết nhìn anh lại quay sang chồng cũ và nàng không biết nên làm gì tiếp. Sự im lặng sừng sùng buộc nàng phải lên tiếng.

Nàng khoa tay giữa hai người đàn ông. “Jason... Peter. Peter... Jason.” Nàng nhìn chăm chặp vào chồng cũ và đánh giọng. “À, mà tôi tính nói gì với anh ấy nhỉ? À, phải rồi, đến lúc anh về rồi đấy, Peter.” Nàng chỉ tay ra cửa.

Vẻ mặt sững sờ trên mặt Peter khiến nàng thốt nhiên mỉm cười. Hóa ra, hần tướng... hần tướng Jason là người yêu của nàng. Muốn nghĩ gì thì cứ nghĩ đi, con giun hèn hạ thích rúc vấy thư ký kia. Đây chính là tình huống gây hiểu lầm mà nàng sẽ không dính chính. Nàng thậm chí còn muốn bị hiểu lầm thêm bằng cách nhích lại gần viên cảnh sát tóc vàng và vỡ cười tình tứ với Jason.

Jason liếc qua mặt Peter một cái, anh giơ tay lên ra ý đã hiểu chuyện gì đang ngấm ngầm diễn ra trước mặt anh. “Anh sẽ đợi em ngay trong này nhé,” anh nói đoạn đi thẳng vào phòng khách.

Khi Jason mới dời bước thì chuông cửa lại ngân lên. Lacy lấy ngay sổ séc và mở cửa thật nhanh.

23. Chương 23

“Ngạc nhiên chưa?” Sue thản nhiên từ ngoài bước vào và dẫn Kathy vào theo. “Chúng tớ đi shopping đồ cũ và quyết định ghé qua chỗ cậu đi vệ sinh nhờ và thử rủ cậu có muốn đi cùng cho vui không. Chúng tớ tìm thấy nguyên bộ nội thất phòng ngủ đẹp lắm nhé - chỉ có điều Kathy và tớ đều không cần.” Sue nói liến thoắng. “Tớ thấy ngoài sân nhà cậu có mấy chiếc xe. Có người đến chơi đấy à?” Cô nàng chỉ ngừng đủ thời gian để ngó nghiêng. Mắt cô tròn tròn.

“Ai thế này?” Sue liếc qua Peter rồi liếc lại. Rồi mắt cô nàng ngó Lacy từ đầu đến chân. “Này, cậu có biết là cậu mặc áo trái không đấy?” Chưa dứt lời, sự chú ý của cô đã quay ngoắt sang Peter. “Thế nào, cậu có định giới thiệu chúng tớ không đây?”

Nàng nhìn chồng cũ và biết ngay hai bạn mình đang nghĩ gì. Tuy nhiên, bây giờ nàng chưa tiện giải thích dài dòng. “Sue và Kathy này, đây là Peter.”

“Tôi đã bảo cậu là cô nàng lại ngủ với hần rồi mà,” Sue nói, trừng mắt nhìn Peter rồi quay sang Kathy. “Tớ biết ngay mà. Khóc lóc như thế. Tớ biết có chuyện đang xảy ra mà.” Sue quay người trên gót giày sang gườm gườm nhìn Peter. “Tớ chỉ mong lần này hần đừng rút ra trước khi xong việc thôi. Rút lui sớm là tội đáng xử phạt đấy.”

“Biết đâu hần đã dùng thuốc súng thì sao,” Kathy chen vào bằng giọng mỉa mai sâu cay không kém. Tim Lacy ngập tràn yêu thương. Chỉ có bạn bè thật tốt với nhau mới đem chồng cũ đi nướng chín giùm nàng.

Peter há hốc như thể vừa bị vả vào mặt. Lacy mém sặc vì nín cười, rồi chuông cửa tiếp tục reo. “Cái gì thế này? Nhà tôi hay ga tàu điện ngầm trung tâm đây?” Lacy lẩm bẩm.

Nàng bực bội mở cửa, đứng đấy là anh thợ sửa ống nước, nhưng không chỉ mình anh ta. Đứng sau lưng anh là... Trời ơi là trời!

“Mẹ à?” Lacy lạc cả giọng. “Mẹ đang làm gì ở đây thế?”

“Còn anh thợ sửa ống nước nhà tớ cũng đang làm gì ở đây vậy?” Kathy ngạc nhiên. Câu hỏi làm Lacy quay lại nhìn bạn, và nàng bối rối nhìn về mặt thẳng thốt của Kathy. Peter hắng giọng và lườm nguyệt Sue ra trò.

“À ừ.” Đầu óc Lacy quay cuồng.

Chỉ tay vào Bradley, Kathy cau mày nói với nàng bằng giọng thoang thoảng ghen tuông. “Cậu đã dàn xếp vụ giảm giá cho tớ rồi cơ à?”

Lacy lắc đầu. “Đâu có.”

“Giảm giá gì cơ?” Bradley hỏi, nụ cười và ánh mắt toàn tâm toàn ý hướng về Kathy. “Thật là ngạc nhiên được...”

“Trời đất quỷ thần ơi!” Đúng lúc ấy, mẹ Lacy rít lên chì chiết khi nhìn thấy Peter. “Hắn làm cái giống gì ở đây thế hả?”

Lacy quay lại nhìn Peter. Với năm người khách đứng ngay lối vào và đồng khăn giấy sũng nước sô đa dưới sàn nhà, Lacy chẳng còn chỗ mà di chuyển.

“Lacy ngủ với hắn đấy cô ạ,” Sue cáo buộc, mắt lại trừng Peter. “Cháu không ngờ con nhỏ này vẫn ngủ với hắn. Theo cháu thì...” Giọng Sue tiếp tục huyền thuyên, nhảy nhót quanh không gian chật chội, làm Lacy nhức đầu không thể tả.

“Tôi không có ngủ với Peter,” Lacy nạt ngang.

“Thế cậu có ngủ với thợ sửa ống nước nhà tớ không?” Kathy hỏi át cả tiếng Sue đang thao thao bất tuyệt.

“Với tôi ư?” Bradley hỏi, hoàn toàn sững sốt. Giọng anh khô khốc.

“Con ngủ với cả anh này đấy à?” Giọng tông cao chói với của mẹ nàng lạnh lạnh trong sảnh.

“Hóa ra cậu đang ngủ với anh ấy ư?” Kathy chưa chịu thôi.

Miệng Lacy há ra, nhưng nàng không thể nghĩ, không thể nói được nữa. Sue thì, xin Chúa rủ lòng thương, vẫn mắng nhiếc Peter thậm tệ, Kathy vẫn hỏi dồn về quan hệ của nàng với Bradley, còn mẹ nàng liên tục ta thán về cảnh Peter và cô thư ký trong băng video an ninh ở thang máy.

“Làm ơn nói với mẹ là con cũng không ngủ với Peter nữa đi.” Tiếng mẹ nàng lạnh lót át hết bản đồng ca.

“Ít nhất thì tôi cũng từng cười xinแต่งงาน hoàng với cô ấy,” Peter phản công, giọng cáu tiết. “Với lại, phải chào hỏi nhau cho phải phép chứ, bà Callahan.”

“Đừng nói chuyện phép tắc với ta, cái đồ... cái đồ khùng giở trò trong thang máy. Sao cậu dám tụt quần khoe mông với một nửa dân số Hoa Kỳ rồi xử luôn thư ký trong khi vẫn kết hôn với con gái ta hả?”

Mẹ Lacy gạt phắt Bradley và chen lên đứng trước mặt nàng. “Con có biết là con đang mặc áo trái không đấy?”

“Có, con biết ạ,” Lacy trả lời, cố gắng kiềm chế hết sức để không phải gào lên.

“Tôi không có đang quan hệ với cô ấy,” Bradley phân trần với Kathy.

Sue bắt đầu chuyển sang đề tài gì thì có trời mới biết được, đến lúc này Lacy chỉ muốn đưa tay lên bịt tai. “Im lặng!” nàng hét lên. Tất cả mọi người có mặt đều nghe theo, trừ mẹ nàng.

Bà Callahan nói to và rành rọt. “Thế mà mẹ cứ tưởng con ngủ với Jason Dodd cơ đấy.”

“Với ai cơ?” Một giọng nói từ trong phòng khách dội ra.

“Với Jason Dodd,” bà Callahan nhắc lại, quay nhìn người đàn ông từ phòng khách bước ra sảnh. “Cậu là ai thế?”

“Ôi trời!” Sue túm lấy khuỷu tay Lacy. “Sao cậu không kể với tớ là cậu ngủ với anh ấy? Ý tớ là, ít nhất cậu cũng nên nói trước với tớ một tiếng chứ.” Giờ đến lượt giọng Sue mang vẻ ghen tị, còn Lacy chỉ muốn khụy xuống nền nhà lênh láng sơn đỏ, vương vãi khăn giấy ướt nhẹp mà khóc toáng lên.

“Cô ấy ngủ với ai cơ?” Jason Dodd hỏi lại, rồi nhìn Sue cười niềm nở. “Chào em. Chúng mình gặp nhau...”

“À, tôi thì không tận mắt nhìn thấy hai người làm gì,” mẹ Lacy tiếp tục kể lể, mắt trừng trừng dán chặt vào Peter. “Không như một số người, hai đứa chúng nó không làm chuyện ấy trước camera. Nhưng chúng có những hai hộp bao cao su. Tôi tin chắc con tôi tận hưởng từng cái một.”

“Đủ rồi” Lacy quát. “Mẹ thôi ngay đi cho.” Khi mọi người chú ý vào nàng, Lacy xoay vòng một lượt, khăn giấy ướt lút rít dưới chân trần của nàng. “Xin mọi người biết cho là tôi có biết mình mặc áo trái và trong căn phòng này không có người đàn ông nào tôi đã ngủ cùng suốt một năm qua.”

Bradley lập tức quay sang giải thích với Kathy. “Năm ngoái tôi cũng không ngủ với cô ấy đâu.”

Thế là cuộc bàn tán lại rộ lên rôm rả.

“Dừng lại!” Lacy lớn tiếng. Nàng quay sang người mà nàng muốn ra khỏi cửa nhà mình trước nhất. “Peter! Cuốn gói khỏi đời tôi ngay!”

Khi Peter đi ra cửa, nàng quay sang anh thợ sửa ống nước. “Anh nhớ gửi hóa đơn qua đường bưu điện cho tôi nhé. Giờ thì tạm biệt.” Nàng phẩy tay về phía cửa.

Anh thợ ống nước liếc lại Kathy. “Tôi sẽ gọi em sau.” Đoạn anh theo bước Peter.

Lacy quay lại đối diện với mẹ mình. “Con rất mừng vì mẹ ghé qua chơi. Giờ thì mẹ về giùm.”

Mẹ nàng giận dữ nói lớn. “Tối nay gọi lại cho mẹ.” Bà cúi kính thêm. “Chúng ta phải nói về chuyện con lại gặp thằng Peter.” Bà hất tấm khăn san màu tím qua vai và bỏ đi.

Lacy hít một hơi thật dài rồi đối mặt với Sue và Kathy. “Để tớ nói cho rõ nhé: tớ chẳng ngủ với bất cứ anh nào mà hai cậu từng mơ tưởng được quan hệ cùng. Bây giờ, nếu hai cậu nhất định phải đi vệ sinh thì xin mời, rồi đi về giùm tớ, tớ sẽ gọi hai cậu sau.”

Sue và Kathy bỏ qua màn đi nhờ vệ sinh và bấm nhau ra cửa. Lau hai tay rịn mồ hôi vào áo choàng mặc trái, Lacy quay sang Jason Dodd. Anh chàng đang nhìn theo Kathy và Sue đi ra, mắt anh ta chủ yếu là đeo dính vào Sue.

Cửa vừa sập lại, anh đã nhìn Lacy cười toe toét. “Những hai hộp bao bảo vệ cơ à, Lacy? Tôi cũng giỏi đấy chứ, nhỉ!”

Tiếng Jason gọi tên mình khiến Chase đã hấp tấp mở cửa phòng ngủ.

“Ê.” Chase bước lui. Jason, mặt cười rạng rỡ, bước vào phòng ngủ. “Cậu có nghe được chuyện ở ngoài kia không?” Jason liếc quanh, tập trung nhìn vào giường ngủ bề bộn.

“Tiếng được tiếng mất.” Chase đáp, cảm nhận được cơn bí bách của mình lên đến đỉnh điểm khi phải lẩn trốn sau những cánh cửa đóng chặt như tên tội phạm nguy hiểm bị truy nã. Nhất là khi có cả đám đàn ông ngoài kia vờn quanh cô gái anh đang sắp đưa lên giường ân ái. “Nghe như cái chợ vỡ ấy. Trông gã đó, cái tên Peter ấy, thế nào hả?”

“Trông như trí thức róm rả ấy mà.” Jason cười toe. “Nhưng nếu cậu rất muốn nhìn tận mắt thì ta sẽ được thấy mông hần và vài bộ phận khác nữa trên Internet đấy. Hay ít ra thì đấy là những gì mẹ vợ một thời của hần nói.” Jason ôm bụng cười phá lên. “Đấy là vở hài kịch chất nhất đấy.”

“Tớ nghĩ là có nghe tiếng mẹ Lacy.” Chase chống một tay lên tường, lúc này không có khả năng tiếp nhận chuyện khôi hài được. “Thế còn ai khác nữa không?”

“Tay thợ sửa ống nước. Tay này bị chụp mũ là có ngủ với Lacy.” Jason liếc qua chiếc giường bề bộn. “Nhưng mà này, trông như thể là...”

“Thợ sửa ống nước nữa à?” Chase chống tay lên mặt. “Lúc đầu là nhân viên FedEx, sau đến bác sĩ thú y, rồi tên chồng cũ tệ bạc, và bây giờ lại đến thợ sửa ống nước ư?” Chase tin chắc Lacy không ngủ với anh ta, hay với bất kì người nào trong số những tay anh vừa kể, thế nhưng liệu danh sách người-muốn-ngủ-với-Lacy còn dài đến cỡ nào nữa? “Thật điên rồ! Đếch chịu được.”

Jason giơ tay lên ngăn lại. “Ấy! Người bị Lacy phản bội là tớ cơ mà. Nhất là sau khi tớ đã đầu tư đến hai hộp bao cao su cơ đấy!”

“Tớ có nghe đoạn ấy.” Chase đi ngang qua phòng và lúc này thì không thể không cười. “Tớ mượn tạm tên cậu ấy mà.”

Jason bắt cười. “Hóa ra tên tớ cũng hay đấy chứ, cậu nhỉ?” Thấy Chase lại nhíu mày, Jason nói tiếp. “Nói thực nhé, tớ không tin Lacy gần gũi tay thợ sửa ống nước đâu. Và cô nàng thề rằng mình và Peter không gần nhau hơn một năm nay rồi. Theo tớ thì anh thợ kia thích cô nàng tóc đỏ cơ. Không có gì đáng trách cả. Cả cô nàng ấy và Sue đều là loại xinh xắn hết.”

“Họ vẫn còn ở ngoài ấy à?” Chase hỏi, biết rằng lúc này chắc Lacy chỉ muốn chết vì xấu hổ.

“Không.”

Chase ra cửa sổ chính để xem xe hơi đã đi hết chưa. Tất cả đã đi hết, trừ một chiếc. “Cậu đang chạy chiếc xe gia đình ấy à?”

Jason gật đầu. “Sao hả? Tớ không có tương lái xe gia đình sao?”

Nóng lòng muốn gặp Lacy, Chase quay lưng bước ra cửa phòng ngủ. Đúng lúc ấy, Lacy cũng đi ra cuối sảnh. Khi hai người gặp nhau giữa đường, anh nâng cằm nàng lên nhìn vào mặt nàng. “Em không sao chứ?” Hai má nàng còn đỏ bừng.

“Thật không khác gì trò hề. Giống như kiểu hay thấy trên mấy phim truyền hình dài hơi ấy,” Lacy trả lời. “Thật kinh khủng, ghê gớm, thật là...”

“Thôi, ổn hết rồi mà em.” Anh ôm nàng vào lòng.

“Không, không ổn gì cả. Mẹ em tưởng em ngủ với bốn người khác nhau.” Nàng gục đầu vào ngực anh, hít một hơi sâu đoạn ngẩng đầu lên. “Mà chuyện ấy mẹ cũng chẳng quan tâm làm gì nếu như một trong số đó không phải là chồng cũ của em. Dù mẹ em cổ xúy cho phong trào tự do luyện ái của thập niên sáu mươi, nhưng bà dứt khoát có một nguyên tắc riêng về việc không bao giờ lên giường với chồng cũ. Chưa hết, hai cô bạn gái của em đều tưởng em dạn dĩ với hai người đàn ông mà các cô ấy mơ ước được chung đụng nếu các cô không quá nhát gan không dám cho mấy anh ấy lại gần. Còn nữa, anh thợ sửa ống nước thì tưởng em sẵn sàng lên giường với anh ta chỉ để được giảm giá dịch vụ. Với lại, mọi người đều tưởng em làm tình hai mươi tư lần với... anh kia.” Nàng chỉ Jason vừa bước ra sảnh. “Cuối cùng là từ đầu đến cuối tập phim, em lại mặc áo lộn trái.”

Chase cố nhịn cười. “Anh đã cố bảo em về chuyện đó rồi.” Anh cúi xuống hôn má nàng.

Jason háng giọng. “Trước khi hai người vào phần thứ 25, tôi xin được có vài phút.”

Lacy càng đỏ mặt thêm và, vùng người ra khỏi vòng tay Chase, dậm bước đi về phòng ngủ, mắt không nhìn qua Jason.

“Lacy này?” Jason làm như chợt nhớ ra điều gì.

Lacy quay lại thấy anh đang tủm tỉm cười.

“Khi cô đề cập đến hai người đàn ông mà hai cô bạn muốn yêu lấy ấy mà, không phải tình cờ tôi lại là một trong hai người đàn ông đấy chứ nhỉ? Bởi vì nếu tôi có thể phụ giúp tháo gỡ được gì cho một trong hai cô ấy, thì...”

“Anh làm ơn bắn anh ấy hộ em nhé?” Lacy quay sang bảo Chase.

Chase cười toe nhìn nàng đi xa dần. Khi anh quay lại, Jason đang ngoảnh anh đắm đắm và bật thì nhệch ra. “Gi thế?” Chase hỏi.

Jason vỗ vai bạn. “Tớ chưa thấy cậu nhìn cô nào trêu mến như thế cả từ khi... từ lâu lắm rồi.” Jason thở dài. “Tiếc là người ta lại tưởng tớ với cô ấy mới chết chứ.”

“Buồn cười nhỉ.” Chase quay lại. “Cậu cần nói với tớ chuyện gì nào?” Thế rồi một khả năng đáng sợ làm anh choáng váng. “Stoke không sao chứ?”

Nụ cười của bạn anh tắt ngúm. “Cậu ấy vẫn đang trụ lại, nhưng tình hình như mảnh chỉ treo chuông. Tới qua, có lúc cậu ấy còn ngừng thở nữa kìa.”

Chase vào phòng khách và chán nản ngồi phịch xuống ghế sofa. “Và cậu vẫn chưa tìm ra gì hết phải không?”

“Tớ vẫn chưa xem hết tài liệu mà,” Jason muốn an ủi, nhưng giọng anh hẳn lên nổi bực bội.

“Trong khi đó, việc trốn chui trốn nhủi làm tớ thấy tội lỗi đầy mình.” Chase gục mặt vào lòng bàn tay và hai tay siết lấy thái dương.

“À mà tớ có tìm thấy một chi tiết lạ lắm nhé,” Jason tiết lộ, ngồi xuống bên cạnh Chase. “Lúc đọc lại hồ sơ, một trong những vụ hai người tham gia cùng nhau thì báo cáo bị mất một mớ trang. Là vụ Bradley Lakes, cậu còn nhớ không? Cô ấy chết vì dùng ma túy quá liều nhưng cậu và Zeke không bắt được ai cả.”

“Có, tớ có nhớ.” Chase nhìn lên. “Trong báo cáo ấy bị mất những gì thế?”

“Chỉ mấy trang đó thôi. Lúc đầu, tớ chỉ nghĩ nó bị thất lạc do rơi ở đâu đó nhưng... tớ thấy nên nói với cậu. Biết đâu lại khiến cậu nghĩ ra gì đó.”

Chase hít vào thật sâu. “Để coi có nhớ lại được gì không, nhưng nếu tớ nhớ không lắm thì trong quãng thời gian đó, dường như Zeke không làm gì khả nghi cả. Tất nhiên là, dù tụi tớ làm việc cật lực hết mức, có vẻ như tụi tớ không sao lần ra dấu vết của đường dây buôn ma túy. Tớ nhớ là sự thật ấy đã làm tớ phát điên.”

“Cậu cứ nghĩ tiếp đi nhé. Trong thời gian này tớ phải xa cậu một lúc. Đừng có gọi cho tớ nữa. Vài ba ngày nữa tớ sẽ gọi cho cậu, hoặc có khi sớm hơn nếu tớ phát hiện ra điều gì.”

“Cậu thực sự cho rằng Zeke đang tìm cách hãm hại cậu ư?” Chase hỏi.

“Ừ. Hôm nay có người còn theo dõi tớ nữa đấy. Một tên to béo. Ăn mặc lờ lợet lắm.”

“Bruno đấy,” Chase bảo. “Vũ công Bruno,” anh thêm vào khi nhớ lại vụ việc trên cầu.

“Tiếp này, tớ đậu xe lại nhà Shelly, nhảy qua cửa sổ, mượn chiếc xe gia đình của mẹ cô ấy. Theo tớ thì bây giờ bọn mình càng ít liên lạc càng tốt.” Jason đứng dậy. “Tớ sẽ giữ liên lạc với cậu. À quên, cậu cầm số điện thoại của Shelly này.” Anh rút mảnh giấy từ túi sau quần jean ra. “Nếu cần gì, cậu cứ gọi vào số này rồi nhấn lại nhé. Tớ sẽ tìm cách gọi lại cho cậu sớm nhất có thể.”

“Shelly là ai thế?” Chase hỏi.

Jason nhướn một bên mày. “Cô nàng sắp thành người yêu cũ của tớ rồi.”

“Cô ấy đã làm gì thế?” Chase bật cười. “Lỡ miệng nhắc đến từ bắt đầu bằng chữ G à?”

“Sao cậu biết hay thế?” Jason nhún vai, đoạn mỉm cười. “GẮN với chả BỐ.”

“Cậu tồi quá đi, Dodd.”

“Phải, nói tớ nghe điều gì mà phân nửa con gái ở thành phố Houston chưa biết đi.”

“Thế cậu chưa bao giờ tính chuyện lâu dài à?” Chase hỏi.

Jason nhìn xuống cuối sảnh. “Tớ sẽ tính chứ, nếu cậu không nhanh tay giành lấy toàn các cô nhất phẩm trước khi tớ kịp mó tay vào.”

“Cậu chớ có bèn mắng đến đó,” Chase cảnh cáo.

“À, đừng lo. Hồi đó, tớ cũng đâu có cướp Sarah của cậu, đúng chưa?”

“Có đấy. Tớ biết cậu có ý đồ.”

“À, phải. Hình như tớ có nghĩ đến chuyện đó, nhưng lúc đó tớ không biết cô ấy là ai.” Một chốc sau Jason ra về, Chase còn nán lại phòng khách nghiền ngẫm về những thông tin vừa nhận được. Tình trạng sức khỏe của Stokes không tốt. Zeke lại quay sang tìm cách hãm hại anh và Jason và cho người theo đuôi Jason. Một sổ trang hồ sơ của vụ Lakes đã bị mất. Peter là gã trí thức rởm, và Lacy đã đuổi hắn đi trước hết. Như thế đã đủ kết luận cô ấy không còn tơ tưởng đến hắn chưa nhỉ? Hay chỉ là cô ấy quá thực tế, sợ Peter phát hiện ra chuyện cô ấy có người tình mới – một cảnh sát tự xưng bị cảnh sát truy nã – đang nấp trong phòng ngủ?

Anh tựa hẳn vào lưng ghế và nhắm nghiền hai mắt. Tình hình trở nên xấu đi rồi đây. Để càng lâu thì Chase nhận ra khả năng Zeke thoát tội gài bẫy anh lại càng cao. Mẹ kiếp!

Zeke nằm bất động trên giường, mắt trân trân nhìn trần nhà phòng ngủ mà trong đầu căng thẳng cũng như khi hắn ở trong bệnh viện. Giấc ngủ không chịu đến; thay vào đó bụng dạ hắn trở chứng tống ra a xít như giàn khoan bơm dầu ở Iraq. Cuối cùng, hắn ngồi dậy, chộp lấy lọ thuốc antacids trên bàn nhỏ cạnh giường và nhai cả nắm trong lúc đầu óc nghĩ tận đầu đầu.

Mỗi một khoảnh khắc đều làm cho sự thật đau đớn thêm đau đớn. Stokes đã trụ lại. Kelly chẳng xuất hiện dù còn sống hay đã chết. Trong khi đó Dodd lẫn như trạch và cắt đuôi Bruno hết lần này đến lần khác. Từng mảnh từng mảnh khốn nạn của cuộc đời hắn đang rời rã.

“Mẹ nó!” Hắn bật dậy, xỏ chân vào quần jean, lấy súng giắt theo người và ra khỏi nhà. Chuyện tối thiểu hắn có thể làm được bây giờ là hắn tiếp tục lục tìm khu vực quanh hồ. Biết đâu hắn tìm được xác Kelly giạt vào đâu đó, hoặc biết đâu lại là chút manh mối chó chết nào đó. Hoặc có lẽ hắn chỉ cần nhảy búng qua thành cầu là xong.

Lacy trở mình, thấy thiếu hơi ấm từ Chase, cảm giác như mất đi một nửa của chính mình. Lúc nàng sắp ngủ, anh vẫn còn ôm nàng và lặng lẽ hôn hai vai cho đến khi nàng chìm vào giấc ngủ. Nàng ngồi lên và nhìn đồng hồ. Gần ba giờ sáng. Anh ấy đi đâu được nhỉ? Nàng vuốt ve ba con mèo và Fabio đang nằm dưới chân giường. Chúng đã ngoan ngoãn nhường khoảng giường của mình cho người lạ - cho dù lạ lẫm thay, nàng không còn cảm thấy Chase là người lạ nữa.

Lúc bước xuống giường, Lacy thấy cơn đau rát lại trở về giữa hai đùi nàng. Nàng nhớ ra họ đã cùng ái ân với nhau thêm hai lần nữa sau khi Jason ra về. Một lần vào buổi chiều, lúc họ chờ thức ăn anh nấu hôm trước đang hâm nóng trong lò. Từ nay nàng sẽ không thể xất cà rót trên quầy bếp ấy mà lại không hồi tưởng. Còn lần thứ hai, sau khi họ đã đi nằm. Lúc ấy nàng gần như ngủ thiếp đi rồi, đang cuộn người bên phần giường của mình thì hai tay anh luồn vào giữa hai đùi nàng. Những cái vuốt ve chậm rãi làm nàng phải chuyển mình theo anh. Phần đàn ông của anh, cứng ngắc và sẵn sàng, ép sát phía sau đùi nàng. Lacy định quay lại thì anh đã đi vào trong nàng, những lời anh thì thầm lên cổ nhón nhột.

“Đừng, em cứ nằm im như thế. Anh muốn chiếm lấy em như thế này thôi.” Và anh đã đoạt lấy nàng.

Lacy mỉm cười, thông thả ra hành lang vào phòng khách, những tưởng sẽ nhìn thấy anh ngồi tư lự ngoài sofa. Anh chẳng ngồi ở đấy, rồi khi nhận ra bốn phía không có ánh đèn, tim nàng nhói lên. Nỗi lo sợ và cảm giác đau đớn dâng ngập tâm hồn làm nàng nắm chặt hai tay thành nắm đấm: Nếu một ngày kia anh tự nhiên biến mất khỏi nhà nàng thì sao? Nàng tìm kiếm khắp nhà, vào từng phòng một, căn phòng sau lại càng trống vắng hơn căn trước. Nỗi trống trải đưa nàng trở về thời điểm trước khi Chase bước vào cuộc đời nàng.

Nàng đi ra đến cửa trước, thấy cửa đã khóa. Lacy tựa lưng vào khung cửa gỗ, nước mắt bắt đầu ứa ra. Anh thậm chí đã không nói lấy một lời từ biệt.

Chase đi sâu vào rừng. Anh không tài nào ngủ được, hội chứng u uất do giam hãm đã khiến anh nghẹt thở. Anh thấy cần phải ra ngoài, hít thở không khí trong lành. Giờ anh đang đi giữa hai hàng thông, giẫm lên những bóng cây đâm ánh trắng, những suy nghĩ về Zeke, về Stokes bám chắc vào đầu óc tỉnh táo của anh. Thế rồi tâm trí anh quay sang một hướng hoàn toàn khác. Sarah.

Yêu nàng.

Mất nàng.

Và sau đó, anh đánh mất chính mình vì đau thương. Anh đã quá mất phương hướng đến mức đem mạng sống của mình ra làm trò đùa, lao vào mọi nguy hiểm mà thách thức tử thần. Phải cần đến một họng súng chĩa vào đầu anh mới thức tỉnh. Không, cần đến thứ khác nữa chứ.

Phải cần đến một họng súng và Lacy.

Hình ảnh của nàng ùa về tâm trí Chase. Anh nhớ nàng quay quắt, chỉ muốn quay về lại bên nàng. Để cảm nhận cơ thể nàng vừa vụn trong anh. Để nghe được hơi thở của nàng.

Anh quay bước về phía nhà nàng, vừa định băng qua lối nhỏ để đến thêm nhà, thì một chiếc xe chạy vào ngõ nhà nàng. Xe của Zeke! Chết thật! Chase rờ tìm khẩu súng nhưng chợt nhớ anh quên không mang theo. Mình làm sao thế này? Anh càng lúc càng mất cảnh giác. Lùi ngay vào bóng tối, anh lom khom nấp sau gốc cây. Nếu Zeke đến gần cửa, anh sẽ phải hành động thôi. Dù có súng hay không, hắn cũng phải chết trước khi đụng được một ngón tay vào nàng.

Nghĩ đi, nghĩ đi chứ! Ruột gan anh quặn thắt và lồng ngực anh đau nhói. Vừa lúc đó, xe của Zeke bắt đầu lùi lại. Chase lùi xuống vài bước để phòng ánh đèn pha từ xe hắt lia tới chỗ rặng cây anh đang nấp.

Chỉ khi đèn hậu của chiếc xe hơi nhỏ dần và biến mất hắt thì Chase mới thở phào. Tuy nhiên, thực tế như mũi dùi nung đỏ dí vào người anh. Anh ở đây sẽ đặt Lacy vào nguy hiểm.

Lacy ngồi trên sofa, ngó trân khoảng không trước mặt, tầm nhìn nhòe nhoẹt. Vừa nghe tiếng động ngoài cửa chính, nàng đứng bật dậy nhón chân đi ra. Cửa bật mở. Chase vừa bước vào đã giật nảy mình khi thấy nàng.

“Em đang làm gì vậy?”

“Em vừa ngủ dậy nhưng không thấy anh đâu cả.” Nàng chớp mắt giấu những giọt buồn, nhưng nhìn về mặt anh thì rõ là nàng đã chớp không kịp nhanh rồi.

Anh bước đến gần lau nước mắt cho nàng. “Anh cần phải ra ngoài một chút. Bị cảm chân nên thấy u uất. Sau đó thì...” Anh ngưng lại. “Anh không định làm em... phải lo lắng thế này.”

Nàng lắc đầu. “Dị ứng đấy.” Những muốn chạy trốn khỏi bao cảm xúc trái ngược giằng xé con tim mình, nàng quay lưng bỏ anh mà đi.

Tiếng bước chân nàng vang vọng trong hành lang, nhưng nàng biết anh vẫn đang nhìn theo mình. Một phần trong nàng cầu trời xui khiến anh chạy theo, mong muốn anh vòng tay ôm ngang eo nàng, buộc nàng phải thú nhận những điều nàng không muốn nói. Rằng nàng sợ. Rằng nàng không muốn anh bỏ đi. Không những tối nay. Không chỉ tối mai. Sao anh không ở lại đây mãi mãi? Lacy thậm chí còn đi chậm lại, nhưng chẳng thấy gì. Chase không đến bên nàng. Anh cũng không phải mẫu đàn ông chỉ biết yêu mãi một người. Nàng buộc phải chấp nhận điều đó.

24. Chương 24

Chase đấu tranh cưỡng lại khao khát muốn chạy theo Lacy buộc nàng phải thú thật lòng mình. Nàng tưởng anh đã đi rồi nên nàng khóc, như thế có nghĩa nàng có quan tâm đến anh, dù nàng có muốn hay không. Nhưng anh đã không chạy theo nàng.

Nhắm nghiền hai mắt, anh cố làm dịu đi cơn hoảng loạn vẫn đang lung bùng trong ngực. Năm phút trước, anh đã định vào nhà lấy hết đồ tùy thân và đi ngay. Nhưng sau đó anh bình tĩnh; anh có bỏ đi cũng không ngăn cho Zeke quay trở lại. Và nếu hắn quay lại và Lacy, với khả năng không biết nói dối của mình, sẽ không thể làm hắn tin là nàng chưa từng gặp Chase, lúc đó rất có thể Zeke sẽ làm hại nàng. Đi hay ở, Chase

cũng đã đặt Lacy vào vòng nguy hiểm mất rồi. Tuy nhiên, nếu anh ở lại thì ít nhất anh cũng có mặt để kịp thời che chở cho nàng.

Vậy nên anh sẽ ở lại. Nhưng anh phải tỉnh táo. Anh không thể hứa hẹn gì với nàng. Quý thần ơi, chắc chắn là không. Chuyện giữa anh và nàng không phải là qua đường, nhưng rồi nó sẽ đi đến đâu chứ? Anh có gì để cho nàng đâu?

Nếu không có cách gì lật ngược thế cờ thì anh, Chase Kelly, sẽ buộc phải chạy trốn hoặc ra đầu thú. Đầu thú rồi sau đó anh chắc chắn sẽ phải đi tù. Dù tính đường nào, anh cũng không thể để Lacy khổ luyện vì mình.

Vậy nên bây giờ, dù có muốn bộc bạch tình cảm thật của mình với nàng đến thế nào đi chăng nữa, anh vẫn không thể - không thể làm thế cho đến khi biết được tương lai sẽ mang đến những gì.

Gần một giờ đồng hồ sau, khi Lacy vẫn còn nằm thao thức thì Chase nhẹ nhàng nằm xuống ngay cạnh nàng. Nàng không nói, anh cũng lặng thinh. Tiếng đồng hồ kêu tích tắc nghe sao chậm chạp như thể sắp hết pin vậy. Nàng hít vào thật sâu và ngửi thấy mùi cơ thể anh - mùi khí trời bên ngoài của gió và cây cỏ. Nhịp thở của anh hòa theo nhịp thở của nàng làm dấy lên trong căn phòng tối một cảm giác chờ đợi kỳ lạ về những gì sắp xảy ra. Không chỉ sắp xảy ra trong năm phút tới, mà là chờ đợi đoán trước về bước tiếp theo trong quan hệ giữa hai người.

Nàng nghe tiếng anh xoay người nằm nghiêng. Mặt nệm kê xoay chuyển khiến tim nàng chùng xuống. Rồi sẽ chóng thôi anh sẽ đi khỏi đây. Sẽ không còn ai làm nệm của nàng lún xuống như bây giờ nữa. Tất nhiên, Fabio và ba con mèo vẫn nằm bên nàng nhưng sẽ không có gì thay thế được anh.

“Không ngủ được à?” anh hỏi.

“Vâng,” nàng lúng búng nhưng vẫn hạ quyết tâm là nàng sẽ không khóc hoặc không cầu xin anh đừng bao giờ bỏ rơi mình. Nàng lao đầu vào chuyện này vẫn biết là chẳng phải chuyện lâu dài, một bài học về tình dục không gần bó. Và Chase Kelly chắc chắn đã giảng dạy phần tình dục thật xuất sắc. Chỉ có cái phần không gần bó mới là trực trực.

“Anh cũng không ngủ được.” Anh cọ đầu mũi vào má nàng. “Em có nghĩ ra được trò gì” - đầu lưỡi anh thò vào tai nàng “bất cứ trò gì giúp ta ngủ được không?”

“Chơi cờ đi. Chơi cờ luôn làm em muốn ngủ.”

“Phải em mới nói là ‘chơi cờ người’ chẳng?” Tay anh len lỏi trong áo nàng. Những lời lẽ của anh, tình nghịch và đầy cảm dỗ, khóa lấp tai nàng. “Món đó thì anh chơi được.”

Đầu ngực nàng phản ứng tức thì, đánh lại ngay khi bàn tay ấm sức của anh vừa dịu dàng lướt qua. Ôi Chúa ơi, nàng yêu bàn tay anh quá. Nàng nhắm mắt và cổ không rên lên tiếng. “Hai đứa mình xử sự như một cặp thỏ ấy, anh biết không?”

Chase bật cười. “Em vừa gợi ý một tư thế mới đấy à?”

“Em không biết.” Lacy nằm nghiêng, áp má lên gối mềm để nhìn anh. Dù trong phòng tối, nàng vẫn thấy cặp mắt xanh lục bảo và nụ cười làm nàng tan chảy. “Thỏ yêu nhau thế nào cơ?”

“Theo cách của thỏ chứ sao,” anh thì thầm, hôn lên khoe môi nàng. “Đừng nói với anh là em chưa thử cách của thỏ nhé?” Đoạn anh dịch người ra sau. “Em chờ anh một phút.” Tay anh rút ra khỏi áo nàng và anh nhảy xuống giường.

Nàng nâng hai vai khỏi mặt giường và trông theo anh đi ra khỏi cửa phòng ngủ. “Chờ gì mới được chứ?” nàng hỏi căn phòng vắng lặng.

Chắc anh vừa bật đèn nên nàng thấy ánh sáng ấm áp vừa xua đi bóng tối lạnh lẽo ngoài sảnh. Giây lát sau, nàng nghe thấy âm thanh bên ngoài. Phải chăng anh quyết định tắm nước lạnh thay vì kết thúc những gì anh vừa bắt đầu?

Bất ngờ, anh hiện ra ngay ngưỡng cửa. Không quần áo và... căng cứng. “Đi theo anh nào.”

“Đi đâu?” Quan trọng gì chứ. Nàng sẽ theo anh đến cùng trời cuối đất, dù có phải đi qua sa mạc nóng bỏng hay giẫm lên mặt đất trải vụn thủy tinh. Nàng chống khuỷu tay lên nhìn anh.

Chase chìa tay về phía nàng. “Không phải lúc trước em nói em thích mình yêu nhau dưới vòi sen à?”

“Hình như là có,” giọng nàng nghèn nghẹt vì ham muốn, ánh mắt dừng chết ở phần thân anh cương cứng đang chìa thẳng lên trần nhà. Một cảm giác trống rỗng, nhức nhối tràn ngập giữa hai chân nàng. Thôi được, nàng đứng là thổ rồi.

Anh tiến đến bên giường và nắm tay nàng kéo xuống đất. “Em đùa anh đấy à?”

“Em có thể bị thuyết phục mà.” Hăm hở nhảy tưng tưng cả lên thì trông không có gì khêu gợi cả, nên tốt hơn thì chơi trò ranh mãnh khó bắt tí – một con thỏ với tí lương tri. Nàng theo anh vào phòng tắm.

“Để xem anh có thể làm gì để thuyết phục được em nào.” Anh xoay công tắc trên tường phòng tắm và ánh đèn dịu xuống mức lãng mạn. Bước đến gần hơn, anh cho tay xuống eo nàng, nâng vạt áo mỏng manh của nàng và kéo qua đầu.

Mắt anh không rời hai bầu ngực nàng. Anh đưa tay lên, ngậm một ngón tay vào miệng. Ngón tay khi rút ra đã bóng nhẫy và trơn ướt, đến thẳng hai đầu ngực nàng, chậm chạp rê quanh thành những vòng tròn lười biếng. Đầu gối Lacy nhũn ra, nàng phải tựa người vào bồn rửa trong nhà tắm để khỏi ngã.

Anh quỳ xuống, len ngón cái vào dây lưng quần ngủ của nàng và, thật từ tốn, anh kéo cạp quần xuống. Chất vải cotton mềm mại trượt trên da đùi khời lên cảm giác rạo rức xoáy ngược lên khắp cơ thể nàng. Tay anh lần lượt nắm hai cổ chân nàng nhấc lên và ném chiếc quần ngủ lên trên áo của nàng dưới đất. Anh không đứng dậy. Thay vào đấy, anh chỉ ngược lên tìm ánh mắt nàng, đắm đuối nhìn mãi. Tim nàng bắt đầu đập dồn.

Nàng đứng đó, hoàn toàn trần truồng trong lúc anh quỳ ngay trước mặt nàng. Năm phần trăm trong nàng lấy thể làm ngưỡng ngừng, còn chín mươi lăm phần trăm còn lại hừng hực lửa đam mê. Có lẽ mới chỉ có chín mươi lăm phần trăm con người nàng là thỏ. Nàng nắm chặt mép kệ trong nhà tắm, lắng nghe tiếng nước chảy rào rào và run rẩy chờ xem anh sẽ làm gì tiếp.

Nhích lên trước một chút, anh áp mặt vào bụng nàng, Lacy thở gấp. Nhưng như thể chẳng vội vàng gì, anh chạm vào mắt cá chân phải của nàng, rồi chạy ngón tay anh dọc lên trên, lên trên nữa, qua bên trong bắp vế, qua đầu gối, và lên nữa, cho đến khi đến bên trong đùi nàng. Súc nóng ẩm ướt dồn ứ giữa hai chân nàng chờ đợi. Thôi được, dứt khoát một trăm phần trăm nàng là thỏ rồi.

Tay anh vẫn nhích lên từ từ. Gần đến ngay nơi đang nhức nhối nhất thì anh thôi không lên trên nữa. Nàng dang rộng hai chân, hy vọng anh hiểu lời mời gọi. Tay anh vẫn không nhúc nhích.

Thay vào đó, anh hôn lên mu nàng. Hôn như hôn lên môi nàng vậy, môi quện lấy môi rồi... Anh nhích xuống một chút. Đầu lưỡi anh lách vào khe giữa hai môi dưới, lần tìm đỉnh đầu be bé nhạy cảm và búng lưỡi nhẹ qua. Lacy thở dốc, nhắm nghiền mắt và dựa hẳn vào kệ.

“Lacy.” Tiếng anh gọi xuyên qua màn sương mờ ảo của nhục cảm đang chụp xuống người nàng. “Em mở mắt cơ mà, nhớ chưa nào?”

Nàng làm theo anh. Chase ngẩng lên nhìn nàng.

“Nhìn anh này.” Anh lại đánh lưỡi qua nàng thêm hai lần nữa, trong lúc nàng làm đúng như anh bảo, mắt nàng không rời anh khi anh điều luyện mang đến cảm giác mê mẩn nàng chưa từng biết đến trong đời. Khi anh ngả đầu ra sau, mắt anh tìm ngay ánh mắt nàng.

“Thế đã đủ thuyết phục chưa?”

Nàng không thể làm gì hơn là khẽ gật đầu.

Anh tủm tỉm cười – nụ cười thật sexy mà lẽ ra phải được cảnh báo: Anh mất nét đấy, nhưng chắc chắn em sẽ phải thích anh.

“Em thích tắm vòi sen bây giờ chưa?” Miệng hỏi thế nhưng anh lại đưa một ngón tay vào trong nàng, tắm thân nàng dịch về phía kệ phòng tắm. Nàng không cần sex dưới vòi sen; làm tình trong nhà tắm là đủ tốt rồi.

Ngón tay anh đi vào trong thêm hai lần nữa, sau đó anh rút hẳn ra ngoài. Anh đứng lên, cầm tay nàng dắt vào bồn tắm, phía sau tấm màn che, nơi hơi nước ấm áp bốc lên như mời mọc đợi chờ.

Dòng nước ấm mơn trớn cổ nàng lúc Lacy nhìn anh đeo bao cao su. Xong xuôi, anh tìm bánh xà phòng thoa khắp ngực nàng và cả ngực anh nữa. Sau đó, anh đặt tay lên vai nàng ép nàng sát vào tường. Hơi nước chưa hâm nóng kịp lớp gạch men trắng ốp tường khiến lưng nàng lạnh lạnh, nhưng không hiểu sao cái lạnh chỉ làm cho mọi thứ thêm khiêu khích.

“n ái dưới vòi sen sẽ rất là... đáng nhớ,” Chase bảo. “Có hai tư thế phù hợp nhất.” Anh đưa tay xuống nắm hai chân nàng và nhắc bổng nàng khỏi mặt bồn tắm trắng men. Anh đè người mình vào nàng để giữ nàng áp sát vào tường.

Da ngực anh trơn trượt chà lên hai gò bồng đào căng tràn sức sống và làm hai đầu ngực nàng đã rần lại càng cứng hơn.

Anh nhích lên một chút để đưa nàng vào đúng vị trí trước. Anh hơi chùn đầu gối và hất hông lên. Thanh gươm sắc ngọt rần chắc của anh thọc sâu. Sâu. Sâu hơn nữa. Cảm giác nóng bỏng, ngọt ngào về anh làm nàng quàng hai chân mình quanh eo anh mà quẩn quại. Nàng rên lên nho nhỏ hòa với tiếng gầm gừ khe khẽ thoát ra từ lồng ngực anh. Hai cánh tay anh đỡ dưới cánh tay nàng góp phần giữ nàng áp chặt vào tường. Sau đó, anh bắt đầu ấn thúc nhịp nhàng. Vào. Ra.

Cao hơn. Nàng lên cao hơn mãi...

Nàng nghe tiếng anh thở gấp hơn, gấp gấp thành tiếng, cảm nhận sức mạnh anh xả tràn. Nàng buông theo.

Mụ mắt trong nhịp chuyển động, trong cơn cực khoái đảo điên, Lacy không buồn gượng lại khi Chase trượt chân té. Anh ôm chặt nàng trong nỗ lực nhằm đỡ che cho nàng khi cả hai cùng mất thăng bằng. Anh ngã ngồi đánh “thịch” xuống bồn tắm đầy nước. Nàng rơi xuống ngồi xoạc trên người anh.

Nàng ngẩng mặt ra khỏi khuôn ngực dính đầy bọt sữa tắm của anh.

“Có sao không?” Cả hai cùng cất lời.

Lacy thở dồn, cơn đạt đỉnh thiên đường kia vẫn còn làm cho nàng run rẩy. Nhưng anh đã trượt ra ngoài tự lúc nào.

Nàng lại thêm một lần siết hai đùi lại khi sóng tình dịu đi, rồi nàng đổi tư thế tránh đè đầu gối lên bụng dưới của anh. “Em không sao.” Nước ấm từ vòi sen phun lên lưng nàng. “Lẽ ra ta không nên... Anh chắc là có sao không đấy?” Nàng nhìn lên vết thương trên vai anh. Đáng ra nàng phải dừng chuyện này lại chứ; cơ thể anh chưa thật lành lặn để mà...”

“Chắc mà.” Cổ nén đau, anh cười gượng. “Ngoại trừ mảng tím bầm to tướng ở mông, thế thôi.”

Đến lúc đó thì Lacy phải cười sặc sụa. “Thì anh cũng bảo yêu nhau dưới vòi sen là rất đáng nhớ cơ mà.”

Thốt nhiên anh cũng bật cười theo. Lacy không rõ hai người ngồi đó bao lâu – trần truồng, thoải mái trong bồn tắm, vòi sen tưới nước ấm lên da lên thịt, và cả hai cùng cười vật vã. Nhưng chừng đó cũng đủ cho nàng nhận ra rằng chẳng có bao nhiêu thời gian ở bên Chase Kelly là đủ cả. Nàng muốn anh mãi mãi bên nàng.

Sáng hôm sau, Lacy tỉnh dậy trước và nằm ngấm Chase đang say giấc nồng. Chúa ơi, Người đã tạo nên sự hoàn hảo nơi người đàn ông này. Khi Lacy say sưa ngấm anh – vành tai anh, cái rốn tròn tròn trên bụng anh – nàng nhận thấy mình đang nghĩ đến điều cấm kỵ: tưởng tượng một bé trai có vành tai và cặp môi giống anh, còn sống mũi giống nàng. Hoặc một bé gái mắt xanh màu ngọc lục bảo sáng lấp lánh giống anh và những lọn tóc xoắn giống nàng.

Lacy không thể phủ nhận nàng thích có con với anh lắm lắm. Nhưng bây giờ chuyện này là không thể. Lối thoát duy nhất để nàng thoát khỏi chuyện này mà không phải đeo nhẫn cưới là Chase thực chất không phải

mẫu đàn ông của hôn nhân. Nhưng thậm chí nếu anh có như thế thật, nàng vẫn còn muốn làm anh đổi ý nữa là.

Nàng khê khàng rời phòng ngủ và đến cửa phòng tắm với niềm hạnh phúc tràn đầy. Nàng dừng bước để mặc ký ức buổi tắm đêm qua xâm chiếm tâm não mình điên đảo, cùng một thoáng ngượng ngùng, rồi nàng vào bếp chuẩn bị bữa điểm tâm. Đã đến lúc nàng phải chứng minh rằng anh không phải người duy nhất biết nấu nướng.

Nàng làm bánh bông lan cà phê phủ bơ. Đầu óc lâng lâng vì nỗi hân hoan khi khát khao nhục thể dần dần được thỏa mãn, nàng dùng hết trứng trong tủ lạnh vào tô lớn. Sau đó, nàng xào sơ hành tây, ớt chuông và nấm dự định sẽ chế biến với trứng lúc anh ngủ dậy. Nàng lục qua tủ đông, lôi ra dầu tây, rắc chút đường lên đó rồi để ra ngoài rã đông.

Không thấy động tĩnh gì từ Chase, Lacy len lén vào phòng ngủ nhìn anh hồi lâu. Chase vẫn ngủ say, và nàng quyết định để anh ngủ cho đầy giấc. Nàng ra phòng khách, mở tivi nhưng tắt tiếng rồi ngồi xuống sofa. Nàng lật qua cuốn tạp chí, dừng lại ở vài trang để ngắm nghía mấy kiểu tóc mới – toàn kiểu rất hợp cho cô dâu trong ngày cưới. Lại nữa! Thật là vô vọng quá đi. Cái kiểu làm tình gì mà cứ hể ân ái xong là dẫn nàng thẳng vào cơn cuồng đấm cưới ấy nhỉ?

Mấy phút sau, nàng nhìn lên xem bản tin thời sự và hình ảnh minh họa cho tin mới nhất hiện trên màn hình tivi to tường. Nàng với lấy remote và tăng âm lượng tivi.

Nữ phóng viên truyền hình đang đứng trước dòng sông. Tóc cô ta bới cao, và Lacy thầm hình dung kiểu tóc ấy trong tấm voan trùm đầu của cô dâu. Giật mình nhận ra mình không lắng nghe gì cả, Lacy bắt mình tập trung vào lời bình luận của cô gái tóc vàng.

Nữ phóng viên tiếp tục gọi, Lacy cố gắng nghe cho hiểu:

“... ngay đây, tại hồ Canvas này.”

Lacy ngồi thẳng lên. Họ đang nói đến vụ của Chase.

“Chúng tôi vừa được thông báo,” cô phóng viên nói tiếp, “rằng xác của Chase Kelly, thanh tra cảnh sát thuộc sở cảnh sát Houston, đã được tìm thấy.”

Zeke đứng trên vũng bùn quan sát mấy người trên thuyền khiêng cái xác lên. Lúc này hắn đang trên đường đến nhà con-diên-thích-uống-trà thì nghe tin có người nhìn thấy một cái xác của người chết trôi.

Kéo cao cổ áo tránh cái lạnh cắt da giữa thời tiết trời tháng Hai, hắn như bé con hồi hộp chờ quà Giáng sinh vậy. Mong là xác Chase Kelly. Tỷ lệ ăn may là bao nhiêu đây? Năm mươi – Năm mươi thôi. Kelly không phải người đầu tiên nhảy xuống từ mặt cầu này. Tất nhiên, cái người đầu tiên ấy đã chết ngay tại chỗ.

Hắn sốt ruột vuốt tóc và nheo mắt quan sát những gì đang diễn ra quanh mình. Đằng kia, sĩ qua Candace đang nhìn qua mạn thuyền, như đang nhận dạng cái xác. Thình lình, anh ta vật người sang mạn thuyền bên kia và thế là cả bữa sáng đi tong. Thậm chí títt đằng này, Zeke còn nghe tiếng Candace nôn ọe. “Có phải hắn không vậy?” hắn gọi lớn.

Một người trong nhóm cảnh sát đang xúm lại quanh chiếc thuyền nhìn lên hét trả. “Đúng hắn rồi.”

Zeke phải cắn bên trong má tự ngăn mình không toét miệng ra cười. Tình thế lại xoay chuyển theo hướng có lợi cho hắn vào thật đúng thời điểm. Giờ thì hắn chỉ còn mỗi việc trừ khử Stokes là xong. Biết đâu Nữ thần May mắn sẽ cũng lo chuyện ấy giùm hắn. Biết đâu Stokes chết trên giường bệnh. Phải rồi, điều đó có thể xảy ra lắm chứ.

Lacy đánh rơi tờ tạp chí, hơi thở nàng tắc nghẹn, kinh hoàng nhìn lên màn hình. Nàng lập tức rời ghế sofa, chạy vào phòng ngủ, và đẩy cửa mạnh đến nỗi cánh cửa đập âm ầm vào tường. Chase nháo nhào lao xuống giường, mắt trợn ngược đằng đằng sát khí. “Gì thế?” anh hỏi.

“Họ nói...” Lời nói nghẹn lại trong họng. Nàng với chiếc remote của tivi trong phòng ngủ trên bàn và bấm loạn nhấn nút. Màn hình hiện lên quảng cáo ngũ cốc trộn trái cây khô hiệu Fruity Pebbles.

“Nói gì cơ?” Chase đưa tay lên vuốt ngực, những ngón tay anh lẩn trong đám lông ngực mềm mại.

“Họ nói... đã tìm thấy xác của anh.”

Chase cau mày suy nghĩ rất lung. Lần này thì hai tay anh lần lượt vuốt mặt. “Chắc em nghe lầm hay sao chứ,” anh nói, hai mắt còn sưng mọng vì chưa tỉnh ngủ hẳn.

Lacy những muốn đồng tình với anh ngay. Người ta không thể tìm thấy xác Chase được. Cả thân hình cao lớn gần 1m9 ấy đang đứng cạnh giường, lỏa thể đến khêu gợi và hừng hực hứng tình. Có lẽ nàng nghe lầm thật. Nhưng ngay sau đó, bản tin quay trở lại. Ảnh của Chase choán một góc tivi, phần còn lại dành cho phóng viên đang ngồi trước micro. “Chúng tôi nhận được tin thi thể của thanh tra Chase Kelly sẽ được chuyển sang nhà xác.”

Lacy liếc sang Chase, lúc này đang nhìn trần trối vào màn hình, mắt tròn tròn sưng sốt. Nàng quan sát cục yết hầu trên cổ anh nồn nóng chạy lên chạy xuống.

Mãi sau, anh nhếch mép nặn ra một nụ cười ngái ngủ và quay sang nàng. “Em biết gì không?” Anh đưa tay kia lên vuốt ngực. “Là người chết nhưng anh lại đang cảm thấy thật khỏe đấy.”

Chuông điện thoại reo. Không màng đến khả năng người gọi có thể là mẹ mình, Lacy nhắc vội ống nghe. “Tôi nghe đây.”

“Lacy, tôi Jason đây. Chase... cậu ấy còn ở đó không?” Giọng Jason khản cả đi vì lo lắng, cho nàng thấu hiểu tình bạn thân thiết họ dành cho nhau.

Nàng nhìn sang Chase. “Có ạ. Và anh ấy vẫn còn thở đây này.”

Từ đầu dây bên kia tiếng Jason thở hắt ra nghe rõ mồn một. “Vậy hai người đã xem tin mới nhất rồi nhỉ?” “Ừ.”

“Tôi nói chuyện với cậu ấy được không?”

Nàng trao ống nghe cho Chase. “Jason đấy.”

Lacy quanh quẩn bên anh để lắng nghe, nhưng cả nửa cuộc nói chuyện của họ làm nàng chẳng hiểu gì cả. Khi Chase gác máy, nàng nhìn anh hỏi. “Sao rồi anh?”

“Jason cũng ngạc nhiên không kém mình. Cậu ta sẽ đến nhà xác xem thử có tìm câu trả lời nào hay không.” Chase từ mép giường bên kia đi vòng sang và đặt một cái hôn lên trán nàng. “Em từng mây mưa với người chết bao giờ chưa?” anh cười cười.

Nàng cười đáp lại. “Chưa. Nhưng sau khi biết thế nào là khoái cảm tuyệt vời rồi, em thấy hai người tình duy nhất của em đáng mang ra xử bắn vì tội kỹ năng thiếu sót.”

Anh bật cười. Rồi anh vòng tay dịu dàng kéo nàng sát lại cơ thể không mảnh vải và vẫn còn sống của anh, mà hôn. Lát sau, khi anh rời ra để thở, anh ngẩng đầu hít hà. “Mùi gì thơm quá. Em nấu ăn đấy à?”

Nàng cười gật đầu.

“Nhưng nấu ăn là việc của anh mà.” Anh vuốt nhẹ má nàng.

“Vì anh chết rồi nên em cho anh được nghỉ một ngày!” Nàng ném quần jean cho anh rồi kéo tay anh sang bếp.

Cả ngày hôm đó, họ ngồi chờ điện thoại và xem tivi nhưng tắt tiếng. Chase lại bày những mảnh giấy ghi chép trình tự thời gian ra và anh lập thêm bản liệt kê các chi tiết từ vụ Lakes.

Nếu anh kết hợp hai ghi chép này với nhau, biết đâu anh sẽ tìm được mối liên hệ. Chase cũng đặt kè kè súng bên mình. Nếu Zeke có quay lại, anh sẽ không phải bị động.

Lacy dành không gian cho anh làm việc, chỉ khi thấy cần nàng mới đến bên anh mà thôi. Nàng nấu ăn cho anh, mang thuốc kháng sinh và đồ ăn nhẹ vào cho anh, và hôn anh mỗi khi anh căng thẳng vì công việc.

Sau bữa trưa, Chase vẫn làm việc rất căng. Anh hết xào xáo giấy tờ của vụ này rồi lại quay sang lật giở ghi chép từ vụ kia. Giữa lúc đó, Lacy mang giỏ quần áo bước vào. “Cậu bé to xác ơi, cởi quần ra đi nào.”

Anh ngẩng lên nhìn. Chúa ơi, anh yêu nàng. “Sex, sex, sex. Anh càng trao cho em, em càng đòi thêm nữa. Em không nghĩ được chuyện gì khác ngoài chuyện ấy à?”

Nàng tặc lưỡi. “Anh cởi quần ra để em mang đi giặt cơ mà.”

“Muốn anh cởi quần thì em cũng phải cởi mới được,” Chase mặc cả.

“Không được đâu. Anh đang bận.” Nàng chỉ về đồng giấy tờ.

Cách nàng nói chữ bận làm anh thắc mắc liệu không biết nàng có thấy bị bỏ rơi không. À thôi, anh sẽ chữa cháy ngay. “Bận ư? Xem nào, bạn đập đầu vào tường... hoặc làm tình với cô nàng khêu gợi nhất bang Texas. Hừm, để nghĩ xem sao.”

Anh gãi đầu. “Thôi được, làm tình sướng rồi.” Anh nhướn mày. “Cởi quần ra đi.”

“Không, em không đùa đâu. Em không muốn anh đánh giá em là loại con gái... không ai chịu nổi. Anh còn phải làm việc.”

Anh nhúu mày, trêu nàng. “Cái đang không chịu nổi là của anh, không phải của em.” Anh đứng lên, dềnh dàng cởi nút và kéo khóa quần xuống. Nàng đảo tròn mắt và chịu thua.

Anh đến gần nàng. “Với lại anh không thích bị từ chối đâu.”

Nàng đùa theo, bước sang bên tránh anh và vẫy vẫy ngón tay từ chối, nhưng nụ cười khêu gợi trên môi nàng còn hơn lời mời gọi. Anh giật rở quần áo trên tay nàng. Quần áo bắn rơi ra vung vãi. Lacy cười khúc khích chạy theo nhặt rở. Anh bắt kịp nàng ngoài sảnh và cởi quần nàng ngay đấy, làm tình với nàng ngay đấy – ngay giữa sàn nhà ngoài sảnh cùng bốn con thú cưng ngơ ngác đang nhìn. Ngay cả Samantha cũng đã quen với sự có mặt của anh trong nhà... hoặc có thể con mèo mướp ấy thấy lạ nên chăm chú ngắm nhìn. Chase mặc kệ; lúc này anh chỉ muốn được tận hưởng cùng nàng. Người chết trôi mà được như anh thì không có gì đáng phải phàn nàn cả.

Sau đấy, Lacy giật lấy quần jean của Chase và xỏ chân vào quần len của nàng. Nàng trông hài lòng, dục tình thỏa mãn. “Thật điên rồ! Nhìn xem con gái sẵn sàng làm những gì để anh chàng của mình được mặc quần áo sạch kìa.”

Trần trụi nằm trên nền nhà, Chase xoa xoa hai đầu gối đau rát vì cọ xát xuống nền nhà. Lời nàng nói vang lên trong tâm trí anh. Nàng vừa gọi anh là “anh chàng của mình.” Chase vừa muốn nhảy lên vì vui mừng vừa muốn từ chối không dám nhận.

Sau khi tìm được chiếc quần len anh từng mặc lúc trước, Chase trở lại sofa và đọc lại những ghi chép lần nữa. Anh nôn nóng muốn giải quyết cho xong vụ này, khi thật, để anh được làm anh chàng của nàng.

“Cậu nói không phải hấn nghĩa là cái quái gì đấy hử?” Zeke quát vào mặt viên cảnh sát từ ban chuyên án giết người thật xui xẻo vì phải đi báo tin cho hấn. “Candace đã nhận diện và xác định là hấn cơ mà. Thằng ấy còn nhìn thẳng vào xác chết rồi mới nói đó là Chase.”

“À, vâng, anh ta đã sai. Tay được vớt từ con sông có lẽ giống Chase Kelly thật, nhưng thực tế đó không phải là hấn. Người này gốc Mỹ la tinh. Không phải Kelly!”

Zeke nhắm nghiền mắt và thấy cả thế giới quanh hấn đang sụp đổ.

“Tụi tôi đang lấy vân tay của xác người chết trôi và có lẽ chúng sẽ cho biết thêm vài điều.”

Vân tay thì cũng chẳng nói cho Zeke những thứ khốn nạn mà hấn chưa biết. Hấn biết rõ rành rành danh tánh nạn nhân được trục vớt ngoài sông kia; chính hấn là người bắn vỡ sọ thằng nhóc đó mà lại.

Zeke quay ngoắt người bỏ đi dọc hành lang.

“Anh đi đâu đấy?” viên thanh tra hỏi với theo. “Tôi đang định hỏi anh mấy câu đấy.”

Zeke không trả lời; hắn không dừng lại. Nhưng hắn biết mình đang đi đâu. Xuống địa ngục chứ còn đi đâu nữa. Nhưng trước hết, hắn phải chắc chắn rằng hắn sẽ không xuống đó một mình. Đầu tiên là Stokes, sau đó đến Kelly. Phải, hắn sẽ không xuống đó một mình đâu.

25. Chương 25

Chiều hôm ấy, Lacy cầm máy chụp hình kỹ thuật số nhỏ xíu chạy vào phòng khách. Nàng đang đuổi theo con mèo trắng mặc trang phục ông già Noel.

“Sweet Pie!” Nàng gọi nhưng con mèo chui xuống gầm ghế sofa. Đặt máy ảnh cạnh chân Chase, nàng quỳ xuống ngó vào gầm ghế. “Sweet Pie, tao sẽ cho mày một hộp cá Fancy Feast... nếu anh Chase chịu ăn chung với mày”. Nàng ngẩng lên nhìn anh cười; rồi quay lại con mèo. “Ra đây nào, cưng. Tao chỉ cần chụp một tấm là xong thôi.”

Chase nhặt máy ảnh lên ngắm nghía. Có gì đó khơi gợi ký ức anh. Thốt nhiên, chỉ trong chớp mắt, mọi chuyện bỗng ăn khớp với nhau. “Mẹ kiếp. Ra là thế.”

Lacy ngẩng phắt lên. “Thế là gì thế?”

Đầu óc anh quay cuồng. “Pablo Martinez. Sao trước đây anh không nhớ ra chuyện ấy nhỉ?”

“Trước đây nhớ ra chuyện gì?” nàng hỏi.

Anh chạy đến bên máy điện thoại. Đưa tay ra sau sờ túi quần, đến lúc ấy anh mới nhớ mình đang mặc quần len. “Quần jean của anh? Quần anh đâu rồi?”

“Trong máy giặt rồi. Anh nhớ không? Lúc này yêu nhau xong, em mang đi luôn mà.”

“Chết thật!” Chase phóng như điên ra phòng giặt và thẳm cầu trời số điện thoại trên mẫu giấy ấy không bị nhòe đến mức không đọc được nữa. “Chết thật!” anh chửi rủa khi giặt cửa máy giặt lôi chiếc quần khỏi đồng nước xà phòng. Nước từ quần anh chảy lênh láng trên nền nhà. “Thế em không kiểm tra túi trước khi giặt à?”

“Xin lỗi nhé, chắc là cuộc làm tình trong hành lang đã làm em ngơ ngẩn chút ít.” Chân mày nàng cong lên vẻ hơi khó chịu.

Anh nhẹ tay rút mảnh giấy và gỡ ra xem. Mực có bị nhòe nhưng vẫn còn đọc được.

“Anh định gọi cho ai vậy?” nàng hỏi, và anh đã thấy cơn hờn giận trong ánh mắt nàng.

“Chờ anh một phút đã.” Anh nhấn số trên tờ giấy.

Chuông điện thoại reo rồi ngay sau đó máy ghi âm tự động bật lên. Anh nghiêng rằng. “Jason, gọi ngay cho tớ đây.” Dứt lời, anh tức tốc dập mạnh điện thoại.

“Có chuyện gì thế?” Lacy hỏi. Vẻ nghiêm trọng trong giọng nàng khiến anh phải quay lại.

“Là Martinez. Chính hắn là điểm chung giữa vụ Lakes và mấy ngày gần đây.”

“Martinez là ai? Với lại vụ Lakes nghĩa là gì?” Lacy hỏi.

Chase vuốt mặt. “Hắn là tay chỉ điểm. Thăng nhóc con lai, lúc nào cũng tưởng mình là James Bond. Hắn thích những thiết bị lạ lùng, như máy ghi âm cực nhỏ, và... máy ảnh của em làm anh chợt nhớ đến hắn đấy. Martinez luôn mang theo mấy máy quay chụp bé tí tẹo mà. Có lần, hắn khoe với anh chiếc máy ảnh chỉ nhỏ bằng hộp diêm và bảo hắn dùng máy ấy bí mật chụp hình những vụ buôn bán ma túy ngoài đường phố.”

Chase đi đi lại lại trong bếp. “Tuần trước hấn gọi cho anh, bảo có chuyện cần cho anh hay. Hấn muốn anh đến chỗ hẹn của bọn anh để lấy thứ gì đó.”

“Chỗ gì của bọn anh?”

“Nhưng anh không để ý những gì hấn nói. Em không hiểu đâu, Martinez kỳ cục lắm. Thường thì hấn toàn đưa thông tin vụn vặt, chẳng hạn một thằng nhóc bán có một điều cần sa thôi. Nhưng đúng là có một lần, thông tin hấn cung cấp rất quan trọng bởi nó dẫn đến vụ một cô gái bị chết thảm. Tên cô ấy là Brandy Lakes. Nhưng không hiểu sao sự vụ chỉ dừng ở đó, mãi không tiến triển được. Rất là quý quái. Thế rồi...”

Chase anh ngửa mặt lên trời than. “Trời ơi!”

“Gì nữa?” Lacy lại gắt.

“Hấn... vóc người hấn bằng anh, tóc hấn cũng màu nâu sậm.”

Lacy chớp mắt. “Thế có gì không tốt nào?”

“Nếu hấn vừa được trục lên khỏi hồ thì xấu đấy.”

“Ồ, anh cho rằng... Thế thì kinh khủng quá.”

Chase gật đầu. “Đúng thế đấy.” Anh vội vã vào phòng ngủ. Lacy đi theo. Chase với lấy áo thun và mặc vào. “Anh cần mượn xe của em.”

“Anh định đi đâu?” nàng hỏi, giọng căng thẳng.

“Anh phải đi lấy thứ Martinez để lại cho anh.”

“Nhưng ở đâu... hấn để nó ở đâu mới được?”

“Trong một ngăn tủ để đồ trong phòng tập thể hình. Sau vụ Lakes, hấn có đưa cho anh một thẻ tấp của tủ ấy. Martinez bảo hấn thuê ngăn tủ đó làm chỗ trao đổi vật dụng cho anh và hấn. Bảo rằng hấn sẽ liên lạc anh rồi để thông tin lại trong ngăn tủ đó. Anh thậm chí còn không biết đã làm gì với cái thẻ quỷ quái ấy rồi.”

Chase lấy ví trong ngăn kéo của nàng và lấy hết những gì có trong ví ra. Trong số đó có vài mảnh giấy nhoe nhoẹt vì ướt nước hồ.

“Phòng tập thể hình nào thế anh?”

“Chết rồi!”

“Cái gì cơ?”

Chase lại vơ mọi thứ nhét lại vào ví. “Cái thẻ hấn ở nhà anh mất rồi.”

“Anh đành phải chờ Jason thôi.”

“Không được. Anh đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi.”

“Lãng phí ư?” Giọng nàng hờn dỗi khiến anh phải nhìn lên, nhưng thôi khổ quá!

“Lacy, giờ anh không có thời gian trả lời chất vấn. Nhất định anh phải làm cho xong chuyện này. Đến lúc đó, mình sẽ cùng ngồi bàn về...”

“Nhưng nguy hiểm lắm. Có thể Zeke đang đợi để đón lõng anh ngoài kia. Có thể ngay lúc này, hấn đang theo dõi nhà anh, hy vọng anh sẽ trở về đó. Em toàn thấy thế trên phim thôi. Và rồi, như một thằng khùng, người hùng cứ thản nhiên bước vào rồi bị...”

“Chuyện này không phải phim ảnh gì cả. Cho anh mượn xe nhé?”

“Anh sẽ bị giết mất. Em không thể để điều đó xảy ra.”

“Anh không chết được đâu mà lo. Đưa chìa khóa cho anh đi, Lacy.”

Nàng cắn môi. “Hãy để em đi. Để em đi đến nhà anh. Hấn không theo dõi em đâu.”

Chase trợn mắt. “Hắn nhận mặt được em mà. Em từng mời thằng khốn ấy vào nhà uống trà, không nhớ à?”

“Hắn nhận mặt anh còn dễ hơn. Còn em, em sẽ... em sẽ đội mũ che mặt hay làm gì đại loại thế. Khoan đã. Em biết rồi. Em biết phải làm gì rồi. Em có thấy trong phim Các Thiên Thần của Charlie rồi. Em biết phải làm gì rồi anh ạ.”

Chase túm lấy hai vai nàng mà lắc. “Lacy, đây không phải một tập trong phim Những Thiên Thần của Charlie.” Anh hít vào một hơi cổ trần tĩnh. “Cứ đưa chìa khóa cho anh đi. Anh xin em đấy.”

“Không.” Nàng bướng bỉnh vênh mặt lên, trông vừa đáng yêu vừa làm anh tức không chịu nổi.

“Em không có đi đâu hết,” anh nói, giọng không cố che giấu đi vẻ nghiêm trọng lạnh lùng.

“Vậy thì em sẽ không đưa chìa khóa cho anh.”

Anh cúi tiết đi vòng qua nàng ra phòng khách vì anh biết rõ nàng để túi xách trong đó. Nàng leo đèo theo anh suốt dọc đường ngang qua sảnh.

“Nếu anh lấy chìa khóa của em, em sẽ đi theo anh. Em sẽ...”

“Em còn xe nào nữa đâu mà đòi đi theo anh chứ?” Anh giật phăng túi xách của nàng và dốc ngược túi đổ hết những gì có trong đó xuống nền nhà lát gỗ.

“Em sẽ... Em có danh thiếp của Zeke. Em sẽ gọi cho hắn.”

Chase chộp lấy chùm chìa khóa và trợn mắt nhìn nàng. “Em định báo cho hắn anh sắp về nhà ư? Em muốn anh chết hay sao vậy?”

“Không phải thế. Em sẽ bảo hắn là em có biết gì đó. Hắn sẽ đến đây, và thế là hắn sẽ... hắn sẽ... hắn sẽ không đón lõng anh ở nhà anh được.”

Chase sừng sốt nhìn nàng. “Và rồi thay vào đó hắn sẽ giết em. Trong phim Các thiên thần của Charlie có tình tiết đó nữa à?”

Chase thấy có ánh thép trong cặp mắt xanh nhạt của nàng. Nàng nghiêm túc đây. Người phụ nữ này đang rất nghiêm túc. Nàng sẽ gọi cho Zeke. Tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm. Nàng yêu anh nhiều đến nỗi nàng sẽ nhận nguy hiểm về mình.

Lacy nhún vai, ưỡn hai vai như chiến binh sắp ra trận. “Anh có cho em đi theo không vậy?”

Chase vung chân đá văng túi nàng vào góc phòng. “Lacy, em chớ có làm thế!”

Nàng chống hai tay lên bờ hông nhỏ bé. “Anh đã làm thế thì có. Anh đã kéo em vào vụ này và bây giờ thì quá muộn rồi.”

Hai mắt Zeke nóng rát cùng với dạ dày khi hắn bước dọc hành lang bệnh viện. Vừa lúc ấy, vợ Stokes dắt hai đứa con trai từ ngã rẽ gần đó bước ra và đứng ngay trước mặt hắn. Thứ a xit đáng ghét lại bơm mạnh trong bụng hắn.

“Chào bác Duncun đi các con,” vợ Stokes bảo hai đứa con. “Hai con hãy nói với bác rằng các con rất biết ơn những gì bác đã làm cho chúng ta khi bác ở lại bệnh viện cạnh bố. Và bác đã kịp thời đến trợ giúp bố.”

Hai đứa trẻ rụt rè ngược lên lí nhí cảm ơn. Rồi vợ Stokes chạm nhẹ vào cánh tay Zeke. Trở trêu thay, đúng lúc đó hắn chợt nhớ đã lâu lắm rồi mới có một con người chạm vào mình. Chạm có chủ ý. Vài lần hắn có đi chơi gái ăn bánh trả tiền, nhưng cái chạm tay lần này không phải vì sex, đây là cái chạm giữa người với người. Là sự tử tế mà hắn không xứng đáng có được. Sự cảm động như dòng điện chạy lên cánh tay hắn.

“Cô y tá kể mỗi ngày ít nhất anh gọi điện đến hỏi thăm cả chục lần. Tôi chỉ muốn anh biết điều ấy có ý nghĩa lớn lao đến thế nào.”

Zeke cố gạt đầu, mặc dù một phần trong người hắn đang tê dại. Hắn nhận ra phần tâm hồn ấy đã tê dại từ lâu. Từ khi hắn bị vợ bỏ, từ khi tòa xử quyền giám hộ hai đứa con chung thuộc về vợ. Từ khi hắn phải

nhìn thấy một người đàn ông khác vào nhà mình, xén cỏ trước sân, và đưa con mình đến trường dự họp phụ huynh.

“Tôi... tôi mừng là...” Dạ dày hấn lại dày vò. Hy vọng lại trở về trong đôi mắt của vợ Stokes và nhận thấy điều ấy làm Zeke như thiếu dưỡng khí. Chẳng phải là đêm qua bác sĩ đã cảnh báo tình trạng không khả quan lắm đó sao? Vậy mà vợ anh ta vẫn hy vọng. Zeke tự hỏi cô ta không thật hay có người vừa báo tin vui cho cô tay vậy?

“Cậu ấy sao rồi?” Gắng gượng mãi hấn mới mở miệng.

Vợ Stokes mỉm cười. “Đỡ nhiều rồi ạ. Thậm chí có lúc anh ấy còn tỉnh táo, dù chỉ trong một giây thôi. Khoảnh khắc tuy ngắn ngủi nhưng anh ấy nhìn thẳng vào tôi.” Mắt chị rơm rớm.

A xít lại tràn vào dạ dày Zeke. “Này, tôi... tôi có việc phải đi.” Tiếng bước chân hấn vội vã bỏ trốn trên nền nhà bệnh viện bỏ dục vào tai hấn.

Lacy bước vào xe moóc vừa là nhà vừa là tiệm bán hoa của Kathy. Chuông cửa kêu leng keng.

Đang chăm chú cân chỉnh một lọ hồng, Kathy ngẩng lên nhú mày. “Có chuyện gì thế? Cậu mất số điện thoại của anh thợ sửa ống nước à?”

“Thế cậu cũng tin là tớ ngủ với anh ấy sao?”

Kathy bấm cắt một phiến lá thừa. “Không. Nhưng Sue tin chắc cậu ngủ với anh cảnh sát của cô ấy.”

“Không, tớ không hề.” Lacy tựa vào quầy.

Kathy rút một bông hồng ra bấm bỏ cành. “Nếu vậy chắc chắn cậu ngủ với Peter rồi.”

Lacy chán nản. “Không luôn.”

“Vậy chứ cậu ngủ với ai?” Kathy nhào người trên mặt quầy.

“Có lẽ tớ chẳng ngủ với ai cả.”

Kathy xĩa mũi kéo về phía nàng. “Rõ ràng cậu mặc ngược áo nhé. Với lại cậu có biết nói dối đầu mà.”

Lacy thở dài và quyết từ nay không nói dối nữa. “Thôi được. Tớ có làm chuyện ấy nhưng không phải với Bradley, hay Jason Dodd, càng không phải Peter.”

Một bên mày của Kathy chạy ngược lên trán. “Thế ra cậu giấu anh nhân viên FedEx trong phòng ngủ à?”

“Không phải!”

“Hay chàng bác sĩ thú y?”

“Không mà. Kathy này, tớ hứa sau này tớ sẽ kể hết với cậu. Còn bây giờ, tớ có việc nhờ cậu giúp đây.”

“Việc gì vậy?” Kathy cầm lại bông hoa vào bình.

“Tớ cần mượn xe tải Voi Trắng và... và một bộ đồng phục của nhân viên giao hoa tận nhà cùng một bình hoa thật to nữa.”

Kathy nghiêng đầu chăm chú nhìn nàng. “Và cậu làm thế vì...”

“Tớ không thể nói được.” Lacy tiến đến sát quầy. “Tớ xin cậu đấy, Kathy. Lần này cậu phải tin tớ. Tớ chỉ cần mượn vài tiếng thôi, với lại tớ sẽ để chìa khóa ở đây. Nếu cậu cần giao hàng thì cứ lấy xe tớ.”

Kathy tự ái. “Tại sao cậu...”

“Làm ơn giúp tớ, né Kathy?” Lacy bỏ chùm chìa khóa lên quầy. “Không hỏi han gì cả. Chuyện tối mật. Giờ tớ chưa thể nói gì được. Chỉ làm theo tớ thôi.”

Kathy nhăn mũi. “Cậu biến thành James Bond từ khi nào vậy?” Cô hất bím tóc đỏ ra sau vai và thở dài. “Thôi được. Nhưng Voi Trắng phải trở về không sút mẻ gì hết đây. Một vết xước cũng không. Tớ vừa mới cho sơn lại và sơn cả logo của cửa hàng lên đó nữa. Tớ tốn gần hai ngàn đô đây.”

“Không chút sút mẻ. Hiểu rồi.” Lacy cười hớn hở và chạy vòng ra sau quầy ôm hôn bạn.

Kathy lắc đầu. “Tự nhiên tớ có linh cảm là tớ sẽ phải hối hận đây.”

Tự nhiên Chase có linh cảm sau này anh sẽ phải hối hận vì đã cho nàng đi cùng. Cực kì hối hận là đằng khác. Trời ạ, nếu Lacy gặp chuyện anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Nhưng Lacy không dọa anh; anh đã đọc được điều ấy trong đôi mắt xanh lơ của nàng. Nếu anh không cho nàng đi cùng, Lacy sẽ gọi cho Zeke ngay. Điên thật – cô gái này hâm thật rồi! Lacy đã thật sự quên mất thực tại. Anh đã phải lòng một cô gái dại khờ.

Tuy nhiên, anh phải thừa nhận rằng ý tưởng mượn xe tải giao hoa và giả vờ mang hoa đến cho khách hàng trong tòa cao ốc có căn hộ của anh là rất có lý. Có lẽ sau khi chuyện này kết thúc, anh sẽ bắt đầu coi phim Các thiên thần của Charlie chiếu lại mất thôi.

Khi Lacy mặc áo bảo hộ liền quần đầu đội nón và khệ nệ bưng bình hoa hồng vàng từ tiệm ra xe, tim anh lại chùng xuống và nỗi sợ hãi lại chế ngự tâm não anh. Anh thà chết hay rục xương trong tù còn hơn là để nàng bị tổn thương. Trời đất ơi, tại sao nàng không chịu nghe lời anh nhỉ?

“Đi thôi.” Nàng mở cánh cửa cạnh ghế tài xế và lắc lắc chùm chìa khóa trước mặt anh.

Anh ra khỏi xe và nhìn trừng trừng vào nàng qua mui xe. “Lacy này? Làm ơn ở lại đây đi. Anh sẽ lái xe tới đó và mang hoa vào, được không? Nếu có chuyện gì xảy ra cho...”

“Không đời nào.” Nàng đẩy hông đóng sập cửa lại.

“Em không biết đúng sai gì cả. Quỷ tha ma bắt!” Anh lo cháy lòng khi bước đến bên nàng.

Nàng ấn bình hoa vào tay anh và mở cửa xe tải.

“Để anh lái cho,” anh đề nghị.

“Không.” Nàng ôm chum chìa khóa sát vào ngực. “Nếu Voi Trắng có làm sao, Kathy sẽ nghiền nát em làm phân bón.”

“Anh chẳng quan tâm chút gì đến cái xe này hết.” Anh leo lên ghế hành khách. “Lo là lo cho em thôi.” Anh bực bội sập cửa xe. “Đây không phải một tập phim khôn nạn trong Các thiên thần của Charlie đâu.”

Nàng quay đầu sang, vẻ mặt bơ bơ. “Anh sống ở đâu thế?” nàng hỏi và khởi động xe. Thốt nhiên nàng há hốc. “Thật không thể tin được là em đang ăn nằm với một người mà thậm chí anh ta ở đâu, em cũng không biết.”

Zeke lái xe về căn hộ của hắn trong khi đầu óc hắn tê dại. Hắn ngồi trong xe, mắt ngó trần trời khoảng không trước mặt. Hy vọng xẹp dần ra khỏi hắn như không khí thoát ra ngoài quả bóng đã phơi nắng cả ngày. Hắn lấy khẩu súng ra, đặt trong lòng và dăm dăm nhìn nó. Đoạn hắn chậm chậm cầm súng lên dí họng súng sát vào thái dương mình.

Tay hắn run lẩy bẩy dù hắn tự xỉ vả mình là thằng hèn nhất vô phương cứu chữa. Hắn có thể lấy mạng người khác. Hắn có thể giết người, nhưng lại quá hèn nhất không dám lấy mạng mình. Để chấm dứt cơn khổ sở. Mẹ kiếp! Hắn đáng phải chết.

Hắn nhét khẩu súng vào miệng, cảm nhận vị thép lạnh tanh nơi cuống lưỡi. Dạ dày hắn nhộn nhạo làm Zeke vút khẩu súng xuống sàn xe. Quệt ngang miệng xong, hắn ngửa đầu tựa hẳn người vào thành ghế và cắn môi đến khi hắn nếm thấy vị máu.

Cơn thịnh nộ dâng cao thế chỗ cho cảm giác tủi thân đè nặng lồng ngực hắn suốt mấy giờ qua. Lỗi tại thằng Kelly cả. Zeke vói tay đến chìa khóa để mở máy xe. Hắn sẽ đi tìm Dodd và dẫn cho gã một trận để moi ra sự thật. Nếu Kelly còn sống thì Dodd sẽ phải khai ra, bằng không gã sẽ phải chết.

Hắn lôi điện thoại từ trong túi ra rồi bấm số. “Thằng đấy giờ đang ở đâu?” hắn hỏi khi Bruno nhắc máy.

Bruno ngần ngừ. “Hắn vừa trở lại căn hộ của Kelly.”

“Tốt. Tao sẽ ghé đó ngay.” Zeke nhấn nút tắt máy, quăng điện thoại xuống sàn xe cạnh khẩu súng.

Có lẽ không chỉ mình Stokes và Kelly xuống địa ngục với hắn đâu. Ngay cả Dodd rồi cũng phải chết chung với hắn.

26. Chương 26

Lacy nhấn mã số an ninh do Chase đọc lên cho nàng. Lúc này, anh khẳng khái bắt nàng phải lái xe quanh bãi đậu xe của khu nhà đến bốn lần để anh chắc chắn không nhìn thấy ai theo dõi họ. Cuối cùng, nàng đậu xe và tắt máy. “Chìa khóa căn hộ của anh đâu? Với lại, em sẽ tìm ra thẻ chìa khóa của ngăn tủ ở đâu mới được?”

“Thay đổi kế hoạch, anh sẽ vào.” Chase đưa tay vuốt mặt lại, liếc quanh khu đậu xe thêm lần nữa.

“Không được, Thế nào cũng có người nhận ra anh mất”

“Này Lacy..”

“Dám nói em không đúng ư Chase? Anh thực sự nghĩ là mình vào được trong đó mà sẽ không có người bấm máy gọi cảnh sát ngay ư?”

Lacy nhìn ra sự thật đúng đắn trong những lời của mình làm anh ngỡ người, thế là nàng ép anh tới. “Nghe em đi, Sẽ chẳng ai để ý khi em đi vào đâu. Em vào mấy phút rồi ra ngay thôi. Chẳng có gì phải lo lắng cả.” Nhưng dù bề ngoài cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng bên trong đầu óc nàng đang bấn loạn. Lạy chúa Lacy không biết thế nào mà Chase lại làm việc như thế này hàng ngày được nhỉ?

“Lacy, anh xin em.” Anh vuốt má nàng dỗ dành. “Em hãy ở trong xe, Anh sẽ vào trong đó.”

“Thế ngộ nhờ hôm nay anh bị bắt thì sao nào? Anh sẽ bị bắt giam trước khi anh phơi bày ra ánh sáng việc làm bất lương của tên Zeke. Anh biết em nói đúng mà.” Nàng nhắm mắt cảm nhận hơi ấm từ bàn tay anh. Nàng yêu anh mất rồi. Ngộ ra điều này lẽ ra sẽ làm tim nàng bấn loạn cả lên, nếu như lúc này tim nàng đã không rần rần bấn loạn cùng gan ruột.

“Chìa khóa.” Nàng chìa tay ra. “Chúng mình đang lãng phí thời gian đấy.”

“Căn hộ 215.” Anh nghiêng chặt hàm nhưng vẫn thả chìa khóa vào trong lòng bàn tay nàng. “Thẻ chìa khóa màu xanh da trời có tin chữ ‘Ace Gym’. Nó chỉ có thể nằm ở giỏ quần áo trong tủ phòng tắm, hoặc trong ngăn kéo trên cùng bên trái của tủ gương trong phòng ngủ của anh. Em vào đó lấy thẻ rồi ra ngay nhé. Anh chờ em ba phút thôi rồi sẽ xông vào đấy.”

“Mười phút,” nàng nài nỉ. “Cho em mười phút.”

“Năm”

Nàng cúi xuống ôm bình hoa đặt trên thanh đỡ giữa chiếc xe. Hương hoa hồng dâng đầy mũi nàng. Lacy mở cửa xe, và quay lại thoáng mỉm cười với anh.

“Nhớ vào rồi ra ngay nhé Lacy,” anh dặn nàng lần nữa khi nàng đóng cửa xe lại.

Nàng gật đầu, tay ôm bình hoa che một phần khuôn mặt. Lúc bước trên bậc tam cấp dẫn lên cửa chính của tòa cao ốc, cảm giác sợ hãi theo máu từ tim nàng truyền đi khắp cơ thể. Nàng sờn gai ốc và những sợ

tóc nhỏ sau gáy nàng như muốn dựng đứng lên. Nhưng trong thâm tâm, nàng phải công nhận rằng nàng cảm thấy táo bạo và hơi chút hưng phấn. Một thiên thần đích thực củ Charlie, nàng thầm nghĩ.

Tầng trệt khu nhà có nhiều người qua lại. Lacy vào thang máy, mặt được che chắn bởi mấy cọng măng non. Cửa thang máy bắt đầu khép lại thì bất thành linh, chẳng biết từ đâu một bàn tay len vào giữa hai cánh cửa. Lacy cắn môi, nhưng rồi nhẹ cả người khi thấy hai cô gái vội vã bước vào. Nàng lùi lại một bước nhường chỗ cho bọn họ.

Cô gái tóc nâu có cặp mắt nâu to tròn bước đến cạnh nàng, còn cô tóc vàng cao lớn, khá chải chuốt và sành điệu trong bộ vét lụa màu hồng đứng trước mặt nàng.

“Kìa Jessie, chào cô,” cô tóc nâu chạm vào tay cô tóc vàng.

Jessie ư? Phải chăng đây là cô Jessie nấu bữa tối và lên giường cùng ấy? Lacy hé mắt nhìn qua khoảng trống giữa những bông hoa hầu mong nhìn kỹ hơn cô gái tóc vàng nhưng khổ nỗi cô ta đứng quay lưng lại nên nàng không thấy gì nhiều ngoài sóng tóc đồ dài. Tóc đẹp thật.

“Chào,” Jessie đáp lời. “Tình hình tìm việc làm của cô thế nào rồi?”

“Chán lắm,” cô tóc nâu đáp, chợt liếc sang Lacy và tỏ vẻ quan tâm. “Có phải cô mang hoa lên căn hộ số 400 không? Một cử chỉ ngọt ngào cũng có ích cho tôi mà. Hay là một công việc vậy?”

Lacy lắc đầu. “Không phải ạ. Xin lỗi nhé.”

“Hay là căn 230 thế?” Cô tóc vàng tắc lưỡi và từ từ quay lại nhìn Lacy,

“Rất tiếc là không phải ạ.” Lacy hạ bình hoa xuống để nhìn cô ta rõ hơn, trong bụng mừng thầm mong cô này có mũi khoằm hoặc cảm lẹm.

“Con gái chỉ biết có hy vọng thôi.” Jessie nhún vai mỉm cười.

Phải rồi, Lacy nghĩ thầm. Con gái chỉ biết có hi vọng, nhưng vài hy vọng chỉ là hảo huyền. Mũi Jessie không khoằm, hơi tí khuyh hướng khoằm cũng không. Cô ta trong như người mẫu trên tạp chí. Chả trách Chase gặp cô gái này hai lần một tuần. Lacy chớp mắt cô kiểm chế bao cảm xúc sục sôi dâng lên bóp nghẹt tim nàng.

“Tôi nghe nói cô sắp chuyển ra ngoài và rao bán căn hộ.” Cô tóc nâu hỏi khi thang máy chuẩn bị ngừng.

“Mình và chồng cũ sắp tái hợp,” Jessie đáp.

“Vậy thì chúc mừng nhé,” cô gái tóc nâu nói khi cửa thang máy mở ra. “Mà này, cô có nghe tin gì về tay cảnh sát ở cùng tầng với cô không? Họ nói là hắn là cớm bản và bây giờ họ cho là hắn đã chết.”

“Có, mình có nghe. Đúng là đáng sợ thật.” Jessie cau mày như thể tin báo tử của Chase làm cô ta băn khoăn vậy. Nhưng chẳng có lẽ cô ta chỉ hơi khó nghĩ một chút thôi ư? Lacy bấm môi. Phải chăng tình nghĩa cô ta dành cho anh chỉ bấy nhiêu thôi sao? Cô ta thậm chí không lên tiếng bên vực anh, hay cũng không rơi nước mắt khi nghe nhắc đến khả năng rất có thể anh đã chết.

Cô không xứng đáng với anh ấy.

“Gặp lại sau nhé.” Jessie bước ra khỏi thang máy.

Lacy nhận ra đáng lẽ mình cũng phải bước ra. Cầm cúi nhìn xuống bình hoa, nàng lách qua cô tóc nâu. Nàng cần bước lên trên hành lang trải thảm màu be và nghe tiếng bước chân Jessie đi về hướng ngược lại. “220, 219.” Nàng lăm lăm đọc số cửa từng nhà và thầm cảm ơn trời nàng đã đi đúng hướng. Cuối cùng nàng tìm thấy căn hộ 215 ở cuối hành lang. Có tiếng mở cửa rồi đóng lại ở đầu hành lang kia. Cửa nhà Jessie.

Tim Lacy bắt đầu tăng nhịp. Nàng nắm chặt chìa khóa và ngoái nhìn đằng sau để chắc chắn không ai nhìn theo mình. Lacy nghệt thở khi nàng mở khóa cửa và lách vào trong nhà. Vẫn nâng bình hoa lên che mặt, nàng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nàng nhìn bao quát căn hộ. Căn hộ của Chase. Nàng quan sát tình trạng bị lực tung của căn hộ - nào ghế sofa màu nâu nhạt bị kéo xộc xệch, nào máy trò chơi điện tử nằm dưới sàn nhà và các tai nghe cùng thiết

bị âm thành nổi vương vãi khắp nơi. Có người từng đến đây... và có khi họ vẫn đang trong nhà này. Nàng liếc ra cửa và cố lấy lại tự chủ để không ù té chạy.

Cổ họng khô đắng. Lacy đóng tai nghe ngóng trong im lặng, tự nhủ rằng mình chỉ có một mình. Nhớ rằng mình không còn nhiều thời gian, nàng đặt bình hoa lên mặt bàn nước bằng kính mờ và bước nhanh qua đồng bệ bên dưới sàn để ra hành lang.

Nàng mở cánh cửa đầu tiên và ngó đầu nhìn vào phòng tắm trang trí theo tông vàng. Đồ đạc trong tủ bị vứt tung tóe trên sàn nhà. Một tiếng cọt kẹt nhỏ xíu chém vào không gian yên tĩnh. Lacy quỳ xuống quờ quạng tìm bất cứ thứ gì tầm tay nàng. Nhìn thấy cây thụt bồn cầu, nàng cho rằng nó có tác dụng bảo vệ hiệu quả hơn con cá.

Nàng từ từ đứng dậy, và lùi lại dựa vào tường. Lường lự, nàng đóng tai lên nghe ngóng. Hình như tiếng động ấy phát ra từ căn hộ trên lầu, nàng bớt lo một chút, tuy nhiên nàng chưa định buông cây thụt bồn cầu xuống.

Cánh cửa cạnh phòng tắm dẫn đến một phòng khá nhỏ chỉ có một bàn làm việc và một máy vi tính. Giấy tờ và thiết bị văn phòng rải đầy trên nền thảm màu be, Lacy đi thêm vài bước nữa. Cánh cửa đóng kín ở cuối hành lang phải là đây rồi: phòng ngủ của Chase. Nàng thăm cầu trời rằng đồ đạc trong phòng ấy không đến nỗi bừa bộn để nàng dễ dàng tìm thấy thẻ chìa khóa của ngăn tủ đựng đồ. Lacy run rẩy nhìn quả nắm cửa. Mỗi một cánh cửa đóng kín hình như đều gọi cho nàng nghĩ đến khả năng có ai đó bên trong. Nắm chắc cây thụt bồn cầu trong tay, nàng huých vai mở cửa. Tiếng bản lề kẹt lên khiến nhịp tim nàng tăng vọt.

Đập ngay vào mắt nàng là chiếc giường bằng đồng cỡ đại kê sát vào chính giữa bức tường đối diện cửa. Gối to nhỏ và chăn mền vương vãi trên giường. Lacy chẳng dặng dờng phải nghĩ đến liệu Chase có đưa Jessie sang nhà anh. Có làm tình với cô ta tại đây không. Ngọn lửa hờn ghen thiêu đốt trong tim khi nàng hình dung cô nàng tóc vàng cao như người mẫu quần lầy Chase ngay trên chiếc giường này.

Rời mắt khỏi đồng chăn gối lộn xộn, nàng nhìn quanh quất. Mọi ngăn kéo của tủ gương tung tóe trên sàn nhà. Lacy nhú mày, Phải mất một lúc lâu mới tìm được chiếc thẻ quẹt đây. Bước hẳn vào trong, nàng quỳ xuống nhặt từng vật một, hi vọng nhìn thấy chiếc thẻ màu xanh da trời.

Lacy lật một khung hình lên. Những mảnh kính vỡ rơi ra khỏi khung hình lớn. Đằng sau tấm kính không còn nguyên vẹn là bức hình buộc nàng phải chú ý. Tim Lacy nhùng nhụt, nàng trân trối nhìn tấm ảnh có Chase bức kỳ bảnh bao trong bộ lễ phục đứng cạnh một phụ nữ... mặc váy cưới. Khung hình tuột khỏi tay nàng và rơi xuống ngay cạnh cây thụt bồn cầu.

Cúi gầm nhìn bức hình trong đó, Lacy không tin vào mắt mình. Tại sao anh chưa bao giờ nói với nàng rằng anh đã có vợ? Câu hỏi ấy như tảng thịt bò còn chảy máu theo trong trái tim lạnh như tử đông băng của nàng. Thế rồi một ý nghĩ ghê gớm lạnh lẽo trôi lên.

Ngộ nhỡ...

“Không thể nào”. Nàng lắc đầu. Chase đang qua đường cùng Jessie. Thế thì anh không thể nào đang có vợ được. Nhưng nàng không thể kiềm chế được ý muốn kiểm tra quanh nhà, tìm dấu hiệu cho thấy vợ anh có ở đây.

Nàng nhìn thấy hộp nữ trang lắt lóc trên cạnh mép giường. Khuyên tai cùng dây chuyền ngọc trai vương vãi gần đó. Bụng nàng quặn thắt. Lấy hết sức đứng dậy, Lacy vờ theo cây thụt bồn cầu đi nhanh đến chỗ tủ đựng. Khi nàng nhìn thấy khoảng mười bộ váy và áo len màu lam nhạt treo cạnh dây áo sơ mi nam, Lacy chỉ muốn phát nôn.

Nàng nhắm mắt lại khi khung cảnh xung quanh mờ đi. Chả trách lúc này Chase không muốn nàng lên đây. Lacy quay lưng và ngón chân nàng dẫm vào ngăn kéo. Trong ngăn kéo, ngay cạnh mấy đồng xu lẻ và hộp bao cao su cỡ lớn là tấm thẻ màu xanh có chữ Acy Gym ghi bằng mực tía.

Nàng nhặt thẻ và nắm chặt nó trong tay. Tâm hồn tê tái, nàng trở ra hành lang, qua phòng khách và đi khỏi căn hộ của anh.

Sáu phút rồi. Chase ngồi cạnh ghế tài xế, mắt không rời đồng hồ đeo tay. Một phút nữa mà không thấy nàng ra thì anh sẽ vào đó. Anh vừa định mở cửa thì cùng lúc ấy xe của Zeke phóng vào bãi đậu và dừng ở đây đối diện với xe anh.

“Khỉ thật.” Chase với tay nhặt súng dưới sàn xe, mắt dán chặt vào lối ra vào tòa nhà của anh.

Cửa trước bật mở và Lacy vội vã đi ra, tay cầm ... cây thụt bồn cầu ư? Bình hoa nàng dùng để che mặt đầu quái rồi ày nhỉ?

Chase chủ yếu tập trung nhìn vào Lacy trong khi anh nổ máy xe. Động cơ xe rộ lên. Liếc về phía Zeke, anh thấy hắn đang bước ra khỏi xe.

Lacy vẫn bước về hướng xe tải. Zeke ra khỏi xe đi được mấy bước. Dừng lại và sững sờ nhìn nàng. Chase biết chính xác khoảnh khắc hắn nhận ra nàng vì anh thấy hắn sững lại, sờ tay lên thắt lưng tìm súng. “Mẹ kiếp.”

Dù đang ngồi trong cabin, Chase vẫn nghe tiếng Zeke gọi to. Lacy, hoặc không nghe thấy hoặc giả vờ không nghe hắn bởi nàng cứ cầm cúi đi đến chỗ xe tải, tay nàng lăm lăm cầm cây thụt bồn cầu như cầm kiếm.

Chase nín thở khi thấy Zeke ngằn ngừ. Sau đó, hắn nhìn theo Lacy như thể hắn vừa có ý khác. Chase siết chặt khẩu súng trong tay.

Khi còn cách anh hai chiếc xe, nàng dừng lại như thể vừa nghe thấy tiếng động cơ. Zeke lại gọi lớn. Lacy quay ngoắt lại. Vừa nhìn thấy hắn, nàng kêu thét lên và hoảng hốt chạy về phía cửa xe tải. Zeke phóng theo ngay sau.

“Zeke kìa” Lacy nhảy lên ghế tài xế và quăng cây thụt bồn cầu và thẻ khóa từ vào người anh. Giây sau thì nàng đã gài số cho xe giật nảy lùi.

Zeke lộ mặt ngay trước mũi xe. “Dừng lại.” Hắn giơ súng lên.

Từ ghế mình, Chase nhào sang. Anh túm lấy tay Lacy và dúm người nàng xuống. Viên đạn xuyên thủng kính chắn gió bay sượt qua Lacy chùng vào xăng ti mét. Nàng kinh hoàng nhìn anh, hai mắt thất thần.

Chẳng còn thời gian mà an ủi nàng lúc này. Chase luồn xuống dưới thân trên của Lacy để ngồi ghé lên ghế bên nàng. Anh đạp chân nàng đang để nhấn ga. Một tay anh dúm nàng nằm úp xuống lòng mình. Bàn tay cầm súng của anh xoay vô lăng của chiếc xe tải.

Chiếc xe mới chạy được chừng 3m thì một viên đạn nữa bắn thủng qua kính chắn gió. Phát đạn này trúng cửa sổ cạnh ghế hành khách. Lacy gào toáng và giãy giụa định ngồi lên.

“Nằm yên dưới đó.” Lái xe trong tư thế này gần như là không thể khi anh đang ngồi ghé mông trên ghế, nửa người trên của nàng vắt qua lòng anh còn hai chân nàng choán gần hết không gian sàn xe.

Lacy ngồi phất dậy. Hành động đột ngột khiến Chase giật mình, Người anh lọt xuống khe giữa hai ghế. Lacy giành lấy vô lăng. Chase ngẩng mặt lên đúng lúc chiếc xe tải đâm vào chiếc Buick màu đỏ đậu gần đó.

“Ôi chết rồi.” Lacy lẩm bẩm.

Xe tải rùng mình hất Chase xuống sàn xe, anh lồm cồm bò lên ghế. “Tránh ra.” Anh hất chân nàng ra khỏi thắng xe và đạp mạnh chân ga. Nàng giật mạnh vô lăng khiến xe đâm vào vỉa hè.

“Thôi rồi.” nàng kêu lên, người đổ về phía anh.

Thêm một phát đạn bắn thủng sườn xe, Lacy lại giật tay lái sang phải.

“Để anh lái!” Chase quát.

“Không!” Một viên đạn nữa văng trung đuôi xe. Tiếng súng làm Lacy giật mình và kết quả là xe đâm vào một chiếc bồn cỏ màu đen. “Làm ơn nói đó là đạn giả đi anh!”

“Để anh lái!” Anh túm chặt cánh tay nàng và giật mạnh nhưng nàng nắm chắc vô lăng tử tử. Khi chiếc xe rít lên ôm cua, thanh giảm xóc đằng trước đâm vào cột điện.

“Kathy giết em mất!”

“Tránh ra đi!” Chase nhìn ra cửa sổ và thấy Zeke đang chạy ngược về xe hân.

Lacy đạp thắng khi nàng tiến đến cổng ra, trong khi Chase lại nhấn mạnh chân ga. Tiếng thanh gỗ gãy rời và tiếng kim loại loảng xoảng vang lên khi Voi Trắng lao qua.

“Ôi trời ơi!” Lacy lại ré lên. “Tôi tiêu rồi! Chết mất! Chết đây!”

“Rẽ phải đi,” Chase quát. “Rẽ đi, nhanh lên.”

Lacy giăng tay lái sang phải. Bánh xe rít lên trên mặt đường, mùi cao su cháy bốc lên xộc vào xe qua lối cửa kính vỡ.

“Giờ rẽ trái ngay.” Chase liếc qua vai, rồi trợn mắt nhìn nàng. “Rẽ đi.”

“Kathy sẽ giết em mất thôi!” Lacy nhắc chân khỏi chân ga.

“Zeke sẽ làm hộ cô ấy nếu em không phóng đi ngay. Giờ thì hoặc cho xe chạy tiếp, hoặc tránh ra cho anh lái.”

Nàng quắc mắt nhìn anh. “Em chạy tiếp.”

Anh quắc mắt nhìn lại. “Vậy thì nhanh lên.” Anh lại đạp mạnh chân lên chân nàng đặt trên chân ga.

“Thôi đi.” Nàng nhảy dựng lên khi chiếc xe lạng sang phải. “Làm thế nào em lái được.”

“Vậy để anh cầm lái,” anh kiên quyết.

“Không.” Thấy đèn vàng, nàng cho xe chạy chậm lại.

Đủ rồi đấy. Chase nắm chặt khuỷu tay nàng giật mạnh, nàng ngã trượt qua người anh để anh có thể giành lấy vô lăng. Nàng rơi thật đau xuống hai gối vào khoảng trống giữa hai ghế. Lacy làu bàu gì đấy, nhưng anh mặc kệ. Sau này anh tha hồ xin lỗi nàng, còn bây giờ anh phải đưa nàng ra khỏi vòng nguy hiểm trước đây.

“Em đang lái mà,” Lacy cắn nhai và bò lên ghế hành khách.

“Và lái thấy kinh,” anh đáp lại. “Cài dây an toàn lại.”

Hai tay anh nắm chặt vô lăng. Chase cho xe rẽ gấp ngay ngã tư đường, nhắc thấy xe của Zeke đang phóng như bay đuổi theo xe anh.

“Chết tiệt.” Anh nhấn ga hết cỡ xuống sát sàn xe. Tiếng bánh xe lại rít lên ken két. Tiếng còi xe cảnh sát từ xa vọng tới. “Biết ngay là không nên để em làm việc này mà. Em không liên quan gì đến...”

“Tại sao chứ, vì em có thể phát hiện ra anh có vợ chứ gì?” Lacy gào tướng. “Chính vì thế anh không muốn cho em vào nhà anh, đúng chưa?”

Anh nghe thấy hết, nhưng vẫn giữ mắt nhìn vào đường trước mặt lẫn kính chiếu hậu để quan sát trước mặt lẫn kính chiếu hậu để quan sát xe Zeke đang đua đuổi theo sau.

“Anh không có vợ.” Chase giật vô lăng cho xe của rất gấp vào ngã tư kế tiếp, cua ngặt đến độ chiếc xe chỉ bám bánh xuống mặt đường.

“Chúa ơi!” Người Lacy va mạnh vào cánh cửa.

“Gài dây an toàn vào đi, trời ạ.” Chase có thể nghe thấy tiếng còi hú và anh chấp nhận có chạy trốn cũng vô vọng. Điều duy nhất hiện giờ anh quan tâm là sự an nguy của Lacy.

“Đồ nói dối. Em nhìn thấy hình cưới của anh với cả quần áo treo trong tủ rồi.”

Lời buộc tội của nàng khiến anh nao núng. Anh rẽ phải thêm lần nữa và chiếc xe loạng choạng trên đường. Anh nghe đằng sau có tiếng bánh xe rít ken két trong nỗ lực bám theo xe anh. Anh liếc nhìn kính chiếu hậu và lập tức hi vọng tràn trề. Phóng như bay cạnh xe Zeke là chiếc Mustang của Jason, đèn xe cảnh sát loang loáng trên đầu xe.

Chase quay sang Lacy dặn dò. “Jason đang ở sau xe mình đấy. Khi nào đến địa điểm thuận lợi anh sẽ đỗ xe lại. Anh sẽ ra khỏi xe, còn anh ngồi yên tại chỗ, nhớ chú ý đầu xuống. Em nghe chưa nào?”

Nước mắt chực trào ra khỏi mi nàng. Nỗi đau khổ tột cùng anh nhìn thấy trong đôi mắt xanh tuyệt đẹp kia làm lòng anh đau nhói.

“Sao anh lại dối em? Sao anh lại làm thế chứ?”

Chase quay lại nhìn con đường trước mặt. “Lacy, anh không nói dối. Vợ anh mất rồi. anh chỉ... còn giữ vài thứ của cô ấy trong nhà thôi. Anh chưa muốn quên cô ấy. Anh thậm chí không lường đến việc em nhìn thấy chúng.” Anh liếc quan sát bên trái, rồi bên phải. Con đường trống trải. Đã đến lúc kết thúc cuộc chơi này rồi. Anh quay nhìn hai làn đường phụ thêm lần nữa, anh không muốn dân thường bị vạ lây.

“Anh tấp xe vào lề đường đây.” Anh quay sang và nhìn mặt nàng, anh biết nàng tin những gì anh vừa tâm sự về Sarah. Đến đây, Chase như trút được gánh nặng.

Lacy bướng bỉnh vênh mặt lên theo một vẻ quen thuộc. “Em ra với anh cơ.”

Cảm giác nhẹ nhõm tan thành khói. “Không được!”

“Được chứ.” Nàng chịu nước mắt trên má. “Cảnh sát sẽ không bắn anh nếu có em ở đó.”

“Đó là Jason mà. Cậu ấy không bắn anh đâu,”

“Nhưng Zeke cũng ở đó. Hắn sẽ bắn anh ngay, Chase ạ. Anh cũng từng bảo hắn sẽ giết anh cơ mà.”

Chase nghiêng rằng. “Jason không đời nào để hắn bắn vào anh.”

Nàng khẳng khái. “Nhưng em cứ ra với anh đây.”

“Trời ơi, em ơi là em! Em không có ra khỏi xe gì hết.” Chase cúi tiết đập mạnh thắng.

Tiếng còi xe cảnh sát nghe gần hơn. Tiếng bánh xe dằn sau phanh gấp rít trên mặt đường. “Em cấm có nhúc nhích.” Anh chỉ ngón tay vào nàng, nghiêm giọng lại. “Anh không giỡn chơi đâu. Em không ngồi dấn móng xuống ghế cho anh.”

Anh nghe tiếng Zeke hét toáng từ đằng xa. “Hắn có súng! Coi chừng đấy.” Jason hét đáp trả, nhưng Chase không nghe rõ là gì. Chase mở cửa, vung tay ném mạnh khẩu súng ra xa hết cỡ và hét lên. “Tôi ra đây! Tôi không có súng đâu.”

Quay sang nhìn nàng lần cuối, Chase ước anh có thời gian trao cho nàng một câu an ủi dịu dàng hoặc cái vuốt ve trìu mến. Nhưng những điều bình dị ấy giờ trở thành quá xa xỉ. Anh bước xuống xe, đóng sầm cửa lại, hít sâu hơi cổ trần tỉnh và hiểu rằng rất có thể đó là lần cuối cùng anh được thở. Lúc này anh nói vậy để an ủi Lacy chứ thực ra anh biết Zeke chỉ muốn anh chết. Thấy anh ném súng ra xa, Zeke có thể ngăn ngừa trong giây lát nhưng trong tình thế này, hắn thừa sức bắn anh trước rồi giải thích với mọi người sau.

Chase giơ tay hàng và bước thêm hai bước dài vì anh muốn đứng xa chiếc xe tải – cách xa khỏi Lacy.

“Kelly, mày đứng đó cho tao.” Zeke quát.

“Đừng.” Lacy thét lên.

Chase quay sang nhìn, nghệt cả thở. Lacy đã thò một chân ra ngoài cửa xe, tay hua hua cây thụt bồn cầu cứ như thể nó là vũ khí của nàng. “Trở vào xe ngay đi!” Chase gào lên, mắt canh chừng Zeke.

Jason sang sang gọi, “Zeke, bỏ súng xuống ngay.”

“Thằng chó!” Zeke rửa xả, nâng súng lên.

“Đừng có làm thế.” Jason hét. “Vụ này kết thúc rồi, Duncun.”

“Chưa xong được đâu!” Giọng Zeke lạnh như băng, Chase chuẩn bị tinh thần sẵn sàng hứng đạn. Nhưng trời ạ, anh chưa muốn chết.

“Mày sẽ phải trả giá vì chuyện này.” Zeke lên tiếng, băng giá trong giọng nói của hắn giờ thể hiện rõ trên nét mặt.

“Bỏ súng xuống ngay.” Jason chìa khẩu súng Glock vào Zeke.

Chase liếc nhanh Lacy và tránh xa nàng thêm một bước nữa. Anh liếc lại Zeke.

Hắn gầm gừ. “Lúc trước tao muốn mày chết chung với tao. Nhưng bây giờ tao có cách làm cho mày đau khổ còn hơn cái chết.”

Trước khi tên khốn kịp hành động, Chase đã biết hắn định làm gì, “Không!” Anh quăng mình về phía Zeke. Zeke vung súng sang hướng khác, nhắm vào chiếc xe tải, nhắm vào Lacy, và nhả đạn.

27. Chương 27

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Lacy không biết làm gì hơn là nắm chặt cây thông bồn cầu trong tay và đối mặt với tình huống đang xảy ra. Súng được rút ra, chìa vào nhau.

Hai bên lờ đi qua tiếng lại một hồi trước khi Chase hét lên và lao về phía trước.

Tiếng súng nổ đình tai gần như đồng thời với âm thanh “bình” đã trở nên quen thuộc khi Voi Trắng hứng thêm những viên đạn nữa. Kế tiếp là tiếng “thịch” nặng nề khi hai thân người lao vào nhau. Chase và Zeke ngã xuống mặt đường, tay chân vung loạn xạ.

Họ vật nhau, hết lần sang phải lại sang trái. Cuối cùng, Chase ngồi đè lên Zeke, Zeke giơ tay lên cao, nắm chắc khẩu súng. Chase, một tay nắm cổ tay hắn, tay kia đâm túi bụi xuống mặt hắn. Zeke đăm trả không tiếc tay.

Hai người họ lại lẩn tiếp và lần này Zeke đè lên Chase. Cánh tay cầm súng của hắn duỗi dài và Chase vẫn nắm chắc cổ tay hắn.

Lacy nhìn sang Jason. Anh đứng cách Chase và Zeke chừng năm bước và la quát không ngừng. Khẩu súng trong tay anh chìa vào họ nhưng nhích hết sang bên này rồi lại chuyển sang bên kia.

“Anh làm gì đi chứ.” Lacy gào lên, nhưng dù có nói thế, nàng biết vì sao anh không bắn được. Khả năng Chase trúng đạn là quá lớn.

Nàng lại nhìn Zeke và Chase. Như trong đoạn phim quay chậm, cánh tay Zeke từ từ hạ xuống, hòng súng chậm chậm di chuyển xuống dưới, dưới nữa và sắp chìa và Chase.

Lacy nhảy ngay đến. Sau lần vung tay thứ nhất, cây thông bồn cầu đập trúng đỉnh đầu Zeke. Đòn thứ hai trúng cái trôn hói bóng lưỡng của hắn. Cú đánh ấy chắc hẳn làm hắn nhất thời choáng váng bởi sau đó, Chase lấy lại thể chủ động. Anh lật người lại và đè lên Zeke.

Rủi thay, Lacy đang trên đà vụt xuống và đòn thông cầu thứ ba đánh trúng mặt Chase.

Thốt nhiên, nàng vừa chớp mắt đã thấy Jason lao vào cuộc ẩu đả. Lacy nhảy lò cò chung quanh, cầm cây thông bồn cầu như cầu thủ bóng chày cầm gậy vụt bóng, cố tìm cách tấn công mục tiêu là gã Zeke mất rần trong lúc ba người họ cùng lẩn lộn trên mặt đất.

Nàng vụt xuống và nghe tiếng gầm gừ, Lacy không biết mình vừa đánh trúng ai nhưng có nghe Jason buột miệng rủa. Nàng lại đánh tiếp và lần này đập vào tai Zeke.

Tiếng lanh canh của súng rơi xuống lề đường đúng lúc thêm nhiều còi xe cảnh sát và tiếng xe thắng gấp vây quanh chỗ họ đang đứng.

Chase, máu trào ra từ miệng, lao đảo đứng lên và nắm hai vai Lacy. Hai bàn tay anh bầu chặt vai nàng khi anh nhìn nàng từ đầu đến chân. “Em không bị thương! Em không bị thương!” anh lẩm bẩm như đang nói với mình.

Lacy chờ anh ôm ghì nàng vào anh, nhưng thay vào đó, anh buông vai nàng và giờ nắm tay trước mặt nàng. “Giờ em đã hiểu tại sao anh bảo em ở yên trong xe không được ra chưa hử? Suýt chút nữa hắn giết em rồi còn gì.”

“Hắn có giết được đâu.” Lacy nghẹn ngào và cố kiềm chế để không khóc òa lên.

Tiếng Jason Dodd lạnh lạnh. “Chúng tớ bắt được hắn rồi,” anh nói lớn với các thành viên cảnh sát đang bước ra khỏi xe tuần tra.

Chase nhìn Lacy ôm khư khư cây thông bồn cầu vào ngực như thể đây là một con gấu bông. Sau đó, anh quay sang nhìn Jason còng tay Zeke. Hai tay anh run run khi anh dần lòng không lao vào đám không tiếc tay vào mặt hân.

Chống gối lên lưng Zeke, Jason ngẩng lên nói với anh. “Stokes tỉnh lại rồi, Chính cậu ấy tố cáo tên chó đẻ này đây.”

Zeke ngẩng phắt đầu lên nhìn Chase. “Hân hân cũng dính vào vụ này nữa! Hân...” Zeke phì phù lúng búng khi Jason đập mặt hân xuống vỉa hè.

Chỉ khi Jason đứng lên và hai viên cảnh sát đến áp giải tên Zeke mặt đỏ lựng vì tức tối ra xem, Chase mới thở phào nhẹ nhõm. Anh hít vào một hơi run rẩy và chùi máu dính trên miệng mình. Chợt nhớ nguyên nhân gây ra vết thương tệ hại ấy, anh phun ra vị máu, vị cao su và nước toilet dính trên lưỡi mình.

Thế rồi, ánh mắt anh tìm đến nàng, Lacy đứng cạnh cửa xe, tay vẫn ôm khư khư cây thông bồn cầu ngó ngán ấy vào ngực. Anh lắc đầu, giận nàng không chịu nghe lời thì ít – mà giận chính mình đã đẩy nàng vào vòng nguy hiểm thì nhiều.

Anh đi đến chỗ nàng và khi cách nàng một tầm tay với, anh mới thấy da mặt nàng trắng bệch. Trên nền da cắt không ra giọt máu ấy, cặp mắt xanh của nàng đã phát ngon hừng hực cho những gì nàng phải trải qua. Nàng buông rơi cây thông bồn cầu và thấy cằm nàng run run. Tim anh cũng muốn rơi theo.

“Em là cô gái bú đống bình, cứng đầu nhất mà anh từng gặp qua.” Anh càu nhàu, đoạn anh vòng tay quanh người nàng.

Nàng tựa vào anh, vòng tay ngang lưng anh và ghì chặt như một cô gái không bao giờ có ý tưởng buông tay. Chase nhắm nghiền mắt mặc cho cơ thể rắn chắc của anh cảm nhận tấm thân mềm mại của nàng. Anh tin chắc rằng trên đời này không có gì tuyệt vời hơn thế.

“Kết thúc rồi em ạ.” Anh thì thầm.

Lacy ngồi trong căn phòng nhỏ và xoay xoay li cà phê chỉ còn phân nửa trong tay. Cứ vài phút nàng lại ngẩng lên nhìn bốn bức tường và phân vân tự hỏi ai đang theo dõi nàng. Những cảnh phim trong đồn cảnh sát nàng từng xem thường có hoặc là gương hai chiều hoặc thiết bị gì đấy để quan sát người ta loay hoay vụn vụn trong mấy loại phòng này.

Suốt một tiếng đồng hồ vừa qua, nàng cũng loay hoay vụn vụn hết phần của mình rồi. nàng khai với hai viên cảnh sát khác nhau thật tỉ mỉ về hình huống nàng gặp Chase Kelly. Tất nhiên, nàng không khai tất tật. Nàng không muốn gây thêm rầy rà cho Chase, nên nàng thay đổi câu chuyện một chút, loại bỏ chi tiết lúc đầu nàng từ chối, không chịu giúp anh và nàng cũng bỏ luôn đoạn sau đó nàng không thể từ chối anh bất cứ thứ gì.

Cửa mở kèm theo tiếng bản lề kêu rít, và Jason Dodd bước vào. “Cô không sao chứ?” anh hỏi.

Lacy đứng lên chìa cốc nước ra, “Ai mà pha ly cà phê này đáng bị bắt giam”

“Xin lỗi nhé. Quán Starbucks ở góc phố kia thôi.” Jason mỉm cười, thoáng ngập ngừng. Đoạn đưa tay ngang qua cằm. “Cô biết không, giờ tôi mới nghĩ cây thông bồn cầu lại thành vũ khí chết người đấy nhé.”

Nàng gượng cười. “Tôi xin lỗi, Lúc ấy tôi nhắm tên Zeke cơ.”

Jason quay lui trên gót. “Tôi biết mà.” Một thoáng im lặng đầy ẩn ý. “Tôi đã cho người mang xe tải của cô ra trước cửa kia rồi.” Anh thả chùm chìa khóa vào tay nàng và gật đầu mỉm cười thay cho lời tạm biệt. “Giờ cô về được rồi.”

“Thế còn Chase thì sao?” Lacy nắm lấy chìa khóa.

“Bên IA cần giữ cậu ấy ở đây thêm vài giờ nữa. Cậu ấy bảo tôi nhắn cô cứ về trước đi.”

“Tại sao họ giữ anh ấy?” Lacy vòng tay ôm ngang hông, hi vọng chặn đứng cảm giác nôn nao trong dạ. “Tôi tưởng Stokes đã minh oan cho anh ấy rồi chứ?”

“Đúng vậy. Nhưng vẫn còn câu hỏi về số ma túy họ tìm thấy trong nhà Chase.”

“Nhưng chính Zeke đem ma túy đến bỏ vào nhà anh ấy cơ mà.”

“Tôi biết thế, cô cũng biết thế, nhưng họ thì đâu có biết.”

“Vậy ta sẽ nói cho họ biết. Họ đang ở đâu nào?” Lacy dậm bước ra cửa.

Jason nắm cánh tay nàng lại. “Lacy, họ không nghe chúng ta đâu. Chính Chase phải thuyết phục họ tin anh ấy cơ. Sẽ phải mất thời gian, nhưng rồi cậu ấy sẽ thoát thân thôi. Việc tốt nhất cô có thể giúp cho Chase trong lúc này là về ngay nhà, Lacy ạ. Cậu ấy dặn đi dặn lại tôi là phải đảm bảo cô làm đúng như cậu ấy yêu cầu.”

Lacy bậm môi, nhớ lúc trước Chase bảo nàng mọi chuyện kết thúc rồi. Phải chăng anh định nói giữa họ kết thúc rồi? Ôi không, nàng không muốn tin đâu. “Họ sẽ giữ anh ấy trong bao lâu nữa thế?”

“Giá mà tôi biết được. Nếu gặp người quá quắt, họ có thể kéo đến vài ngày. Họ cũng đã cử người đến phòng tập thể hình xem Martinez có để lại chứng cứ gì giúp minh oan cho Chase không.”

“Nếu vậy tôi sẽ đợi.” Nàng quay trở lại ghế.

“Cô nên về đi. Ngồi đây không giúp gì được đâu. Chase phải tự mình tìm cách giải quyết vụ này thôi.”

Nàng nhìn lên và hàng ngàn câu hỏi kéo đến xếp hàng trong đầu nàng như đội quân xếp hàng chờ ra trận. Nàng nuốt khan, sợ phải lên tiếng hỏi, sợ phải biết những điều mình không muốn biết. Nhưng nàng nhất định phải biết.

“Vợ anh ấy mất bao giờ vậy?”

Jason ngạc nhiên mở to mắt. Anh ngần ngừ như thể anh không rõ có nên trả lời không.

“Hơn hai năm trước.”

“Sao chị ấy mất thế?”

Lacy thấy sự đau đớn thoáng hiện trong mắt Jason. Sự đau khổ ấy mách cho nàng biết rằng cả Jason cũng rất thân với vợ Chase. “Ung thư não.”

“Tình cảnh lúc ấy chắc khó khăn lắm.” Nàng nghĩ về những gì mà Chase hẳn phải cảm nhận được, mất vợ sau khi phải đối mặt với cái chết của cả bố lẫn mẹ.

“Đã rất khó khăn cho cậu ấy.” Jason thoáng nhíu mày.

“Chắc anh ấy yêu vợ lắm.” Nàng cắn môi khi cảm xúc chuyển sang một hướng khác.

“Hai vợ chồng cậu ấy gần bó lắm. Họ từng... Sarah là người tốt.”

“Tốt như thế nào cơ ạ?” Nàng thấy ngớ ngẩn làm sao khi ghen với người chết, nhưng đây là những gì nàng đang cảm thấy: ghen tuông, trong sáng và giản dị. Thôi được, nàng tự nhận mình không trong sáng lắm.

“Chắc cô nên hỏi Chase thì hơn. Cậu ấy nói sẽ gọi cho cô đấy.” Jason nhìn ra cửa và nặn ra thêm một nụ cười trên mặt, nhưng nét mặt anh không dấu được tâm tình trong mắt.

Phải chăng đó là sự thương hại? Lacy chúa, đúng là vậy rồi. Anh ấy thương hại nàng vì... vì...

Jason đằng hắng. “Vội lại, cho tôi gửi lời hỏi thăm Sue bạn cô nhé.”

Lacy chớp mắt và nghe sống mũi mình cay cay. “Liệu anh ấy có gọi cho tôi thật không? Hay Chase chỉ nói thế để tôi yên tâm về thôi?”

Jason mở miệng định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Anh cứ nói đi,” nàng gặng hỏi. “Tôi lớn rồi, tôi chịu đựng được mà. Có phải anh ấy vẫn còn yêu vợ phải không?”

Jason chống tay lên lưng ghế nàng đang ngồi. “Cậu ấy sẽ là thằng ngốc nếu không gọi lại cho cô. Và nếu cậu ấy cứ theo cách...”

“Nhưng anh ấy là thằng ngốc phải không? Anh ấy có, sao nhỉ, thề nguyện gì đó rằng sẽ không bao giờ vẫn vương ai nữa sau khi vợ mất không? Có phải chính vì thế... chính vì thế anh ấy mới quan hệ với những người như Jessie không?” Bỗng nhiên mọi chuyện rõ như ban ngày. Chase muốn đan dút với những người thờ ơ với anh vì anh không muốn quan tâm đến họ. “Hãy nói là tôi sai đi.” Nàng nài nỉ.

Jason không trả lời. Mà anh cũng không cần nói, về mặt anh đã cho nàng biết điều nàng không muốn biết. Nàng vội lấy túi xách trên bàn rồi ra đi trước khi cảm giác cay sống mũi biến thành cơn hồng thủy của nước mắt.

Lacy cố cầm cự không khóc suốt từ quãng đường từ trong đồn ra cửa. Nàng không nhỏ giọt nước mắt nào khi đi xuống hết bậc tam cấp. Nhưng rồi khi nhìn thấy Voi Trắng đậu ngoài cửa, kính chắn gió nứt vỡ, thanh giảm xóc xệ xuống, vết đạn lỗ chỗ trên hàng chữ Kathy’s Florist mới sơn cùng bao nhiêu vết trầy xước dọc hai bên thân xe, Lacy vỡ òa nức nở.

“Không một vết trầy nhỏ nhé.” Nhớ lời Kathy dặn, nàng càng khóc to hơn.

Giờ chỉ còn lại một quyết định cuối cùng thôi, đó là nàng muốn được chôn hay hỏa táng, bởi vì Kathy nhất định sẽ giết nàng.

28. Chương 28

Lacy đậu xe tải trước xe moóc của Kathy rồi vừa nấc cụt, vừa lau nước mắt, nàng bước xuống xe. Sau tiếng gõ cửa nàng đã nghe tiếng Kathy gọi với ra bảo nàng cứ vào tự nhiên.

Lacy lấy lại bình tĩnh và bước vào, lòng thầm hi vọng nếu Kathy có giết nàng thì hãy nhằm thẳng vào tim nàng, vì bây giờ tim nàng đau đến nỗi thà cắt bỏ nó một lần cho xong.

Kathy nhồm dậy từ bàn nơi bé Tommy đang ngồi với cuốn tập mở rộng trước mặt. “Tớ bắt đầu thấy lo đây.” Kathy vươn vai mở miệng định ngáp thì khựng lại khi nhìn thấy nước mắt của nàng. “Có chuyện gì vậy, Lacy?”

Lacy nấc lên và nước mắt lại tuôn như mưa xuống mặt nàng. “Dị ứng ấy mà,” nàng nói, nhìn qua Tommy. “Chào cháu.”

Tommy cười hồn nhiên. “Cháu chào dì Lacy. Con cá hồi này thể nào hả dì?”

“Nó khỏe. Vẫn hát như thường.” Lacy gượng cười. “Cá ngoan lắm Tommy. Không thấy đòi ăn gì cả.”

Lacy đến bên bàn ăn, ngồi phịch xuống ghế và chớp mắt lia lịa để cố nín khóc. “Cậu sẽ giết tớ mất.”

Kathy kéo ghế ngồi đối diện nàng. “Vậy là cậu ngủ với anh thợ sửa ống nước chứ gì?”

“Không.” Lacy sụt sịt lắc đầu. “Là Voi Trắng kia.”

“Ô, thế ra cậu ngủ với Voi Trắng nhà tớ à?” Kathy trêu.

Lacy bặm môi rồi buông ngay. “Còn nhớ cậu đã dặn tớ không được làm xước một đường nhỏ nào trên xe không?”

Hai màu Kathy chau lại. Cô nhìn ra cửa chính. “Xe trầy xước có nặng không?” Cô đẩy hộp khăn giấy về phía bạn.

“Nặng. Nhưng cậu biết là tớ sẽ trả tiền sửa mà. Không thiếu một xu đâu. Tớ thề tớ sẽ trả hết.” Lacy rút một tấm khăn giấy và xì mũi.

“Liệu tớ có phải khóc khi nhìn thấy nó không đây?” Kathy đứng lên.

“Có lẽ cậu không nên nhìn nó thì hơn. Tớ sẽ lái nó về nhà tớ để mai tớ đem đi sửa luôn.”

Kathy đi thêm hai bước ra cửa rồi ngần ngừ hỏi. “Không ai bị thương chứ?”

“Không. Chỉ mình Voi Trắng thôi.”

“Thế nó, kiểu như là, chỉ đi khắp khiêng thôi hay là ngáp ngáp hơi thở cuối cùng rồi?”

“Cả hai.”

“Xe bị hỏng đằng đuôi hay đằng mũi?”

Lacy nhăn mặt. “Cả hai.”

“Phải hay trái?”

“Cả hai.” Lacy chỉ muốn gục đầu xuống bàn khóc nức nở.

“Xe hỏng cả bốn bên cơ à?” Kathy đặt tay lên ngang ngực. “Cậu đâm vào mấy cái xe tất cả thế?”

“Chỉ hai xe thôi,” Lacy giải thích, cảm thấy một cơn lo lắng chực chờ trỗi dậy trong nàng .

“Nhưng hai bên sườn thì bị trúng đạn.”

“Trúng đạn ư?” Cặp mắt hạt dẻ của Kathy mở lớn. “Có người bắn vào xe tớ à? Bằng đạn thật ư?”

“Tớ đâm vào chiếc Buick đỗ đậu bên trái và va quệt vào chiếc bốn chỗ màu đen bên phải, rồi sau đó tớ đâm thẳng vào cổng của bảo vệ tòa nhà cao ốc. Đạn trúng sườn phải xe và cả đuôi xe nữa. Đạn bắn vỡ kính chắn gió. Còn thanh giảm xóc, tớ nghĩ họ làm hỏng lúc họ kéo xe về đồn cảnh sát. Với lại, cửa xe hành khách coi như đi tong rồi.” Lacy lại ngấn nước. “Tớ rất xin lỗi cậu.” Nàng nấc lên.

Kathy lấp bắp, mặt mày trắng thốt. “Đồ.. ồ.. cảnh sát ư? Sao họ lại kéo xe của tớ về đồn cảnh sát? Còn nữa, a.. ai bắn vào voi của tớ thế?”

“Chuyện dài lắm.” Lacy hỉ mũi và trong người nàng lạ bắt đầu run rẩy. “Tuần trước, Fabio tìm thấy anh ấy gần nhà kho.”

“Tìm thấy ai cơ?”

“Chase. Người tớ ngủ cùng.”

Kathy đan tay vào nhau kê dưới cằm. “Cậu làm tình với người bị chó nhà cậu lôi vào nhà ư?”

“Fabio không lôi anh ấy vào nhà tớ. Nó chỉ tìm thấy anh ấy thôi. Sau đó tớ phát hiện nó ở gần anh ấy. Anh ấy bị trúng đạn và tớ tưởng anh ấy định bắn Fabio và rồi anh ấy còng tay tớ vào đầu giường rồi uống thuốc kháng sinh chống viêm nhiễm phụ khoa của tớ.”

Nàng sụt sịt. “Rồi đến Sue đến rồi bắt đầu lái nhải về việc trở thành đồng tính nữ.”

“Thế cậu bị suy sụp thần kinh hay sao vậy?” Kathy nhú mày. “Vì tớ có Prozac đây.”

“Không, Tớ không suy sụp gì đâu.” Lacy lắc đầu. “Nhưng tớ yêu anh ấy.”

Kathy há hốc mồm. “Cậu yêu anh chàng bị chó nhà cậu tìm thấy rồi anh ta còng tay cậu vào đầu giường rồi uống thuốc kháng sinh chống viêm nhiễm phụ khoa của cậu ư?”

Lacy gật đầu rồi lại nấc lên. “ Ừ. Bây giờ họ đang giam anh ấy để thẩm vấn. Không phải vì tội bắn tay cảnh sát kia. Họ biết anh ấy không bắn người kia, nhưng họ vẫn tưởng anh ấy lấy cắp thuốc.”

Một bên mày Kathy nhướng lên. “Rồi, anh ấy không bắn cảnh sát. Nhưng họ đang thẩm vấn anh ấy vì tội lấy cắp thuốc kháng sinh của cậu ư?”

“Không. Họ nghi anh ấy lấy cắp cocaine.”

Kathy lại há hốc mồm lần nữa. “Vậy ra cậu đã ngủ cùng và bây giờ là phải lòng tay buôn ma túy luôn à?”

“Không phải. Anh ấy là cảnh sát cơ mà.” Nước mắt chảy ròng ròng trên má nàng.

Kathy giơ cả hai bàn tay lên trời. “Khoan đã. Bây giờ tớ chẳng hiểu cậu nói gì cả. Thế anh ấy là cảnh sát à?”

“Ừ. Cậu có biết tay cảnh sát bữa giờ họ đang tìm kiếm ấy không?”

Kathy tròn mắt. “Là tay cảnh sát đó à? Có phải sáng nay họ tìm thấy xác hắn ngoài hồ không?”

“Ừ,” Lacy đáp. “Anh ấy đấy. Tớ phải lòng anh ấy.”

Kathy cúi xuống đặt hai tay lên vai Lacy. “Cậu cứ ngồi đây chơi nhé, còn tớ đi lấy thuốc Prozac đây.”

29. Chương 29

Chase thấy mình giống món khoai tây nghiền cả nhà ăn còn thừa từ tối qua. Đầu đau như búa bổ, vai nhức nhối và móng đau ê ẩm vì té trong bồn tắm nhà Lacy. Chỗ nào cũng đau. Anh còn không ngủ suốt ba mươi sáu tiếng đồng hồ qua.

Anh tra chìa khóa vào ổ và đẩy cửa nhà mình. Nhìn đồ đạc trong nhà bị lục tung lên, anh nổi giận đùng đùng và chỉ muốn quăng món gì đó, hay tốt hơn là đập ai đó một trận như tử. Anh mong được thoi ngay vào thanh tra Short, một tay điều tra bên IA đã thẩm vấn anh suốt mười ba tiếng đồng hồ vừa qua.

Cứ như là họ chẳng có bằng chứng nào ấy. Cuốn sổ có đầy hình chụp, thông tin về các nhân chứng, và nhiều ghi chép chi tiết của Pablo, anh chàng vẫn mơ ước làm cảnh sát, đã buộc tội Zeke ngập đến tận mắt. Có một điều hết sức đặc biệt, là Pablo đã thực hiện một cuộc điều tra cực kỳ hiệu quả.

Trong ghi chép của mình, Pablo đã nói rằng mình tình cờ gặp một người nghi Zeke bán ma túy – số ma túy mà Zeke đã tịch thu từ một vụ bắt giữ trước đó. Pablo đã thu thập được khá nhiều chứng cứ, nhưng Zeke đã phát hiện ra và đến lượt gã bị Zeke theo dõi và truy đuổi. Pablo thấy rằng mình đang trốn chạy để giữ mạng. Đây là lúc Pablo cất bằng chứng vào tủ để đồ trong phòng tập thể hình bởi gã biết Zeke sẽ giết gã nếu biết gã có bằng chứng chống lại hắn.

Tất nhiên, tuy trong tay có đầy đủ bằng chứng, bên IA vẫn muốn nhiều hơn thế. Họ đã bảo Chase, “Chỉ vì Zeke có tội không có nghĩa là anh vô tội.”

Anh biết mình cần phải làm gì. Tên Bruno Bé. Ngay khi IA cho anh về, anh và Jason đi tìm và cuối cùng thấy Bruno trong một câu lạc bộ và đang nhảy nhót điên cuồng trong tiếng nhạc hiphop. Giờ thì Bruno có thể yên tâm nhảy như thể trong vòng mười năm nữa. Zeke sẽ không thể thoát tội dễ dàng; nói chung quy chế ngành xử lý rất nặng những tay cảnh sát bắn, còn đối với Zeke mà nói thì cái bắn đã bám chặt vào để giầy lẫn móng tay của hắn rồi, giết người là bản nhất rồi.

Theo lời Bruno, Zeke đã bắn Pablo rồi chết. Lời cuối của Pablo là Chase biết hết mọi thứ và sẽ xử lý Zeke.

Lời thú tội của Bruno đã minh oan cho Chase, nhưng câu hỏi của IA vẫn làm anh nhức nhối. “Tại sao là đồng sự của hắn mà cậu lại không biết hắn là cớm bắn.”

Lời giải đáp làm cho anh đau lòng và nó buộc anh phải đối mặt với sự thật một lần nữa. Suốt hai năm qua, anh đã sống thu mình cách xa mọi người, nếu anh có thể gọi đó là sống.

Chase bước qua dàn âm thanh nổi trị giá ba ngàn đô la bị quăng lăn lóc dưới sàn nhà để đi vào phòng ngủ. Vừa nhấn công tắc bật đèn, anh đã rên lên thì nhìn thấy cả phòng bị lục tung. Xét một khía cạnh nhất định thì đồng đồ đạc trong phòng anh đang phản ánh chính xác cảm xúc của anh lúc này.

Ánh mắt anh quét một vòng và dừng ở một điểm giữa sàn nhà nơi có bức hình của anh và Sarah. Anh nhấc khung hình lên, ngắm nghía khuôn mặt người vợ yêu, ghi nhớ nụ cười dịu dàng của cô. Nỗi đau trong tim anh tăng lên gấp đôi. Tuy nhiên đó không phải cùng là một nỗi đau anh sẽ cảm nhận được ở tuần trước nếu lúc đó anh cũng ngắm nhìn bức hình này. Nỗi đau của ngày hôm nay có một cái tên hoàn toàn khác. Anh không còn đau vì mất vợ. Anh đau vì đã đến lúc già từ. Đau vì đã đến lúc anh phải công nhận rằng cuộc sống vẫn tiếp diễn. Đau vì biết rằng khi yêu người ta phải đau khổ đến thế nào, Đây là nỗi đau vì tình yêu rất đáng để người ta chịu khổ đau.

Và anh yêu Lacy.

Anh yêu nàng cũng mãnh liệt như anh yêu Sarah vậy. Anh sẽ ra sao nếu Lacy gặp mệnh hệ gì? Anh sẽ ra sao nếu một tai nạn hoặc một căn bệnh hiểm nghèo cướp nàng khỏi tay anh? Liệu anh có đứng vững được không nếu chẳng may một người thân yêu nữa phải ra đi? Liệu anh có kiên gan ngẩng cao đầu khi đứng nhìn một chiếc quan tài nữa hạ dần xuống đáy mộ sâu? Khoảng trống rợn người choán hết hai năm cuộc đời anh ấy, bỗng trở thành nơi trú ẩn an toàn.

“Em đã thấy ảnh cưới lẫn quần áo treo trong tủ.” Anh nhớ Lacy đã bảo anh thế. Chase đứng lên, đặt khung hình lên bàn trang điểm rồi đến tủ đứng. Anh không giữ hết mọi đồ đạc của vợ, anh chỉ giữ những món đồ gắn liền với những kỷ niệm khó quên.

Anh vuốt tay lên chiếc váy mùa hè màu vàng nhạt. Sarah đã mặc váy ấy trong lần buổi hẹn hò đầu tiên với anh. Chất vải lạnh đã bạc màu trở nên mềm mại như lụa trượt trên những ngón tay anh. Và chính thời điểm ấy là lúc anh bị giằng xé giữa quá khứ và tương lai, bị mắc kẹt giữa việc hoặc bước thêm bước cuối cùng để tiến vào thế giới thực tại, một thế giới cực kỳ đáng sợ, hay quay trở lại khoảng trống thu mình nơi ngay cả nỗi đau cũng đã trở thành quen thuộc. Sự quen thuộc chiếm lợi thế vì nó dễ dài với anh. Sự quen thuộc mà anh biết mình có thể chống chọi được.

Bốn mươi tám giờ trôi qua mà không có một lời nhắn nhủ. Mẹ Lacy vào phòng ngủ của nàng, tay bưng khay có tô canh cà chua có rắc rau thơm và ly trà nóng vào cho nàng.

“Mẹ không cần phải vất vả thế này,” Lacy bảo.

“Cần chứ con.” Bà Karina xua Leonardo khỏi giường. “Nếu để con phải đói khát thì mẹ còn làm mẹ kiểu gì được nữa?”

“Con không nhịn đói đến chết đâu. Tối qua, lúc ở nhà Kathy, con ăn cả ký kem sô cô la hương bạc hà cơ mà. Và rồi Sue còn đến mang theo bánh pizza nhân dưa cho bữa điểm tâm nữa.”

Mẹ nàng đặt khay lên chiếc bàn thấp cạnh giường và nhẹ nhàng đến ngồi bên mép giường. “Ôi con yêu. Mẹ có thể làm được gì để con vui lên đây? Hay mẹ chạy ào ra cửa hàng mua về cho con thêm ký kem sô cô la hương bạc hà nữa nhé. Hay con thích kẹo sô cô la hơn? Mẹ có thể gọi anh chàng chuyên gia mát xa nhờ anh ta mang bàn đến đây mà xoa bóp cho con đã đời. Hoặc mẹ sẽ thuê tên sát thủ trừ khử tên đểu cáng ấy.”

Lacy gượng cười qua nỗi đau. “Con không sao đâu, mẹ ạ.” Nàng nhoài sang trườn mền vòng tay ôm bà. Mẹ nàng dù lắm lúc làm nàng phát cáu, nhưng hễ khi khó khăn ập đến thì Karina luôn có mặt, sẵn sàng thu dọn giải quyết cho nàng.

Bà Karina bóp nhẹ vai con gái. “Con biết không, điều duy nhất còn đau đớn hơn cả một trái tim tan nát là việc phải nhìn thấy con mình đương đầu với những thương tổn vì yêu. Con thật đặc biệt, nếu thằng đàn ấy không biết thế, hẳn không xứng đáng với con đâu.”

“Không phải lỗi anh ấy đâu mẹ ạ,” Lacy bảo. “Ngay từ khi bắt đầu chuyện này, con đã biết anh ấy không sẵn sàng cho việc gắn bó lâu dài. Con chỉ nghĩ là... con tưởng mình có thể giữ cho con tim đứng ngoài cuộc.”

“Con tim là thứ rất lạ lùng, Lace ạ. Con không thể kiểm soát được nó. Khi muốn yêu thì nó sẽ yêu.” Bà Karina đưa cho con gái ly trà và vén món tóc ra sau tai cho nàng. Trong khoảnh khắc ấy, Lacy thấy như mình bé lại, và nàng muốn cuộn mình trong chiếc kén an toàn của tình mẫu tử mẹ dành cho nàng.

Nhưng cả cái kén ấy cũng dễ cho vài cảm xúc len lỏi vào. Lacy nhìn xuống ly nước và lấy hết can đảm hỏi mẹ nàng câu hỏi nàng thắc mắc từ rất lâu rồi. “Mẹ có yêu rất cả họ không hả mẹ? Mẹ có yêu những người mẹ đã lấy không?”

Mắt mẹ thần thờ. “Mẹ nghĩ cũng có yêu lúc này lúc khác. Nhưng nói thật là, không, không phải mẹ yêu tất cả bọn họ đâu. Mẹ thích họ và “ – bà nhoẻn miệng cười – “ chuyện phòng the lúc nào cũng tuyệt vời cả.”

Lacy giơ một tay lên. “Thôi, con xin mẹ đấy.”

Mẹ nàng phớt lờ cử chỉ phản đối ấy. “Không, con phải nghe mẹ. Có lần lúc mẹ cảm thấy có lỗi khi nghĩ về mức độ ảnh hưởng của những sai lầm trong đời mẹ tác động đến con. Con có biết là mẹ đang phải gặp bác sỹ tâm lý không?”

Vừa nhấp ngụm trà, Lacy phát sắc. “Mẹ có à?”

“Ừ”. Bà nhìn con. “Mẹ không bao giờ cố chấp đến nỗi chối bỏ rằng mình cần giúp đỡ đâu Lace.” Bà thở dài sườn sượt. “Ông Black, bác sỹ tâm lý của mẹ, đã chỉ cho mẹ thấy nhiều khía cạnh về bản thân mẹ mà thực ra mẹ không muốn nhìn nhận.”

“Như là khía cạnh gì vậy mẹ?” Lacy đặt chiếc ly ngay ngắn trong lòng.

“Mẹ quá yêu bố con. Lúc ấy bố mẹ còn quá trẻ và... ngây ngô. Chúng ta không biết hôn nhân đòi hỏi những gì ở mình. Khi li dị, mẹ tưởng mình chết ngay đi được. Mẹ yêu bố con như chưa từng yêu ai nhiều hơn thế. Và bố con cũng yêu mẹ. Đây là một tình yêu vừa vặn đến từ hai phía, như khi mình xỏ tay vào găng tay bằng lụa vậy, vừa in hoàn hảo. Nhưng bố mẹ khi đó còn ít tuổi và... đã để cho những chuyện khác xen vào hủy hoại tình cảm vợ chồng.”

Bà Karina cầm hai bàn tay con. “Bố mẹ đã định tái hợp thì bố con nhận lệnh để chiến trường Đức trong sáu tháng. Bố con năn nỉ mẹ hãy đăng ký kết hôn lại trước khi ông lên đường nhưng... mẹ muốn từ từ, để chắc chắn. Mẹ những tưởng trong sáu tháng đó, bố mẹ sẽ có thời gian suy ngẫm thấu đáo. Thế rồi sau đó...” Bà nhìn trần trời vào mảng tường trước mắt. “Bố con tử trận.” Bà vuốt đi nếp nhăn trên tà váy. “Điều ân hận lớn nhất trong đời mẹ là đã không chớp lấy cơ hội hàn gắn với bố con. Mẹ đã bỏ lỡ cơ hội, con ạ. Vậy nên, bây giờ hễ có ai ngỏ lời cầu hôn, mẹ lại...” Bà áp móng tay sơn tía cẩn thận lên môi.

“Mẹ lại sợ sẽ lặp lại sai lầm cũ,” Lacy nói hộ cho bà.

“Mẹ cần tình yêu.” Giọng bà nghẹn ngào. “Và mẹ không muốn cơ hội tuột khỏi tầm tay.”

Bà nâng cằm con gái. “Nhưng con khác mẹ, cưng ạ. Con không thể quyết định đời mình dựa trên những sai lầm của đời mẹ. Thậm chí, có lần lúc ta không nên quyết định dựa vào những sai lầm của ta trước đó. Ta hãy đặt lỗi lầm và nỗi sợ hãi lên bàn cân, rồi sau đó để con tim và khối óc ta đấu tranh cho những gì là đúng.” Bà Karina vuốt tóc Lacy.

“Con có thực lòng yêu tên khờ đó không con?”

Lacy nhìn xuống ly trà, chợt thấy không rõ có bao nhiêu phần trong việc việc mình không chịu gọi cho Chase là do nàng tin anh không cần nàng, hay là do nỗi lo sợ của chính nàng về việc kết hôn và sợ nàng sẽ giống mẹ mình. “Con nghĩ là có, nhưng con sợ. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Lúc đầu con nghĩ anh ấy sẽ mặc thử quần áo chú rể! Lỡ con đang lừa dối chính mình thì sao hả mẹ? Lỡ chúng con cười nhau xong rồi mới biết hai đứa không hợp thì sao đây?”

“Mẹ mới quen bố con được năm ngày đã cưới, nhưng ông luôn là tình yêu đích thực của đời mẹ. Mẹ không bảo anh ta hợp với con. Mẹ chỉ muốn rằng con không nên không cố gắng để giải quyết mọi chuyện chỉ bởi vì con còn e sợ. Cũng giống như là mẹ không nên cưới ngay ông nào tiếp theo sẽ cầu hôn với mẹ chỉ vì mẹ sợ mất ông ấy.”

Bà Karina thở dài. “Nếu con nghĩ con yêu nó, thì con mắc nợ nó, và nợ cả chính con một cơ hội đấu tranh cho tình yêu của mình. Đây!” Bà bóp nhẹ tay con gái. “Mẹ đâu có nuôi dạy con thành kẻ bỏ cuộc đâu nào.”

Lacy cắn môi, nhớ lại những điều nàng mới phát hiện về Chase. “Con không có bỏ cuộc. Nhưng... anh ấy vẫn còn yêu người vợ đã khuất. Chase không muốn yêu ai nữa. Anh ấy...”

Bà Karina đặt một ngón tay lên môi nàng muốn nàng im tiếng. “Vợ nó là quá khứ. Mẹ đã thấy ánh mắt nó nhìn con. Chase đã sẵn sàng đón nhận tương lai rồi.”

Lacy nhìn mẹ, bụng cũng muốn tin lời bà, cũng muốn đẩy lùi sợ hãi đi xa, một lần và mãi mãi.

Mẹ nàng hắng giọng. “Mẹ không xui con lấy nó. Nhưng con ghé qua chỗ nó, nói hết tình cảm của mình với nó thì có hại gì đâu. Biết đâu Chase lại đang đợi con đi nước đầu tiên đấy.”

“Mẹ nghĩ thế thật à?” Lacy hỏi.

“Ừ, và nếu nó làm con thất vọng, mẹ sẽ thuê sát thủ”

Lacy mỉm cười hắt chan ra. “Mẹ nói đúng. Ít nhất con cũng nên khám phá xem con ở vị trí nào.”

“Thế mới là con gái mẹ chứ.”

Sau khi mẹ nàng đi rồi, Lacy cởi áo thun có in hàng chữ “Ly dị, Tuyệt vọng, và Dễ thương” và đi tắm vòi hoa sen. Cảm thấy chút tuyệt vọng và biết mình hơi dễ thương, nàng lục sau trong góc tủ, tìm đến đồng trang phục thời tiền chiến dịch bài trừ đàn ông của mình. Nàng cần một bộ cánh khôu gợi, một bộ cánh khiến người ta phải trầm trồ, một bộ cánh khiến nàng có thể cạnh tranh với Jessie. Một cảm giác ghen tuông đố kỵ trỗi dậy nhưng nàng mặc kệ.

Một chiếc váy lụa màu đỏ ôm sát thân hành có cổ khoét khá sau là bộ cánh khiến người ta trầm trồ nhất mà nàng có. Lacy cười rạng rỡ và quyết định một bộ đồ lót tiếp màu sẽ khiến cho bộ cánh được trầm trồ gấp đôi.

Sau khi sấy tóc thành những lọn lớn, nàng thậm chí còn trang điểm phớt qua. Một đôi giày đỏ, một cặp khuyên tai tròn bằng vàng và chút nước hoa hiệu Red là những nét chấm phá cuối cùng cho vẻ ngoài rạng rỡ của nàng. Nàng soi gương và mỉm cười, nháy mắt. “Chase Kelly, anh coi chừng đấy!”

Nàng biết rất có khả năng Chase sẽ từ chối nàng nhưng Lacy đang rất lạc quan. Dù sao thì nàng cũng phải đối mặt với những gì sẽ xảy đến, Nếu anh không muốn tiếp tục nói lại thì thôi, Lạc cũng sẽ dang tay đón tương lai. Có thể nàng sẽ nhờ mẹ cứ việc thuê sát thủ, nhưng Lacy Maguire sẽ thôi không trốn tránh nữa.

Nàng lái xe trong dòng xe cộ nườm nượp của giờ tan tầm để đến chỗ anh. Nhưng không khí trong những quả bong bóng được để cả tuần, đến khi nàng tắt máy xe thì sự cản đảm của nàng đã xẹp lép. Bụng quặn thắt và hai tay rịn mồ hôi, nhưng nàng ép mình ra khỏi chiếc Saturn và bước lên bậc tam cấp của tòa cao ốc. Vì còn nhớ mã vào cửa nên nàng đã tự nhập số và đi vào. Trên đường đến thang máy, nàng thấy có anh chàng dừng lại mỉm cười, nhìn nàng từ đầu đến chân với ánh mắt tán thưởng. Lập tức, sự can đảm của nàng lại tăng lên một bậc. Tuy nhiên, khi cửa thang máy mở rộng trước hành lang tầng hai, tìm nàng lại bắt đầu đập dữ dội.

Nàng hít thở sâu để trấn tĩnh, bước vào hành lang đi về phía căn hộ của Chase. Đi thêm hai bước nữa, nàng nghe thấy ai đang huýt sáo một điệu nhạc quen thuộc và vui tươi.

Lacy dừng lại và lời bài hát vang lên trong tâm trí nàng. Đó là bài “Tuần lộc đề lên người bà.”

Nàng dừng lại và liếc ra sau. Ở ngay đấy, chỉ cách nàng khoảng hai mươi mét, lưng quay về phía nàng, là Chase đang thong thả đi xuống cuối hành lang. Lacy vừa định mở miệng gọi anh, nhưng tiếng gọi nghẹn lại trong lồng ngực. Anh đang cầm bó hồng đỏ thắm ở một tay, tay kia xách túi đựng thực phẩm. Anh dừng chân, xóc xóc nhưng món đồ trên tay và gõ vào cánh cửa. Cửa nhà Jessie.

Lacy chết lặng. Đôi lúc, sự thật rất khó chấp nhận và nàng đã phải cố vài bận mới nuốt xuống được sự thật ghê gớm này xuống cổ họng đắng nghét của mình. Sự thật là Chase thích những người phụ nữ không quan tâm đến mình, và việc anh quay lại với Jessie chỉ có một cách giải thích mà thôi. Anh đã không hề quan tâm đến nàng. Hai lá phổi của mình như ngừng hoạt động và vết đâm trong tim nàng lại bắt đầu trào xoáy, lần này là vĩnh viễn.

Cửa nhà Jessie bật mở. “Chase à? Ôi, lạy chúa!” Tiếng reo mừng của cô ta như viên đạn bay vút giữa hành lang và xuyên trúng điểm giữa hai mắt Lacy. “Em lo cho anh đến phát ốm lên đây này. Trời đất! Anh còn mua hoa tặng em nữa à?”

Quay ngoắt người, Lacy liên tục bấm nút mở cửa thang máy. Cửa vừa mở, nàng cuống quýt vào trong và nhấn nút đóng cửa đến bốn lần liên tục. Mắt mũi nàng cay xè nhưng Lacy cố không khóc, nhớ đến lời thề sẽ tiếp tục sống vui. Nàng không chùng diện để quay về mà nằm khóc – để sau này khóc cũng được. Một anh chàng nào đó, ở đâu đó, sẽ được tận hưởng bộ cánh đồ này. Và có thể cả đồ lót bên trong nó nữa.

Chase tiếp thêm củi vào lò sưởi và đi tới đi lui trong căn phòng khách có nền nhà lát ván gỗ của Lacy. Bốn con thú cưng của nàng ngồi trên sofa giường mắt nhìn anh, đầu chúng hết quay sang phải lại sang trái theo hướng anh đi. Anh đã vạch sẵn kế hoạch cho cả đêm nay. Tuy nhiên, mọi kế hoạch của anh lại có một lỗi lớn.

Khi phát hiện ra nàng không có nhà, anh quyết định sẽ làm nàng ngạc nhiên. Anh lái xe vòng ra sau nhà và giấu ở đó rồi vào trong nấu bữa tối, thầm cảm ơn trời để cho anh chút thời gian để lựa chọn lời mà thổ lộ với nàng những gì cần nói. Nhưng đó là chuyện của ba tiếng đồng hồ trước. Cho đến bây giờ, anh đã tập phát biểu nhiều đến nỗi con Gabio cũng đã thuộc lòng rồi. Leonardo chán ngán bỏ vào bếp ngặm hết những bông hoa bi bi nhỏ xíu trắng muốt cắm xen với hoa hồng đỏ. Bữa tối đã nguội ngắt từ lâu. Chiếc đồng hồ quả lắc điểm mười tiếng. Nàng có thể đi đâu đến mười giờ tối thứ Ba được chứ?

Chợt đèn pha xe hơi rọi vào cửa sổ sáng lóa. Chase vội chạy ra cửa định mở cửa thì anh nghe tiếng người nói chuyện. Anh liền đến bên cửa sổ phòng ăn hé mắt nhìn ra. Tim anh chết lặng rơi xuống đất.

Là Lacy, đang mặc chiếc váy quá mức khô gợt không phù hợp để đứng cạnh bất cứ người đàn ông nào trừ anh. Vậy mà, nàng đang đứng trên lối vào nhà, cạnh một gã trai lạ hoắc.

30. Chương 30

Ghen tuông tràn vào máu Chase như nọc độc. Anh ra lệnh cho mình phải hít thở, không được phản ứng như kẻ ngu xuẩn.

“Anh không phải chạy ra theo em như thế đâu Eric,” Lacy nói. “Em đã nói là em đi được mà.”

Chase nhăn nhó. Hóa ra đây là tay bác sỹ thú y thiếu kiên nhẫn, kẻ chỉ muốn được chia sẻ tội lỗi cùng người yêu anh. Có lẽ mình nên phản ứng như tên ngu xuẩn mới phải.

Eric khẽ chạm tay lên cánh tay trần của Lacy. “Anh là loại người gì đâu nếu không biết bảo đảm cho anh được về nhà an toàn chứ?”

Là loại người chết ngắc nếu mày còn chạm vào cô ấy lần nữa. Tay Chase nắm chặt hơn khi gã kia cúi xuống. Nhưng Lacy đã quay mặt đi nên môi gã chỉ chạm được vào má nàng. Nhưng dù thế, Chase vẫn không muốn môi gã ở bất cứ chỗ nào gần nàng hết.

“Cảm ơn anh đã cho em vào phòng khám của anh hôm nay.” Lacy đặt một tay lên ngực anh chàng để ngăn không cho anh ta hôn nữa. “Thôi, em phải vào nhà đây. Ngày hôm nay quá dài rồi.”

Chase quyết định cho Eric hai giây để hiểu thông điệp đuổi về của Lacy, sau đó anh sẽ bắt hẩn hiểu thông điệp của mình. Anh thấy thất vọng khi Eric chỉ nhún vai và bỏ đi. Lacy đứng nhìn hẩn lên xe và rời ngõ nhà nàng sau đó quay lại mở khóa cửa.

Nàng bước vào, thả túi xách trên bàn máy khâu kiểu cũ. Anh đứng trong phòng ăn, cách nàng vài bước chân, không nhúc nhích, không tạo một tiếng động dù nhỏ. Chắc hẳn nàng cảm nhận được anh, vì nàng đã quay ngoắt lại.

“Trời ạ! Anh làm em sợ gần chết!”

Ánh mắt anh trườn lên người nàng trong chiếc váy màu đỏ rực. Cổ váy màu đỏ trễ xuống thật sâu, để lộ vụn ngực căng tròn của nàng. Eo váy bó sát người nàng, gấu váy chỉ thả xuống giữa đùi, phô trọn cặp chân trần ấy. Chase không biết nhiều về thời trang phụ nữ, nhưng anh biết rõ con gái chỉ ăn mặc như vậy để tán tỉnh người ta.

“Em đi chơi với Eric đấy à?” Anh hỏi.

Nàng nheo nheo mắt như thể đang tức giận. Nhưng lúc này Chase còn mãi kiểm chế cơn thịnh nộ của anh nên anh không còn lòng dạ đâu mà lo đối phó với cơn giận của nàng.

“Sao anh vào được nhà em?” Nàng khoanh hai tay phía trước bụng khiến cổ áo vồng sâu hơn.

“Em đi chơi với hần phải không?” anh lặp lại.

“Chuyện đó có liên quan gì đến anh?”

“Anh thấy có liên quan đấy!” Anh khoa tay lên xuống. “Em có biết chiếc váy này nói gì không?”

Nàng nhìn xuống như thể cần phải được nhắc nhở là mình đang mặc gì trên người. “Nó nói, ‘ra khỏi nhà tôi ngay’”, nàng gắt. “À mà không. Đó là tôi nói đấy. Chase, mời anh đi cho.”

Anh bỏ ngoài tai. “Nó nói, ‘cởi tôi ra đi.’ Khi cô nào chọn mặc váy này đều không định mặc nó lâu.”

“Sao anh biết?” nàng hỏi. “Hay Jessie cũng có váy giống thế này?” Quay người trên đôi giày đỏ, nàng bước đi một bước nhưng rồi lại quay ngoắt lại. “Cứ gọi tôi là ích kỷ đi. Cứ trách do tôi là con một nên không biết chia sẻ đi. Nhưng tôi đã không muốn chia Brian cho cô giáo, không chia Peter cho thư ký, và tôi càng không chia anh cho Jessie đâu.”

Chase vuốt mặt và ngạc nhiên nhìn nàng. “Sao em lôi Jessie vào đây làm gì?”

“Anh đã ngủ với cô ta. Tôi biết tôi chỉ là bánh xốp hương vani. Và đây là những gì dành cho bánh xốp hương vani. Nhưng sẽ có một ngày, tôi sẽ tìm được người thích bánh xốp đến nỗi không bao giờ cần phải thử bánh quy bơ.”

Chase rối trí và không thể giải mã những gì nàng vừa nói. “Anh đã rất thẳng thắn thành thật với em về chuyện Jessie.” Anh tiến thêm hai bước về phía nàng và ngửi thấy mùi nước hoa. Thật hấp dẫn. “Đến lúc này, em không thể cứ bực mình vì chuyện ấy mãi.”

“À ra vậy.” Giọng nàng mĩa mai chua chát lạ thường. “Vì anh đã kể hết với tôi nên anh cứ thoải mái ngủ cùng cô ta chứ gì. Này, nếu chuyện giải quyết theo cách đó, thì anh cũng biết về Eric rồi đấy. Giờ thì trả chìa khóa xuống dưới đồng phân chó và đi ngay đi cho.”

“Em ngủ với Eric rồi à?” Cảm xúc của anh đầy mâu thuẫn giằng xé trong lúc anh cố hiểu lời nàng nói.

“Chưa. Nhưng nếu tôi nói dối không tôi thì tôi sẽ bảo với anh là tôi đã ngủ với anh ấy rồi.”

“Thế tại quái làm sao em lại mặc váy này?”

Nàng nóng nảy đã bay một bên giày. Chiếc giày đỏ vèo qua chân anh, vào thẳng phòng ăn. Chiếc bên vút đến và đập mạnh xuống hộp cát vệ sinh của mèo. “Mèo ngoan”, máy ghi âm của chiếc hộp bật mở. “Giờ lấp cát lại đi nào.”

“Anh đoán đúng. Tối nay tôi có tính được xả trại đây. Nhưng chuyện không thành. Giờ nói tôi nghe xem nào, anh có may mắn gì hơn tôi không?”

Anh hoang mang vuốt mặt lần nữa. “Em nói thế nghĩa là sao? Có gì anh không hiểu ở đây rồi.”

Nàng giăng một chiếc cặp tóc trên đầu xuống. “Làm ơn đi, đừng giả vờ ngây ngô nữa. Tôi đã nhìn thấy anh rồi mà Chase.” Bàn chân trần của nàng bắt đầu nhịp nhịp.

Lời nàng bắt đầu ngấm và Chase thấy được manh mối đầu tiên cho mối tơ vò này. “Em thấy anh ở đâu cơ?”

Những ngón tay nàng lùa vào mấy búp tóc nâu sẫm và gỡ chúng duỗi ra. Chase chỉ muốn bước lại gần để giúp nàng. Anh chỉ cần luồn tay vào một hoặc hai lần thôi là tóc nàng đủ đẹp cho một đêm làm tình cuồng dại. Chỉ sau một hai giây kế tiếp là anh sẽ cho áo nàng trượt khóa và chất đồng quay mắt cá chân. Anh tự hỏi bên trong nàng có mặt đồ lót đồ tiếp với màu áo không. Trời ạ, trông nàng khôu gợi quá. Thơm mùi quyến rũ quá. Nhưng nàng mặc đẹp vì Eric, phải không nhỉ? Chân nàng vẫn nhịp nhịp trên sàn nhà.

Nàng xĩa ngón tay về phía anh. À, vậy ra Lacy thích xĩa tay và nhịp chân. Chase quan sát ngón tay xinh xinh của nàng bắt đầu run rẩy. Hồi trước mẹ anh cũng hay xĩa tay, mà nếu anh có học hỏi được gì, thì đó là một khi ngón tay được xĩa tay, nghĩa là Địa ngục sắp sửa bùng phát. Nhưng Lacy không phải mẹ anh và anh có thể kìm nàng lại.

Anh nắm lấy cổ tay nàng. Mắt nàng neho lại khi nàng bắt đầu nói. “Anh mang hoa và xách túi thực phẩm. Lại là một... lại là một đêm nấu bữa tối và lên giường với Jessie nữa chứ gì. Chẳng màng là cô ta không tí đêm xĩa đến anh. Ô, mà gớm đã. Chính vì thế nên anh mới thích cô ta nhỉ?”

Sự vỡ lẽ như cơn gió mát xua đi cái nóng nồm nực tháng bảy, quỷ thật có nhẹ nhõm không cơ chứ? “Em đến nhà anh hồi tối đấy à? Em thấy anh gõ cửa nhà Jessie, đúng không? Hèn chi, lúc vào thang máy anh ngửi thấy mùi nước hoa của em.”

“Xin chúc mừng bạn đã tìm ra. Cuối cùng thì anh cũng hiểu chứ gì.” Nàng giật tay về và chống nạnh.

“Vậy ra ...” Anh vẩy tay dọc thân nàng. “Váy này và mùi hương này, là dành cho anh hết đấy ư?” Chase cười hờn hờ, hơi lùi bước ra sau, dành chút thời gian chiêm ngưỡng toàn cảnh.

Lacy không thể tin Chase còn đứng đó tự mãn cười toe toét được. Đồ trăng tráo, đồ trơ trên. Sao anh ta dám coi chuyện này có gì buồn cười đây chứ? Đã thế nàng con sẽ bảo mẹ nàng thuê sát thủ ngay thôi.

“Anh cầm hoa gì thế hả Lacy?” Anh tiến đến gần hơn Fabio nhào vào phòng sửa nhặng xị.

“Anh biết hoa gì mà.”

Nàng đi giật lùi vào phòng khách, suýt nữa tự vấp vào chân mình khi Fabio đang nhảy nhót giữa đường. Trời đất quỷ thần ơi, tối nay Chase bảnh trai quá thể. Khoác lên người chiếc quần ka ki dài và áo sơ mi xanh nhạt phanh nút ngực, sức hấp dẫn đầy nam tính ứa tràn từ thân thể anh. Nhưng anh đã ứa hết lên Jessie mất rồi. Cho dù thế, nàng vẫn muốn chạm vào anh. Lacy nhớ anh, nhớ tiếng cười của anh, nhớ ánh mắt xanh lục bảo tinh nghịch nhìn nàng. Nhưng anh chàng tinh quái mắt xanh kia sẽ phải ra đi, bởi Lacy không phải là người thích chia sẻ tình cảm.

“Có phải là hoa hồng đỏ không?” Anh nhướng một bên mày. “Giống hoa kia không?” Anh chỉ tay về hướng sau nàng.

Lacy quay phắt lại. Há miệng sững sốt. Ở đấy, trên bàn ăn trong bếp, chễm chệ một bình hồng đỏ thắm cùng nền sáng lung linh và hai chiếc đĩa. Nàng nghe tiếng chân anh bước đến gần.

“Leonardo ăn hết hoa bi rồi,” anh hồi lỗi, hai tay vòng quanh nàng. “Anh ghé qua nhà Jessie chúc cô ấy hạnh phúc với chồng cũ và nói lời từ biệt. Chỉ có thế. Chỉ từ biệt.” Anh áp môi lên gáy nàng. “Thế là, em mong được xả trại tối này, phải không nhỉ?”

Nàng bối rối cắn môi và quay lại. “Anh... anh không ở lại nhà Jessie à?”

“Không. Anh đến nhà em nấu món ức gà cuộn phô mai, cơm thập cẩm piau, đậu hà lan và hành củ nữa. Và ...” Mắt anh nhìn xuống cổ áo nàng. “Anh cũng hi vọng được xả trại như em thôi.”

Anh nhìn lên và nhúu mày. “Còn em đi đâu làm gì cả tối để mình anh loay hoay phục dịch trong bếp thế?”

“Em xem Eric thiến mèo.” Nàng nhoẻn cười. “Anh ấy làm ca tối ở phòng khám. Thực ra, thiến mèo rất thú vị, anh ạ.”

“Nhớ nhắc anh ngủ mở một mắt nếu có khi nào anh chọc em giận nhé.” Anh cúi đầu tựa trán lên trán nàng. “Thế em không vào vai bác sỹ, hay bác sỹ thú y lúc ở bên hân đây chứ?”

“Không. Chẳng có gì tạo hứng cả.” Nàng dứt hơi thì bàn tay anh trượt xuống hông nàng và ấn mạnh áp sát vào phần căng cứng trong quần.

“Thế bây giờ thì sao nào?” anh hỏi. “Em có cảm thấy hứng nào không?” Anh ôm ngang eo nàng, ép vật cương cứng vào bụng nàng, rồi bắt đầu nhẹ nhàng khiêu vũ.

Tuy xung quanh không có tiếng nhạc, nhưng cũng chẳng hề gì. Với Chase ở sát bên mình thế này, nàng đã nghe thấy tiếng nhạc rồi. Họ tạo ra vũ điệu cho riêng mình.

“Em cảm thấy gì chưa nào?” anh hỏi lại, trong lúc bàn tay phải lén lên cao và vuốt ve bầu ngực vun đầy của nàng.

“Cũng còn tùy.” Nàng bặm môi.

“Tùy vào cái gì cơ?” Môi anh sượt qua quá nàng.

“Chuyện này là qua đường thôi, đúng không?” nàng hỏi.

Anh ngả đầu nhìn sau vào mắt nàng như muốn đọc suy nghĩ trong đầu nàng. “Em muốn nó là chuyện qua đường ư?”

“Em đã hỏi anh trước.” Nàng ngậm miệng lại để khỏi buột ra lời nàng sẽ chấp nhận anh theo bất cứ cách nào anh muốn, dù lâu dài hay tạm thời cũng được. Nhưng lạy chúa, nàng muốn được lâu dài.

“Qua đường cũng được,” anh thì thầm, nhìn sâu vào mắt nàng, đoạn nâng cằm nàng lên. “Nhưng anh cũng sẽ tùy hứng bảo cho mấy gã Hunky FedEx, Eric hay nôn nóng, Peter và anh thợ sửa ống nước đi mà tự bắn mình đi.” Bàn tay anh luồn xuống gấu váy nàng và từ từ đi lên cho đến khi chúng ôm trọn hông nàng qua lần quần lót lụa. “Gọi là qua đường cũng được, nếu như đêm nào anh cũng qua đường với em. Mà thật vì chúng ta dành thời gian cả ngày bên nhau, anh thấy có sao đâu nếu mình cũng tùy tiện hoàn tất giấy tờ để hợp thức hóa luôn thể.”

Anh chậm chạp diu nàng khiêu vũ khắp phòng, cơ thể anh sát vào người nàng. Lưỡi anh len vào giữa. “Em biết không, thể nào cũng có ngày, một trong những bao cao su kia bị hỏng rồi một bé Lacy hay nhóc Chase gì đấy lớn dần trong bụng em. Chuyện giấy tờ sẽ chỉ giúp cho những chuyện như thế dễ dàng hơn thôi mà.” Bàn tay anh áp vào bụng nàng, như thể đang tưởng tượng ra nàng đang mang thai con của anh vậy.

Nàng vươn tay vịn vào vai anh. “Và anh nghĩ sao về ... về bé Lacy hay nhóc Chase nào?”

“Tuyệt diệu,” anh thì thầm vào tai nàng. “Anh đã ba mươi hai tuổi, để đến lúc bạn rạn rồi.” Đầu lưỡi anh vuốt ve vành tai nàng. “Vậy còn em? Em thích có con không?”

Nàng cười toe. “Em cời mở mà.” Nàng trả lời, không thể giấu được vẻ phấn khích.

“Ừm.” Anh lách chân vào giữa hai đùi. “Mở đến cỡ nào?”

Nàng ấn mình vào anh. “Rất rộng”

“Anh yêu em,” anh thì thầm khi hai tay vuốt ve quanh eo nàng. “Với lại em nhớ này, anh rất thích bánh xốp hương vani. Anh không thích thử bánh quy bơ bên ngoài khi anh có loại bánh ưa thích nhất ở nhà đâu.”

Nàng tắc lưỡi và úp mặt lên khuôn ngực ấm nóng. “Em cũng yêu anh.” Nàng đáp, vừa lúc dây kéo váy nàng tụt xuống với sự giúp đỡ của anh. Mảnh áo lụa trượt qua vai rồi lướt nhanh xuống cơ thể nàng.

“Ừm,” anh cúi thấp để nhìn rõ hơn. “Anh cũng hi vọng em mặc toàn màu đỏ.” Anh xoay tròn quanh nàng.

“Anh đúng là mất nết,” Nàng bước ra khỏi chiếc ao đang quấn quanh chân trần của mình.

Anh nhướng lên nhướng xuống, ôm nàng sát lại và tiếp tục bước nhảy. “Anh mang theo cả còng tay đấy.” Ánh mắt anh lại nhìn xuống người nàng. “Em đẹp quá.” Anh trầm trồ, đưa lưỡi liếm môi dưới, rồi anh ngáy người ngấm mãi chiếc quần lót đỏ tiếp mà với áo lót trên người nàng. “Victoria’s Secret à?”

Nàng gật đầu, ôm mặt anh trong tay mình. “Mình còn nhiều chuyện cần nói lắm đấy.”

Bàn chân anh chậm dần rồi dừng lại. “Đáng lẽ ngay từ đầu anh nên kể với em về Sarah,” anh nói như đọc được suy nghĩ của nàng. “Anh chỉ nghĩ phải nói từ biệt với cô ấy trước đã.”

“Anh rất yêu chị ấy,” Lacy cố nén cơn hờn ghen vừa nhen nhóm. “Anh có chắc là...”

“Anh đã yêu Sarah. Rất yêu. Nhưng giờ cô ấy đã khuất và Sarah chắc chắn sẽ mừng cho anh. Anh yêu em. Anh không muốn suốt đời chỉ sống với quá khứ. Anh tin chắc vào điều đó hơn bất cứ thứ gì.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nàng mỉm cười, dựa đầu lên ngực anh.

“Còn chuyện em với Peter thì sao?” tay anh vờ lên cánh tay nàng.

Đang áp má vào vai anh, Lacy ngược lên. “Em có còn yêu anh ta đâu. Tình cảm em dành cho Peter đã cạn từ rất lâu rồi.”

“Nhưng anh tưởng...”

Nàng chặn một ngón tay lên môi anh. “Chuyện chẳng bao giờ liên quan đến Peter cả. Ý là, anh ta có làm em đau khổ, chuyện đó cũng chẳng giúp được gì, nhưng... nguyên nhân chính là mẹ và bà em cơ.” Nàng hít một hơi sâu. “Bà và mẹ em đặt kỷ lục về số lần kết hôn và li dị. Em không muốn kết cục mình cũng như hai người.”

“Vậy phần kết hôn với phần li dị, phần nào làm em khó nghĩ?” Hai tay anh rời vai nàng trở về chiếc eo thon bên dưới. Và hai tay đặt thật tuyệt vời làm sao. Niềm tuyệt vời mà nàng có thể làm quen dần được.

“Dứt khoát là phần li dị rồi.”

“Tốt, Bởi vì khi anh đã kết hôn rồi – dĩ nhiên là ngẫu hứng thôi – thì anh sẽ không li dị đâu.” Anh hôn nàng, một thoáng môi anh chạm nhẹ vào môi nàng, cái chạm nói thay lời cam kết, lời chân thành, lời vĩnh viễn. Nàng biết nàng có thể đặt hết lòng tin vào anh.

Chuông điện thoại reo. Họ mặc kệ. Giọng mẹ nàng chót vót qua loa điện thoại. “Lacy đâu con? Con không sao chứ? Mẹ có cần thuê sát thủ trừ khử tên cảnh sát đó không con? Nếu giết chết hắn thì mười ngàn nhưng chỉ làm bị thương thôi thì hai ngàn đô la. Ý con thế nào hử?”

Cái hôn chết sống trên môi anh. “Ủi trời! Mẹ vợ tương lai anh đấy sao?”

Lacy bật cười. “Em đã nói với anh rồi... mẹ em bị mất bộ lọc chi chi đó, thế nên mẹ sẽ nói ra trước khi kịp nghĩ.”

“Mẹ nghĩ,” mẹ nàng tiếp tục, “ta có thể chọn nếu muốn làm bị thương ở tay hay ở chân cũng được.”

Chase chỉ biết kêu trời.

“Mẹ nói thế thôi chứ mẹ không thuê sát thủ đâu.” Lacy khúc khích.

“À, anh cũng hi vọng thế.” Anh hít một hơi sâu. “Em này, người ta có công nghệ cấy ghép bộ phận mẹ em bị thiếu trong bộ não không thể? Anh sẵn sàng chi trả viện phí ngay. Vì chúa, em hãy tìm ngay bác sỹ cho mẹ giùm anh coi nào.”

Lacy cười. “Mẹ đâu có tệ đến mức ấy. Chính mẹ đã khuyên em đừng buông xuôi anh đấy chứ. Cả bộ đồ lót này nữa. Lễ tình nhân năm nào mẹ cũng cho em một thẻ quà tặng năm trăm đô ở hiệu Victoria's Secret. Nhờ thế, em có đầy một ngăn kéo đựng toàn... bất ngờ thú vị.”

“Năm trăm cơ à? Anh bắt đầu quý mẹ em rồi đấy,” Chase vào bếp và nhấc ống nghe lên.

“Chào bác Callahan.” Anh dừng lại. “Dạ đúng rồi, thưa bác. Cháu cũng đang định thế. Không, thưa bác. Cháu hứa sẽ không làm Lacy tổn thương đâu ạ. Cháu nhớ rồi. Dạ, vào máy xay thịt ạ.” Chase áp ống nghe vào tay nhưng mắt anh rực lửa thèm khát vuốt ve khắp người nàng. Anh vẩy vẩy ngón tay, ra hiệu cho nàng đến gần anh.

Lacy lượn ngay đến anh, tay nàng xoa khắp ngực anh. Nàng chậm rãi mở nút áo thứ nhất, rồi nút thứ hai. Cánh tay không vướng bận của anh quàng sau lưng nàng, rồi anh cúi xuống áp môi lên phần cổ nuốt nà của nàng.

“Vâng, vâng,” anh cầu nhàu vào ống nghe. “Thưa bác Callahan, cháu không muốn cắt lời bác nhưng ... con gái bác đang đứng ngay cạnh cháu làm cháu thèm ăn bánh xốp hương vani quá.” Anh im lặng giây lát. “Thôi để cháu giải thích rõ nhé, cơ bản là cô ấy không mặc gì cả, còn cháu chẳng nghĩ được gì ngoài việc đập đầu giường rầm rập vào tường. Để lúc khác chúng ta sẽ thảo luận về ngày cưới được không ạ?”

Lacy úp mặt vào vai Chase cố nín cười. Nhưng chẳng được, tiếng cười của nàng khanh khách trên ngực anh. “Vâng, thưa bác.” Anh gác máy và nhìn sâu vào đáy mắt nàng. “Mẹ em nhắn là em cứ vui vẻ đi.” Anh hôn lên đầu nàng.

Nàng ngả đầu, tròng cười lại chực bật ra. “Em không ngờ anh nói chuyện ấy với mẹ.”

“Này, phải có chút lợi thế gì đó khi có được người như vậy làm mẹ vợ chứ. Nếu mẹ nói chuyện nhiều khi không nghĩ trước, thì anh lâu lâu cũng được miễn lựa lời thưa gửi.” Anh cười hớn hở và tháo móc áo lót cho nàng. “Thôi... tụi mình đang làm gì trước khi điện thoại reng ấy nhỉ?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-di-tuyet-vong-va-de-thuong>